

Giới thiệu Em Là Cô Ấy Thứ Hai

Em Là Cô Ấy Thứ Hai là câu chuyện tình xoay quanh anh và cô khi bọn họ chỉ mới gặp nhau lần đầu, anh đã trúng phải tiếng sét của tình yêu từ cô chỉ vì nàng trông rất giống người cũ mà anh đã từng yêu thương...

Đôi mắt của Hoàng Quân đã sáng lại, anh ngược nhìn Lê Dương mà lòng tan chảy khi biết rằng cô sẽ là người thay thế cho Ngọc Linh - Người yêu cũ của anh... Cô có những tính cách kể cả diện mạo đều giống với người xưa, cô cũng hiểu và cảm thông với anh nhưng từ khi nào cô cũng đã phai yêu anh...

Câu chuyện tình giữa hai người bắt đầu, liệu bọn họ sẽ được hạnh phúc thật sự và sẽ còn bao nhiêu thử thách nữa mang đến cho họ?!!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: ĐIỀU KIỆN VÀO PASSION

Gió bông đùa trên mái tóc của anh. Gió không hiểu được lòng anh đang tê tái. Cô ấy thực sự đã ra đi, đã vĩnh viễn rời khỏi thế giới đầy tươi đẹp này. Hơn một năm rồi, nhưng anh vẫn không thể chấp nhận một sự thật rằng mình đã mất cô mãi mãi.

Anh nhớ lại phút giây hai người hạnh phúc bên nhau, cùng nghĩ về một gia đình đầm ấm ngập tràn nụ cười trẻ thơ, nhớ lại những lúc cô trẻ con dụi đầu vào lòng anh để được anh ôm và khẽ hôn nhẹ lên mái tóc, để rồi con tim anh lại rỉ máu, khóe mắt anh lại không thôi trào ra những dòng lệ dài.

Hạnh phúc ấy, cứ ngỡ đưa tay ra là có thể chạm vào. Thật không ngờ lại xa vời đến thế.

Sáng tháng ba, hoa sữa phủ trắng khắp nẻo đường Hà Nội. Hoàng Quân lặng lẽ ngồi trên ghế đá, đôi mắt anh buồn bã nhìn về nơi nào đó rất xa xăm. Đôi mắt đó kể từ sau một tai nạn đã không còn biết đến sự tồn tại của ánh sáng nữa. Thật ra không phải mắt anh không thể chữa được, mà căn bản anh không muốn chữa trị. Anh sợ, sợ ngày ngày nhìn ngắm khung cảnh thân thuộc xung quanh nhưng lại không thể tìm thấy bóng dáng của Ngọc Linh – người con gái mà anh rất đôi yêu thương.

Khi mất đi thị giác, các giác quan khác dường như trở nên nhạy bén hơn. Hoàng Quân mơ hồ cảm nhận được một bóng người lặng lẽ tiến về phía mình, không hề hỏi lấy một câu mà rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh.

Mặc dù đây là ghế đá công viên, nhưng anh nhớ vào giờ này bình thường người đến đây rất ít, không phải là ngay đến một ghế trống cũng không còn chứ?

Còn nữa, khi người ta ngồi một mình thẩn thờ như thế, nghĩa là đang có những điều trong lòng phải suy nghĩ. Không biết ai mà lại vô duyên như vậy?

Hoàng Quân vội đưa ngón trỏ lên lau nước mắt, không để người bên cạnh nhìn ra sự yếu đuối của bản thân. Anh quay mặt sang, đôi hàng lông mày khẽ nhíu lại, biểu thị ý rõ ràng: Xin lỗi, nhưng chỗ này tôi ngồi trước rồi, cô, dì, chú, bác, anh hay chị gì đó có thể ngồi chỗ khác được không?

Không có tiếng cử động, người kia cũng biểu thị ý rõ ràng không muốn đứng dậy.

Sau mấy giây chờ đợi, đến lúc Hoàng Quân mất kiên nhẫn và có ý định rời đi, anh mới nghe một giọng nói êm dịu bên tai. Giọng thì rất dễ nghe, nhưng lại là từ một người anh không hề có hứng thú khi gặp mặt.

Đơn giản vì cô ta là một bác sỹ.

Đơn giản vì cô ta lúc nào cũng chỉ lái nhải khuyên anh làm phẫu thuật.

“Là tôi đây!”

Hoàng Quân khẽ thở ra một tiếng. Anh không chỉ bác phục độ kiên nhẫn, còn bác phục cả độ mặt dày của cô gái này. Đến ngay cả Hoàng Quân cũng không đếm nổi, anh đã bao nhiêu lần nói rằng anh không muốn phẫu thuật, bảo cô ta từ nay về sau không cần phải đến nữa. Trong số đó cũng có không ít lần anh nói đùa, không thương tiếc mắng thẳng vào mặt cô là phiền phức, nhiều chuyện. Vậy mà không hiểu sao cô ta vẫn tro ra như phỗng, không hề để ý đến một chút lời nói của anh.

Hoàng Quân nheo mắt. Nếu đã nói không được, mắng cũng không có tác dụng, anh còn tốn nhiều calo để bản thân bực tức làm gì nữa. Thôi chi bằng cứ kệ đi.

“Cô theo tôi ra đây làm gì?” Câu này của Hoàng Quân chưa hẳn là câu hỏi, nó chỉ là hình thức chứa đựng nội dung cần biểu đạt: Suốt ngày theo tôi như thế, cô không cảm thấy chán à?

Quên chưa nói, cô ta có một cái tên rất hay, nhưng nghe lại rất buồn: Lệ Dương.

Cái tên này có nghĩa là, sống trên dương gian không ngày nào không rơi lệ.

Hoàng Quân không tin.

Tên cô ta nhất định phải đổi lại thành: Ung Thị - tức là cứ mỗi lần xuất hiện lại làm người ta ngứa mắt.

Thực ra Hoàng Quân không phải kiểu người hay gay gắt, đặc biệt lại là đối với phụ nữ. Chỉ có điều, sau sự mất mát lớn về tình cảm, anh sống thu mình hơn và cũng rất ghét bị làm phiền.

Lệ Dương không để ý đến suy nghĩ này của Hoàng Quân. Nói một cách chính xác hơn là cô không quan tâm. Mục đích của cô chỉ là làm thế nào để anh ta đồng ý phẫu thuật phục hồi thị lực.

Cô nhoen miệng cười, nói với giọng điệu mình là một bác sỹ rất có trách nhiệm:

“Tôi là bác sỹ của anh, tất nhiên không thể để bệnh nhân của mình đi lại lung tung được. Mắt anh không nhìn thấy, đường phố lại đông người, tôi không yên tâm.”

“Cô không cần phải lo. Nơi này tôi đã qua lại cả trăm lần, đã thuộc như lòng bàn tay rồi.” Hoàng Quân không định nói, nhưng anh nhận thấy im lặng còn khó chịu hơn.

Lệ Dương quay sang nhìn anh, nụ cười vẫn không tắt trên môi:

“Nhà tôi, tôi đã sống ở đó cả mấy chục năm, vậy mà khi nhắm mắt lại vẫn còn bị va vào chân bàn nữa là...”

Hoàng Quân nhắm hờ mắt:

“Hậu đậu như thế, cô không thấy xấu hổ sao mà còn đi khắp nơi khoe khoang?”

“Nhắm mắt lại tất nhiên là không thể nhìn thấy được rồi, sao anh có thể nói là hậu đậu chứ.”

Cô ta không tiếc việc hy sinh cho người khác nhìn ra nhược điểm của bản thân mà quảng bá cho tầm quan trọng của đôi mắt.

Hoàng Quân im lặng không nói gì, anh biết có nói cũng không lại. Nói mãi nói mãi kiểu gì cũng dẫn dắt đến chủ đề bệnh tình của anh.

Một cánh hoa sưa lại khẽ rơi trong gió, vương trên vai áo của Hoàng Quân. Là một nhà thiết kế, gu thẩm mỹ của anh quả nhiên không tồi, biết cách chọn trang phục phù hợp với mình như vậy. Áo thun thể thao màu trắng năng động kết hợp với chiếc quần thô màu xám nhạt, không chỉ nhìn rất bánh trai mà còn có thể vào công viên không mất vé.

Đôi mắt Lệ Dương nhìn theo sự chuyển động từ từ của cánh hoa, sau đó nhìn sang hàng cây trước mặt đang vào mùa nở rộ, gió thổi làm những cánh hoa bay bay xuống mặt hồ, cô khẽ thốt lên đầy hứng thú:

“Hoa sưa nở rộ, thật đẹp quá!”

Cô cứ làm như đây là lần đầu tiên mình nhìn thấy loài hoa này.

Nhưng quả thật, đây là lần đầu tiên Lệ Dương nhận ra, loài hoa mỏng manh này lại có một vẻ đẹp mê hồn như vậy. Tất nhiên, nếu xem xét từng bông, bạn không có khả năng nhìn ra được vẻ đẹp đó. Cô nhớ đến một cảnh trong phim Trung cổ, một đôi tình nhân luyện kiếm giữa những cánh hoa đào bay bay. Thật lãng mạn!

Cô quên mất người bên cạnh đâu có nhìn thấy gì. Lệ Dương nhìn sang Hoàng Quân, ánh mắt hấp háy:

“Nếu có gió, hoa sẽ rụng trông như tuyết vậy. Hồi nhỏ xem phim Hàn Quốc, tôi thích nhất là được ngắm cảnh tuyết rơi. Không biết là thật hay là do đạo diễn họ dựng lên, nhưng thật sự là rất đẹp. Anh có thấy thế không?”

Anh đáp lại, vẻ không mấy mặn mà với câu chuyện của cô:

“Cũng bình thường.”

Câu nói này chẳng khác gì khi bạn đứng trước người đang thưởng thức một tác phẩm mỹ thuật đẹp mê hồn mà lại buông lời chê bức tranh dở tệ. Người kia thừa biết bạn là một kẻ mù nghệ thuật, nhưng cũng không tránh khỏi việc bị cụt hứng.

Lệ Dương liếc anh ta một cái, tiếp tục tấn công:

“Nếu đôi mắt sáng trở lại, anh sẽ có thể ngắm nhìn những cảnh vật xung quanh, được thấy những sắc màu của cuộc sống. Như vậy chẳng phải sẽ tốt hơn bây giờ rất nhiều sao...”

“Cô nói xong chưa?” Hoàng Quân ngắt lời: “Tôi đã nói là không muốn điều trị, không cần biết cuộc sống này tươi đẹp thế nào. Dù nó có đẹp hơn nữa, đối với tôi cũng chẳng có nghĩa lý gì cả.”

Lệ Dương từ khi bắt đầu đã biết anh ta là người rất khó thuyết phục, nhưng cũng đầu đến thế này cô thật sự thấy mệt mỏi. Đã có lúc cô muốn buông bỏ, mặc kệ sự cố chấp của anh ta. Nhưng nghĩ đến những điều đang chờ đợi phía trước, cô lại thấy bản thân cần phải tiếp tục.

Cô năm nay hai mươi lăm tuổi, là cựu sinh viên của Đại học Y. Ở Việt Nam cũng như rất nhiều nước trên thế giới, sinh viên trường Y từ lúc chưa ra trường đã có hàng tá bệnh viện từ công tới tư xếp hàng mời về làm việc. Thế mà Lệ Dương cố sống cố chết bon chen vào Passion.

Passion - bệnh viện liên kết với nước ngoài nổi tiếng nhất Việt Nam, nổi tiếng thứ hai Châu Á. Không chỉ là cơ sở vật chất khoa học tiên tiến nhất, đây cũng là nơi tập trung đội ngũ y bác sĩ có năng lực nhất ở cả trong và ngoài nước, mà số lượng bác sĩ ngoại quốc còn áp đảo. Tất nhiên, điều kiện tuyển chọn cũng vô cùng khắt khe, không chỉ là người có bằng thành tích học tập sáng chói, có chuyên môn cao, có sự tận tâm với nghề, còn phải có khả năng tâm lý tốt. Vì điều trị ở đây toàn là những người tài sản bỏ đi không hết, ăn một bữa cơm cũng đã bằng cả năm tiền lương của những người lao động bình thường. Mà người giàu có tiền, tính tình cũng rất tai quái. Tỷ như bệnh nhân đang ngồi cạnh cô là một ví dụ rất chuẩn xác.

Bệnh viện tầm cỡ quốc tế như thế được ưu tiên đặt ở Việt Nam, lý do duy nhất Lệ Dương có thể nghĩ ra là để tránh bị khủng bố đánh bom. Cô thậm chí cảm thấy may mắn vì mình được sống trong một quốc gia có nền chính trị được coi là ổn định nhất nhì thế giới này.

Nếu ai bảo cô vào đây vì hám tiền, Lệ Dương không thanh cao đến nỗi lắc đầu phủ nhận. Nhưng cô còn có mục đích khác.

Vì đàn anh khoá trên của cô - Trịnh Sỹ Phong, người đầu tiên mang cho cô những cảm xúc khác lạ, đang làm việc ở đây.

Hám trai? Ừ thì cô cũng gật đầu thừa nhận.

Nhưng lý do quan trọng nhất là: cô muốn tìm ba ruột của mình. Thông tin duy nhất cô biết là ông từng gặp tai nạn và điều trị tại đây, vì thế cô chỉ có thể bắt đầu từ chính nơi này.

Nhưng vốn dĩ trên đời, cái gì cũng cần điều kiện.

Sau khi nhìn bằng điểm học tập của cô, cũng đánh giá con người cô một lượt. Phó Viện trưởng Phùng khẽ nhíu mày:

“Thành tích không tệ, nhưng cũng không phải quá xuất sắc.”

Đương nhiên không tệ. Lệ Dương đâu phải là nhà bác học, IQ của cô chỉ có 109. Như thế đã là rất cố gắng rồi. Với thành tích này, ở bệnh viện khác cô có thể được đặc cách trở thành bác sĩ mổ chính, nhưng ở Passion thì còn chưa đủ tiêu chuẩn của một y tá dự phòng.

“Dạ. Cháu nhất định sẽ cố gắng nhiều hơn.” Lệ Dương vớt vát một chút hy vọng mong manh.

“Chúng tôi chỉ tuyển dụng khi có kết quả chứng minh.”

Đã rõ ý. Lệ Dương không biết mình còn phải tiếp tục học tập và nghiên cứu bao lâu nữa thì mới có thể bước chân vào đây. Nếu nhờ may không được chọn, cô đến bao giờ mới tìm được ba mình?

Cô cúi đầu chào Viện phó Phùng, buồn bã quay mặt bước ra cửa.

“Khoan đã.” Có tiếng gọi giật phía sau lưng làm chân cô khựng lại, không lẽ cô quên cái gì. Không đúng, từ lúc vào đây cô còn chưa bỏ túi xách xuống khỏi người.

“Tôi có thể cho cô một cơ hội.”

Lệ Dương lắc lắc đầu thật mạnh, cô có nghe nhầm không?

“Thật chứ ạ?” Cô mừng rỡ hỏi lại, ánh mắt ngập tràn sung sướng.

Viện phó Phùng vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, khẽ gật đầu.

Cô muốn hét lên với cả thế giới rằng: cuối cùng cô đã có thể vào Passion.

Thế có cái bóng đèn, cô nguyện hy sinh mười năm tuổi thọ để cảm tạ ông trời đã dành cho cô đặc ân này.

“Với một điều kiện.”

Nụ cười trên môi Lệ Dương lập tức cứng đờ lại. Cô đúng là quá ngây thơ, người ta đâu có quen biết mình, hà có gì phải tốt với cô như vậy. Trên đời này chẳng có gì là cho không.

“Điều kiện? Là gì ạ?” Lệ Dương khẽ mấp máy môi.

“Cô thuyết phục được một người đồng ý làm phẫu thuật, tôi sẽ nhận cô vào làm việc chính thức.”

Nếu coi đây là trò chơi, quả thật phần thưởng rất hấp dẫn. Muốn trở thành bác sỹ chính thức của Passion, thông thường phải trải qua thời gian thử việc ít nhất sáu tháng. Lệ Dương vô cùng vô cùng thắc mắc, trên thế giới này còn có người bị bệnh phải đợi thuyết phục mới chịu chữa trị sao? Hơn nữa việc chữa hay không là vấn đề của người ta, bệnh viện cần gì phải quan tâm như vậy?

“Cô thấy sao?” Viện phó Phùng nhìn cô chờ đợi.

Lệ Dương hơi ngập ngừng:

“Cháu có thể hỏi... là người thế nào không ạ?”

“Là một thanh niên, cậu ta bị tai nạn giao thông dẫn tới mất thị lực. Phẫu thuật hoàn toàn có thể khôi phục lại thị giác, chỉ có điều cậu ta không chịu đồng ý.”

“Tại sao ạ?”

“Bạn gái cậu ta không may qua đời. Cậu ta vì chuyện này mà rất đau khổ, không muốn chữa trị.”

Lệ Dương có chút cảm động trước sự chung tình của anh ta.

“Gia đình cậu ta đã nhờ tới sự giúp đỡ của bệnh viện, tiền bạc không thành vấn đề.”

Lệ Dương khẽ nhếch môi cười nhạt. Nhà có nhiều tiền đến mấy, bác sỹ có giỏi đến mấy mà bệnh nhân không đồng ý chữa trị thì cũng vứt.

Bố mẹ, người thân cũng không thuyết phục được anh ta. Lời của một người xa lạ như cô liệu có tác dụng sao?

Nhưng nhất định cô phải làm thử. Đây là cơ hội duy nhất, cô không muốn chờ thêm năm năm để nâng cao bảng điểm của mình nữa.

“Cháu đồng ý ạ!” Lệ Dương nhìn thẳng vào mắt vị bác sỹ nói dứt khoát.

“Được rồi, chờ tôi một chút.”

Viện phó Phùng vội về mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi cho tay vào túi áo blouse rút điện thoại ra và bấm một dãy số. Không biết là gọi cho ai. Lệ Dương chăm chú nhìn vào những hình vẽ cơ thể người trên tường, không hề có ý muốn nghe cuộc hội thoại.

Khoảng gần hai mươi phút sau, có một phụ nữ mở cửa phòng bước vào. Người phụ nữ tuy không còn trẻ nhưng vẫn rất cuốn hút, mái tóc uốn xoắn thả bồng bênh, gương mặt chỉ được phủ một lớp phấn nhẹ để che đi vẻ nhợt nhạt và mệt mỏi.

“Cậu tìm cháu ạ?” Bà ta mở lời chào viện phó Phùng một cách rất lễ phép. Thật khó nhìn ra quan hệ của hai người này lại là cậu cháu, chắc khi cháu oe chào đời, cậu vẫn còn đang bú mẹ.

“Ừ.” Viện phó Phùng nhạt giọng đáp lại. Ông đứng lên khỏi ghế, giới thiệu Lệ Dương với người phụ nữ.

Bà ấy chính là mẹ của Hoàng Quân. Khi nghe bà nói Hoàng Quân là một nhà thiết kế, Lệ Dương tưởng tượng ra anh ta có dáng người gầy gầy, mái tóc nhuộm vàng hoe vuốt ngược trên đỉnh đầu, bên tai nhất định có đeo một chiếc khuyên, còn tưởng tượng ra cảnh anh ngồi tô vẽ vẽ rất chăm chú.

Nhưng khi lần đầu gặp mặt, Lệ Dương đã rất bất ngờ. Anh cao nhưng không gầy, dáng người rất đẹp, khuôn mặt vô cùng điển trai. Đôi lông mày đen sậm phủ xuống hàng mi dài cong lên một nét vừa quyến rũ, vừa thông dong. Chiếc mũi cao thẳng vô cùng cân xứng, nước da không quá sáng cũng không ngăm đen, mái tóc đen được cắt gọn rất phù hợp với khuôn mặt, hoàn toàn không giống một chút gì so với tưởng tượng của cô.

Anh ta nhìn thế nào cũng không giống với những nhà thiết kế Lệ Dương thường thấy trên truyền hình.

Tính khí của anh ta còn làm cô thấy khủng hoảng hơn.

Gần hai tuần sáng tối đến nhà anh ta, ngọt nhạt có, gay gắt có, làm bộ đáng thương cũng có. Vậy mà anh ta không mảy may đến một câu, một chữ của cô.

Lệ Dương thăm than, cô quay lại trường đăng ký học lên tiến sỹ có khi còn có cơ hội vào được Passion hơn.

Nhưng cô đã lựa chọn con đường này, cô buộc lòng phải đi hết nó. Dù nó có thể là đường cụt, cô có thể sẽ phải quay trở về điểm xuất phát.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: CÔNG TRÌNH THUYẾT PHỤC

Lệ Dương cứ trở mình liên tục trên giường. Cô bạn thân Hồng Liên nằm bên cạnh thật muốn co chân đạp một phát cho cô lăn xuống đất.

“Cậu làm cái gì vậy hả? Có để cho người khác ngủ không?” Hồng Liên gắt lên khe khẽ.

Lệ Dương ngồi hần dậy tựa vào thành giường, tay ôm gối:

“Hồng Liên này, cậu nói xem tớ phải dùng cách gì với anh ta đây?”

“Tự cậu nghĩ đi.”

Lệ Dương đưa tay ra lay lay vai Hồng Liên đang nằm quay lưng về phía mình, giọng cô đầy tội nghiệp:

“Thôi mà. Cậu nhất định phải giúp tớ.”

“Tớ thấy tốt nhất cậu nên bỏ cuộc đi. Gần một tháng rồi, cậu không thấy lãng phí thời gian à?” Hồng Liên nói trong tiếng ngái ngủ.

“Chính vì đã mất một tháng nên tớ mới không đành lòng bỏ cuộc. Tớ nhất định phải tiếp tục.”

Hồng Liên thở ra một tiếng, cô xoay người lại phía Lệ Dương, dùng tay phải đỡ cho đầu hơi nhồm đậy:

“Cậu thật ngốc. Chẳng ai lao đầu vào làm một việc mà biết trước sẽ không mang lại kết quả cả.”

“Lúc bắt đầu tớ đâu biết anh ta cứng đầu đến vậy.”

“Ý tớ là cậu phải thay đổi phương pháp đi. Cậu ngày nào cũng đến khuyên nhủ anh ta, cậu không mệt vì nói thì anh ta cũng mệt vì phải nghe đi nghe lại.”

“Không thuyết phục, vậy tớ còn biết làm gì nữa?” Ánh mắt Lệ Dương nhìn bạn đầy chờ mong, hy vọng Hồng Liên sẽ hiến cho cô một diệu kế.

Nhưng lúc này, ngoài khao khát được ngủ ra bạn cô chẳng còn suy nghĩ được bất cứ điều gì.

“Tớ cũng không biết. Khi nào nghĩ ra sẽ nói với cậu.”

Trời đất. Nói thế khác gì không nói đâu. Lệ Dương khẽ thở dài, cái “khi nào” của Hồng Liên nghe vẫn còn xa xôi lắm.

Cô đành phải tiếp tục con đường cũ, đeo bám lấy Hoàng Quân cho đến khi anh ta cảm thấy không chịu nổi mà đồng ý phẫu thuật mới thôi.

Chính vì thế, ngày hôm sau cô lại đến tìm Hoàng Quân, chỉ giúp việc nói anh ta đi dạo ở công viên ngay trước nhà. Lệ Dương thật không hiểu tại sao có người cứ thích chọn cách sống cô đơn như thế, lúc nào cũng chỉ muốn ở một mình, không bạn bè, không người trò chuyện, chia sẻ. Xem ra chưa điều trị xong đôi mắt anh ta đã mắc thêm căn bệnh tự kỷ rồi.

Cô lo lắng Hoàng Quân không nhìn thấy đường vội chạy theo tới đó, chỉ đổi lại là cái nhìn hờ hững và thái độ khó chịu. Gặp trường hợp này, dù người cao thượng đến mấy cũng không tránh khỏi việc nổi giận.

“Anh thật cứng đầu, biết bao người mong muốn có được đôi mắt sáng mà không được. Còn anh, có điều kiện chữa trị, có cơ hội chữa khỏi, vậy mà lại không chịu phẫu thuật. Anh thực ra chỉ nghĩ cho bản thân thôi. Còn mẹ anh, bà ngoại anh, cả em gái anh, những người thương yêu anh thì sao? Anh không hề để ý đến cảm nhận của họ.”

Hoàng Quân có chút sùng sốt. Anh còn chưa nổi giận mà cô ta đã nặng lời như vậy.

“Tôi không cần cô phải nghĩ hộ.”

“Bởi vì anh không nghĩ, nên tôi buộc phải nói cho anh thấm. Anh được sống trong sự yêu thương của gia đình như vậy đã là may mắn hơn rất nhiều người rồi đấy, nên trân trọng những gì mình đang có đi.”

May mắn hơn rất nhiều người, trong đó có cả cô.

Lệ Dương là một đứa trẻ mồ côi, cô chưa từng nhìn thấy khuôn mặt mẹ lần nào, vì bà đã ra đi ngay khi cô vừa mới chào đời. Cô và Hồng Liên cùng lớn lên bằng sữa của bà Tâm – mẹ Hồng Liên, vì thế từ nhỏ đến giờ hai người lúc nào cũng coi nhau như chị em ruột. Hai người cùng học một trường tiểu học, trung học, rồi đến cấp ba cũng vẫn học cùng nhau trong một trường chuyên của tỉnh.

Chỉ đến khi vào đại học, Lệ Dương theo trường Y, còn Hồng Liên chọn trường Luật.

Lý do Lệ Dương chọn trường Y rất đơn giản, cô muốn vào làm việc ở Passion. Từ khi mẹ Tâm cho cô biết thông tin ba mình vẫn còn sống, cô chưa bao

giờ ngừng hy vọng một ngày sẽ được gặp ông.

Lý do Hồng Liên chọn trường Luật còn đơn giản hơn, cô mê màn nam diễn viên chính trong “Chuyện tình Harvard”, hy vọng đời sẽ đẹp như phim.

Nhưng cuộc đời tàn khốc hơn trí tưởng tượng của con người rất nhiều. Đến năm thứ hai đại học, Lê Dương mới biết cô gần như không có một phần trăm hy vọng với Passion, còn Hồng Liên ngay khi mới vào trường đã gặp chuyện dở khóc dở cười với đàn anh khoa trên.

Khởi nguồn của mọi chuyện có lẽ là một hôm trên thư viện nhà trường, Hồng Liên và anh ta cùng nhắm trúng cuốn sách tham khảo không biết từ thập niên bao nhiêu của một vị giáo sư khá nổi tiếng. Một người cần cuốn sách để làm khóa luận tốt nghiệp, còn một người thì làm bài thi kết thúc học phần. Cả hai đều có lý do chính đáng để sử dụng nó. Với lợi thế về chiều cao, anh ta nhanh tay chớp được trước, trong khi Hồng Liên chỉ vừa kịp trèo lên ghế. Cô đã cố gắng ngọt nhạt, tha thiết xin được mượn nhưng anh ta nhất quyết không đồng ý. Sau khi cắt đứt việc đòi co với cô bằng một câu rất vô tình, anh ta cấp đít bỏ đi, để lại Hồng Liên đứng trơ như phỗng. Cô tức tối lắm bầm: “Đồ làm phách, nếu không phải sách thư viện không được đem ra ngoài photo, tôi thêm vào tranh giành với anh. Đã vậy, tôi nguyện rửa cho anh viết khóa luận dở tệ, không tốt nghiệp được, có tốt nghiệp ra trường cũng không xin được việc, phải đi xách hồ cho người ta...”

Rõ ràng là ông trời không nghe thấy lời khấn cầu của Hồng Liên, con người đáng ghét đó tốt nghiệp loại ưu và mới vừa bước chân ra trường đã có tới vài chục công ty nhà nước, tập đoàn tư nhân mời anh ta làm luật sư tư vấn. Khi bắt đầu khóa học của năm sau, Hồng Liên lên thư viện và lại nhìn thấy cuốn sách đó, tất nhiên bây giờ cô chẳng thêm ngó ngang gì đến nó nữa. Nhưng không hiểu sao tự nhiên cục tức trong lòng lại sôi lên sùng sục, cô mở cuốn sách ra và lấy bút nguệch ngoạc mấy chữ đã ủ trong bụng rất lâu: “Trần Vũ Hải! Anh là đồ đàn bà.” Thật không may mắn cho Hồng Liên, cô bị thủ thư nhìn thấy. Và hậu quả của việc viết lung tung ra một quyển sách quý giá như thế là cô phải nộp phạt số tiền đúng bằng số trang của quyển sách, lại còn bị khóa thẻ sinh viên hai tháng. Quyển sách năm trăm sáu mươi trang, năm trăm sáu mươi nghìn yêu quý của cô vì anh ta mà mất đi oan ức, hai tháng cô phải nằm nhà không được lên thư viện,... Đã thế mọi người còn xì xào cô yêu đơn phương Trần Vũ Hải, không được anh ta đáp lại nên từ yêu chuyển hóa thành hận mới chửi rủa anh ta như thế. Ôi! Miệng thế gian như làn sóng bể, tên tuổi Hồng Liên cũng theo anh ta mà nổi tiếng khắp cả trường. Nhưng anh ta được ưu ái bao nhiêu thì cô lại bị giễu cợt bấy nhiêu. Con người ấy đã đi khỏi trường rồi, cô có muốn tìm anh ta để xả giận cũng chẳng còn cơ hội nữa. Và cũng nghiêm nhiên từ đó, cái tên nghe rất hay kia trong đầu cô lại chẳng có gì tốt đẹp.

Lúc nghe Hồng Liên ám ức kể chuyện này, Lê Dương đã bỏ lăn ra giường mà cười đến chảy nước mắt.

Trước nay cô chưa từng ghét ai sâu sắc đến thế, nên hoàn toàn không hiểu được cảm giác của Hồng Liên. Giờ tự mình nếm trải, cô mới biết thế gian này hoá ra có rất nhiều kẻ khiến người ta thấy khó chịu.

Điều khó chịu hơn là, cô mỗi ngày tám tiếng đều phải tiếp xúc với anh ta, phải chịu đựng vẻ mặt cau có của anh ta.

Gần đây Hoàng Quân ít ra ngoài hơn, anh thường hay ngồi trong phòng quay mặt về hướng ban công. Ban công phía trước phòng Hoàng Quân là nơi mà Lê Dương thích nhất trong nhà anh. Đứng trên đó có thể thu vào tầm mắt cả bầu trời thành phố, có thể ngắm những dãy hoa sưa trắng muốt hai bên đường. Nơi đó với cô thật trong lành và yên tĩnh.

Lê Dương bước vào phòng khi Hoàng Quân còn đang cố gắng tìm kiếm vật gì đó. Có lẽ anh muốn với lấy chiếc hộp đặt ở góc bàn, chiếc hộp màu nâu có thất dải nơ hồng nhạt. Hoàng Quân khẽ miết tay vào cạnh bàn và lần la đến gần chiếc hộp. Lê Dương nhanh chân bước tới, cô với lấy trước và đặt vào tay anh:

“Anh muốn lấy nó à?”

Hoàng Quân thoáng ngạc nhiên, sau đó mới khẽ cau mày:

“Cô vào phòng người khác sao không gõ cửa?”

Lê Dương nhún vai:

“Có gõ, nhưng mà không thấy anh phản ứng gì nên tôi mới vào. Mà cửa phòng cũng đâu có khép. Với lại mẹ anh cũng nói tôi cứ tự nhiên mà vào, không cần gõ cửa. Chắc bà ấy sợ anh đuổi tôi về.”

“Cô biết tôi muốn đuổi mà còn đến.”

“Tôi đến đây vì nhiệm vụ, đâu phải đến chơi mà cần anh cho phép.”

Hoàng Quân bắt lực ngồi xuống ghế, tay vuốt ve chiếc hộp, không thêm để ý đến Lê Dương.

Một lúc sau, nghe tiếng nhạc chuông tin nhắn phát ra từ điện thoại của Lê Dương, Hoàng Quân mới quay về phía cô nói bằng một giọng rất không thoải mái:

“Cô không còn việc gì để làm sao? Bệnh viện của cô chẳng nhẽ không có bệnh nhân à?”

“Tôi chính là đang làm việc. Anh không biết mẹ anh trả lương cho tôi rất cao sao?”

Có công việc nào đơn giản mà lại thu nhập lớn thế này chứ? Hơn nữa hậu đãi cũng vô cùng tốt. Có phải vì thế mà cô ta có ý định tăng ca không? Bằng chứng là bình thường cô chỉ ngồi hai tiếng, hôm nay đã gần bốn tiếng rồi vẫn không hề có ý định ra về.

“Hết giờ làm việc rồi, cô không cần tích cực thế đâu.”

“Quên chưa nói anh biết, thời gian tôi ở lại bây giờ sẽ tăng lên gấp đôi, vì không chỉ thuyết phục anh làm phẫu thuật, còn phải cho anh uống thuốc đều đặn nữa.”

“Tại sao phải uống thuốc?”

“Tôi phát hiện mắt anh có dấu hiệu đỏ lên. Có thể là do nhãn cầu bị viêm nhiễm. Nếu không uống thuốc, e rằng đến lúc muốn chữa trị cũng không còn cơ hội.”

“Không cần.” Hoàng Quân đáp cụt lủn: “Tôi đã bảo sẽ không làm phẫu thuật.”

“Tôi lo xa cho anh thôi. Chẳng ai nói trước được điều gì. Lỡ sau này anh có thay đổi ý định cũng không phải hối hận vì đã quá muộn. Có khi còn phải cảm ơn tôi.”

Khoé miệng Hoàng Quân khẽ cong lên, đôi mắt cũng mờ hồ toả ra một ý cười mờ ám.

“Tôi đến đây cũng không phải để cãi nhau với anh. Anh chịu uống thuốc xong, khỏi cần đuổi tôi cũng tự đi.”

“Tôi có nói là sẽ uống thuốc sao?”

“Tôi có thể hỏi anh học ở đâu cái tính bảo thủ như thế không?”

“VẬY CÔ HỌC Ở Đâu CÁCH BẮM LẤY NGƯỜI KHÁC DẠI NHƯ Đũa THÉ?”

Dù không muốn cãi nhau, nhưng chỉ cần nói với anh ta hai câu, Lệ Dương đã cảm thấy nóng mặt.

“Tôi ngồi đây. Khi nào anh uống thuốc xong thì tôi về.” Lệ Dương không thèm đôi co nữa, ngồi phịch xuống ghế.

“Cô về luôn đi, tôi không uống.”

“Không được.”

“VẬY ĐỂ THUỐC TRÊN BÀN, LẮT NỮA TÔI UỐNG.” Hoàng Quân có chút nhượng bộ.

Lệ Dương đâu có ngốc mà dễ dàng tin lời anh ta. Cô ở đây Hoàng Quân còn không chịu uống, cô về rồi anh không quảng hết vào sọt rác mới lạ.

“Anh lừa trẻ con đấy à?” Lệ Dương hất cằm về phía Hoàng Quân, nói bằng một giọng rất trái đời.

Hoàng Quân nhắm mắt bất lực, sau đó chậm chạp men lại phía giường và nằm xuống, trước khi phủ chăn lên mặt còn không quên nói với Lệ Dương:

“Tùy cô. Thích thì cứ ngồi đó đi. Tôi buồn ngủ rồi.”

Và anh đắp chăn kín lút mặt trước ánh mắt đỏ ngầu vì giận dữ của cô.

Hoàng Quân chỉ định nằm như thế chờ tới lúc Lệ Dương bỏ về, thế nhưng anh lại ngủ quên mất. Khi tỉnh dậy thì trời đã chập tối, anh đưa tay dụi dụi mắt, đôi mắt từ lâu đã không còn biết đến ánh sáng nên không thể nhìn thấy một cô gái đang ngồi ngủ gật ngay bên cạnh, mặt úp xuống giường.

Hoàng Quân lật chăn ra và cho chân xuống đất tìm dép, không ngờ lại đạp vào đầu Lệ Dương.

“A!” Lệ Dương nhăn mặt kêu lên, cô xoa xoa đầu từ từ mở mắt.

Hoàng Quân vội rút chân lại, anh hỏi theo phản xạ tự nhiên:

“Ai vậy?”

“Tôi.” Lệ Dương vừa kịp tỉnh ngủ. Cô đáp, mắt không nhìn anh.

Từ nhỏ tới giờ, Hoàng Quân quả thật chưa từng gặp ai lì như vậy nên cũng không kịp trang bị cho mình kinh nghiệm để đối phó.

“Cô còn chưa về sao?” Anh khẽ cau mày.

Lệ Dương đứng dậy phui phui quần vì nhận ra nãy giờ mình đang ngồi dưới đất.

“Đã bảo là anh chưa uống thuốc thì chưa về được mà.”

Thế mà Hoàng Quân vẫn cho rằng khi nãy cô chỉ hung hăng tuyên bố như vậy, trong khi anh ngủ cô sẽ ngán ngẩm mà bỏ về.

Lệ Dương ngồi xuống bên cạnh anh, khuôn mặt cô vẫn rất bơ phờ vì vừa ngủ dậy, cô hỏi anh, giọng mệt mỏi:

“Bây giờ anh uống thuốc được chưa?”

Hoàng Quân bỗng cảm thấy có chút động lòng. Là cô đang quan tâm đến anh cơ mà, thái độ của anh như vậy liệu có phải hơi quá đáng không? Cô ta là con gái, còn anh dù sao cũng đường đường là một đấng nam nhi. Anh không hiểu mình có đang bắt nạt và làm lãng phí thời gian của cô hay không? Bệnh nhân của cô cũng đâu phải chỉ mình anh. Nếu ai cũng như vậy thì có lẽ cô ấy thực sự rất mệt mỏi. Phải suy nghĩ rất lâu, Hoàng Quân mới có thể nói với Lệ Dương bằng một giọng không thể nhỏ hơn:

“Thuốc đâu?”

Và tuy không nhìn được, Hoàng Quân vẫn cảm nhận mắt Lệ Dương đang tí lại vì sung sướng. Không hiểu sao trong lòng anh cũng có một chút vui vui. Đường như khi có thể khiến người khác cười, bản thân mình cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc.

Nhưng Hoàng Quân còn chưa kịp đưa viên thuốc vào miệng thì Lệ Dương bỗng ngăn lại, cô như vừa phát hiện ra một điều gì đó.

“A... Không được. Anh còn chưa ăn gì. Bụng đói mà uống thuốc vào sẽ hại dạ dày lắm.”

“Thôi không cần. Có mỗi một viên, thành dạ dày của tôi dày lắm, không thủng được đâu.”

Lệ Dương lườm anh.

“Không thủng, nhưng cũng không có tác dụng gì. Ngồi đó đợi tôi, tôi xuống nhà xem có gì ăn không.”

Rồi không đợi Hoàng Quân trả lời, Lệ Dương đã chạy nhanh ra khỏi phòng anh. Hai mươi phút sau, cô bê lên đặt trước mặt Hoàng Quân một bát cháo thịt trứng. Cô phải nấu rất nhanh vì sợ anh ta chờ lâu quá mà thay đổi ý định.

“Trong tủ lạnh còn mỗi thịt và trứng nên tôi chỉ nấu được thế này thôi, anh ăn tạm vậy.”

“Cô nấu ư? Thế chị Bích đâu?”

Chị Bích là người giúp việc nhà Hoàng Quân.

“Tôi không biết, không thấy ai ở nhà cả.”

“Cô ở trong bếp này giờ à?”

Lệ Dương gật đầu:

“Ừ, sợ anh đợi lâu nên tôi nấu cháo cho nhanh. Anh ăn mau đi còn uống thuốc.”

Hoàng Quân không vội ăn mà ghé mũi xuống hít hít, Lệ Dương ngạc nhiên:

“Anh ngửi cái gì vậy? Tôi không cho thuốc độc đâu.”

“Tôi xem có mùi cháy không.” Giọng anh ta đầy giễu cợt.

“Tôi có phải là tiểu thư đài các đâu mà đến nồi cháo cũng không biết nấu. Anh đừng xem thường người khác quá.”

Hoàng Quân bê bát cháo lại gần hơn và khuấy nhẹ. Mùi cháo thơm phức xộc vào mũi anh, kích thích các giác quan còn chưa tỉnh ngủ. Cũng vẫn chỉ là cháo trứng và thịt, không biết cô ta còn cho thêm gì nữa mà lại có mùi thơm dễ chịu vậy. Anh múc lên một thìa và từ từ cho vào miệng. Lệ Dương lặng lẽ ngồi nhìn anh ăn, một lúc sau cô đỡ lấy bát cháo trong tay Hoàng Quân và cả cái thìa anh đang cầm trên tay.

“Đưa đây tôi bón cho. Anh ăn thế này đến bao giờ cho xong bát cháo.” Cô nói với một vẻ thiếu kiên nhẫn.

Rồi cô cẩn thận thổi nguội từng thìa và đút cho anh. Điều ngạc nhiên là Hoàng Quân ngoan ngoãn há miệng như một đứa trẻ mà không hề phản ứng gì. Vì mùi vị của bát cháo quá hấp dẫn hay vì những ngày ở bên cạnh cô đã dần dần làm anh thay đổi.

Thời gian thì ra lại có sức mạnh kỳ diệu đến vậy, có thể khiến cho hai con người vốn rất khó chịu khi gặp nhau không còn ghét nhau nữa.

Lệ Dương nhìn thấy có một chút hy vọng ở tương lai. Dù rằng Hoàng Quân vẫn không đồng ý phẫu thuật, anh chỉ chấp nhận uống thuốc.

Nhưng như thế cũng đã là rất tốt rồi.

Lệ Dương lại khoanh một vòng tròn vào tờ lịch năm, công trình thuyết phục của cô đã kéo dài được gần hai tháng, không biết còn phải đợi bao lâu nữa để hoàn thành.

Mà cái người không biết quý trọng thời gian vàng bạc của cô hình như vẫn chưa có ý định thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: ANH TA LÀ ĐÀN ÔNG

Khi Lê Dương trở về đến khu chung cư cô đang sống cùng Hồng Liên thì thành phố đã sáng rực ánh đèn. Hồng Liên vẫn chưa về nhà, có lẽ phải ở lại văn phòng để chuẩn bị cho vụ kiện ngày mai. Lười ra ngoài ăn tối nên Lê Dương lấy gói khoai tây chiên trong tủ lạnh ra ăn tạm. Mặc dù là một bác sỹ nhưng đôi với việc ăn uống cô khá tùy tiện, hơn nữa tính chất công việc không cho phép cô ngày nào cũng có thể ăn cơm đúng bữa. Dần dần cô có thói quen, khi nào thấy đói thì kiếm tạm cái gì đó ăn mà không cần quan tâm đến giờ giấc.

Chuyển đến mười mấy lượt kênh tivi vẫn chẳng thấy có chương trình nào hấp dẫn để xem, Lê Dương quăng cái điều khiển xuống sa-lông rồi nằm ườn ra đọc tạp chí. Bình thường đến nhà Hoàng Quân đối diện với bộ mặt đura đám của anh ta, cô lúc nào cũng mong nhanh đến giờ về để nằm ngủ một giấc, bây giờ được thỏa lòng mong ước thì xem ra lại không hề khoan khoái như mình vẫn nghĩ.

Nhắc tới Hoàng Quân, Lê Dương bất giác cảm thấy đau đầu. Viện phó Phùng và bà Châu nói rằng cô là bác sỹ thứ tám được nhờ để chăm sóc và khuyên nhủ Hoàng Quân làm phẫu thuật. Những người trước đó, lâu nhất cũng không trụ quá một tháng, họ đều nói rằng không muốn tốn thời gian để làm một việc mà biết trước sẽ không đem lại kết quả.

Lê Dương trụ vững được hai tháng, cũng xem như đã có sức kiên nhẫn hơn người rồi.

Từ sau khi gặt đầu đồng ý với Viện phó Phùng, Lê Dương đã tìm hiểu rất nhiều về tâm lý của những bệnh nhân tương tự như Hoàng Quân. Thông thường những người đột nhiên phải chịu đựng một cú sốc lớn sẽ có hai dạng biểu hiện, hoặc điên điên loạn loạn, hoặc trở nên câm lặng, suốt ngày tự nhốt mình trong phòng, không muốn giao thiệp với thế giới bên ngoài. Còn đối với riêng Hoàng Quân, thái độ của anh lại là bình thản, vừa như chấp nhận, vừa như buông xuôi. Không kêu gào khóc lóc thảm thiết, cũng không tỏ ra thâm trầm u uất. Anh chính là đang chờ đợi, dù cho không biết mình thực tế muốn chờ đợi điều gì.

Mà loại biểu hiện này cho đến tận bây giờ vẫn chưa có tài liệu khoa học nào nghiên cứu cả.

Lê Dương khẽ thờ dài, cô có nên là người đi tiên phong không?

"Nghĩ gì chú tâm vậy?" Không biết Hồng Liên về từ lúc nào, đập tay vào vai Lê Dương báo động. "Trông nhà như cậu, trộm nó vào khuôn cả người đi chắc cũng không biết nữa."

Lê Dương cười cười chống chế:

"Ồ đây an ninh tốt vậy, tớ tận dụng chút tâm trí để suy nghĩ tới vài người chắc cũng không sao nhỉ?"

"Lại nghĩ đến anh Phong hử?" Hồng Liên nháy mắt trêu.

Lê Dương ôm gối ngồi khoanh chân trên ghế.

"Không có thời gian nghĩ tới anh Phong nữa rồi, có người khác còn khiến tớ bận tâm hơn."

"Gã bệnh nhân quái tính của cậu sao?"

Lê Dương ngán ngẩm gật đầu.

"Vẫn thế à?" Hồng Liên ngồi xuống bên cạnh Lê Dương, ánh mắt nhìn cô đầy thông cảm.

Lê Dương lại tiếp tục gật đầu một cách ngán ngẩm.

Hồng Liên thả người tựa vào lưng ghế, khẽ lắc đầu.

"Đã nói với cậu rồi. Dùng chiêu này không hiệu quả thì đổi chiêu khác đi. Cậu có thấy ai giải toán không ra mà cứ đâm đầu làm lại theo cách cũ không?"

"Tớ cũng muốn thế lắm. Nhưng tớ thực sự không nghĩ ra được cách nào cả." Lê Dương trườn gối lên đầu than thở.

Hồng Liên với lấy gói khoai tây chiên đã bóc dở cho một miếng vào miệng.

"Thế cậu định cứ ngày nào cũng tốn thời gian vô ích thế à?"

"Không biết nữa. Nhưng tớ nhất định phải thuyết phục được anh ta."

"Cậu muốn vào Passion thế sao?"

Lệ Dương nắm lấy tay Hồng Liên khẽ lắc lắc, ánh mắt nhìn bạn đầy khẩn cầu:

"Hồng Liên! Cậu cũng biết, đây là cách duy nhất để tớ có thể tìm được ba mà. Cậu nhất định phải giúp tớ."

"Không phải tớ không muốn giúp cậu." Hồng Liên nheo mắt giải thích. "Nhưng cậu xem, cậu mỗi ngày đều tiếp xúc với anh ta như vậy còn không nghĩ ra cách, tớ ngồi đây có thể phán được gì sao?"

Cũng đúng. Mặt Lệ Dương lại xịu xuống. Đến cả những người thân thiết nhất của Hoàng Quân còn không biết phải làm gì, một người chưa từng gặp mặt như Hồng Liên làm sao có thể chứ.

"Biểu hiện của anh ta ngày thường thế nào?" Nhìn vẻ mặt tội nghiệp của Lệ Dương, Hồng Liên cố tình hỏi thăm một chút.

"Cũng không có gì đặc biệt." Lệ Dương khẽ lắc đầu. "Trước mặt tớ chẳng bao giờ để lộ tâm trạng. Nhưng có một lần, tớ thấy anh ta ngồi một mình trong công viên, hình như đang khóc. Lúc đó sợ anh ta ngại nên tớ giả vờ không biết."

"Ừ." Hồng Liên gật đầu đồng tình. "Đàn ông ghét nhất là phụ nữ thấy mình yếu đuối."

Rồi như bỗng nảy ra một sáng kiến, Hồng Liên quay sang phía Lệ Dương, ánh mắt long lanh:

"A... Hay là tại vì mọi người đều xem anh ta là một bệnh nhân, lúc nào cũng nâng niu chăm sóc, khiến anh ta cảm thấy khó chịu?"

"Là sao?" Lệ Dương khẽ nhún mày tỏ vẻ khó hiểu.

Hồng Liên chép chép miệng, ngồi hằn dầy găng giải.

"Cậu ngốc quá! Đàn ông gần ba mươi tuổi như anh ta, tất nhiên không muốn người khác xem mình như trẻ con, đi đâu cũng phải cặp kè bảo vệ, làm gì cũng có người trông chừng giám sát, sợ xảy ra chuyện. Như thế có khác gì bị cầm tù đâu."

"Nhưng mắt anh ta không nhìn thấy gì cả." Lệ Dương dường như vẫn còn chút mập mờ.

"Ây dà. Chính vì mọi người cứ nghĩ như cậu đấy. Cậu nói xem, anh ta tuy không nhìn thấy đường nhưng vẫn có thể một mình đến công viên, một mình về nhà. Hơn nữa cậu còn nói anh ta vẫn có thể thiết kế trang sức... Tóm lại là vẫn có thể làm mọi việc hết sức bình thường. Đó là vì anh ta không muốn mọi người xem anh ta như bệnh nhân. Nguyên nhân không muốn phẫu thuật, có thể là vì có những thứ anh ta không muốn thấy thôi."

Lệ Dương gật gù đầu, có vẻ đã sáng dạ ra rất nhiều. Cô nhớ lại một lần khi chị Bích thất dây giày hộ cho Hoàng Quân, anh đã vung chân ra, tức giận nói: "Tôi bị mù chứ đâu phải bị liệt, tránh ra."

Nghĩ lại thì thấy lời Hồng Liên nói rất có lý. Trước nay những việc sinh hoạt cá nhân Hoàng Quân đều tự mình làm chứ không bao giờ nhờ đến người khác. Anh cũng rất khó chịu mỗi khi có người muốn giúp mình. Đặc biệt tuy mắt không còn thấy ánh sáng nhưng những thiết kế của anh ta vẫn không hề giảm sút về độ thẩm mỹ. Có lần vô tình nhìn thấy trên bàn làm việc, Lệ Dương cứ trầm trồ xuýt xoa mãi, cảm thấy những mẫu vẽ này nếu được chế tác thành sản phẩm chắc chắn sẽ có rất nhiều người thích. Anh ta đúng là rất biết cách lãng phí tài năng trời phú cho mình.

Hồng Liên hươ hươ tay trước mặt, triệu hồi sự chú ý của Lệ Dương.

"Cậu lại đang nghĩ cái gì nữa vậy?"

Lệ Dương đặt tay lên trán suy nghĩ một lúc, sau đó gật đầu với Hồng Liên, giọng tán thành.

"Hồng Liên. Cậu nói rất đúng. Tớ vừa nghĩ lại những biểu hiện thường ngày của anh ta, có vẻ đúng là như vậy."

Gương mặt Hồng Liên rạng rỡ hồng hào, đôi mắt hấp háy, miệng cong lên thành một nụ cười tán dương:

"Tớ đã bảo mà..."

"Thế cậu nói xem tớ phải làm gì?" Không đợi Hồng Liên vui mừng hết con, Lệ Dương đã lại hỏi dồn dập.

Hồng Liên nhăn mặt, gõ đầu Lệ Dương mấy phát.

"Lang băm à. Cậu thông minh hơn chút đi. Nếu anh ta không thích như vậy thì từ bây giờ cậu đừng xem anh ta là bệnh nhân nữa. Anh ta là đàn ông, cậu là phụ nữ. Trước mặt anh ta cố gắng tỏ ra yếu đuối một chút để anh ta thể hiện sự mạnh mẽ của mình. Còn nữa, cậu nhất định phải tìm được một thứ khiến anh ta muốn nhìn thấy, như vậy mới có thể khiến anh ta đồng ý phẫu thuật được."

Lệ Dương vừa mới thoát ra khỏi một mớ rối ren, giờ lại vướng thêm một đống khó hiểu. Cô cứ tỏ ra yếu đuối thì sẽ khiến Hoàng Quân thấy mình mạnh

mẽ sao? Còn nữa, cái anh ta muốn thấy phải là cái gì mới được chứ?

"Khó vậy sao?" Lệ Dương nhăn mặt. Xem ra cô mới tìm được cửa vào của ngôi nhà thôi, còn chìa khóa để ở đâu thì vẫn chưa biết.

Hồng Liên có chút cụt hứng:

"Bà cô của tôi ơi! Tớ chỉ có thể giúp cậu tìm ra vấn đề thôi. Còn lại phụ thuộc vào cậu hết đấy. Anh ta chỉ muốn nhìn thứ mà anh ta thấy có hứng thú thôi. Còn anh ta hứng thú với cái gì thì cậu phải tìm hiểu. Thử hỏi người nhà anh ta xem."

Lệ Dương khẽ gật đầu, cô vẽ đã gỡ thêm được một nút rồi nữa.

"Được rồi. Cậu ngồi đây từ từ nghỉ đi, tớ phải đi tắm đây."

Lệ Dương còn muốn hỏi thêm vài câu nữa, nhưng Hồng Liên đã nhanh chân chuẩn vào phòng tắm, để lại mình cô với một đồng tắc mắc vẫn chưa được trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: THAY ĐỔI BIỆN PHÁP

Hôm nay, trong lúc tới nhà Hoàng Quân, Lệ Dương đã ngủ gật mấy lần trên taxi. Cả đêm qua cô mất ngủ vì phải cùng Hồng Liên bàn cách đối phó với vị Trưởng phòng mới được tuyển dụng vào bộ phận pháp chế trong công ty của Hồng Liên - người đó không ai khác chính là Trần Vũ Hải.

Hồng Liên khi biết được tin đó đã oán thán ngất trời. Cô bôn ba khắp chân trời góc bể, rồi cuộc cũng không thoát khỏi nanh vuốt của Trần Vũ Hải. Cùng ngồi trong một phòng làm việc, hít thở chung một bầu không khí với anh ta đã khiến Hồng Liên cảm thấy bức bối khó chịu. Huống hồ hần còn là cấp trên của cô. Bị kẻ thù của mình chỉ tay năm ngón bắt làm hết cái này cái kia mà không thể kháng cự lại, đối với Hồng Liên mà nói không khác gì cực hình.

Còn đối với Lệ Dương, cô lại cảm thấy cuộc sống của người bạn này từ nay chắc chắn sẽ có thêm nhiều điều thú vị.

Vì thế mà lúc ngồi trên xe, Lệ Dương thi thoảng lại tùm tùm cười, làm anh tài xế không khỏi có chút bất an.

Thấy cửa phòng Hoàng Quân khép hờ, Lệ Dương sợ anh ta đang ngủ nên chỉ đẩy nhẹ chứ không gõ. Lúc vào trong phòng mới biết anh ta không ngủ mà đang ngồi trước bàn làm việc vẽ vời cái gì đó rất chuyên tâm.

Lệ Dương lặng lẽ ngồi xuống bên cạnh. Thì ra anh ta đang thiết kế.

Sợi dây chuyền trên mặt giấy đã hoàn thành được khoảng tám, chín phần. Mới chỉ là tranh chi đen trắng nhưng thật sự rất có sức cuốn hút, đặc biệt là đối với phái nữ, những người luôn bị hấp dẫn bởi trang sức. Mặt dây là hình hai vành cánh sen đan vào nhau, ở giữa đính một nhánh cỏ bốn lá, sang trọng nhưng vẫn rất thanh thoát, quý phái mà không làm mất đi vẻ thơ ngây. Đó chính là biểu trưng của sự trong sáng và thuần khiết mà bất cứ cô gái nào cũng đều muốn có được.

Lệ Dương bị bức vẽ hút hồn, mắt nhìn chăm chăm vào tờ giấy khổ A4 đặt trên bàn, không để ý người bên cạnh đã dùng bút tự bao giờ.

"Đến rồi sao không lên tiếng?" Giọng nói của Hoàng Quân phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng. Lệ Dương giật mình nhìn sang, thấy Hoàng Quân đang quay mặt về phía cô, tuy rằng ánh mắt anh vẫn nhìn vào một khoảng không gian vô định.

"Sao anh biết vậy?" Lệ Dương vẽ mặt đầy ngạc nhiên. Cô nhớ mình đã bước vào đây rất khẽ, lúc mở cửa cũng không hề để phát ra tiếng động.

"Có thể nghe thấy tiếng thở." Hoàng Quân khàn giọng đáp lại.

Lệ Dương tròn xoe mắt. Anh ta rốt cuộc đã tu luyện đến tầng thứ bao nhiêu mà có khả năng nghe được tiếng thở mười mữ trừ sáu đề xi ben của cô vậy?

"Cô không tin sao?" Không thấy Lệ Dương trả lời lại, Hoàng Quân khẽ nhếch miệng cười.

"Tôi đang nghi ngờ không biết có phải anh không nhìn thấy gì thật không?"

Hoàng Quân bật lên một tiếng cười nhẹ.

"Tôi nói thật đấy. Nhìn những bản vẽ này..." Lệ Dương chỉ tay vào tờ giấy đặt trước mặt hai người, "chẳng ai nghĩ nó được tạo nên từ một người khiêm

thị cả. Mỗi đường nét đều rất sắc sảo, cũng rất mềm mại."

"Hóa ra cô đang nghi ngờ tài năng của tôi." Hoàng Quân hơi nghiêng đầu, thả cây chì xuống mặt bàn.

Lệ Dương cũng thành thật đáp:

"Là ai cũng đều sẽ nghĩ như thế mà."

"Còn tôi lại nghi ngờ cô có phải bác sỹ không đấy." Hoàng Quân lại nhoen miệng cười, hình như hôm nay tần suất anh ta cười nhiều hơn so với mọi ngày thì phải.

"Là sao?" Lệ Dương đánh mắt sang, thấy có chút khó hiểu.

"Cô là bác sỹ mà không phân biệt được tôi mù thật hay giả vờ sao?"

Lệ Dương ném sang phía Hoàng Quân một cái nhìn găm gù, sau đó mới đưa ngón tay trở ra trước mặt anh khiêu khích:

"Vậy tôi kiểm tra một chút. Anh nói xem số mấy đây?"

"Số một." Hoàng Quân thân nhiên đáp, không cần đến một giây suy nghĩ.

Trông mắt Lệ Dương giãn ra hết cỡ. Cô hết nhìn Hoàng Quân, lại nhìn vào tay mình, rồi lại nhìn Hoàng Quân gương mặt vẫn không có chút biểu cảm gì.

"Sao lại nói số một chứ?" Lệ Dương bỏ tay xuống, giọng có chút phụng phịu, cô không can tâm khi bị anh đoán trúng.

"Bàn tay có năm ngón, nói đại một số dù sao cũng có hai mươi phần trăm khả năng. Hơn nữa các bác sỹ thường có thói quen giơ ngón tay trở để tập trung sự chú ý của bệnh nhân. Cô nói xem đúng không?"

Anh ta... đúng là không phải người bình thường mà. Khả năng đoán mò giỏi như vậy. Lệ Dương nghĩ nghĩ, thấy Hoàng Quân rất có tố chất trở thành thầy bói.

Mà làm thầy bói, hình như bị mù sẽ hợp hơn thì phải?

Vỗ tay lên trán... Ấy dà, cô lại nghĩ ngợi linh tinh gì nữa rồi?

Thấy Lệ Dương bình thường mồm mép như tép nhảy, hôm nay lại có vẻ im lặng, Hoàng Quân không tránh khỏi việc cảm thấy kỳ lạ.

Thực ra Hoàng Quân vẫn không biết, Lệ Dương đã quyết định từ nay khi ở cạnh anh sẽ nói ít một chút, làm ít một chút. Cô vẫn luôn cho rằng lý do Hoàng Quân không có thiện cảm với mình có lẽ là vì trước đây cô đã nói quá nhiều. Dù sao muốn thuyết phục được Hoàng Quân làm phẫu thuật, điều kiện tiên quyết vẫn là đừng để bị anh ta ghét.

Lệ Dương thực ra cũng không biết, Hoàng Quân đối với cô vốn không hề khó chịu như bản thân cô vẫn nghĩ. Cô gái này tuy có nói nhiều hơn so với mức bình thường, nhưng mỗi câu mỗi chữ đều chân thật chứ không tràn trề đạo lý như những vị bác sỹ trước đây anh từng tiếp xúc. Mặc dù dễ nóng giận nhưng cũng không phải kiểu người thích hơn thua. Đặc biệt sự kiên nhẫn của cô đã có lúc khiến Hoàng Quân cảm thấy ít nhiều nể phục. Dần dần anh nhận thấy, trò chuyện với Lệ Dương khiến anh dường như khuây khỏa hơn rất nhiều.

Có điều cái người vẫn luôn lăm mồm lăm miệng này hôm nay lại tỏ ra trầm ngâm khác thường, khiến Hoàng Quân có chút không quen.

"Hôm nay cô có chuyện gì sao? Biểu hiện không giống mọi khi lắm." Hoàng Quân không biết từ lúc nào lại quan tâm đến thái độ của Lệ Dương như vậy.

Lệ Dương cũng không ngờ cô bị Hoàng Quân túm gáy nhanh như thế.

"Không có chuyện gì." Lệ Dương lắc đầu phủ nhận. "Chỉ là ngày thường có từng đấy câu đều nói với anh hết rồi, hôm nay còn gì để nói nữa đâu."

"Hôm nay không nói lại nữa sao?"

"Tôi là động vật nhai lại à?"

Xem ra đúng là không có chuyện gì buồn thật, chỉ là nói ít hơn mọi ngày thôi. Không hiểu sao Hoàng Quân lại thấy tâm trạng nhẹ nhõm hẳn.

Có lẽ vì thế mà hôm nay anh nói nhiều hơn. Đặc biệt còn chủ động hỏi han Lệ Dương trước.

"Cô bỏ cuộc rồi sao?"

"Bỏ cuộc gì?"

"Không lái nhái bảo tôi phải làm phẫu thuật nữa."

"Lại nhai nữa thì anh có làm không?"

"Không."

"Vậy tôi còn mất công nói nhiều làm gì?"

Khoảng mười phút sau...

"Cô định cứ mãi ngồi im như thế thôi à?"

"Tôi nhớ trước đây anh rất muốn tôi im miệng thế này còn gì?"

"Cô không thấy lãng phí thời gian sao?"

"Không. Mẹ anh vẫn trả lương cho tôi rất đầy đủ mà?"

Kim phút lại quay thêm vài vòng.

"Cô đang làm gì vậy?"

"Vẽ."

"Hử?"

"Anh có thể vẽ tại sao tôi lại không? Ngồi không cũng buồn quá, tôi thử thiết kế một chút biết đâu lại cho ra tác phẩm để đời. Ai ngờ... Cũng đẹp phết đấy chứ! Tôi có nên đăng ký học thêm văn bằng hai trường mỹ thuật không nhỉ?"

"Cô đừng vui đập nghệ thuật nữa đi."

"Anh không nhìn thấy đường phán linh tinh..."

...

"Mấy giờ rồi?"

"Gần sáu giờ."

"Sao cô còn chưa cho tôi uống thuốc?"

"Thuốc để trên bàn đấy. Anh tự lấy uống đi."

"Cô đối xử với bệnh nhân thế sao?"

"Anh chỉ không nhìn thấy chứ đâu phải không đi lại được. Tôi nghĩ kỹ rồi, từ nay những việc thế này anh tự làm đi, tôi đâu phải osin của anh."

"Cô được lắm!"

"Quá khen rồi."

Cứ như thế, mỗi ngày họ chỉ có vài cuộc đối thoại ngắn như vậy. Lê Dương không dă động gì đến bệnh tình của Hoàng Quân, cũng không khuyên nhủ anh phải làm cái này cái kia nữa.

Những lúc đi dạo ngoài công viên, Lê Dương cũng cố tình không nhắc Hoàng Quân phía trước có chướng ngại vật hoặc bậc thang. Có lúc Hoàng Quân đâm phải vỏ chuối người ta ăn bỏ lại, suýt chút nữa thì vồ éch, khiến Lê Dương được phen cười ngặt nghẽo.

Trước mặt Hoàng Quân, Lê Dương chẳng bao giờ che giấu sự phũ phàng của mình. Có một lần cô bị mảnh vỡ thủy tinh đâm vào mu bàn tay phải, máu chảy lênh láng, còn bắt Hoàng Quân phải băng bó lại giúp cô.

"Tôi không nhìn thấy gì, cô không biết sao?" Hoàng Quân khước từ lời đề nghị của Lê Dương.

"Một mình tay trái tôi không thể băng và buộc lại được. Có anh giúp sẽ thuận tiện hơn." Lê Dương vừa nhăn mặt vừa xuyt xoa, ra chiều đau đớn lắm.

Hoàng Quân miễn cưỡng phải giúp, dù anh quần băng không được đẹp lắm, nếu không muốn nói là xấu thậm tệ.

Có lẽ Hồng Liên nói đúng, trước nay những việc nhỏ nhặt Lê Dương và chị Bích đều giúp Hoàng Quân làm. Dù rất khó chịu và luôn miệng nói không cần nhưng ít nhiều cũng đã khiến Hoàng Quân dần quên đi tầm quan trọng của đôi mắt. Chỉ cần để anh ta gặp những trở ngại khi mắt không nhìn thấy được, biết đâu có thể khiến anh ta thay đổi ý định.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: HỒI ỨC ĐAU THƯƠNG

Hôm nay nhà Hoàng Quân có khách. Cũng chẳng phải ai xa lạ, chính là bạn học cũ của Hoàng Quân, cũng là bạn thân nhất, tên Trần Vũ Hải.

Lúc nghe thấy tiếng gõ cửa, Hoàng Quân cứ tưởng Lê Dương đến, thấy bất ngờ vì cô đột nhiên lịch sự như vậy.

"Cô cứ tự nhiên vào như mọi khi thôi, đừng lịch sự thế, tôi không quen."

Ngoài cửa có tiếng người cười khẽ:

"Xem ra tôi không được chào đón rồi."

Hoàng Quân hơi ngớ người:

"Trần Vũ Hải?"

"May quá, cậu vẫn còn nhớ tên tôi."

"Lâu nay cậu chết ở đâu vậy?" Hoàng Quân ném ánh nhìn ra phía cửa, không hề tỏ ra chút khách khí.

"Xin lỗi nhé!" Trần Vũ Hải thu về nét mặt ôn nhu bước tới gần Hoàng Quân. "Gần đây bận chuyển văn phòng, không có thời gian đến thăm cậu."

Hoàng Quân đương nhiên biết Trần Vũ Hải mới chuyển về làm Trưởng phòng pháp chế của Star. Đây cũng là nơi trước khi bị tai nạn anh từng làm việc. Chủ tịch Hội đồng quản trị của tập đoàn chế tác trang sức này chính là bác rề của Hoàng Quân.

"Điều kiện làm việc mới tốt chứ?" Hoàng Quân hỏi thăm một chút.

"Rất tốt!" Trần Vũ Hải vắt chéo chân trên ghế, lưng ngả ra tạo một thế ngồi vô cùng hưởng thụ. "Quả là tập đoàn chế tác trang sức hàng đầu, ngay cả đội ngũ Luật sư cũng toàn là những người có máu mặt. Có điều..."

Hoàng Quân quay mặt về hướng phát ra âm thanh, chờ đợi.

"Có một đồng nghiệp nữ hình như không có thiện cảm với tôi cho lắm."

Hoàng Quân để lộ một biểu cảm khó tin:

"Gì vậy? Trên đời này vẫn còn phụ nữ ghét cậu sao? Không phải cố tình tỏ ra kiêu ngạo để thu hút sự chú ý của cậu đấy chứ?"

Trần Vũ Hải lắc đầu, vói lấy chiếc đồng hồ cát lên nghịch nghịch:

"Không giống lắm. Hôm liên hoan chào đón tôi cô ta cố tình viện cớ không tham gia. Ở văn phòng cũng khá miễn cưỡng, có chuyện gì cần thông báo thì toàn nói trống không."

"Thú vị thật." Hoàng Quân khịt mũi. "Không phải cậu về cướp đi chức vụ cô ta đã nhấm từ lâu đấy chứ? Hoặc đã từng là một trong số những cô gái bị cậu bỏ rơi..."

"Cô ta nhìn qua không giống dạng người ham quyền đoạt vị cho lắm. Còn nếu đã từng hẹn hò với tôi, không có lý nào tôi lại không nhớ chút gì."

Hoàng Quân nhún vai. Vậy thì còn lý do nào khác nữa đâu?

"Thôi. Không nói đến cô ta nữa..." Trần Vũ Hải chấm dứt chủ đề này giờ hai người vẫn bàn luận, quay qua hỏi thăm Hoàng Quân: "Dạo này thấy cậu có vẻ rạng rỡ lên rồi đấy. Có chuyện gì vui sao?"

"Vẫn thế thôi."

"Vẫn thế ư?" Trần Vũ Hải gần như lặp lại câu trả lời của Hoàng Quân một cách mờ ám.

"Cái đầu cậu đang nghĩ linh tinh gì vậy?" Hoàng Quân khẽ lừ mắt trước câu nói đầy tà niệm vừa nghe được.

Trần Vũ Hải kéo dài giọng:

"Không có gì đặc biệt. Chỉ là vừa nãy nghe Xuân Vy nói gần đây có một chị bác sỹ hay tới đây thăm anh trai nó. Hôm nào chị đó không tới anh nó lại hỏi: Hôm nay sao không thấy chị Dương đến?"

"Cậu tin lời trẻ con sao?" Hoàng Quân khoát tay.

"Lời trẻ con chính là đáng tin nhất."

Hoàng Quân không thèm nói lại nữa. Dù sao đôi co với luật sư cũng là một việc làm khá ngu xuẩn.

Trần Vũ Hải được thế càng không chịu nhún nhường.

"Thế nào? Gần đây được cô ta tâm não cho như vậy, có phải sắp thay đổi suy nghĩ rồi không?"

Sau một thoáng im lặng, Hoàng Quân ngồi xuống giường. Quả thật bây giờ đối với anh, Lê Dương không còn đáng ghét như trước nữa. Nhưng điều đó không có nghĩa là anh sẽ vì vài ba câu nói của cô mà thay đổi.

"Tôi không muốn nhắc đến chuyện này nữa." Giọng Hoàng Quân trầm hẳn xuống một quãng, Trần Vũ Hải biết rằng đây không phải lúc đùa.

"Tôi thật không hiểu cậu đang nghĩ gì nữa." Trần Vũ Hải trở nên nghiêm túc. "Chuyện cũng đã qua lâu rồi, cậu tại sao cứ phải tự làm khổ mình như vậy. Trong thâm tâm cậu rốt cuộc đang sợ điều gì chứ?"

"Tôi sợ điều gì ư?" Đôi vai Hoàng Quân bắt chợt run lên khe khẽ. "Thứ đáng sợ nhất tôi cũng đã nhìn thấy rồi, còn có gì khiến tôi phải sợ hơn nữa chứ? Tôi chính mắt thấy mảnh đạn ghim vào phổi của Ngọc Linh, thấy cô ấy quần quai trong đau đớn, chỉ biết đứng nhìn cô ấy dần rời xa thế giới này mà không thể làm gì được."

Hoàng Quân không để Trần Vũ Hải kịp có cơ hội an ủi, anh đưa bàn tay ôm lấy khuôn mặt mình. "Tôi rất ghét tại sao lại để bản thân nhìn thấy những cảnh tượng đó, khiến cho đến tận bây giờ, cứ mỗi khi nhắm mắt thì chúng lại hiện ra. Tôi thật sự không cách nào chịu đựng nổi."

Hoàng Quân quay mặt ra hướng ban công, sợ rằng nếu nói thêm bất cứ câu nào nữa thì sẽ không kiềm được nước mắt.

Trần Vũ Hải tiến lại gần, đặt tay lên vai Hoàng Quân vỗ nhẹ:

"Xin lỗi."

Hoàng Quân lắc đầu, đó đâu phải lỗi của cậu ta.

"Hôm nay tôi đến cũng là có chuyện muốn thông báo với cậu. Vụ án của Ngọc Linh hôm qua đã được đem ra xử rồi. Tên tội phạm bắn cô ấy đã bị tuyên tử hình, linh hồn cô ấy xem như cũng được an ủi."

"Cảm ơn cậu." Hoàng Quân dịu giọng.

"Cậu không cần cảm ơn tôi." Trần Vũ Hải thu về bàn tay đang đặt trên vai Hoàng Quân. "Hắn ta vận chuyển gần tám trăm gam heroin, lại thêm tội giết người. Có thần linh cũng không cứu nổi hắn."

Đúng vậy. Kẻ đó bị tử hình là đáng lắm. Nhưng còn Ngọc Linh, cô ấy không đáng phải chết.

Cô ấy là một công dân lương thiện, cũng là một nhà báo tận tâm với nghề.

Hoàng Quân nhớ như in lần đầu tiên anh gặp Ngọc Linh là trong một khách sạn. Khi đó anh theo bác rể đi đàm phán hợp đồng quảng cáo cho sản phẩm mới của Star, lúc đang đứng gần hành lang nghe điện thoại thì có một cô gái từ đâu chạy đến, không nói không rằng choàng tay lên ôm lấy cổ anh, môi đặt lên môi anh một nụ hôn. Sự việc diễn ra bất ngờ khiến Hoàng Quân không kịp phản xạ.

Một lúc sau, có một người đàn ông mặc vest đen tiến lại phía hành lang. Nhìn thấy đôi nam nữ đang hôn nhau, anh ta chỉ khẽ nhún mày rồi bỏ đi.

Đợi lúc người đó đi khuất, Ngọc Linh mới bỏ tay ra khỏi người Hoàng Quân, nhìn anh với một biểu cảm vừa biết ơn vừa hối lỗi, sau đó xấu hổ cúi đầu.

"Cô không thấy nên giải thích với tôi một chút sao?" Hoàng Quân lúc này mới định thần lại, nhìn xuống thấy cô gái đang đứng trước mặt anh gò má ửng hồng.

"Tôi xin lỗi..." Ngọc Linh ngượng ngùng giải thích: "Vừa nãy là bất đắc dĩ."

Hoàng Quân ghé mặt gần hơn như để thăm dò. Ngọc Linh ấp úng nói tiếp:

"Tôi nghe nói ở đây có một giao dịch mờ ám, mới đến để lấy thông tin viết bài. Ai ngờ chưa kịp chụp ảnh thì đã bị tay canh cửa đó phát hiện."

"Cô là nhà báo?" Hoàng Quân hỏi lại, dù anh gần như đã biết câu trả lời.

Ngọc Linh gật gật đầu.

"Cô không sợ tôi đi nói với họ sao?" Hoàng Quân mỉm cười nhìn Ngọc Linh như con thỏ non bị người ta túm tai, tự nhiên muốn trêu cô một chút.

Ngọc Linh khi ấy mới chịu ngẩng đầu lên:

"Không đâu. Tôi đi theo bọn họ từ cửa khách sạn, không nhìn thấy anh trong đám người đó. Còn nữa..." Giọng Ngọc Linh có chút nịnh bợ, "nhìn anh không giống người xấu."

Hoàng Quân trong một thoáng cảm thấy cô gái này rất thú vị, nụ cười trên môi anh kéo ra dài hơn.

"Vậy trông thế nào mới là người xấu?"

Ngọc Linh không trả lời ngay mà lấy hai ngón tay trở kéo đuôi lông mày xéch lên, mắt trợn ngược, lưỡi hơi thè ra, cánh mũi phập phồng.

"Thế này..."

Hoàng Quân bị cô làm cho cười nghiêng ngả, anh khẽ lắc đầu, người rung rung.

Ngọc Linh cũng cười theo. Cô bỏ tay xuống khỏi thái dương, nhìn Hoàng Quân cảm kích.

"Lúc này dù sao cũng cảm ơn anh."

Hoàng Quân khẽ nhún vai.

"Sau này nếu anh có việc gì cần giúp đỡ thì cứ đến tìm tôi." Ngọc Linh chìa ra một chiếc danh thiếp, giọng đầy hào hiệp: "Tôi là Đinh Ngọc Linh, phóng viên của báo Sự thật."

Hoàng Quân đưa tay cầm lấy tấm danh thiếp nghiên cứu.

"Giờ tôi phải đi rồi." Giọng Ngọc Linh có chút tiếc nuối.

Hoàng Quân trầm ngâm một lúc, khẽ gật đầu thay cho lời chào. Sau đó đứng nhìn theo bóng dáng Ngọc Linh bước đi về phía cuối hành lang, trước khi vào trong thang máy còn quay lại nháy mắt với anh.

Về sau, Sự thật trở thành đơn vị truyền thông chính thức của Star, Hoàng Quân và Ngọc Linh cũng có cơ hội tiếp xúc với nhau nhiều hơn. Dần dần, Hoàng Quân nhận thấy Ngọc Linh là một cô gái khá dễ thương, tính cách đơn thuần. Cô không giống như nhiều phóng viên khác chạy theo xu hướng đám đông, bóp méo hoặc phóng đại thông tin để thu hút độc giả. Ngòi bút của cô phản ánh những sự kiện xảy ra một cách chân thực nhất, mỗi bài viết đều thể hiện thái độ yêu ghét rõ ràng như chính con người cô vậy. Càng ngày, tình cảm Hoàng Quân dành cho Ngọc Linh càng đi xa hơn mức tình bạn thông thường.

Hoàng Quân cũng biết Ngọc Linh có thiện cảm với mình. Những lời nói, cử chỉ, sự quan tâm ân cần cô dành cho anh không khó để cảm nhận.

Hai người họ rất giống một câu thơ mà cô nhân đã viết: "Tình trong như đã, mặt ngoài còn e..."

Cho đến một ngày, Hoàng Quân quyết định thổ lộ với Ngọc Linh, muốn cùng cô chính thức hẹn hò. Anh gọi điện rủ Ngọc Linh đi ăn trưa, cô nói mình đang theo một đoàn trình sát lên Lạng Sơn triệt phá một đường dây buôn bán ma túy. Hoàng Quân bỗng thấy trong lòng vô cùng bất an.

Ngọc Linh cười với anh trong điện thoại, nói rằng cô biết võ, lại đi cùng cảnh sát nên chắc chắn sẽ không có vấn đề gì. Cô muốn lấy tư liệu trực tiếp về cuộc truy quét này.

Hoàng Quân biết Ngọc Linh là một cô gái bình sinh không biết sợ là gì. Cô từ nhỏ đã học võ, lại thừa hưởng dòng máu liều từ người ông nội vốn là một cảnh sát đã về hưu. Đó cũng chính là điều khiến anh lo lắng nhất.

Cả buổi sáng hôm đó anh không làm được việc gì, cứ thấp thòm đứng lên ngồi xuống. Sau cùng thấy không yên tâm mới lái xe lên Lạng Sơn tìm cô.

Khi Hoàng Quân dùng thiết bị định vị từ điện thoại di động tìm ra vị trí của Ngọc Linh thì thấy ở đó có rất nhiều người mặc quân phục cảnh sát đang áp giải mấy tên mặt mũi bặm trợn lên xe thùng chở phạm nhân. Anh còn thấy một cô gái đang nằm sõng xoài dưới đất...

Hoàng Quân chạy như bay về phía đó, rẽ đám người đang vây quanh cô gái ra. Ngọc Linh gương mặt trắng nhợt, một khoảng áo trước ngực bị máu nhuộm thành màu đỏ thẫm. Hoàng Quân xô ngã người đàn ông đang đỡ Ngọc Linh, quỳ xuống bên cạnh, tay vòng qua đầu cô lay rất mạnh.

"Ngọc Linh! Ngọc Linh! Em làm sao vậy?" Giọng anh gần như lạc đi.

Ngọc Linh khẽ mở mắt, cô gọi tên anh bằng hơi thở yếu ớt.

"Cô ấy bị thương rồi, phải đưa tới bệnh viện ngay." Viên cảnh sát ngồi bên cạnh Hoàng Quân tỏ ra rất sốt ruột.

Hoàng Quân bế thốc Ngọc Linh lên, anh không nhớ được mình đã chạy xe với tốc độ bao nhiêu, cũng không nhớ mình đã phải đợi bao lâu ở bên ngoài phòng phẫu thuật.

Nhưng tất cả cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, đáp lại anh chỉ có cái lắc đầu bất lực của vị bác sỹ.

Ngọc Linh được đưa ra ngoài, gương mặt nhợt nhạt, làn môi tím tái. Cô nhìn Hoàng Quân, chút sức lực còn lại chỉ cho phép cô nở một nụ cười rất nhẹ với anh.

Ngọc Linh khẽ mấp máy môi. Hoàng Quân nắm chặt lấy tay cô, tai anh ghé sát lại gần.

"Có một câu... Em... từ lâu... vẫn rất muốn nói với anh... Hoàng Quân... Em... yêu anh."

Ngọc Linh khó khăn bật ra từng chữ trong hơi thở ngắt quãng. Sau đó bàn tay cô trượt khỏi tay anh, buông thõng xuống.

Hoàng Quân hoảng sợ quỵ xuống bên giường, gào lên trong tuyệt vọng. Anh đau đớn gọi tên cô, nói với cô rằng anh cũng rất yêu cô.

Chỉ tiếc những lời này, Ngọc Linh vĩnh viễn không thể nghe thấy được nữa.

Cô y tá phủ tấm vải trắng lên mặt Ngọc Linh, một vài vị bác sỹ kéo Hoàng Quân ra để đẩy chiếc giường đi.

Đó là lần đầu tiên trong cuộc đời, Hoàng Quân nếm trải cảm giác cả thế giới chung quanh sụp đổ.

Đêm đó anh đã lái xe trên đường như một kẻ mất trí. Cho đến khi nghe thấy tiếng còi hú inh ỏi phía trước mới hoảng hốt nhìn lên, tia sáng cuối cùng lọt vào mắt anh là ánh sáng của đèn pha ô tô.

Khi Hoàng Quân tỉnh lại trong bệnh viện, chỉ thấy xung quanh một màu đen kịt. Anh muốn đi tìm Ngọc Linh, nhưng bà Châu nói anh biết, thi thể Ngọc Linh đã được gia đình nhận về hỏa táng, tro cốt của cô đã được đem qua Mỹ, nơi bố mẹ cô vẫn sống bấy lâu nay.

Vậy là rốt cuộc, Hoàng Quân vẫn không thể tiễn cô đi nốt đoạn đường cuối cùng.

Theo lời Viện phó Phùng, Hoàng Quân lúc gặp tai nạn đã bị va đập mạnh vào phần đầu dẫn đến hình thành một khối máu đông chèn ép dây thần kinh thị giác trong ổ mắt. Đây là một dạng chấn thương rất ít gặp trong các loại chấn thương vùng đầu mặt. Thông thường các bác sỹ sẽ tiến hành phẫu thuật giải áp thần kinh thị để loại bỏ khối máu đông, giúp bệnh nhân khôi phục lại thị lực. Tuy nhiên, nếu để càng lâu thì tỷ lệ thành công sẽ càng thấp.

Hoàng Quân sau khi nghe xong hoàn toàn không có bất cứ phản ứng gì. Vài ngày sau anh nhất quyết đòi xuất viện mặc lời can ngăn của mọi người và những tiếng nức nở của bà Châu.

Mắt không sáng, sẽ không còn phải chứng kiến những sự việc đau lòng tương tự nữa. Đối với Hoàng Quân, thứ mà anh muốn nhìn thấy mỗi ngày chính là gương mặt của Ngọc Linh, bây giờ cô gái ấy đã không còn, đôi mắt anh có nhìn lại được hay không cũng chẳng còn nghĩa lý gì nữa.

Thà không nhìn thấy gì, Hoàng Quân còn có lý do để tin rằng Ngọc Linh vẫn tồn tại đâu đó bên cạnh anh. Anh vẫn có thể thấy được nụ cười của cô, nghe được giọng nói của cô, cho dù chỉ là trong tiềm thức.

Hơn một năm qua, Hoàng Quân đã sống như vậy. Anh tự nhủ, cả đời này sẽ tiếp tục sống như vậy.

Hoàng Quân đứng tựa người vào thành cửa hướng ra ban công, tay mân mê chiếc hộp màu nâu có thắt dải nơ hồng nhạt. Trong đó có một chiếc lắc tay bằng bạch kim do chính anh thiết kế. Anh muốn tặng nó cho Ngọc Linh để kỷ niệm ngày đầu tiên hai người hẹn hò, chỉ tiếc chưa kịp đeo nó lên tay thì cô ấy đã ra đi.

Trần Vũ Hải đứng phía sau lặng lẽ quan sát, anh biết trong lúc này Hoàng Quân không muốn bị làm phiền.

Bỗng nhiên ngoài cửa phát ra một tiếng động, một cô gái rất không biết thời thế tự nhiên ở đâu nhảy vào trong phòng. Vóc người thon thả, gương mặt tròn đầy, tóc búi cao thành lợn trên đỉnh đầu.

Cô vòng tay qua đầu tạo một kiểu chào rất dễ thương.

"Gút mo nìng!!!"

Trong phòng có hai người đàn ông, một người khẽ nhướn chân mày tỏ ra vô cùng thú vị, một người trầm ngâm không biểu lộ bất cứ cảm xúc gì, có vẻ đã quá quen thuộc với những tình huống kiểu như thế này.

Thấy có người lạ, Lê Dương nhận thấy mình hơi thất thố vội ngại ngừng bỏ tay xuống. Trần Vũ Hải neho mắt nhìn cô, anh tự nhiên cảm thấy người trước mặt trông quen quen.

"Cô đi làm vẫn hay ăn bớt thời gian thế sao?" Hoàng Quân là người đầu tiên lên tiếng, mặc dù câu nói có hàm ý giễu cợt nhưng trong giọng điệu của anh vẫn phảng phất chút gì đó buồn buồn.

Trần Vũ Hải lắc đầu cười khẽ. Lại sắp có trò hay để xem rồi.

Lệ Dương ngược lại không hề tỏ ra một chút hối lỗi vì đã đến muộn, còn cao giọng giải thích:

"Tôi đã ra khỏi nhà từ rất sớm đây. Chẳng qua có một tuyến đường đang thi công nên họ không cho xe cộ lưu thông qua, vì thế tôi phải đi đường vòng."

Trần Vũ Hải nhoen miệng cười, lý do này xem ra rất chính đáng.

Nói xong, Lệ Dương tiến lại phía người đàn ông lạ đang đứng cười trong phòng, cảm thấy mình nên giới thiệu một chút:

"Chào anh. Tôi là Lệ Dương." Cô gật đầu với Trần Vũ Hải.

Trần Vũ Hải chia tay ra.

"Rất vui được gặp cô. Tên tôi là Trần Vũ Hải."

"Trần Vũ Hải?" Lệ Dương đưa tay ra bắt lại, sau đó khẽ nghiêng đầu: "Tôi nghe tên anh rất quen."

"Thật vậy sao?" Trần Vũ Hải mỉm cười vô cùng quyến rũ: "Tôi cũng thấy cô rất quen, hình như từng gặp ở đâu rồi."

Lệ Dương nheo mắt thích thú. Có sao? Nếu đã từng gặp qua người đàn ông điển trai như vậy, cô đáng lý không nên quên mới phải.

Có một con người dường như cảm thấy mình bị bỏ rơi khá lâu mới không cam lòng mà lên tiếng:

"Cô nên cẩn thận một chút. Cậu ta đừng nói chuyện cũng có thể khiến phụ nữ mang thai đấy!"

Lệ Dương đánh mắt sang. Cô không ngờ Hoàng Quân cũng có lúc chua ngoa như vậy. Xem ra quan hệ giữa hai người họ khá tốt.

"Cô ấy là bác sỹ, cậu không cảm thấy mình đang múa rìu qua mắt thợ à?" Trần Vũ Hải không chút nhường nhịn, Lệ Dương cảm thấy họ rất giống cô và Hồng Liên, cũng vẫn luôn suồng sã và chẳng nề nang gì nhau, ngay cả khi ở trước mặt người lạ.

Nếu còn đứng đây lâu hơn chút nữa, cô có khả năng rất lớn sẽ trở thành nạn nhân trong cuộc đấu khẩu này.

Vì thế, Lệ Dương thâm thuân sâu sắc chân lý: "Trong ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách". Cô vội có xuống dưới nhà kèm Xuân Vy học bài, nhanh chân tốt ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: TÔI MUỐN LÀM PHẪU THUẬT

Khi Lệ Dương vừa ra ngoài, Trần Vũ Hải nhảy mắt với Hoàng Quân.

"Sao cậu không hỏi tôi cô ấy có xinh không?"

Hoàng Quân cười nhạt, tay vẫn mân mê chiếc hộp.

"Tôi không quan tâm."

Trần Vũ Hải ngồi xuống ghế, để lộ ra một biểu cảm suy tư.

"Lạ thật! Tôi chắc chắn đã từng gặp Lệ Dương ở đâu rồi, nhưng tại sao không thể nhớ ra là gặp ở đâu nhỉ?"

Hóa ra lời cậu ta nói khi nãy không phải là tán tỉnh. Nhưng dẫu thế cũng không khiến Hoàng Quân quá để tâm. Anh chỉ thuận miệng phát ngôn một câu:

"Có lẽ từng gặp người giống thôi. Thế gian này người giống nhau nhiều mà."

Người giống người? Câu nói của Hoàng Quân bất chợt khiến trong đầu Trần Vũ Hải lóe lên một gợi ý. Anh nhớ lại khoảng thời gian hơn một năm trước, từng tình cờ nhìn thấy Hoàng Quân ngồi dùng bữa trưa với một cô gái ở quán ăn gần trụ sở của Star.

Khi đó Trần Vũ Hải đứng từ xa thăm chửi rửa Hoàng Quân, có cô tình nhân xinh đẹp thế này mà giấu kỹ như vậy.

“Quân này. Trước đây tôi từng thấy cậu ngồi ăn cơm cùng một cô gái. Lúc tôi tới hỏi thăm cậu nói hai người là bạn, cậu vẫn nhớ chứ?”

Hoàng Quân suy nghĩ một chút rồi mới trả lời:

“Tất nhiên là nhớ. Sao tự nhiên cậu lại hỏi vậy? Cô ấy là Ngọc Linh.”

“Ngọc Linh?” Trần Vũ Hải lặp lại cái tên Hoàng Quân vừa nói, có chút sững sờ.

“Ừ. Có chuyện gì sao?”

“Cách đây ít phút, hình như... tôi đã thấy cô ấy.” Trần Vũ Hải hơi ngập ngừng, có lẽ anh cũng không dám tin vào những gì mình đang nói. Anh nhìn ra phía cửa phòng Hoàng Quân, nơi Lê Dương vừa mới bước ra.

Chiếc hộp trên tay Hoàng Quân rơi xuống nền nhà, gương mặt anh từ trắng nõn chuyển dần sang màu xám xịt, đôi môi run run hỏi lại:

“Cậu... cậu vừa nói cái gì vậy?”

Trần Vũ Hải chưa dám khẳng định bất cứ điều gì, anh nghĩ kỹ hơn một chút về cô gái đã từng thấy hôm đó.

Hoàng Quân vẫn đang chờ đợi.

“Lê Dương... cô ấy quả thật rất giống Ngọc Linh.” Trần Vũ Hải chậm rãi thả từng chữ, trong đầu anh đem hai gương mặt kia đặt cạnh nhau, sau đó thấy chúng hòa vào làm một.

Hoàng Quân lặng người. Anh đã từng tưởng tượng khuôn mặt cô bác sỹ nhiều chuyện vẫn ngày ngày đến thăm anh, hình dung cô có nước da trắng bóc, gò má cao, đôi hàng lông mày rậm. Anh đã vẽ ra hình ảnh một Lê Dương nhanh nhẹn và hoạt bát, đôi mắt sáng long lanh, khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương, dưới khóe môi còn có thêm một chiếc lúm đồng tiền. Cô vẫn thường hay chấp tay sau lưng và nhảy lò cò trong phòng anh, đếm xem trên nền nhà rớt cuộc có bao nhiêu ô vuông.

Hoặc cô sẽ là một Lê Dương thấp thấp gầy gầy, mặc chiếc áo blouse trắng, đeo kính tròn gọng đen che hết gần nửa khuôn mặt như những cô nàng Lọ Lem trong phim hiện đại. Trên tay lúc nào cũng cầm theo một cuốn sách, để mỗi lần cãi không lại Hoàng Quân thì sẽ xé một tờ cho vào miệng nhai ngấu nghiến và tưởng tượng rằng mình đang nhai tươi nuốt sống anh.

Hoặc cô ấy bình thường sẽ thuần khiết dịu dàng như làn nước mùa thu, nhưng mỗi khi nổi giận thì lại như Biển Đông ngày bão.

Mỗi ngày ở trước mặt Lê Dương, Hoàng Quân đều thắc mắc con người đa tính cách như cô liệu sẽ có dung mạo thế nào. Điều duy nhất anh không bao giờ nghĩ tới, đó là Lê Dương lại giống Ngọc Linh.

Nếu giống Ngọc Linh, cô ấy nhất định có một đôi mắt biết cười, có thể khiến người đối diện nhìn vào là quên hết những buồn đau, âu lo trong cuộc sống.

Nếu giống Ngọc Linh, cô ấy nhất định có một vầng trán cao, thông minh, hoạt bát nhưng ương bướng, không sợ hãi dẫu gặp phải bất cứ hiểm nguy nào.

“Có lẽ không phải đâu...” Giọng Hoàng Quân đượm buồn, anh cố tìm một lý do để phủ nhận. “Cậu mới gặp qua Ngọc Linh một lần, có thể đã nhớ nhầm.”

Hoàng Quân vẫn chưa muốn tin, dù anh biết rằng nếu nói về trí nhớ tốt, không ai có thể sánh lại Trần Vũ Hải.

Một văn bản luật mấy trăm điều, cậu ta chỉ cần nhìn qua vài lần là có thể nhớ chính xác không sai một chữ.

Trần Vũ Hải day day trán. Anh biết mỗi khi nhắc đến Ngọc Linh, Hoàng Quân nhất định sẽ có biểu hiện như vậy. Một biểu hiện, không rõ là đau hay là nuối tiếc.

Nhưng Hoàng Quân là người anh em tốt nhất của anh, anh không thể không để tâm đến cảm xúc của cậu ta, lại càng không thể nói dối cậu ta.

“Hoàng Quân! Tôi hiểu cảm giác của cậu. Nhưng đó là lần đầu tiên tôi thấy cậu ngồi ăn cơm cùng con gái, tôi có thể nhớ nhầm được sao?” Trần Vũ Hải không hề có chút tổn thương trước câu nói của Hoàng Quân, ngược lại còn mong bản thân mình thật sự đã nhầm lẫn.

Nhưng anh có thể khẳng định, anh không nhầm.

“Được rồi, cậu đừng nói nữa.” Hoàng Quân nhắm nghiền mắt. Mỗi khi nghĩ về Ngọc Linh, thứ cảm xúc duy nhất chiếm lĩnh trái tim anh là “đau”.

Trần Vũ Hải cũng không nói thêm gì nữa.

“Tôi muốn được yên tĩnh một chút.” Hoàng Quân ngồi xuống mép giường, hai tay đan vào nhau đặt lên khóe môi đang mím chặt.

Trần Vũ Hải thờ dãi, lặng lẽ bước ra khỏi phòng.

Anh đi xuống cầu thang, nhìn thấy Lê Dương đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách hướng dẫn Xuân Vy làm bài tập.

Con bé thì thoải mái ngoắc ngoắc tay: “Chị Dương, sau này lớn lên em cũng muốn làm bác sỹ như chị.”

Lê Dương đưa tay phủ trơn gương mặt phúng phính của Xuân Vy, giọng cứng nựng:

“Đương nhiên rồi. Xuân Vy học giỏi như vậy, tương lai nhất định sẽ trở thành một bác sỹ rất giỏi.”

“Giỏi giống chị.” Con bé nheo mắt cười thích thú.

“Giỏi hơn chị.” Lê Dương làm vẻ mặt đáng yêu.

“Em nghe nói chị Linh bị đạ n bắ n.” Xuân Vy gõ gõ cây bút chì lên gần đỉnh đầu, nhớ lại lời bà ngoại từng nói với nó. “Tại bác sỹ không cứu được nên chị ấy mới chết. Sau này nếu em làm bác sỹ, em nhất định sẽ cứu tất cả những người bị thương, không để ai chết hết.”

Trên gương mặt Lê Dương thoáng một nét cười gượng gạo, cô không muốn cướp đi niềm vui trẻ thơ của con bé, nên chỉ ậm ừ gật đầu.

Khi lớn thêm một chút, nó chắc chắn sẽ biết có những vết thương mà bác sỹ dù cố gắng đến đâu cũng không thể chữa lành được.

“Chị Dương có tin vào đầu thai không?” Xuân Vy đột nhiên chuyển hướng câu chuyện, đưa đôi mắt ngu ngơ lên nhìn Lê Dương.

“Sao em hỏi vậy?” Lê Dương khẽ nhướn chân mày hỏi lại.

“Em đọc truyện cổ tích, thấy những người tốt khi chết sẽ được đầu thai kiếp khác. Nếu có thật, em mong chị Linh sẽ đầu thai làm chị Dương luôn.”

Lê Dương nhoen miệng cười: “Sao em lại muốn như vậy nè?”

“Vi em muốn chị Dương làm chị dâu em.” Xuân Vy thành thật nghĩ gì nói vậy. “Nhưng anh em lại chỉ thích chị Linh thôi, bà ngoại nói vậy.”

Lê Dương bật cười, sau đó nhớ lại những lời Xuân Vy vừa nói, đột nhiên muốn dò hỏi một chút, biết đâu lại có thể khai thác thêm chút thông tin gì đó về Hoàng Quân.

“Xuân Vy này. Ngày thường anh trai em ngoài việc thiết kế, còn thích cái gì nữa không?”

Xuân Vy không để Lê Dương thất vọng, con bé gật đầu dứt khoát: “Có ạ.”

Lê Dương cười mẫn nguyện. Cô biết ngay mà, lòng tham của con người vốn là vô đáy.

“Là gì vậy?” Lê Dương cẩn thận thăm dò, trong lòng đầy hưng phấn.

“Thích chị Linh.” Xuân Vy tròn xoe mắt nói ra một câu rất hiển nhiên.

Lê Dương nhăn mặt đau khổ, cái này cô cũng biết mà.

“Thế ngoài chị Linh và thiết kế ra thì còn thích gì nữa không?” Lê Dương cố vớt vát chút hy vọng mong manh.

Xuân Vy nghĩ ngợi một lúc, sau đó mới từ từ lắc đầu:

“Em cũng không biết nữa.”

Lê Dương tiu nghỉu đập đầu xuống bàn: Hoàng Quân ơi Hoàng Quân! Anh yêu Ngọc Linh nhiều như vậy, tôi đi phẫu thuật thẩm mỹ cho giống cô ấy liệu có thể khiến anh thay đổi ý định không?

Trên cầu thang, có người chứng kiến toàn bộ cuộc nói chuyện, khẽ than một tiếng: Lê Dương ơi Lê Dương! Cô liệu có phải Ngọc Linh đầu thai chuyển kiếp mà thành không đấy?

Nhưng đến trẻ con mẫu giáo cũng biết, cho dù thực sự có đầu thai cũng không thể lớn nhanh như vậy. Lê Dương nhìn qua cũng có thể đoán được, tuổi tác có lẽ xấp xỉ Ngọc Linh.

“Anh về rồi sao?” Lê Dương lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy Trần Vũ Hải đứng ở mép cầu thang, có chút bất ngờ.

Trần Vũ Hải khẽ gật đầu, bước xuống bàn tiếp khách chỗ Lê Dương và Xuân Vy đang ngồi.

“Lê Dương này, tôi có chuyện này muốn hỏi cô.” Trần Vũ Hải nhìn kỹ lại lần nữa khuôn mặt của Lê Dương, quả thật rất giống.

“Có chuyện gì sao?” Lê Dương đứng lên khỏi ghế, đối diện với Trần Vũ Hải, ánh mắt nhìn anh không giấu được vẻ tò mò.

“Cô có từng gặp qua Ngọc Linh chưa?”

Dù không hiểu lắm hàm ý trong câu nói của Trần Vũ Hải, Lệ Dương vẫn thành thật lắc đầu. Cô cũng rất muốn biết Ngọc Linh trông như thế nào, tại sao có thể khiến Hoàng Quân khắc cốt ghi tâm đến vậy.

“Vậy cô có chị hay em gái gì không?”

Lệ Dương lại tiếp tục lắc đầu. Cho đến thời điểm này, cô có quyền nghi ngờ Trần Vũ Hải đang cố ý điều tra mình, không lẽ Hoàng Quân vừa nói với anh ta cái gì.

“Thế thì lạ thật!” Trần Vũ Hải tự nhiên buột miệng nói ra một câu, Lệ Dương thấy thái độ của anh ta còn kỳ lạ hơn.

“Sao vậy?” Lệ Dương hỏi lại với một giọng điệu vô cùng thắc mắc.

“Không có gì.” Trần Vũ Hải trịnh trọng xua tay, viện đại một lý do: “Tôi có người bạn nhìn rất giống cô, tưởng hai người có quan hệ gì nên mới hỏi thăm chút thôi.”

Lệ Dương khẽ “à” một tiếng, gật gật đầu ra chiều đã hiểu. Sau đó lại nhìn Trần Vũ Hải hỏi thêm:

“Mà bạn anh tên gì vậy?”

Lệ Dương không có ý dò xét, cô chỉ nghĩ biết đâu người mà Trần Vũ Hải nói tới kia lại có quan hệ gì đó với cô thật.

“Cô ấy mất rồi.” Trần Vũ Hải không trả lời thẳng câu hỏi của Lệ Dương mà chỉ nhẹ nhàng tâm sự.

Lệ Dương thấy hơi có lỗi vì đã khơi lại nỗi buồn của anh ta.

“Xin lỗi. Tôi không cố ý.” Cô cúi đầu xuống với một vẻ hối hận.

“Không sao. Chuyện cũng qua lâu rồi.” Trần Vũ Hải vừa nói vừa lật cổ tay xem đồng hồ, thời gian có vẻ không còn sớm nữa.

Anh cáo từ Lệ Dương, xoay người bước ra phía cửa chính, trước khi đi còn không quên dặn dò cô: “Hoàng Quân vừa mới ngủ, cô khoan hãy lên đó, để cậu ấy nghỉ ngơi một chút”.

Lệ Dương liếc mắt về phía chiếc đồng hồ treo tường: hơn mười giờ sáng. Anh ta quả là con người sinh hoạt có giờ giấc.

Cô nhìn sang, thấy Trần Vũ Hải vẫn đang đợi cô gật đầu. Vì thế Lệ Dương gật đầu với anh ta, cảm thấy câu nói trước đó của Trần Vũ Hải không chỉ có ý nghĩa đơn thuần như vậy.

Trần Vũ Hải lúc này mới yên tâm rời khỏi nhà Hoàng Quân. Lệ Dương ngược mắt nhìn lên tầng hai, không thấy có chút động tĩnh gì, cô lẳng lặng ngồi xuống ghế tiếp tục hướng dẫn Xuân Vy làm bài tập.

Hoàng Quân vẫn ngồi im lặng ở mép giường, anh nhớ lại những lời Trần Vũ Hải vừa nói với mình, cảm thấy đầu óc vừa rối ren vừa trống rỗng.

Trong đầu anh bất chợt hiện lên hình ảnh một cô gái rất giống Ngọc Linh, đứng từ xa vẫy tay với anh. Nhưng khi Hoàng Quân tiến lại gần, mới nhận ra đó là một gương mặt hoàn toàn xa lạ.

Anh nhắm nghiền mắt, sau đó mở to ra, thân ảnh kia hoàn toàn vỡ vụn, không hề lưu lại bất cứ hồi ức nào trong tâm trí anh.

Nếu quả thật có một cô gái giống hệt Ngọc Linh như lời Trần Vũ Hải nói, anh rất muốn được nhìn qua cô ấy một lần.

Chân Hoàng Quân không tự giác mà bước xuống cầu thang. Anh nghe thấy tiếng Lệ Dương đang chỉ dạy cho Xuân Vy rất tận tình, nhưng không phải dạy con bé học, mà là dạy nó... gấp máy bay.

“Em phải gấp vào trong thì lúc phi nó mới bay cao lên được.” Lệ Dương vừa làm mẫu vừa giảng giải với một giọng điệu hết sức chuyên nghiệp.

Xuân Vy tỏ ra vô cùng hứng thú, cứ ngẩn cổ lên nhìn theo từng động tác tay của Lệ Dương, đầu gật gật liên tục.

Lệ Dương gấp xong mới cùng Xuân Vy đem sản phẩm mình vừa chế tạo ra chạy thử, chiếc máy bay quay vòng vòng quanh phòng khách, uốn lượn trong không trung rất đẹp mắt, sau cùng đâm thẳng vào sông mũi Hoàng Quân và rơi xuống đất.

Lệ Dương và Xuân Vy đồng loạt đưa tay lên che miệng, len lén liếc nhìn biểu cảm lạnh lùng của Hoàng Quân. Phen này thì thảm rồi.

Hoàng Quân bước tới một bước, chân anh giẫm bẹp chiếc máy bay nãy giờ vẫn nằm yên phẫn dưới sàn nhà. Lệ Dương nhăn mặt đau khổ, công sức cả buổi sáng của cô coi như đi tong.

Nhưng cô tuyệt nhiên không dám kêu lên nửa tiếng.

“Cái gì vậy?” Hoàng Quân tiếp tục tiến về phía bàn tiếp khách, không hề biết mình vừa gây nên tội.

“Anh giẫm bẹp cái máy bay chị Dương gấp cho em rồi.” Xuân Vy giọng ảm ức, hết nhìn Lê Dương lại nhìn xuống vật phẩm tội nghiệp kia.

Lê Dương lay lay vai Xuân Vy dỗ dành.

“Thôi không sao. Lát chị gấp cho cái khác đẹp hơn.”

Con bé vừa cười vừa gật đầu lia lịa, trề con đũng là dễ dỗ thật.

“Cô bảo xuống đây dạy nó học... là dạy làm phi công sao?” Hoàng Quân ngã người ra sofa, hai chân vắt chéo, chuẩn bị tra khảo.

Lê Dương giả vờ nhìn đi chỗ khác.

“Học lâu mệt quá, chúng tôi giải lao chút không được à?” Dù không nói ra, nhưng cô rất không thích cái giọng điệu như kiểu hỏi cung tội phạm của anh ta.

Xuân Vy gật đầu ủng hộ. Không hổ là học trò ngoan của cô, có thể vì thầy giáo phản bội cả anh trai mình.

“Mà nghe Trần Vũ Hải nói anh đang ngủ, sao tự nhiên lại xuống đây vậy?” Lê Dương nhớ lại nét mặt khi nãy của Trần Vũ Hải, cảm thấy có chút khó hiểu.

“Lê Dương! Cô qua đây một chút.” Sau vài phút trầm tư, Hoàng Quân mới đưa tay lên vẫy vẫy, hoàn toàn thay đổi thái độ.

Lê Dương không tình nguyện bước lại gần, anh ta rốt cuộc muốn giờ trò gì đây?

“Cô ngồi xuống đi.” Cảm giác được có người đang đứng trước mặt mình, Hoàng Quân đưa tay chỉ vào chỗ trống bên cạnh.

Lê Dương ngồi xuống. Hoàng Quân đột nhiên quay sang nhìn cô, ánh mắt trở nên thâm sâu vô tận. Lê Dương có cảm giác, anh ta có thể nhìn rõ từng đường nét trên gương mặt cô, còn muốn bóc cả lớp biểu bì trên da cô xuống.

Hoàng Quân cứ nhìn như vậy, rất lâu, không hề có ý định dời đi.

Lê Dương cảm thấy mất tự nhiên, cô đưa tay lên che khuất tầm mắt anh. Đôi mắt mê mông của Hoàng Quân khẽ chớp nhẹ.

“Anh sao vậy?” Lê Dương hươ hươ tay, giọng dè dặt.

Hoàng Quân đưa tay lên kéo bàn tay Lê Dương xuống khiến cô vô cùng sùng sốt. Cô có cảm giác mắt anh ta vẫn nhìn thấy được. Lê Dương đưa tay còn lại lên định gỡ tay Hoàng Quân ra thì đã bị anh túm chặt lấy.

“Đừng cử động!” Hoàng Quân vừa như ra lệnh, vừa như khẩn cầu. Lê Dương sợ hãi không dám cự quấy thêm.

Một tay Hoàng Quân giữ chặt tay Lê Dương, tay kia mân mê tìm đến gương mặt cô, khẽ vuốt ve hàng lông mày, gò má, bờ môi.

Lê Dương đảo mắt nhìn theo từng cử động của Hoàng Quân, bất chợt nhớ đến một cảnh trong phim truyền hình mới xem tuần trước, một nữ bác sỹ xinh đẹp bị bệnh nhân của mình quấy rối. Lê Dương nhắm nghiền mắt lại, không dám tưởng tượng thêm bất cứ điều gì nữa.

Nếu đây là chỗ công cộng, cô nhất định đập cho Hoàng Quân lăn mấy vòng trên đất, sau đó hất tóc ung dung bỏ đi.

Nếu đây là chốn rừng sâu, cô nhất định bảo anh ta: Muốn làm gì cũng được, chỉ cần chừa cho cô một con đường sống.

Nhưng rất tiếc, cả hai địa điểm trên đều không phải. Đây là nhà anh ta, vẫn còn có bà ngoại, mẹ và em gái anh ta. Lê Dương đương nhiên không thể đánh bệnh nhân trước mặt người nhà của họ, nhưng cũng không sẵn lòng hy sinh bản thân khi vẫn còn cơ hội chạy thoát.

Trong lúc Lê Dương mãi suy nghĩ tìm cách đối phó, bàn tay Hoàng Quân đã lưu luyến rời khỏi gương mặt cô, đặt yên vị trên cổ.

Tình hình có vẻ nguy cấp hơn rồi. Lê Dương đánh mất sang cầu cứu Xuân Vy, thấy con bé đang ngồi xỏm trên nền nhà thương tiếc vuốt ve chiếc máy bay bị giẫm bẹp, không hề để tâm đến sự bất thường của anh trai nó.

Xem ra cô chỉ có thể tự lực cánh sinh, lao động một mình.

“Có thể ôm cô một chút không?” Giọng Hoàng Quân chậm rãi vang lên. Lê Dương thảm thán, sắc lang sao tự nhiên lại có những lúc lịch sự như vậy?

Lê Dương còn chưa kịp trả lời, Hoàng Quân đã miễn cưỡng hiểu rằng cô im lặng tức là đồng ý.

Vì thế anh ta nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, bàn tay vuốt ve mái tóc dài mềm mượt của Lê Dương.

Cả nhịp tim lẫn hơi thở đều thân thuộc đến kỳ lạ.

Hoàng Quân bỗng có khao khát mãnh liệt, anh rất muốn được nhìn thấy khuôn mặt của cô gái anh đang ôm trong lòng...

Vì thế, trong lúc Lê Dương đang mơ màng, Hoàng Quân đã nói một câu mà mãi về sau cô vẫn không thể tin rằng đó là sự thật:

“Tôi muốn... làm phẫu thuật.”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: NHỮNG BIỂU HIỆN BẤT THƯỜNG

Khi biết tin Hoàng Quân đồng ý phẫu thuật, Lê Dương suýt chút nữa ngất đi vì sung sướng. Cố gắng bấy lâu của cô cuối cùng cũng có được một kết quả xứng đáng.

Nhìn Hoàng Quân mặc bộ quần áo bệnh nhân ngoan ngoãn nằm trên giường bệnh cao cấp của Passion, cô thật muốn chạy tới véo lấy hai má anh ta mà tâm tặc: “Sao anh đáng yêu quá vậy?”

Nhưng Lê Dương không làm thế, cô chỉ đặt hộp thuốc vừa đi lấy lên phía đầu giường, sau đó ngồi xuống chiếc ghế dành cho người nhà bệnh nhân, lặng lẽ quan sát Hoàng Quân.

Lần đầu tiên Lê Dương phát hiện, Hoàng Quân thì ra lại đẹp trai như vậy.

Thực tế trước đây, cô vẫn thấy anh ta khá dễ nhìn, chiều cao khoảng mét tám, ngũ quan cân đối. Nhưng vì mặt anh lúc nào cũng cau có khiến Lê Dương dù muốn ngắm cũng không còn hứng thú.

Bây giờ để ý kỹ, mới thấy da anh rất mịn, lông mi vừa dài vừa cong, khuôn mặt thon gọn đúng tiêu chuẩn của một diễn viên điện ảnh.

Thật ra không cần phải trở thành nhà thiết kế, gương mặt này của Hoàng Quân mang đi đóng quảng cáo cũng có thể hái ra bông tiền rồi.

Lê Dương sờ sờ lên má mình, không hiểu sao lại nảy sinh chút cảm giác ghen tị.

Hoàng Quân dường như cảm thấy được có người đang nhìn, anh dời tầm mắt sang phía Lê Dương, đôi hàng lông mày khẽ nhíu lại.

“Lê Dương, là cô sao?”

Lê Dương giật mình suýt té ngã người ra sau. Cô trước nay vẫn rất khâm phục khả năng đoán mò của Hoàng Quân, nhưng cũng không nén được ngạc nhiên mà khẽ hỏi:

“Sao anh biết là tôi vậy?”

Hoàng Quân cười nhẹ, tỏ ra là người hiểu cô đến từng chân tơ kẽ tóc:

“Phong cách của cô lúc nào chẳng thế. Tự động vào phòng không bao giờ gõ cửa, tự giác ngồi xuống bên cạnh không cần biết tôi thích hay không?”

Lê Dương gãi gãi tai, hóa ra lâu nay cô lại bất lịch sự như vậy.

“Khi nào thì tôi mới phẫu thuật?” Hoàng Quân nhân tiện hỏi một câu, cũng chẳng có vẻ gì là trông đợi sẽ sớm được nhìn thấy.

Lê Dương chợt nhớ ra lí do chính cô đến đây là để thông báo cho Hoàng Quân.

“Thứ bảy tuần này... Anh yên tâm đi, bác sỹ của Passion đều là những người rất xuất sắc, nhất định anh sẽ sớm được xuất viện thôi.” Lê Dương tưởng Hoàng Quân ghét nằm viện nên cố tình xoa dịu anh.

Hoàng Quân im lặng một lúc, sau đó nói một câu khiến Lê Dương nghe xong muốn thổ huyết.

“Cô làm phẫu thuật cho tôi đi, mai tiến hành luôn.”

“Anh điên sao?” Lê Dương giãy lên, phẫu thuật trị bệnh mà cứ làm như mua rau ngoài chợ.

“Có gì không được sao?” Hoàng Quân không hề nhận thấy sự bất thường nào trong yêu cầu của mình, giọng điệu vẫn vô cùng bình thản.

“Đương nhiên không được.” Lệ Dương nhọc nhằn giải thích. “Kết quả xét nghiệm máu và chụp CT của anh chưa có, nếu phẫu thuật bừa sẽ rất nguy hiểm.”

Hoàng Quân không thèm quan tâm đến những thủ tục lằng nhằng kia, vẫn nhất quyết cứng đầu.

“Hàng năm tôi đều đi khám sức khỏe, các chỉ số đều rất tốt.”

“Đây là bắt buộc.” Lệ Dương thật không biết nên làm gì để tẩy não cho anh ta. “Anh không biết chỉ số sinh học có thể thay đổi bất thường chỉ trong một ngày sao.”

Có người cố tình liếc mắt qua chỗ khác, không thèm để tâm đến những lời cô nói.

“Kệ anh đấy!” Lệ Dương tỏ ra giận dữ. “Mà dù sao người phụ trách và ngày phẫu thuật cho anh cũng không phải do tôi quyết định. Tôi thấy anh cứ nên ngoan ngoãn nằm đó đợi đi.”

Hoàng Quân không trả lời, nhưng ánh mắt anh ta như muốn nói với Lệ Dương: Cô nghĩ tôi sẽ chịu ngoan ngoãn nằm đây sao?

Lệ Dương trong một thoáng cảm thấy bất an, cô sợ Hoàng Quân tự nhiên giờ chúng không chịu làm phẫu thuật nữa mới hạ giọng nhẹ nhàng:

“Thực ra bệnh viện cũng chỉ vì sự an toàn của bệnh nhân thôi. Anh đừng nên nóng vội như vậy, tôi sẽ ngày nào cũng đến đây nói chuyện với anh, được không?”

Hoàng Quân không buồn chớp mắt, có vẻ chiều dự đoán này không ăn thua rồi.

“Tôi cũng muốn anh sớm làm phẫu thuật. Nhưng anh cũng biết đấy, tôi...” Lệ Dương ngập ngừng một lúc, quyết định nói sự thật. “Tôi thật ra chưa phải là bác sỹ chính thức của Passion, vì thế không thể phụ trách ca mổ của anh được.”

Hoàng Quân nhìn lên, ánh mắt đầy hoài nghi:

“Không phải bác sỹ chính thức? Cô đang trong thời gian thử việc sao?”

Lệ Dương vuốt vuốt tóc:

“Có thể xem là như vậy.”

Lệ Dương cứ tưởng Hoàng Quân biết rồi sẽ không làm khó cô nữa, nhưng tự nhiên anh ta hỏi một câu khiến cô nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

“Điều kiện để cô được nhận vào làm chính thức... có phải là tôi đồng ý phẫu thuật không?”

Lệ Dương chợt cảm thấy bối rối. Không thấy cô lên tiếng phủ nhận, Hoàng Quân có thể ngầm hiểu rằng anh đã suy đoán đúng.

Trên môi Hoàng Quân thoáng một nụ cười lạnh lùng:

“Vì thế mà cô mới tốn nhiều tâm sức đến vậy?”

Những lời Hoàng Quân nói đều không sai, nhưng không hiểu sao trong lòng Lệ Dương bỗng có cảm giác xót xa. Người khác nghĩ về cô thế nào cũng được, tại sao riêng suy nghĩ của Hoàng Quân lại khiến cô bận tâm nhiều như vậy.

Hoàng Quân cũng không vặn vẹo Lệ Dương thêm nữa, anh lặng lẽ quay đầu nhìn sang hướng khác. Lệ Dương muốn giải thích cái gì đó, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không biết phải nói thế nào nên đành im lặng.

Buổi tối, khi Lệ Dương đang ngồi xem tivi và ăn vặt thì điện thoại đột nhiên đổ chuông, cô nhìn vào màn hình hiển thị thấy người gọi là Viện phó Phùng liền giật mình ngồi thẳng dậy, quệt tay vào mép cho sạch vụn thức ăn rồi mới ấn nút trả lời.

“Alo ạ.” Lệ Dương tỏ ra vô cùng cẩn trọng, cô dùng hai tay đỡ chiếc di động đặt bên tai.

Đầu dây bên kia một giọng nói trầm khàn vang lên, không quanh co mà vào thẳng vấn đề:

“Hoàng Quân yêu cầu cô trực tiếp làm phẫu thuật cho cậu ấy.”

Sấm chớp nổ đùng đùng xung quanh. Lệ Dương biết với tính cách của Hoàng Quân nhất định không chịu nhượng bộ, chỉ không ngờ lại nhanh đến vậy.

“Sao cơ ạ?” Lệ Dương chớp mắt hỏi lại, như vẫn chưa tin vào những gì vừa nghe được.

“Cậu ta là một bệnh nhân rất khó chiều, tôi cũng không biết phải làm thế nào.” Viện phó Phùng thở dài qua điện thoại, dường như ông đã thực sự bế tắc.

Lệ Dương khẽ nuốt nước bọt. Anh ta khó chiều thế nào, cô đương nhiên hiểu rõ. Chỉ có điều, viện phó Phùng gọi điện cho cô không phải là muốn cô

trực tiếp phẫu thuật cho Hoàng Quân thật đấy chứ?

“Cô có thể làm được không?” Viện phó Phùng vừa như thăm dò, cũng vừa như nhờ cậy.

Một người có thâm niên như viện phó Phùng, sao có thể không lưỡng lự trước được hậu quả của câu nói vừa rồi chứ?

Lệ Dương mặc dù học đã khoa, nhưng cô không học chuyên về Nhân khoa. Hơn nữa, cũng chưa bao giờ tiến hành phẫu thuật trên cơ thể người sống. Tình trạng của Hoàng Quân không thể nói là nghiêm trọng, nhưng vì đã để một thời gian khá lâu, khả năng có biến chứng sau mổ là rất lớn. Lệ Dương không có đủ tự tin cô có thể phòng ngừa được hết những tai biến này.

Dường như đọc được nỗi dè dặt trong sự im lặng của cô, Viện phó Phùng lên tiếng cổ vũ:

“Thật ra đây cũng chỉ là một ca tiểu phẫu, tôi nghĩ khả năng của cô hoàn toàn có thể thực hiện được. Hơn nữa bệnh viện sẽ sắp xếp một bác sỹ có kinh nghiệm hỗ trợ, cô đừng lo lắng gì cả.”

Viện phó Phùng nói vậy lại khiến Lệ Dương càng cảm thấy có nhiều áp lực hơn. Cô có thể không lo lắng sao?

“Thế nào?”

Câu hỏi của Viện phó Phùng nhanh chóng kéo Lệ Dương ra khỏi dòng suy nghĩ quẩn quanh, cô cảm thấy được cả sự chờ đợi và hy vọng trong hai chữ đơn giản của ông. Ông không chỉ là một bác sỹ, còn là người thân của Hoàng Quân. Nhưng dường như tình cảm viện phó Phùng dành cho Hoàng Quân sâu sắc hơn rất nhiều so với tình cảm một người “ông cậu” bình thường dành cho cháu của mình. Ông không chỉ cố gắng tìm đủ mọi cách để Hoàng Quân đồng ý phẫu thuật, còn sẵn sàng chấp thuận những yêu cầu vô lý của anh. Chỉ có một điều Lệ Dương vẫn luôn thắc mắc, trong thời gian Hoàng Quân còn ở nhà, cô chưa một lần thấy viện phó Phùng tới thăm.

Nhưng bây giờ Lệ Dương cũng không còn tâm trí để nghĩ nhiều tới việc đó nữa. Cô biết mình cần phải đưa ra câu trả lời. Viện phó Phùng là người rất ghét dây dưa, cũng không thích chờ đợi.

Cô đã cố gắng được tới ngày hôm nay, cũng đã trải qua bao nhiêu khó khăn, không thể lại vì một khó khăn mới mà bỏ cuộc.

Nếu cô không đồng ý, Hoàng Quân tự nhiên giờ chứng đòi xuất viện. Vậy chẳng phải những nỗ lực bấy lâu của cô đổ hết xuống sông xuống biển rồi sao?

Cái gì đến sẽ đến, cái gì phải đối diện thì dù có trốn cũng không trốn được.

“Cháu hiểu rồi ạ.” Lệ Dương chậm rãi trả lời qua điện thoại. Người ở đầu dây bên kia trong hơi thở phả ra một lần khói nhẹ, có vẻ khá hài lòng.

“Cảm ơn cháu.” Giọng nói của viện phó Phùng vẫn trầm ổn như thế, xa xôi như thế.

Lệ Dương lặng lẽ đặt điện thoại xuống, thờ dài.

oOo

Ánh điện sáng nóng trong phòng phẫu thuật làm Lệ Dương toát hết mồ hôi.

Cô đã phải thức trắng ba đêm để nghiên cứu về những biến chứng có thể gặp phải khi tiến hành phẫu thuật giải áp thần kinh thị, những cách khắc phục và hướng xử lý khi có tình huống bất ngờ xảy ra.

Cô dành trọn ba ngày ở Passion đi theo một bác sỹ chuyên khoa Mắt làm thử các thao tác trên bàn mổ, những mẫu vật bị cô tháo ra lắp vào, cọ lên cọ xuống đến mức trầy xước.

Nhìn bàn tay đang bị kẹp cứng giữa đồng thiết bị y học của Hoàng Quân, Lệ Dương không kiềm lòng được mà lên tiếng hỏi:

“Tại sao lại muốn tôi mổ cho anh?”

“Cô dùng nhiều tâm sức thuyết phục tôi như thế, chắc chắn sẽ không làm tôi mù suốt đời.” Hoàng Quân từ tốn đáp lại, Lệ Dương cảm thấy anh chỉ trả lời cho có mà thôi.

Chẳng lẽ anh ta không biết, nếu để bác sỹ do bệnh viện chỉ định cầm dao phẫu thuật, khả năng bị mù suốt đời của anh ta còn thấp hơn nhiều.

Lệ Dương còn chưa kịp hỏi thêm gì nữa, Hoàng Quân đã chìm vào một cơn mê rất sâu...

Ca phẫu thuật không gặp bất kỳ trục trặc nào, chỉ có điều muốn biết kết quả chính xác phải chờ tới lúc Hoàng Quân tháo băng. Khi Lệ Dương chậm rãi gỡ từng lớp vải quăn quanh đôi mắt của Hoàng Quân, tất cả mọi người trong phòng bệnh đều chăm chú nhìn theo sự dịch chuyển nhẹ nhàng của bàn tay cô. Lệ Dương trong lòng đầy căng thẳng, cô như người trồng cây đợi mãi đến ngày hái quả, quả nhìn rất ngon nhưng lại sợ khi bỏ ra sẽ bị sâu.

Lớp băng cuối cùng trượt xuống, Hoàng Quân từ từ mở mắt, xung quanh anh là một vùng không gian mờ đục, sau đó mới dần dần rõ nét. Anh nhìn vào lần lượt những gương mặt thân quen nhất với mình: Bà Châu - mẹ anh, bà ngoại anh, Xuân Vy – em gái anh, Vũ Hải - bạn thân của anh, còn có ông cậu

của anh nữa – chính là viện phó Phùng.

Anh gọi lên những cái tên quen thuộc, giọng chan chứa yêu thương.

Bà Châu sung sướng đến trào nước mắt, bà ôm chầm lấy Hoàng Quân vào lòng, đôi mắt hấp háy, từng đường gân trên khuôn mặt khẽ giật giật.

“Cảm ơn trời phật! Cuối cùng con cũng nhìn lại được rồi.”

Lệ Dương không giấu nổi tiếng thở phào nhẹ nhõm, tảng đá trong lòng cô cuối cùng cũng đã có thể bỏ đi được.

Hoàng Quân dường như cảm thấy vẫn còn một người đang đứng bên trái mình, anh khẽ ngẩng đầu lên.

Phản xạ đầu tiên của anh... đôi mắt mở to nhìn cô đầy ngỡ ngàng.

Từ trong đáy mắt đó, Lệ Dương dường như cảm thấy có vài phần đau đớn.

Cô cũng nhìn Hoàng Quân chăm chăm, nhưng là với một ánh mắt ngập tràn thắc mắc: Cô không xấu đến vậy chứ? Sao biểu hiện của anh ta cứ như vừa mới gặp ma vậy?

Lệ Dương khẽ chớp chớp mắt, viện phó Phùng chỉ tay qua giới thiệu một chút:

“Đây là Lệ Dương, người đã phẫu thuật cho cháu.”

Người khác nhìn vào không thể đoán được rốt cuộc trong lòng Hoàng Quân đang nghĩ gì, tại sao anh lại nhìn một cô gái xa lạ bằng ánh mắt đau thương như vậy? Ngoại trừ Trần Vũ Hải, còn lại chẳng ai biết được, cô gái đứng trước mặt anh vô cùng, vô cùng giống Ngọc Linh.

Lệ Dương khẽ gật đầu thay cho lời chào, trong lòng không khỏi có chút cảm giác tổn thương.

Tay Hoàng Quân vô thức chìa ra phía Lệ Dương, cả người cũng từ từ nhòe đi. Dù không hiểu lắm hành động của Hoàng Quân nhưng Lệ Dương vẫn đi lại phía đối diện với anh, bà Châu đứng lên nhường chỗ cho cô ngồi.

Lệ Dương nhoen miệng cười, nụ cười của cô rất đẹp, cũng rất thuần khiết, thế giới xung quanh bỗng chốc trở nên tĩnh lặng.

Khi tay Hoàng Quân khẽ khàng chạm vào má cô, Lệ Dương bất giác giật mình. Những người có mặt ở đó đều chăm chú theo dõi từng cử động nhỏ nhất của anh.

Lệ Dương khẽ liếc mắt về phía bàn tay đang đặt bên má mình, ngập ngừng giới thiệu:

“Tôi là Lệ Dương.”

Hoàng Quân lắc lắc đầu, sau đó bất ngờ kéo mạnh vai Lệ Dương. Lệ Dương không kịp phản xạ nên cả người ngã nhào vào lòng anh. Cái ôm siết của Hoàng Quân khiến cô cảm thấy khó thở, vừa cự quấy vừa ho lên sặc sụa.

“Anh sao vậy?” Lệ Dương cố sức đẩy người Hoàng Quân ra, mới phát hiện anh càng cố ôm chặt cô hơn.

“Ngọc Linh.” Khóe môi Hoàng Quân khẽ lấp ló. Mỗi chữ thốt ra dường như đều lấy đi của anh rất nhiều sức lực.

Những người có mặt trong phòng tròn mắt ngạc nhiên, hết nhìn nhau rồi lại nhìn xuống Hoàng Quân đang cố gắng ghì chặt Lệ Dương. Bà Châu nói trong tiếng khóc:

“Con đừng như vậy... Ngọc Linh đã mất rồi.”

Lúc này chính Hoàng Quân cũng không thể hiểu nổi những gì anh đang nhìn thấy. Cô gái anh ôm trong lòng, gương mặt, mùi hương, cả nhịp đập trái tim cũng vô cùng thân thuộc. Những thứ đó anh có thể nhầm được sao?

Nhưng cũng chính anh cách đây hơn một năm đã chạm vào thi thể lạnh cứng của cô ấy, đã nhìn thấy gương mặt này trắng nhợt nằm trên giường bệnh. Nhiệt độ đó, màu da đó,... người sống không thể có được.

Vậy thì người anh đang ôm chặt trong lòng rốt cuộc là ai? Tại sao có thể giống Ngọc Linh như vậy?

Viện phó Phùng dùng sức gỡ cánh tay của Hoàng Quân lúc này đang đặt trên vai Lệ Dương, ra sức khuyên ngăn anh:

“Cháu bình tĩnh lại đi. Cô ấy không phải Ngọc Linh!”

Lệ Dương không ngờ lại xảy ra tình huống này, cô chống tay lên ngực Hoàng Quân cố đẩy anh ra, nói trong hơi thở dồn dập.

“Anh làm gì vậy? Tôi đau đấy.”

“Con đừng làm thế...”

“Cháu tôi sao vậy?”

“Anh...”

Bà ngoại, mẹ và em gái của Hoàng Quân lo lắng hỏi dồn, niềm vui vừa mới nhen nhóm phút chốc đã nguội lạnh, viện phó Phùng bèn phải trấn an họ:

“Có lẽ tinh thần cậu ấy vẫn chưa ổn định, cần nghỉ ngơi một chút.”

Nói rồi ông đặt tay lên vai Lê Dương.

“Cô tạm thời tránh đi, đợi khi cậu ấy bình tĩnh lại hãy vào thăm.”

Lê Dương ngược mắt lên nhìn viện phó Phùng, khẽ gật đầu. Sau đó cô nhìn sâu vào đôi mắt Hoàng Quân, dùng một thanh âm hết sức nhẹ nhàng để trấn tĩnh anh.

“Anh mới phẫu thuật không lâu, có lẽ còn đang mệt. Anh nghỉ ngơi đi, đừng dùng sức như vậy không tốt đâu.”

Trần Vũ Hải tới giúp Lê Dương thoát ra khỏi đôi tay Hoàng Quân. Hoàng Quân vẫn cố gắng túm chặt lấy tay cô, đầu liên tục lắc lắc, miệng không ngừng gọi tên Ngọc Linh. Nhìn cảnh tượng ấy, dù có là người mạnh mẽ bao nhiêu cũng khó lòng kìm được nước mắt.

Nhìn Lê Dương bước ra khỏi cánh cửa phòng bệnh, Hoàng Quân cố sức gượng dậy thoát khỏi viện phó Phùng và Trần Vũ Hải để đuổi theo, nước mắt anh giàn giụa trên khuôn mặt, những đau thương vốn ủ kín hơn một năm qua bỗng chốc vỡ trào.

Trần Vũ Hải nói như hét vào mặt Hoàng Quân, ấn anh trở lại giường:

“Cậu bình tĩnh lại đi. Cô ấy là Lê Dương, không phải Ngọc Linh.”

Hoàng Quân đưa đôi mắt đỏ ngầu nhìn Trần Vũ Hải, túm chặt lấy cổ áo anh:

“Cậu nói dối. Cậu rõ ràng đã từng nhìn thấy Ngọc Linh, chính là cô ấy.”

Trần Vũ Hải gạt mạnh bàn tay Hoàng Quân ra, nhìn vào mắt anh dứt khoát:

“Chỉ là người giống người thôi. Ngọc Linh chết rồi. Hoàng Quân, cậu đừng mê muội nữa.”

Hoàng Quân nhìn chằm chằm Trần Vũ Hải, Trần Vũ Hải khẽ gật đầu trấn tĩnh anh. Anh quay mặt về phía cửa, Lê Dương đi khuất rồi, vì thế không còn cố sức đuổi theo cô nữa.

Mặc dù trước khi phẫu thuật, Hoàng Quân đã tự nhủ với bản thân, cho dù Lê Dương có thật sự giống Ngọc Linh thì khi nhìn thấy cô cũng nhất định phải bình tĩnh. Nhưng đến lúc đối diện với khuôn mặt của Ngọc Linh, mọi cố gắng kiềm chế trong anh đều trở nên vô ích.

“Ngọc Linh vừa ở đây. Tôi đã nhìn thấy cô ấy.” Hoàng Quân không chịu thừa nhận, bất lực ngồi xuống giường, miệng lẩm bẩm tự lừa dối chính bản thân mình.

Viện phó Phùng buộc lòng phải gọi y tá vào tiêm cho Hoàng Quân một mũi thuốc an thần. Sau khi Hoàng Quân chìm vào giấc ngủ say, ông khẽ quay sang nhìn bà Châu với một vẻ bình thản, nét mặt ôn nhu dịu dàng, sự yêu thương tỏa ra từ sâu trong đáy mắt.

“Mọi chuyện sẽ ổn thôi, đừng lo lắng gì cả.” Viện phó Phùng khẽ vỗ vỗ vai an ủi bà Châu, bà nghiêng đầu nép nhẹ vào ngực ông. Có lẽ trong lúc này, bà rất cần một bờ vai để tựa.

Hoàng Quân vẫn nằm ngủ say trên giường bệnh, nhìn anh bây giờ ngoan hiền như một đứa trẻ. Trần Vũ Hải đứng bên cạnh lặng lẽ thở dài, có lẽ chỉ mình anh mới biết, Hoàng Quân tại sao lại có những phản ứng bất thường như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: CUỘC SỐNG BÌNH THƯỜNG CỦA CHÚNG TA.

Trần Vũ Hải bước vào phòng bệnh, ném tập hồ sơ xuống trước mặt Hoàng Quân.

“Cậu khiến một Luật sư như tôi phải làm những việc trái luật đấy. Đây là sơ yếu lý lịch của Lê Dương, cậu xem đi.”

Hoàng Quân nhặt túi phong bì lên, gỡ lớp dây bên ngoài, rút từ trong đó ra một xấp giấy dày cộp.

“Cô ta tên Đỗ Lê Dương, năm nay hai mươi tuổi, sinh tại một trạm xá địa phương tỉnh Hòa Bình. Nghe nói người mẹ chết ngay sau khi sinh con, nên một cặp vợ chồng sống gần đó đã nhận nuôi cô ấy. Từ lúc sinh ra cho đến năm mười tám tuổi đều ở cùng cha mẹ nuôi, sau đó thi vào đại học Y. Trong giấy khai sinh bỏ trống phần thông tin cha đẻ, có lẽ là con ngoài giá thú...”

Trần Vũ Hải vừa đi đi lại lại trong phòng, vừa tóm lược những thông tin cơ bản nhất của Lê Dương để nói với Hoàng Quân. Hoàng Quân chăm chú lắng nghe, tay vẫn mân mê tấm ảnh thẻ dán trên sơ yếu lý lịch, ánh mắt nhìn Lê Dương đầy âu yếm.

“Bây giờ cậu tin cô ta không phải Ngọc Linh rồi chứ?” Trần Vũ Hải dừng chân, tay đặt lên thành giường chỗ Hoàng Quân đang nằm.

“Tin rồi.” Hoàng Quân trầm giọng đáp lại.

Thật ra anh vốn đã tin từ lâu, chỉ có điều luôn cố ép bản thân không chịu thừa nhận.

“Vậy từ nay ở trước mặt Lê Dương kiềm chế một chút, đừng làm cô ấy sợ.” Trần Vũ Hải nhẹ nhàng vỗ vai Hoàng Quân, khuyên nhủ.

Hoàng Quân nhắm mắt, khẽ gật đầu. Ông trời thật biết trời đùa anh, đã cướp đi cô gái anh yêu thương nhất, còn đưa đến cạnh anh một người có dung mạo giống hệt cô ấy. Không biết vì cảm động trước tấm chân tình của Hoàng Quân nên mới làm vậy, hay là đang cố tình giày vò anh nữa.

“Cậu vất vả rồi.” Hoàng Quân bây giờ mới chịu nhớ đến công sức của Trần Vũ Hải, cũng không quên cảm ơn cậu ta một tiếng.

Trần Vũ Hải khẽ nhún vai.

“Với tôi, cậu không cần khách khí như vậy.”

“Hồ sơ này có cần trả lại không?” Hoàng Quân không mấy am hiểu về pháp luật, nhưng cũng không phải không biết xem trộm tư liệu cá nhân của người khác là phạm pháp, không cần thận còn có thể vào tù.

Trần Vũ Hải khẽ lừ mắt với Hoàng Quân, đúng là được voi đòi tiên, đã lấy ra cho xem còn muốn chiếm giữ làm của riêng.

Hoàng Quân nhìn qua ánh mắt của Trần Vũ Hải, đưa trả lại tập hồ sơ.

“Tôi chỉ nói đùa thôi, cậu đâu cần phải phản ứng như vậy.”

Có thể đùa được, xem ra tâm tình đã tốt hơn nhiều rồi, Trần Vũ Hải thầm nghĩ. Anh đưa tay cầm lấy xấp giấy từ Hoàng Quân, nhoen miệng cười.

Quả thật là tâm trạng Hoàng Quân đã ổn định hơn rất nhiều, lần thứ hai gặp lại Lê Dương, anh không còn phản ứng kích động như lần đầu tiên nữa.

Hôm đó là buổi chiều, Lê Dương sau khi tham gia khóa đào tạo dành cho những bác sỹ mới của Passion nhân tiện ghé thăm Hoàng Quân một chút. Nghĩ tới việc vào thăm bệnh nhân mà đi tay không kể cũng hơi kỳ cục, cô chạy ra phía cổng bệnh viện mua một túi táo to mang vào.

Lúc Lê Dương đang gọt táo, Hoàng Quân cứ nhìn cô chăm chăm, nhìn đến mức Lê Dương cảm thấy mặt nóng ran. Càng nhìn kỹ, Hoàng Quân càng phát hiện Lê Dương và Ngọc Linh thật ra có rất nhiều điểm khác biệt...

Tóc của Ngọc Linh không dài như vậy, không đen như vậy, cũng không có thói quen buông xoã qua vai như vậy.

Đôi mắt của Ngọc Linh trong veo và lấp lánh chứ không phảng phất một nỗi buồn như vậy.

Giọng nói của Ngọc Linh mang đậm chất miền Trung, hoàn toàn khác hẳn Lê Dương về âm điệu.

Ngọc Linh cũng không bao giờ đi giày cao gót. Công việc nhà báo đòi hỏi phải đi lại nhiều, Ngọc Linh nói đi giày cao gót rất đau chân, cô không quen...

“Anh không thấy nhìn chăm chăm vào người khác như thế là rất bất lịch sự sao?” Bị Hoàng Quân nhìn đến sắp thùng da mặt, Lê Dương cảm thấy mất tự nhiên nên không thể không nhắc nhở.

Nhận ra sự thất thố của mình, Hoàng Quân dời ánh nhìn đi chỗ khác, Lê Dương phải cố gắng lắm mới nghe được câu “xin lỗi” phát ra từ miệng anh.

“Tôi biết vì sao hôm đó anh lại phản ứng như vậy.” Lê Dương dừng tay, ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Quân. “Vì tôi rất giống Ngọc Linh, đúng không?”

“Trần Vũ Hải nói với cô sao?” Hoàng Quân nhặt giọng hỏi lại. Thật ra không khó để đoán được, ngoài anh và Trần Vũ Hải thì không ai biết chuyện này.

“Ừ.” Lê Dương khẽ gật đầu. “Cũng vì thế mà anh mới đồng ý phẫu thuật?”

Về thứ hai là do Lê Dương tự suy luận ra. Cô từ lúc biết tin Hoàng Quân đồng ý phẫu thuật vẫn luôn thắc mắc, tại sao anh lại thay đổi ý định nhanh như

vậy. Cô đã rất nhiều lần muốn hỏi Hoàng Quân, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy tốt nhất nên im lặng. Anh ta chỉ cần đồng ý là được rồi, còn lý do là gì đối với cô cũng đâu có quan trọng.

Lúc nghe Trần Vũ Hải nói mình có khuôn mặt rất giống Ngọc Linh, Lệ Dương đã vô cùng sùng sốt. Cô không chỉ hiểu ra vì sao hôm tháo băng Hoàng Quân vừa nhìn thấy cô lại có những biểu hiện bất thường như vậy, mà còn hiểu vì sao buổi sáng hôm đó, sau khi sờ nắn gương mặt cô, Hoàng Quân đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ nói muốn làm phẫu thuật.

Nếu biết trước như thế, Lệ Dương đã sớm báo Hoàng Quân cho cô xem ảnh Ngọc Linh, khỏi mất công hai tháng tới nhà anh ta năn nỉ ỉ ỏi.

Hoàng Quân không trả lời thẳng câu hỏi của Lệ Dương, anh chỉ gật đầu thừa nhận.

“Đúng là cô ấy rất giống cô.”

Lời khẳng định của Hoàng Quân khiến Lệ Dương rất tò mò muốn biết, Ngọc Linh rốt cuộc trông như thế nào? Trên thế giới này, ngoại trừ anh chị em sinh đôi, còn lại những người không có quan hệ huyết thống có khuôn mặt giống nhau cực kỳ hiếm gặp. Nếu Ngọc Linh còn sống, có khi nào Lệ Dương và cô ấy sẽ được ghi tên vào sách kỷ lục Guinness vì sự trùng hợp thú vị này không?

Có thể khiến Hoàng Quân phản ứng như vậy, xem ra không chỉ giống, mà phải là rất giống. Lệ Dương đột nhiên rất muốn tìm hiểu đôi chút về cô gái tên Ngọc Linh kia.

“Thật vậy sao? Tôi rất tò mò đấy!” Lệ Dương ngược mắt lên trần nhà nghĩ ngợi một lúc, sau đó mới nhìn sang Hoàng Quân. “Mặt cô ấy có tròn giống mặt tôi không?”

Hoàng Quân nhìn vào khuôn mặt tròn xoe bầu bĩnh của Lệ Dương, khẽ gật đầu:

“Có.”

“Mặt cô ấy có to giống mặt tôi không?”

“Ừ.”

“Môi cũng hồng như môi tôi chứ?”

Hoàng Quân lại tiếp tục gật đầu.

“Vậy nhất định cô ấy rất xinh đẹp!” Lệ Dương mặt dày nhận xét, cũng không thèm liếc qua ánh mắt người đối diện. Không phải cô tự kiêu, mà thực tế từ trước đến nay mọi người nhìn vào đều nói cô khá xinh xắn và dễ thương. Tuy Lệ Dương soi gương phát hiện nhan sắc mình không quá nổi bật, nhưng cũng phải thừa nhận rằng, nếu cô cao hơn một chút, khuôn mặt thon hơn một chút, chiếc cằm nhọn hơn một chút, sống mũi thẳng hơn một chút,... cô thừa khả năng trở thành hoa khôi trong các cuộc thi sắc đẹp.

“Này, anh nói gì đi chứ!” Thấy Hoàng Quân không có phản ứng gì, Lệ Dương khẽ quay mặt sang nhắc nhở. Cô đặt con dao và quả táo xuống đĩa, hai tay áp lên má, nhìn Hoàng Quân chớp chớp mắt để tìm kiếm sự ủng hộ.

“Trước đây anh nói Ngọc Linh là cô gái xinh đẹp nhất anh từng thấy. Tôi giống cô ấy như vậy, có phải cũng rất xinh đẹp không?”

Hoàng Quân nhìn từ đầu đến chân Lệ Dương. Một lượt,... hai lượt,... ba lượt,... sau đó mới chậm rãi nhận xét:

“Cô ấy...”

Anh cố tình dừng lại một chút, mới liếm môi nói hết câu:

“...không lắm mồm như cô.”

Lệ Dương nôn ra máu. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, cô biết người như Hoàng Quân sẽ chẳng bao giờ nói được câu nào tử tế, không hiểu sao vẫn cứ lãng phí tâm sức để chờ đợi.

“Giận rồi sao?” Thấy Lệ Dương cúi đầu xuống chuyên tâm gọt hoa quả không thèm để ý đến mình, Hoàng Quân khẽ gõ gõ tay xuống giường báo hiệu.

Lệ Dương vẫn không nhìn lên, cô dùng tất cả sức mạnh chặt quả táo vừa mới gọt ra làm đôi, trong đầu thầm nghĩ: Anh thấy tôi lắm mồm chứ gì, vậy từ giờ tôi không nói gì nữa, để xem anh có buồn chán mà chết không?

“Này!” Hoàng Quân gọi giật Lệ Dương, mặt cúi xuống thăm dò biểu cảm của cô. “Tôi chỉ đùa cho vui thôi mà.”

Có ai đùa mà lại khiến người khác tổn thương đến thế không?

“Cô thật ra... rất dễ thương!”

Hoàng Quân vô tình nhận xét một câu. Xem ra câu nói này rất có ảnh hưởng. Lệ Dương dừng động tác, ngẩng đầu lên nhìn anh gương mặt chột phấm

hồng, lời thề cách đây ít phút sớm đã bay đi theo gió.

“Xem kìa...” Hoàng Quân cười ngả ngón: “Không nghĩ là cô ưa nhìn đến thế.”

Lệ Dương một lần nữa sắc mặt xám xịt. Không thể trách cô được, người xưa có câu: “Con gái yêu bằng tai, con trai yêu bằng mắt”, cô phản ứng như vậy cũng là rất đời bình thường thôi.

“Thôi đi.” Lệ Dương liếc xéo Hoàng Quân một cái: “Cảm thấy không có gì để khen thì đừng nghĩ nữa”. Cô lấy nữa xấn một miếng táo đưa cho Hoàng Quân, cũng chỉ muốn bịt miệng anh ta lại.

“Ăn đi!”

Hoàng Quân nhìn miếng táo trên tay Lệ Dương, hồn nhiên từ chối:

“Tôi không thích táo.”

Lệ Dương nghiêng răng trèo trẹo:

“Vậy sao lúc nãy tôi gọt anh không nói?”

“Cô đâu có hỏi.” Hoàng Quân bày ra vẻ mặt như không thể bình thường hơn. Cô không hỏi, anh tất nhiên không có nghĩa vụ tự phải nói.

Lệ Dương nhìn vào đĩa táo vừa gọt xong, lại nhìn vào túi hoa quả chỉ có táo và táo, sau đó mới nhìn gương mặt vẫn đang tỏ ra rất vô tội kia, cô thật muốn lấy bút vẽ lên đó một vòng tròn.

“Vậy anh thích gì?” Nghĩ tới anh ta là bệnh nhân, Lệ Dương không thêm so đo. Cô cũng không phải vì quan tâm, chỉ là không muốn lần tới lại lãng phí tiền bạc.

“Tôi thích Kiwi.” Hoàng Quân đáp lại với vẻ rất thành thật.

“Kiwi” - Loại quả biểu trưng cho tính cách trầm ổn, chín chắn, biết quan tâm người khác. Lệ Dương chợt nhớ đến bài trắc nghiệm cô đọc được cách đây không lâu trên báo, lại nhìn vào Hoàng Quân, nhìn thế nào cũng không ra những phẩm chất tốt đẹp ấy từ con người đang ngồi đối diện.

oOo

Sức khỏe của Hoàng Quân hồi phục rất nhanh, chỉ hơn một tuần sau đã có thể xuất viện. Anh quay trở lại Star đảm nhận chức vụ giám đốc sáng tạo, vị trí mà trước đây anh từng làm khi chưa gặp tai nạn.

Khỏi cần nói Hoàng Quân quay lại khiến ông Trọng – chủ tịch Hội đồng quản trị của Star, cũng là bác rể của Hoàng Quân mừng vui cỡ nào. Anh trước đây vốn là người duyệt và chỉnh sửa những mẫu thiết kế của Star trước khi đưa vào xưởng chế tác, cũng là người kiểm định chất lượng sản phẩm trước khi tung ra thị trường. Từ ngày Hoàng Quân gặp tai nạn giao thông phải nhập viện, sau đó không nhìn thấy được, Star buộc phải tuyển dụng giám đốc thiết kế mới thay thế, nhưng năng lực và kinh nghiệm của vị giám đốc này không thể khiến ông Trọng hài lòng như cậu cháu vợ tài năng của ông được.

Có thể thấy sức hút của Hoàng Quân ở Star không hề đơn giản, từ khi anh quay trở lại, những nhân viên nữ dù trước đây thường hay chênh mảng công việc cũng cố gắng đi làm sớm hơn, tan tầm muộn hơn, hiệu suất làm việc cũng vì thế mà tăng lên đáng kể. Trong mắt họ, Hoàng Quân không chỉ là một “soái ca” của bộ phận thiết kế, dung mạo và tài năng đều hơn người, anh còn là ứng cử viên sáng giá cho chức chủ tịch Hội đồng quản trị của Star khi ông Trọng về hưu. Thật ra không phải không có lý do để họ đưa ra những lời đồn như vậy. Về năng lực, không ai có thể phủ nhận giá trị những thiết kế của Hoàng Quân, rất nhiều phụ nhân của các ông chủ lớn đất Hà Thành đã từng trả lời phỏng vấn trên báo đều nói rằng, trang sức trên người họ đều do Hoàng Quân thiết kế. Về quan hệ, anh là cháu trai của vợ chủ tịch, dù không thật sự gần gũi nhưng cũng có thể gọi được bốn tiếng “con ông cháu cha”. Hơn nữa, mọi người đều nhận xét rằng, chủ tịch đối với Hoàng Quân tin tưởng và ưu ái hơn hẳn cháu ruột của mình, hiện đang là Trưởng phòng nhân sự. Dù có rất nhiều lời đồn chủ tịch và vợ sống không hợp nhau, đã ly thân từ lâu, nhưng cho đến tận bây giờ, không một ai nhìn thấy ông cặp kè với bất kỳ người phụ nữ nào khác. Khi tham gia các sự kiện, các vị lãnh đạo khác hoặc mang theo phụ nhân của mình, hoặc khoác tay một cô thư ký xinh đẹp, duy có chủ tịch Trọng là luôn xuất hiện một mình. Nhân viên trong công ty đều nói chủ tịch vẫn đang đợi vợ mình quay lại, bằng chứng là chiếc nhẫn cưới lúc nào cũng được ông đeo trên ngón áp út bàn tay trái, không hề có ý định gỡ xuống.

Hoàng Quân quay trở lại Star, đương nhiên cũng có rất nhiều kẻ thấy vậy mà ngứa mắt. Mà người không vui nhất có lẽ chính là Đỗ Xuân Thành, cháu ruột của chủ tịch. Con người này, nếu phải đưa ra nhận xét thì có thể nói là một kẻ thiếu tài năng, thừa thủ đoạn. Chỉ cần là những thứ hấn muốn, dù có phải giẫm lên đầu người khác cũng nhất định phải lấy cho bằng được.

Đỗ Xuân Thành vào công ty, ngồi lên được chức Trưởng phòng nhân sự chẳng qua cũng là nhờ vào thân phận con trai Giám đốc điều hành. Nhưng hẳn không bao giờ nhận thấy điều đó, luôn luôn tỏ ra hách dịch và khinh thường người khác. Thường xuyên đi muộn về sớm, mọi công việc từ lớn tới bé đều để trợ lý lo liệu. Thường ngày trong giờ làm việc, rất ít người nhìn thấy Đỗ Xuân Thành ngồi trong văn phòng, nhưng lại có thể dễ dàng bắt gặp anh ta đang tán tỉnh mấy cô người mẫu ở phòng chụp hình. Ông Trọng đã nhiều lần lên tiếng nhắc nhở, nhưng em trai ông, cũng là bố của Đỗ Xuân Thành luôn tìm cách bao biện cho con mình. Chính vì thế hẳn ngày càng không xem mọi người trong công ty ra gì, ngang tàng phá phách, còn nghe theo lời dụ dỗ của người khác sử dụng nguồn tài chính của Star mở một quỹ đen lấy tên là San - Apple.

Đỗ Xuân Thành tỏ vẻ ganh ghét với Hoàng Quân ra mặt. Anh ta không hiểu Hoàng Quân rốt cuộc có điểm gì xuất sắc mà lại được ông Trọng trọng dụng như vậy. Mấy nhân viên nữ trong công ty, thấy Hoàng Quân là sắp lại chào hỏi, mặt là lướt đưa tình, trong khi thấy hắn ta thì cố tình lờ đi, coi như không

khí. Không chỉ thế, Hoàng Quân còn nhận được sự ủng hộ từ rất nhiều cổ đông lớn trong công ty, điều này trực tiếp đe dọa đến tiền đồ của bố con hắn ở nơi đây. Đỗ Xuân Thành vì thế mà xem Hoàng Quân như cái gai trong mắt, muốn nhổ đi càng sớm càng tốt.

Hoàng Quân ngược lại không bao giờ để tâm đến những chuyện này. Thiết kế trang sức là niềm đam mê từ bé của anh, anh vào Star không chỉ để giúp đỡ ông Trọng phát triển công ty theo tâm nguyện của ông mà còn là để thỏa mãn niềm đam mê của mình. Anh không bận mà với cái chức Chủ tịch Hội đồng quản trị kia, chính vì vậy không phải tối ngày tìm cách hạ bệ cha con Đỗ Xuân Thành hay lôi kéo các cổ đông trong công ty đứng về phía mình. Ông Trọng vì thế mà ngày càng tin tưởng anh hơn, yêu quý anh hơn.

Còn Lê Dương, đến tuần thứ hai làm việc ở Passion, cô cũng bắt đầu quen dần với một vài người bạn. Nhưng người hay nói chuyện với cô nhất là Jack Nicholson, một bác sỹ đến từ Mỹ kém Lê Dương hai tuổi, cậu ta mang nét đẹp khá đặc trưng của đàn ông phương Tây: da trắng, tóc nâu, dáng người cao gầy, đôi mắt xanh ẩn sau cặp kính cận.

Jack tuy còn trẻ nhưng làm việc khá cẩn trọng và cũng rất chuyên nghiệp. Cậu rất hay giúp đỡ Lê Dương mỗi khi cô gặp lúng túng trong thao tác sử dụng thiết bị y học để chẩn đoán tình trạng sức khỏe của bệnh nhân. Mới đến Việt Nam có hai năm nên khả năng nói Tiếng Việt của cậu ta chưa lưu loát, tuy nhiên lại tỏ ra rất hứng thú với thứ ngôn ngữ lắt léo này. Bằng chứng là mỗi khi nói chuyện với Lê Dương, cậu ta thường có khuynh hướng sử dụng Tiếng Việt bập bõm, câu trước câu sau nối lại đôi khi không liền mạch thay vì giao tiếp bằng Tiếng Anh thông dụng như nhiều y, bác sỹ khác.

Lê Dương cũng rất hay chỉnh cho cậu ta những lỗi sai trong quá trình phát âm, vì thế mà quan hệ của hai người ngày càng trở nên thân thiết.

Jack cũng là người đầu tiên Lê Dương chia sẻ về mong muốn tìm thông tin của ba mình từ hồ sơ lưu trữ của Passion. Nhiều năm làm việc tại đây, Jack đương nhiên quen biết nhiều người hơn Lê Dương, cậu ta giúp cô hỏi mượn chìa khoá của người quản lý kho bệnh án.

Chỉ là khi mở được căn phòng đó rồi, ánh mắt Lê Dương lại tràn đầy thất vọng. Một không gian rộng gần hai trăm mét vuông chứa hơn trăm cái tủ, trên đó bày kín hồ sơ.

Mẹ Tâm chỉ cho cô biết, khoảng đầu năm 1985 khi bà gọi điện cho mẹ đẻ Lê Dương hỏi về chuyện đi họp lớp, mẹ cô nói rằng chồng mình bị ngã cầu thang đang phải điều trị ở Passion, bà không thể đi được.

Bệnh viện mỗi ngày đều có bao nhiêu là bệnh nhân như vậy, với đồng hồ sơ này Lê Dương thật không biết mình phải tìm đến bao giờ.

Dường như đọc được sự lo lắng từ trong đôi mắt Lê Dương, Jack đứng bên cạnh đặt nhẹ tay lên vai cô, nói với một giọng lơ lớ bằng Tiếng Việt:

“Chị yên tâm đi, tôi sẽ giúp chị tra hồ sơ.”

Lê Dương khẽ gật đầu. Với đồng hồ sơ này, dù có huy động hết bác sỹ trong khoa tới tìm giúp cô cũng phải mất ít nhất hai tháng.

Nhưng dù sao thêm một người, hiệu suất công việc cũng tăng gấp đôi. Cô ít nhất không phải dò mắt tìm một mình.

oOo

Lê Dương sai những bước chân ngắn dọc khuôn viên của Passion, bầu trời trên cao rộng lớn không lấp được nỗi cô đơn trong lòng cô. Cô vừa đi vừa nghĩ nát óc xem có cách nào khả quan hơn để nhanh chóng tìm được hồ sơ cá nhân của ba mình không.

Cứ bước như vậy, đột nhiên có một hình dáng quen thuộc đập vào mắt cô.

Trịnh Sỹ Phong - mối tình thâm kín thời đại học của Lê Dương đang ngồi một mình trên chiếc ghế đá chỉ cách cô mười mấy bước chân. Lê Dương biết Sỹ Phong làm việc ở đây, nhưng Passion rộng lớn như thế, hai người lại làm ở hai khoa khác nhau nên từ khi đến đây cô vẫn chưa lần nào gặp anh.

Lê Dương lặng im dõi theo nét trầm tư của anh, ráng chiều đỏ lên gương mặt dù nhìn theo hướng nào cũng thấy được vẻ anh tuấn. Anh vẫn như hai năm trước đây, cả người luôn toát lên một vẻ lạnh lùng và xa cách, khiến người ta chỉ có thể đứng ngẩn nhìn từ xa mà không dám lại gần. Đáng vẻ và khí chất ấy đã từng làm điều đứng bao nhiêu trái tim của sinh viên nữ, tất nhiên trong đó có cả Lê Dương.

Cô còn đang phân vân xem có nên qua chào hỏi anh một tiếng hay không. Dù sao cũng từng là huynh đệ đồng môn, dù vị sư huynh này có thể chẳng mấy may biết Lê Dương là ai.

Thế nhưng cô đã phải giật mình vì một bóng người không biết từ lúc nào đứng ngay sau lưng, còn rất chăm chú nhìn theo tầm mắt của cô.

Sau đó mới hươ hươ tay triệu hồi lý trí đang thất lạc tận đâu đâu của Lê Dương.

“Xem biểu hiện mê trai của cô kìa. Thật mất mặt!”

Lê Dương phải đưa tay lên bịt nhanh cái miệng đang ngoác ra trên đùa của Hoàng Quân, không để người ngồi trên ghế đá có cơ hội nghe được.

Hoàng Quân cố gắng gỡ tay Lê Dương xuống, xét nét:

“Cô thích anh ta?”

“Liên quan gì tới anh!” Lê Dương như bị nói trúng tim đen, giận dỗi quay mặt bỏ đi. Được vài bước cô bỗng quay đầu nhìn Hoàng Quân thắc mắc:

“Mà anh tới đây làm gì vậy?”

Hoàng Quân đưa tay chỉ chỉ vào mắt mình:

“Cô làm phẫu thuật kiểu gì mà mắt tôi giờ đau với ngứa không chịu được. Tôi tới để kiểm tra.”

Lệ Dương giật mình, có chút sợ hãi. Không phải là có biến chứng chứ? Cô đã thực hiện những thao tác rất chính xác, còn có bác sỹ chuyên khoa đứng bên cạnh theo dõi, ông ấy cũng nói cô làm rất tốt.

Lại nhìn vào mắt Hoàng Quân, không có dấu hiệu sưng đỏ hay viêm nhiễm.

Nhìn vào khuôn mặt anh ta, vẫn đang chăm chú theo dõi những thay đổi nhỏ nhất của cô.

“Theo tôi vào đây.” Lệ Dương đi về phía tòa nhà nơi cô làm việc, Hoàng Quân nhìn theo bước chân cô, khóe miệng cong lên thành một nét cười thỏa mãn.

Sau khi thực hiện n thao tác kiểm tra rất cẩn thận đôi mắt của Hoàng Quân, Lệ Dương hoàn toàn không phát hiện bất cứ triệu chứng khác lạ nào.

“Tất cả các chỉ số đều đạt chuẩn, anh cảm thấy không ổn chỗ nào vậy?” Cô đi về phía bàn làm việc, rút từ trong ngăn bàn ra một quyển sổ khám bệnh, ghi tên anh ta lên bìa sổ.

“Vậy sao? Tại sao tôi lại thấy ngứa ngứa nhỉ?”

Lệ Dương thừa biết anh ta đang giả vờ giả vịt. Cô thật không dám tin con người này không lâu trước đây sống chết không chịu làm phẫu thuật, bây giờ lại dành sự quan tâm đặc biệt đến đôi mắt đang rất bình thường như vậy.

Cô không trả lời, lật giờ trang phía trong quyển sổ khám bệnh.

Hoàng Quân từ chỗ chiếc máy đo khám mắt đi về phía Lệ Dương, ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô. Hai người cách nhau một chiếc bàn.

“Lệ Dương, cô bao nhiêu tuổi vậy?” Hoàng Quân hỏi nhằm xua đi không khí có phần ngưng ngập.

“Hai lăm.” Lệ Dương đáp, cũng không buồn ngẩng đầu lên.

Hai lăm – bằng đúng tuổi của Ngọc Linh nếu cô ấy còn sống.

“Cô thật sự không có chị hay em gì sao?”

Lệ Dương bất giác dừng bút. Nếu mẹ cô còn sống, biết đâu cô sẽ có một đứa em.

“Không! Anh vẫn cho rằng tôi có quan hệ gì với Ngọc Linh đấy à?”

“Tôi chỉ tiện mồm thì hỏi thôi.” Hoàng Quân lắc đầu phủ nhận. Có đánh chết Lệ Dương cũng không tin anh ta chỉ tiện mồm, con người này từ trong ra ngoài đều rất khó đoán.

“Nghe nói anh bây giờ đang làm nhân viên thiết kế, không phải đến công ty sao?”

“Nhân viên thiết kế?” Hoàng Quân nheo mắt lăm lăm. Không biết cô ta nghe được tin này ở đâu, hơn nữa đã nghe còn không nghe cho chính xác, anh từ Giám đốc sáng tạo chuyển xuống làm nhân viên thiết kế từ bao giờ vậy?

“Tôi đang trong thời gian dưỡng bệnh. Cô sao lại có suy nghĩ đầy chất tư bản chủ nghĩa thế chứ?” Hoàng Quân cũng không có ý định sửa lại lời Lệ Dương, anh ngả người ra sau ghế, tỏ vẻ không mấy hứng thú với công việc “nhân viên thiết kế” của mình.

Dưỡng bệnh gì chứ? Sức khỏe bây giờ của anh ta, có phải làm việc hai mươi tiếng một ngày cũng không có vấn đề gì.

“Mà ông cậu cũng dặn tôi, ba tháng nên đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe định kỳ một lần. Phòng bệnh hơn chữa bệnh.”

“Anh mới ra viện được ba ngày thôi.” Lệ Dương khẽ than lên một tiếng.

Hoàng Quân không biểu thị thái độ gì trước câu nói của Lệ Dương, anh ta đưa tay qua giật lấy quyển sổ khám bệnh dưới tay cô một cách thô bạo.

“Cô đang viết cái gì vậy?”

Lệ Dương đưa đôi mắt giết người nhìn Hoàng Quân. Hoàng Quân đặc biệt lại không một chút để ý tới thái độ của cô. Anh lật đi lật lại cuốn sổ trên tay.

“Thật không nhìn ra chữ cô lại dễ đọc như vậy.”

“Đẹp thì cứ khen đẹp đi, cần gì phải nói giảm nói tránh vậy chứ.”

Hoàng Quân thiếu điều ho lên sặc sụa:

“Da mặt cô quả thật ngày càng dày đó...”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: AI CŨNG MƠ ƯỚC MỘT GIA ĐÌNH

Hôm nay, khi Lê Dương đang tiêm thuốc cho một bệnh nhân thì điện thoại đột nhiên đổ chuông. Cô ra ngoài ban công để trả lời. Là bà Châu gọi mời cô tới ăn cơm, bà muốn cảm ơn việc cô đã thuyết phục Hoàng Quân đồng ý làm phẫu thuật.

Sau khi Hoàng Quân xuất viện, Lê Dương cũng không có lý do gì để thường xuyên lui tới nhà anh nữa. Đôi lúc ngồi buồn buồn, cô lại nhớ tới hàng xương rồng đang nở hoa trên ban công trước phòng Hoàng Quân. Trên ban công chỉ trồng mỗi xương rồng, chắc đó là loại cây anh ta thích nhất. Trước đây, Lê Dương vẫn thường thay anh tưới nước cho những chậu cây này. Cô không mấy am hiểu về sinh cảnh, nên cũng cứ nghĩ xương rồng giống với nhiều loài cây thân thảo khác, mỗi ngày đều tưới cho nó. Về sau nghe Hoàng Quân thắc mắc không hiểu vì sao có một cây đột nhiên bị ngập úng, Lê Dương im re không dám lên tiếng bình luận.

Mấy lần trước Lê Dương đều từ chối vì có việc bận, lần này cô đành nhận lời vì sợ làm bà Châu phật ý.

Vào giờ tan tầm trời đổ mưa như trút nước, Lê Dương và Jack che chung một chiếc ô, vừa ra tới cổng bệnh viện đã thấy Hoàng Quân đang đứng dựa người vào cửa xe, một tay cầm ô, một tay gờ về phía cô vẫy vẫy.

“Người yêu chị à? Rất đẹp trai!” Jack nhìn thấy quay đầu sang hỏi Lê Dương.

“Không. Anh ta từng là bệnh nhân của tôi thôi.” Lê Dương lắc đầu, không hiểu sao cậu thanh niên này lại có thể nhìn ra cô với Hoàng Quân là một đôi.

“Bệnh nhân sau khi ra viện mà vẫn hay qua lại với bác sỹ, quả thật rất hiếm.”

Lê Dương cười khẽ. Cô không muốn để Hoàng Quân đợi lâu nên chỉ cảm ơn Jack rồi chạy nhanh sang bên kia đường, chui đầu vào chiếc ô Hoàng Quân đang cầm.

“Anh ở đây làm gì?”

“Còn phải hỏi à? Tôi đón cô.” Hoàng Quân cố nói to hơn một chút để át lại tiếng mưa.

“Tôi đi taxi cũng được mà.”

“Mưa to quá! Vào xe thôi.” Hoàng Quân che ô cho Lê Dương tới bên phải xe, mở cửa để cô ngồi vào ghế phụ.

Bánh xe rẽ thành những đường nước nhỏ, lướt nhẹ trong màn mưa. Sau gương chiếu hậu, Jack vẫn đứng đó nhìn theo bóng chiếc xe mỗi lúc một nhỏ dần, đôi mắt màu xanh nước biển phẳng phất nét bi thương.

Ngồi trong xe, Lê Dương vừa giữ giữ vạt áo ẩm vì bị dính nước mưa, vừa ngân nga lời bài hát trong chương trình “Quà tặng âm nhạc” của VOV giao thông.

“Cô có vẻ thân với cậu bác sỹ người nước ngoài ấy nhỉ?” Hoàng Quân đang lái xe quay sang hỏi Lê Dương.

“Ừm... Cậu ta thẳng thắn, cởi mở, rất hay giúp đỡ tôi.” Lê Dương đang hát phải dừng lại trả lời.

Gương mặt Hoàng Quân tràn đầy ý cười.

“Không phải cậu ta thích cô đấy chứ?”

“Cậu ta hỏi tôi và anh có phải một đôi không đấy.”

Lúc này thì Hoàng Quân bật cười lên thành tiếng.

“Tôi rất khâm phục con mắt sáng suốt của cậu ta.”

“Anh chỉ ăn nói linh tinh.”

“Thật đấy! So với anh chàng bác sỹ đẹp trai kia, tôi thấy mình hợp với cô hơn.” Lệ Dương biết Hoàng Quân đang nhắc tới Trịnh Sỹ Phong, chắc chắn lại đang muốn chọc ghẹo cô.

“Anh biết gì về anh ấy mà lại khẳng định thế chứ?”

“Nói cô biết một thông tin, anh ta có bạn gái rồi.” Là một người bạn, Hoàng Quân thấy mình có trách nhiệm phải cảnh báo cô gái hay mơ mộng này một chút, tránh trường hợp có ngày cô ấy lún quá sâu.

Lệ Dương quay sang nhìn Hoàng Quân bằng ánh mắt ngạc nhiên:

“Sao anh biết?”

“Hôm tới bệnh viện tìm cô, tôi thấy anh ta và một cô gái đang lúi lúi kéo kéo ở sân sau bệnh viện. Chắc là đang giận dỗi gì nhau.”

Thảo nào hôm đó Lệ Dương thấy Trịnh Sỹ Phong ngồi trên ghế đá, vẻ mặt anh lại trầm tư như vậy.

“Xem cô kia, thích anh ta tới vậy à?” Hoàng Quân nhìn thấy biểu cảm thất vọng trên gương mặt Lệ Dương, khẽ cười khan một tiếng.

Lệ Dương không thèm trả lời. Cô nhìn ra bên ngoài cửa kính, mưa vẫn chưa ngớt, bầu trời cuối thu nhuốm một màu buồn ảm đạm. Một lúc sau, cô mới khẽ hỏi Hoàng Quân, ánh mắt vẫn không rời hai hàng cây bên đường.

“Anh Quân! Hồi đó anh với Ngọc Linh, có cảm giác thế nào?”

Nhắc đến Ngọc Linh, giọng của Hoàng Quân trầm xuống một cung, Lệ Dương nghe thấy trong đó dường như phảng phất âm điệu của sự xót xa.

“Lúc nào cũng mong được nhìn thấy cô ấy, không gặp thì rất nhớ, gặp rồi lại không muốn xa...”

Lệ Dương đối với Trịnh Sỹ Phong mà nói, gặp thì xao xuyến, không gặp cũng không sao, nhưng khi nghe nói anh có bạn gái lại thấy có chút mất mát. Không sâu nặng như Hoàng Quân, nhưng cũng không hoàn toàn hời hợt, rốt cuộc cô cũng không xác định được tình cảm của mình đang ở giai đoạn nào.

oOo

Xe vừa đỗ ở cổng, Xuân Vy đã từ trong nhà chạy ra ôm chầm lấy Lệ Dương, cọ cọ đầu vào bụng cô.

“Chị Dương! Sao lâu nay không thấy chị tới vậy?”

Lệ Dương vừa xoa đầu Xuân Vy vừa cười. Ngày trước khi Hoàng Quân còn chưa chịu điều trị, cô đến nhà thuyết phục anh, mỗi lúc chán nản lại chạy sang phòng chơi xếp hình cùng Xuân Vy, còn kèm cho con bé học. Nhiều lúc Lệ Dương nghĩ mà thấy buồn cười, tiền bà Châu trả để cô làm gia sư cho Xuân Vy nghe còn hợp lý hơn là để cô thuyết phục con trai bà phẫu thuật.

Lệ Dương đang định trả lời: Anh trai em khỏi bệnh rồi, chị còn tới làm gì nữa. Nhưng nghĩ nghĩ một lúc, cô lại mỉm cười nói với con bé:

“Dạo này chị bận.”

Con bé chun mũi làm bộ giận dỗi:

“Chị mà không tới, em buồn lắm đó.”

Lệ Dương trong đầu thầm nghĩ, sao em không san sẻ một chút dễ thương cho anh trai mình vậy?

“Chị xin lỗi. Từ nay hẳn rảnh chị sẽ qua chơi với em nhá.” Lệ Dương véo nhẹ vào mũi Xuân Vy, chớp chớp mắt.

Xuân Vy hai bím tóc tơ lúc lắc, miệng ngoác ra cười, đầu liên tục gật gật.

Lệ Dương đưa mắt nhìn quanh, cũng đã lâu rồi cô không tới đây, cảnh vật vẫn không hề thay đổi. Gia đình ba thế hệ sống trong một ngôi nhà được xây theo kiểu biệt thự ở giữa lòng thủ đô, chỉ cách khu chung cư Lệ Dương sống gần hai cây số. Người Hà Nội vẫn có một câu nói đùa rằng: “Có tiền mà không có đất để xây nhà”. Thế nhưng ngôi biệt thự kiểu Pháp này lại có diện tích khá rộng, hai bên công vào đất những chậu lộc vùng xanh mon mơn, phía sau toà nhà lớn còn có một bể bơi lộ thiên, nước bốn mùa đều xanh biếc. Khi lần đầu đến đây, Lệ Dương nghĩ mà thương cho chị Bích, một mình quét dọn ngôi nhà lớn như vậy chắc chắn sẽ rất mệt. Mãi về sau cô mới biết, hàng tuần đều có những người giúp việc không thường xuyên đến đây làm cỏ, thau rửa bể bơi,... Chị Bích thực ra chỉ phải lo công việc nội trợ và trông coi nhà cửa.

Ba tháng ngày ngày đóng cọc nhà Hoàng Quân, những người trong gia đình anh đều đã nhẵn mặt Lệ Dương, hơn nữa còn rất yêu quý cô. Bà ngoại Hoàng Quân không bao giờ gọi tên Lệ Dương mà thường gọi cô là “cháu dâu”. Lúc đầu Lệ Dương nghe thấy rất ngượng, nhưng dần dần cũng quen tai. Về sau mỗi khi nghe hai tiếng “cháu dâu” cô đều quay lại dạ một tiếng rất to. Bà Châu - mẹ của Hoàng Quân là điển hình cho mẫu phụ nữ lý tưởng của gia đình - nhân hậu, hiền dịu, sống rất tình cảm. Mặc dù xuất thân từ tầng lớp thượng lưu nhưng bà không bao giờ tỏ ra mình ở vị trí cao hơn người khác,

thường ngày đối xử với mọi người rất ôn hoà, nhã nhặn, những lúc rảnh rỗi bà vẫn thường cùng chị Bích dọn dẹp nhà cửa và nấu nướng. Còn Xuân Vy là một đứa bé rất nhí nhảnh và đáng yêu, con bé quý Lê Dương còn bởi vì cô là bác sỹ, bác sỹ chính là ước mơ sau này của nó. Khi Lê Dương xoa đầu hỏi nó vì sao lại thích làm bác sỹ, nó trả lời cô rằng vì cái áo của bác sỹ nhìn rất đẹp.

Người không vừa mắt Lê Dương nhất trong ngôi nhà này, có lẽ chính là người còn lại. Nhưng đó chỉ là trước kia, bây giờ tiếp xúc nhiều với Hoàng Quân, cô thấy anh ta căn bản cũng không phải là quá khó chịu.

Trong bữa cơm, bà Châu gấp cho Lê Dương một miếng thịt cuốn, ánh mắt nhìn cô đầy trìu mến.

“Công việc vất vả lắm à? Nhìn cháu dạo này gầy đi nhiều.”

Không hiểu sao Lê Dương lại thấy khoẻ mắt cay cay. Công việc cô đang làm quả thật rất vất vả, từ ngày vào Passion, Lê Dương chưa ngày nào được ngủ quá bốn tiếng. Nhiều hôm đang say giấc trong chăn ấm, có điện thoại cấp cứu lại phải vội vàng vàng bò dậy mặc quần áo chạy tới bệnh viện. Làm bác sỹ vất vả như thế nào, có lẽ chỉ những người trong nghề mới hiểu.

“Đạ. Cũng bình thường thôi ạ.” Lê Dương mỉm môi cười khẽ.

“Làm gì thì làm cũng nhớ chú ý giữ gìn sức khoẻ.” Giọng bà Châu vẫn đầy ân cần.

Lê Dương chỉ biết “Vâng” một tiếng rồi lại cúi xuống ăn, khoẻ mắt đỏ hoe.

“Cháu dâu này. Từ nay rảnh rỗi thì cứ qua đây ăn cơm.” Bà ngoại nhìn Lê Dương chăm chú ăn, lại tưởng cô rất thích mấy món hôm nay.

“Phải đó chị Dương. Qua chơi cùng em nữa.” Xuân Vy cũng lên tiếng phụ hoạ.

“...”

“Cháu sao vậy?” Thấy Lê Dương một lúc không trả lời, chỉ cúi đầu gật gật, bà Châu nhẹ nhàng hỏi.

Lê Dương lúc này mới ngẩng đầu lên, một giọt nước mắt tự nhiên trào ra lăn xuống gò má, nhanh đến nỗi cô không ngăn lại kịp, chỉ có thể đưa tay lên quệt đi. Cô nhìn sang bà Châu, ánh mắt bà vẫn đầy âu yếm.

“Mọi người tốt với cháu như vậy, cháu thấy cảm động.” Lê Dương mãi mới mấp máy được một câu.

Bà ngoại cười xoa:

“Con bé này, cháu cũng như người trong nhà mà.”

Lê Dương trầm nghĩ, giả như cô cũng có thể có được một gia đình như vậy.

“Phải rồi. Cháu sống cùng ba mẹ à?” Bà Châu lại đặt bát xuống, nheo mắt nhìn Lê Dương.

“Không ạ. Cháu sống cùng một người bạn.” Lê Dương nuốt xuống miếng thức ăn đang nhai dở rồi mới trả lời bà Châu.

“Ba mẹ cháu làm nghề gì?” Bà Châu vẫn ân cần hỏi han. Bà không hề biết về hoàn cảnh của Lê Dương, chính vì thế cũng không biết mình đã vừa chạm vào nỗi đau sâu kín nhất trong lòng cô. Đây là câu hỏi mà Lê Dương không muốn trả lời nhất, nhưng cô biết bà Châu không hề có ác ý, ngược lại cô thấy trong lời nói của bà chứa đựng một sự quan tâm ân cần, dịu dàng chỉ có thể xuất phát từ trái tim người mẹ.

“Mẹ cháu mất từ khi cháu mới ra đời. Còn ba cháu...” Lê Dương ngập ngừng, “khi cháu sinh ra, ba không có ở bên cạnh.”

Trẻ con không bỏ chỉ có ba lý do, Lê Dương không biết mình có được xếp vào trường hợp “ba mẹ ly thân” không nữa.

Không ai nói gì, Lê Dương có cảm giác những ánh mắt đang nhìn cô đầy thông cảm.

“Vậy cháu sống với ai?” Bà Châu lại nhẹ nhàng hỏi tiếp.

“Cháu sống cùng ba mẹ nuôi, là bạn thân của mẹ cháu. Họ đối xử với cháu rất tốt.”

Bà Châu và bà ngoại khẽ gật đầu. Đúng vậy, ba mẹ nuôi đối xử với cô như con ruột, đôi khi còn bênh vực cô hơn cả Hồng Liên. Nhưng ba mẹ nuôi vẫn là ba mẹ nuôi, Lê Dương vẫn không khỏi cảm thấy chạnh lòng, nhất là khi nghe bạn bè hỏi: “Lê Dương này, sao ba cậu họ Trần mà cậu lại họ Đỗ” – “Vi... ba chỉ là ba nuôi tớ” – “Ừa? Thế ba ruột cậu đâu?”,... Những lúc như vậy, Lê Dương thật không biết trả lời thế nào. Cô cũng rất muốn hỏi, vì sao ba ruột không đi tìm cô, lẽ nào ông ấy không hề biết đến sự tồn tại của đứa con gái này?

Khi ăn xong, bà Châu cố tình đứng trong bếp gọt hoa quả, còn Lê Dương lúc này đang phụ chị Bích rửa bát, bà vừa gọt vừa nói chuyện với cô:

“Lê Dương à, cô rất biết ơn cháu.”

Câu này bà Châu đã nói với cô cả trăm lần rồi, nhưng cứ mỗi lần gặp thì đều nhắc lại.

“Dạ. Cô đừng nói vậy ạ. Cháu có làm gì đâu.” Lệ Dương mỉm cười trả lời rất đúng kiểu con ngoan trò giỏi. Nếu thực sự cảm ơn, có lẽ nên cảm ơn ba mẹ ruột của cô, đã cho cô một hình hài giống hệt Ngọc Linh mới có thể khiến Hoàng Quân đồng ý phẫu thuật.

“Gần đây, tâm trạng Hoàng Quân tốt lên rất nhiều, có lẽ nó đã dần dần ổn định lại.” Đôi mắt bà Châu hấp háy không giấu được niềm vui, tâm trạng Hoàng Quân tốt một, tâm trạng một người làm mẹ như bà có lẽ phải tốt lên gấp mười.

Lệ Dương xếp chồng bát mới rửa xong lên kệ tủ, nhìn bà Châu nhoen miệng cười:

“Vậy thì tốt quá ạ!”

“Lệ Dương, cháu thấy Hoàng Quân thế nào?” Bà Châu đột nhiên hỏi câu này khiến Lệ Dương bối rối. Tâm lý học là môn bắt buộc khi nhập trường, cô đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong câu hỏi vừa rồi của bà.

“Cháu thấy anh ấy... đơn giản, dễ gần, cũng rất tốt bụng.” Lệ Dương suy nghĩ một lúc, nhận thấy dù sao cũng không thể nói xấu Hoàng Quân trước mặt mẹ anh ta nên kiềm đại mấy câu khen cho có.

Nhưng những gì cô nói cũng chưa hẳn đã linh tinh, con người Hoàng Quân quả thật đơn giản, nghĩ gì nói vậy, không quanh co, vòng vèo như nhiều người khác. Gượng gạo một chút, cũng có thể thấy anh ta tương đối dễ gần, không tỏ vẻ lạnh lùng xa cách, cũng không trắng hoa như mấy vị công tử nhà giàu. Còn về phần tốt bụng, Lệ Dương chưa dám khẳng định, nhưng trước nay cũng chưa thấy anh ta hại người bao giờ.

Vì thế, nhìn chung nếu để Lệ Dương chăm, Hoàng Quân được khoảng bảy điểm.

“Thực ra trước đây nó rất gần gũi, sau vết thương tình cảm mới trở nên khép mình như vậy. Cô thấy mỗi lần gặp cháu, tâm trạng nó có vẻ rất vui.”

Bà Châu nhất định có tuổi mắt kém rồi, Lệ Dương hoàn toàn không thấy vậy.

Đương trong lúc Lệ Dương không biết phải nói gì thì một giọng tươi hơn hẳn từ ngoài phòng khách vọng vào cứu cánh cho cô.

“Cháu dâu! Có biết chơi bài không? Ra đây đi.”

Khi Lệ Dương rửa sạch lau khô tay bước ra ngoài đã thấy bà ngoại và Xuân Vy ngồi chụm đầu với nhau, trên bàn đã chia sẵn bốn phần bài đều nhau. Lệ Dương thăm than, gia đình này quả thật nhiều tệ nạn quá!

“Cháu dâu, mau qua đây ngồi đi.” Bà ngoại nhìn thấy Lệ Dương liền vẫy vẫy tay với cô.

Lệ Dương không phải không biết chơi bài, chỉ là trước nay chơi cùng Hồng Liên cô chưa bao giờ giành phần thắng. Không biết vì Hồng Liên là cao thủ, hay là... Haiz, cô thật không muốn nghĩ tiếp nữa.

“Cháu chơi kém lắm ạ!”

“Không sao. Chơi không mất tiền, nếu cháu thua từ nay mỗi ngày đều phải tới đây ăn cơm. Nếu ta thua, bà ngoại này mỗi ngày đều phải vào bếp nấu cơm cho cháu.”

Thương phạt kiểu gì vậy? Dù thế nào Lệ Dương vẫn lải.

Nhưng từ câu nói đấy, cô cảm nhận được tấm chân tình của bà ngoại, lại thấy nghèn nghẹn trong cổ họng.

Kết quả tương đối khả quan, Lệ Dương thắng được hai ván. Chơi trò đỏ đen này thắng thua rất khó nói, xem ra cô không phải là đặc biệt gà mờ.

Hoàng Quân ngồi ở một đầu sofa chăm chú xem tivi, không tham gia, cũng không cổ vũ, hoàn toàn xa cách chốn thị phi. Nhưng thi thoảng vẫn đưa mắt sang nhìn lướt qua Lệ Dương, trong đáy mắt ẩn chứa nét âm u sâu thẳm.

Con người của anh ta, thực sự đơn giản đến mức... phức tạp.

Ăn uống no nê, chơi bài đập phá đến tận hơn mười giờ đêm bà ngoại mới chịu buông tha cho Lệ Dương. Nhưng bà nhất quyết không để cô đi taxi, một mực bắt Hoàng Quân lái xe đưa cô về.

Trên đường đi, thấy Lệ Dương cứ nhìn ra bên ngoài cửa xe, ánh mắt đắm chiều, Hoàng Quân mới lên tiếng hỏi:

“Cô thấy không quen à? Mọi người trong nhà tôi ấy?”

Câu nói của anh đánh thức Lệ Dương đang ngẩn ngơ suy nghĩ, cô giật mình, chỉnh lại tư thế ngồi.

“Không. Mọi người trong nhà anh ai cũng đều rất tốt.”

“Vậy sao trông cô có vẻ buồn vậy?”

“Tôi không buồn, chỉ là thấy có chút chạnh lòng.” Lệ Dương cố nặn ra một nụ cười gượng.

“Nghe nói cô đang tìm ba, đã có tin tức gì chưa?”

Lúc này trong suốt bữa cơm Hoàng Quân chỉ im lặng, Lệ Dương vốn nghĩ anh ta chăm chú ăn, không ngờ vẫn để tâm tới cuộc trò chuyện của cô với bà và mẹ anh.

“Ừm... Vẫn chưa, tôi đang tra cứu hồ sơ bệnh án của Passion, hy vọng sớm tìm được.”

“Có cần tôi giúp cô không?”

Lệ Dương nhìn Hoàng Quân bằng ánh mắt ngạc nhiên. Hoàng Quân giúp cô? Anh ta lấy danh nghĩa gì để vào phòng hồ sơ bệnh án tra cứu cùng cô? Bác sỹ không, cảnh sát càng không.

“Tôi có thể nhờ ông cậu.” Hoàng Quân nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt Lệ Dương liền giải thích.

Lệ Dương khẽ “à” lên một tiếng. Cô quên mất, người này có quan hệ rất tốt với Phó viện trưởng của Passion.

“Gia đình anh quan hệ rất tốt với chú Phùng sao?” Dù là cậu cháu, nhưng qua mấy đời như vậy cũng đã không còn gần gũi nữa, viện phó Phùng sao phải nhọc tâm vì Hoàng Quân như vậy?

“Cũng không hẳn, nhưng ông ấy có vẻ rất quý tôi.”

“Tại sao?”

“Vi ông ấy thích mẹ tôi.”

“Hả?” Đây là tin chấn động nhất Lệ Dương nghe được trong tối nay. “Không phải họ là cậu cháu sao?”

“Thực ra ông ấy là cậu ruột của ba tôi, mẹ tôi chỉ là cháu dâu. Nhưng nghe mẹ tôi nói, trước khi gặp ba tôi bà từng rất yêu một người, chỉ là họ không may mắn đến được với nhau. Tôi nghĩ... có lẽ người đó là viện phó Phùng.”

Thì ra là vậy, Lệ Dương tự hỏi giữa viện phó Phùng và bà Châu liệu có rào cản gì mà lại không thể đến với nhau. Chuyện tình cảm quả thật rất khó nói.

“Họ nhìn cũng rất đẹp đôi.” Lệ Dương không hiểu sao lại thốt ra câu đó.

“Ừm... Cả hai đều đã có gia đình riêng, chuyện tình cảm của quá khứ chắc đều giữ trong lòng, không ai muốn nhắc tới nữa.”

Họ không hẳn là không muốn nhắc tới, chỉ là không muốn ích kỷ phá vỡ hạnh phúc gia đình vì những ham muốn của bản thân. Lệ Dương thầm nghĩ, tại sao ba mẹ cô lại không thể vì cô mà chịu đựng một chút, chẳng lẽ họ chưa từng quan tâm tới cảm nhận của cô sao? Cô cũng muốn được sống trong một gia đình, dù ba mẹ không yêu nhau quá sâu sắc nhưng mỗi người đều biết hy sinh vì nhau, và vì cả cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: YÊU CHỜ

Chuyện Trịnh Sỹ Phong và con gái của trưởng khoa Tim mạch Lê Bảo Anh yêu nhau, cả bệnh viện chỉ mỗi Lệ Dương không biết.

Lâu nay Lệ Dương ngoài giờ làm việc lại cặm cụi trong phòng lưu trữ hồ sơ của Passion tra cứu hồ sơ bệnh án, nên những chuyện xảy ra xung quanh cô hoàn toàn mù tịt. Giờ mới biết Trịnh Sỹ Phong không chỉ nổi tiếng thời đại học mà tận khi đã ra trường cũng không hề giảm bớt tỷ lệ người hâm mộ, ngược lại còn tăng nhiều hơn. Cách nhau cả hai tòa nhà lớn, lại thêm một khoảng sân rộng nhưng những bác sỹ nữ của khoa Mắt không ai không biết tới anh, còn biết rõ ngày hôm nay Trịnh Sỹ Phong đi làm lúc mấy giờ, về lúc mấy giờ, thậm chí là mặc áo màu gì, cài bao nhiêu chiếc cúc.

Vì thế, Lệ Dương cũng là người cuối cùng biết giữa họ đang có trục trặc.

Buổi sáng khi đang trong phòng trực viết báo cáo, Lệ Dương nghe được mấy cô y tá ngồi chụm đầu tám chuyện, đối tượng đương nhiên là về anh bác sỹ đẹp trai hút hồn ở khoa Tim mạch, nội dung chính là chuyện tình cảm của anh gặp vấn đề.

Một người nói: “Này, mọi người biết chuyện gì không? Bác sỹ Bảo Anh sắp qua Mỹ du học đó.”

Người khác tiếp lời: “Thảo nào mấy hôm nay thấy anh Phong mặt buồn xo, thì ra là không muốn xa bạn gái.”

“Xa gì mà xa, hai người đó sắp chia tay tới nơi rồi, hôm nay nghe một bác sỹ ở khoa Tim mạch nói, thấy họ cãi nhau trong phòng Hội chẩn, căng thẳng lắm.”

“Haiz... Bảo Anh đúng là sướng không biết hưởng. Nếu là tôi, có cho lên Mặt Trăng tôi cũng không nỡ đi.”

“...”

“...”

Cứ người này một câu, người nọ một câu, Lê Dương ngồi bên cạnh mặc dù rất chú tâm đến tờ báo cáo nhưng tai không bỏ sót câu nào.

Buổi trưa, ở nhà ăn của bệnh viện, Lê Dương nhìn thấy Trịnh Sỹ Phong ngồi ăn cơm một mình, bên cạnh anh còn có một chai Vodka Men khá lớn. Đắn đo một lúc, cô mới chậm rãi tiến lại chỗ Trịnh Sỹ Phong đang ngồi.

“Bác sỹ Phong. Xin chào!”

Trịnh Sỹ Phong nghe có người gọi tên mình, khẽ ngẩng đầu lên. Nhìn thấy Lê Dương mặc áo blouse trắng, anh nở một nụ cười xã giao.

“Ừm... Chào cô.”

Lê Dương không đợi anh cho phép mà tự động ngồi xuống ghế đối diện, cô giơ cánh tay phải ra trước mặt Sỹ Phong:

“Em là Lê Dương, sinh viên khóa 39 Đại học Y Hà Nội.”

Trịnh Sỹ Phong có chút ngạc nhiên, sau đó mới khẽ cười, nụ cười so với lúc trước đã bớt xa cách hơn rất nhiều.

“À... Ra là vậy... Rất vui được gặp em.”

“Khi còn học đại học em rất hâm mộ anh, không ngờ lại có cơ hội làm việc cùng bệnh viện với anh.”

Trịnh Sỹ Phong lại nhoen miệng cười, ngửa đầu lên uống hết một ly rượu:

“Sinh viên khóa 39? Mới ra trường đã được vào Passion làm việc, thành tích của em rất xuất sắc.”

Lê Dương hơi trầm ngâm, thành tích của cô không quá xuất sắc, nhưng cô dùng nỗ lực của bản thân vào đây, không đi qua bất cứ cửa sau nào.

“Không đâu. Là do em may mắn thôi.” Cô khẽ lắc đầu cười.

Trịnh Sỹ Phong lại rót thêm một ly rượu, cũng không nói gì với Lê Dương thêm nữa.

Người ta không nói, cô cũng không thể cứ ngồi im.

“Bác sỹ Phong, anh đừng uống nữa.”

Trịnh Sỹ Phong ngẩng mặt lên nhìn cô, ánh mắt đăm chiêu như muốn nói: Em gái à, chúng ta chỉ vừa mới quen thôi, không cần quan tâm tới anh như vậy.

Anh nhếch khóe môi cười khẽ, lại uống cạn ly rượu trong tay.

Lê Dương cũng không biết phải làm gì, chỉ ngồi nhìn anh nốc cạn hết ly này tới ly khác, đồ ăn đặt trên bàn không mất dấu, chỉ có chai rượu là mỗi lúc một vơi đi.

Gần một tiếng sau, Trịnh Sỹ Phong mới chuệch choạng đứng dậy, vừa bước một chân đã lão đảo, nếu Lê Dương không kịp thời chạy qua đỡ chắc đã ngã ra đất.

“Không sao... không sao...” Trịnh Sỹ Phong một tay khoác lên vai cô, tay kia liên tục xua xua trong không khí, hơi thở vương đầy mùi rượu: “Anh vẫn còn uống được nữa.”

“Anh say rồi.” Lê Dương vừa đỡ Trịnh Sỹ Phong một cách nặng nhọc vừa thở dài.

“Anh sao mà say được.” Trịnh Sỹ Phong cố chấp phủ nhận.

Người uống rượu không say thì sẽ nói mình say, còn đã say lại nhất quyết bảo chưa say. Lê Dương cũng không muốn tranh luận với Trịnh Sỹ Phong thêm nữa, nhìn xung quanh không thấy có người đàn ông nào để nhờ giúp đỡ, cô đành một mình dìu Trịnh Sỹ Phong lên phòng làm việc của anh ở khoa Tim mạch. Không ngờ khi cửa thang máy vừa mở đã thấy Lê Bảo Anh đang đứng bên trong. Lê Dương giật mình tròn xoe mắt, trong lòng có một loại cảm giác giống kiểu đang làm việc xấu thì bất ngờ bị bắt quả tang.

Bảo Anh chỉ nhìn thoáng qua Lê Dương, sau đó nhìn vào người đàn ông đang gục đầu xuống, đôi mắt mở to đầy kinh ngạc:

“Anh Phong! Anh làm sao vậy?” Lê Bảo Anh hốt hoảng đỡ lấy một cánh tay của Trịnh Sỹ Phong.

Trịnh Sỹ Phong không trả lời, có lẽ đã không biết trời đất là gì nữa. Lê Dương đành phải trả lời thay.

“Anh ấy uống hơi nhiều rượu, tôi gặp anh ấy dưới nhà ăn bệnh viện nên đưa lên đây.”

Ánh mắt Bảo Anh vẫn không rời khỏi Trịnh Sỹ Phong, cô khoác cánh tay còn lại của anh lên vai mình rồi cùng Lê Dương dìu anh vào phòng làm việc.

Trịnh Sỹ Phong vừa nằm xuống giường đã lăn ra ngủ. Bảo Anh ngồi bên cạnh khẽ nắm tay anh. Lúc này Lê Dương cảm thấy cô như một người thừa. Vì không muốn Lê Bảo Anh hiểu nhầm, cô khẽ giải thích:

“Bảo Anh! Cô đừng hiểu nhầm, trước kia tôi và bác sỹ Phong học cùng trường, tôi coi anh ấy như anh...”

Lê Dương không dám nói, dù học cùng trường nhưng Trịnh Sỹ Phong và cô chỉ mới nói chuyện với nhau cách đây vài phút. Trước đó, Trịnh Sỹ Phong không hề biết tới sự tồn tại của cô.

“Ừm.” Lê Bảo Anh khẽ gật đầu.

Lê Dương đợi một lúc, không thấy Bảo Anh nói gì nữa mới khẽ quay đầu bước ra phía cửa. Khi đi được vài bước, bỗng nhiên cô nghe thấy có tiếng người đằng sau.

“Chị nói xem, tôi làm thế có gì sai?”

Lê Dương quay đầu lại, không hiểu lắm.

“Mọi người đều bảo tôi không nên đi, nhưng tôi thực sự rất muốn tham gia khóa học này...”

Lê Dương nhìn thấy một giọt lệ rơi ra từ khóe mắt Bảo Anh, cô hơi ngẩn người.

“Nếu thực sự yêu tôi, anh ấy sao lại không thể chờ tôi vài năm cơ chứ?” Giọng Bảo Anh có chút ảm ức, có chút hờn dỗi. Có vẻ như khi quyết định ra đi, cô ấy đã phải nghe rất nhiều lời chỉ trích từ rất nhiều người.

Lê Dương không biết phải nói gì lúc này, cô gái xa lạ ngồi trước mặt cần lời an ủi của cô sao, hay chỉ muốn có người nghe mình tâm sự? Khi bằng tuổi cô ấy, Lê Dương cũng có rất nhiều ước mơ, hoài bão. Mọi người đều nói, sở dĩ Bảo Anh hai mươi hai tuổi đã nghiêm nhiên trở thành bác sỹ chính thức của Passion đều là dựa vào ba mình, có lẽ cô ấy muốn chứng minh thực lực, muốn tất cả mọi người phải nhìn cô bằng con mắt khác.

Lê Dương nhìn Lê Bảo Anh ngồi bên giường nước mắt ngấn dài bỗng thấy trong lòng có chút cảm giác bi thương. Cùng là phụ nữ, dù chưa bao giờ vướng vào chuyện tình cảm rối ren, cô vẫn có thể phần nào hiểu được tâm trạng của cô gái đang ngồi trước mặt. Cô ấy chắc chắn đã phải trải qua rất nhiều khi đứng giữa hai lựa chọn đi hoặc ở. Nếu cứ ở lại, Bảo Anh sẽ chẳng bao giờ thoát ra khỏi cái bóng của ba mình, cái bóng của Trịnh Sỹ Phong. Tuy chỉ mới nghe Bảo Anh nói vài câu, Lê Dương cũng có thể thấy được đây là một cô gái sống tự lập, không thích dựa dẫm vào người khác, càng không muốn bị người ta khinh thường. Nhưng nếu cô ấy lựa chọn ra đi, rất có thể cô sẽ mãi mất đi người đàn ông ưu tú này. Bốn năm đối với cuộc đời một con người không phải là quá dài, nhưng nó lại đủ lâu để làm phai nhạt một mối tình.

Người ta vẫn thường nói, đàn ông quan trọng sự nghiệp, đàn bà quan trọng một mái ấm gia đình hạnh phúc. Là phụ nữ ở bên ngoài không cần quá giỏi giang, chỉ cần biết khéo tay vun vén cho tổ ấm của mình là được. Nhưng đó chỉ là quan niệm trước kia, bây giờ thời đại đã đổi thay, nhân sinh quan cũng vì thế mà thay đổi. Phụ nữ bây giờ đều muốn có sự nghiệp, vì họ cho rằng sự nghiệp ổn định cũng chính là một cách để giữ cho gia đình bền vững.

Nhưng không phải đàn ông nào cũng hiểu được điều đó. Một người đàn ông kiêu ngạo như Trịnh Sỹ Phong, có lẽ sẽ chẳng bao giờ hiểu được.

Im lặng một lúc, Lê Dương mới khẽ thốt ra một câu. Cô không biết câu mình nói trong hoàn cảnh này có phù hợp hay không, nhưng đó là những gì cô đang nghĩ.

“Tình yêu, nếu nhất định phải dùng thời gian để chứng minh... thật sự rất lãng phí.”

Nói xong, Lê Dương xoay người bước ra khỏi cửa phòng. Đi được vài bước, cô nghe thấy bên trong vọng ra tiếng khóc nức nở của Bảo Anh. Lê Dương thầm thở dài, tâm trạng bỗng chốc trở nên nặng nề. Tại sao vậy? Cô lẽ nào đang cảm thấy thương xót cho chính tình địch của mình ư?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: XA MẶT CÁCH LÒNG

Sau khi Lê Bảo Anh lên máy bay, Trịnh Sỹ Phong vẫn thường triền miên trong những cơn say. Có hôm anh đến bệnh viện từ rất sớm, vừa mới bước xuống xe trên người đã nồng nặc mùi cồn rượu. Trong lúc làm việc cũng rất hay mất tập trung, còn suýt tiêm nhầm Chloramphenicol[1] cho một bệnh nhi mới mấy ngày tuổi, nếu không có một bác sỹ khác kịp thời phát hiện có lẽ đã nguy hiểm tới tính mạng của đứa bé.

[1] Chloramphenicol (Công thức hóa học: $C_{11}H_{12}Cl_2N_2O_5$) là một loại kháng sinh ức chế tổng hợp, thường được sử dụng trong việc điều trị một số vi khuẩn nhiễm trùng.

Tất cả những chuyện này, Lê Dương đều nghe các bác sỹ cùng khoa bàn tán với nhau, còn tranh nhau bày tỏ quan điểm. Có người nói: “Thật cảm động trước sự chung tình của bác sỹ Phong”. Có người nhận xét: “Đàn ông như anh ấy thiếu gì phụ nữ vây quanh, sao phải tự làm khổ bản thân như vậy?” Có người lại nghiêm khắc hơn: “Làm một bác sỹ, không nên để tình cảm cá nhân ảnh hưởng tới việc điều trị cho người bệnh...”.

Còn Lê Dương, cô không bao giờ tham gia vào những câu chuyện ấy. Trước đây vẫn cho rằng Hoàng Quân thật yếu đuối, chỉ vì một cô gái mà suy sụp như vậy. Giờ đây cô lại thấy nghi ngờ, không lẽ tình yêu có thể biến một người vốn rất đề cao nguyên tắc cản trở trong cuộc sống và công việc như bác sỹ Phong trở nên hồ đồ đến thế.

Hôm sau, khi Lê Dương vô tình nhìn thấy Trịnh Sỹ Phong đang đứng trên hành lang lối vào khoa Mắt, cô kiềm lòng không đáng mà bước tới hỏi thăm, vì nghe nói anh mới bị kỷ luật về sai sót không thể chấp nhận được kia.

“Bác sỹ Phong!” Lê Dương khẽ gọi từ phía sau.

Trịnh Sỹ Phong quay đầu lại, điều Lê Dương không ngờ nhất là... anh vẫn nhớ tên cô.

“Lê Dương?” Trịnh Sỹ Phong neho neho mắt gọi tên cô.

Lê Dương cười đến không thấy cả Mặt Trời.

“Anh vẫn còn nhớ em sao?”

“Tất nhiên rồi. Bệnh viện này gặp được một bác sỹ Việt Nam rất hiếm.”

Thì ra Trịnh Sỹ Phong nhớ cô không phải do Lê Dương đã để lại cho anh ấn tượng ngay từ lần đầu gặp. Lê Dương có chút thất vọng, cô cười cười.

“Em làm việc ở khoa Mắt ư?”

Lê Dương gật đầu:

“Vâng! Anh qua đây có việc gì ạ?”

“Anh mới được chuyển qua đây làm việc.”

Thì ra Lê Dương vẫn chưa cập nhật thông tin mới, Trịnh Sỹ Phong bị chuyển xuống khoa Gây mê hồi sức công tác hai tháng. Đây chính là hình thức kỷ luật bệnh viện dành cho sai phạm của anh. Nếu không phải Trịnh Sỹ Phong là một bác sỹ giỏi, lại có quan hệ tốt với Trưởng khoa thì anh sớm đã bị đuổi khỏi Passion, có thể nói hình phạt này đã là hết sức nhẹ nhàng.

Toà nhà B của bệnh viện Passion gồm có mười hai tầng lầu, tầng hai và tầng ba là khoa Mắt, tầng bốn là khoa Gây mê hồi sức, phòng lưu trữ hồ sơ bệnh án nằm ở tầng một. Điều này có nghĩa là từ nay, Trịnh Sỹ Phong và Lê Dương sẽ cùng làm việc trong một toà nhà.

Nghĩ đến chuyện đó, Lê Dương cúi đầu tìm tìm cười, thấy có chút dần vật tội lỗi vì đã vui mừng trên nỗi đau của người khác. Còn Trịnh Sỹ Phong thì bày ra một vẻ mặt vô cùng khó hiểu, anh có cố gắng thế nào cũng không thể giải thích được người đứng trước mặt rốt cuộc đang cười về cái gì.

Tiếp xúc nhiều với Trịnh Sỹ Phong, Lê Dương ngày càng khâm phục sự uyên bác của anh, cũng ngày càng nhận ra giữa anh và cô có một khoảng trống rất lớn không thể lấp đầy.

Khoảng trống đó chưa hẳn đã là Bảo Anh. Khi Lê Dương và Sỹ Phong thân nhau hơn, anh thường rủ cô đi ăn và cũng kể cho cô nghe chuyện tình cảm của hai người họ. Trong lời kể của Trịnh Sỹ Phong, Lê Dương nhận ra dù cô có cố gắng thế nào cũng không thể thay thế Bảo Anh trong lòng anh, và cô cũng không bao giờ muốn làm một người thay thế.

Khoảng trống đó còn bởi vì, khi ở bên cạnh Trịnh Sỹ Phong nhiều hơn, Lê Dương nhận thấy cô có xu hướng thần tượng anh hơn là yêu thương. Có thể trước đây cô đã vô tình đồng nhất hai loại cảm xúc này, giờ mới nhận ra chúng có sự khác biệt thật rõ rệt. Khi bạn thần tượng một người, sẽ luôn cố gắng để bản thân có những điểm tương đồng với người đó, còn khi thực sự yêu một người, sẽ sớm tới đều muốn ở bên họ.

Cô đối với Trịnh Sỹ Phong, chỉ là rất hâm mộ tài năng và vẻ ngoài điển trai của anh, không có cảm giác nhớ nhung da diết của tình yêu như Hồng Liên mô tả. Cô đơn giản chỉ xem Trịnh Sỹ Phong như một người anh trai, cũng như xem Jack giống em trai của mình vậy.

Trịnh Sỹ Phong sau khi kết thúc những tháng ngày chìm đắm trong men rượu, đặc biệt là sau lần bị kỷ luật vì tiêm nhầm thuốc cho bệnh nhân, anh cũng

đã bắt đầu quay trở lại nhịp sống sinh học bình thường. Thời gian quả nhiên là một phương thuốc thần kỳ, nó có thể giúp con người dần quên đi những thương tổn sâu sắc nhất trong tâm hồn.

Trong môi trường làm việc mới, người mà Trịnh Sỹ Phong thân quen nhất, cũng là người mà anh nói chuyện nhiều nhất chính là Lê Dương. Trong mắt anh, Lê Dương không giống như những y bác sỹ khác, hoặc nhìn anh bằng ánh mắt mỉa mai, hoặc thấy anh liền sáp lại hỏi thăm một cách đầy giả tạo. Ở cô có một sự ngây thơ và chân thật, mỗi khi anh vui có thể vô tư mà nở với anh một nụ cười, mỗi khi anh buồn có thể ngồi lặng im hàng giờ bên cạnh chỉ để nghe anh trút bầu tâm sự. Lê Dương đối với Trịnh Sỹ Phong giống như một người bạn tri kỷ, anh ngày càng phát hiện ra bản thân rất thích trò chuyện cùng cô, cũng phát hiện ra mình mỗi lúc lại muốn ở bên cô nhiều hơn.

Chính vì vậy, trước đây Lê Dương vốn thường là người bắt chuyện với Trịnh Sỹ Phong trước, nhưng hình như thời gian gần đây Trịnh Sỹ Phong lại chủ động tìm cô nhiều hơn. Khi thì rủ cô cùng xuống nhà ăn bệnh viện dùng bữa trưa, khi thì cùng cô ra ngoài khám cho những bệnh nhân đang điều trị tại nhà, có khi lại đứng chờ cả tiếng đồng hồ chỉ để đưa cô về vì “tiện đường”.

Chẳng hạn như hôm nay, một ngày trời nắng đẹp, gió thổi nhẹ, mây chậm chậm trôi, các đôi tình nhân đều rủ nhau đi hẹn hò, riêng Lê Dương sau khi tan làm vẫn một mình lui cui trong phòng lưu trữ hồ sơ tìm kiếm bệnh án của bà.

Nhìn chồng hồ sơ bệnh án chưa tìm vẫn còn cao chất ngất, Lê Dương không kiềm được mà khẽ phát ra một tiếng thở dài. Hôm nay Jack cùng bác sỹ trưởng khoa đi thăm bệnh cho một cụ già ở tầng ngoại ô thành phố nên cô phải ngồi tìm một mình. Đang nghiên cứu năm sinh năm mất của mấy bệnh nhân xấu số, Lê Dương bỗng giật mình vì từ phía cửa ra vào phát ra một tiếng động nhẹ.

Lê Dương không hề đóng cửa, người đứng bên ngoài đang gõ vào cánh cửa đã mở sẵn.

“Tìm mãi không thấy, hoá ra em ở đây.” Trịnh Sỹ Phong nhìn cô nở nụ cười mê hồn.

Lê Dương từ lâu đã miễn dịch nên không còn cảm thấy xốn xang khi nhìn nụ cười này của anh nữa.

“Tìm em?” Cô khẽ nheo mắt nhìn Trịnh Sỹ Phong thắc mắc.

Trịnh Sỹ Phong bước lại gần cô hơn, chống hai tay xuống chiếc bàn nhìn tập hồ sơ trước mặt Lê Dương.

“Em làm gì mà có vẻ chăm chú thế?”

“Em tìm ít hồ sơ bệnh án thôi.” Lê Dương trả lời cho có, cũng không muốn kể rõ ngọn ngành câu chuyện với anh. “Anh tìm em có việc gì vậy?”

Trịnh Sỹ Phong tiện tay lật lật mấy tập hồ sơ đang để bên cạnh Lê Dương, xem thông tin của mấy bệnh nhân trong đó.

“Có việc. Chiều nay muốn mời em đi ăn cơm.”

Đây cũng không phải lần đầu Trịnh Sỹ Phong mời cô ăn cơm, nhưng trước đây toàn tiện thể đến giờ ăn trưa thì rủ cô xuống căn-tin bệnh viện cùng ăn, lần này tự nhiên lại nghiêm túc như vậy, không biết là có gì mờ ám không?

Vì vậy Lê Dương không thể không đề phòng.

“Anh chạy loanh quanh đi tìm em này giờ, không phải chỉ để mời em ăn cơm đấy chứ?”

Trịnh Sỹ Phong gật đầu dứt khoát thay cho câu trả lời.

Quả thật rất đáng ngờ.

Nhìn vẻ mặt khó tin của Lê Dương, đột nhiên Trịnh Sỹ Phong bật cười ha ha, còn đưa tay cốc nhẹ vào trán cô.

“Này nhóc, em làm gì phải tỏ vẻ đa nghi thế? Hôm nay là sinh nhật anh.”

À... hoá ra là vậy. Chỉ là một bữa tiệc sinh nhật, cái đầu này của cô xem ra nghĩ quá nhiều rồi.

oOo

Trịnh Sỹ Phong đưa Lê Dương đến một nhà hàng ở cách xa trung tâm thành phố, nhà hàng được bài trí theo kiểu nhà vườn, lấy cây cối và hồ nước làm khung cảnh chính. Diện tích nhà hàng khá lớn, khoảng trên dưới hai trăm mét vuông, những chậu cây đặt xung quanh một khoảng đất hình tròn, ở chính giữa có một hồ nước được thả vào những đám sen nhân tạo. Trên hồ có một ngôi nhà được xây theo kiểu nhà sàn nổi với phần đất phía trong bởi một cây cầu cong. Nhìn khuôn viên này Lê Dương chợt liên tưởng đến những khu vườn của các bậc kỳ tài võ công sống ẩn dật trong các bộ phim kiếm hiệp Trung Quốc. Nổi bật lên giữa những toà nhà cao chọc trời được xây dựng kiên cố, không gian nơi này tạo cho người đến một cảm giác bình yên đến lạ kỳ.

Khi Trịnh Sỹ Phong đưa cô bước qua cổng mái vòm của nhà hàng, một người đàn ông trung niên đã niềm nở chạy ra đón. Nhìn cách ăn mặc của người này thì có vẻ không phải nhân viên phục vụ ở đây.

“Phong! Lâu rồi không thấy cháu tới nhé!”

Nói xong câu đó, người này nhìn sang Lê Dương đang đứng bên cạnh Trịnh Sỹ Phong, ánh mắt có vài phần trêu chọc. “Đẫn bạn gái tới ăn cơm à?”

Trịnh Sỹ Phong khẽ cười đáp lại, không nhanh, không chậm, trầm ổn ôn nhu như tính cách thường ngày của anh.

“Chỉ là bạn đồng nghiệp thôi ạ.”

Người đàn ông vẫn giữ nụ cười, máy máy mắt. Sau đó ghé vào tai Trịnh Sỹ Phong thì thầm. Nói là thì thầm nhưng Lê Dương đứng bên cạnh vẫn nghe rõ mồn một.

“Cháu chối gì vậy? Dễ thương lắm!”

Trịnh Sỹ Phong liếc mắt nhìn Lê Dương, cô hơi đỏ mặt cúi xuống tránh cái nhìn của anh. Không phải Lê Dương cảm thấy ngượng vì được khen, mà thấy ánh mắt của Trịnh Sỹ Phong khiến cô cảm thấy có chút không tự nhiên.

“Chú Khang. Chú không định để tụi cháu đứng mãi ngoài này đấy chứ ạ?” Im lặng một lúc, Trịnh Sỹ Phong đành phải nói mấy câu để gạt bỏ tính tò mò của ông chú già.

Nhận thấy mình có vẻ bất lịch sự, người đàn ông vội cười cười xin lỗi rồi nhanh chóng dẫn Trịnh Sỹ Phong và Lê Dương tới một chiếc bàn ăn trống đặt trên ngôi nhà sàn giữa hồ. Khi đi qua cây cầu, Lê Dương chợt ngửi thấy mùi sen thoang thoang bên mũi. Quả là nhà hàng đặc biệt, chỉ là sen giả thôi mà cũng biết cách tạo mùi hương dễ chịu đến vậy.

Khi cả hai đã ngồi xuống và người đàn ông trung niên đã đi vào trong quầy lễ tân dặn dò mấy nhân viên phục vụ, Lê Dương mới không khỏi tò mò hỏi Trịnh Sỹ Phong lúc này đang ngồi đối diện cô.

“Người vừa nãy là chú ruột của anh ạ? Trông không giống lắm.”

“Chỉ là chú hàng xóm thôi. Ở quê nhà chú ấy bên cạnh nhà anh. Chú ra Hà Nội lập nghiệp được gần bốn năm nay rồi.” Trịnh Sỹ Phong rướn người đưa menu cho cô.

Thảo nào nhà hàng này lại có phong cách dân dã như vậy, thì ra chủ của nó vốn là con người của đồng quê. Nhưng thực sự ở Hà Nội này, khi có quá nhiều những nhà hàng, khách sạn cao cấp với điều hoà, bàn ghế sa-lông thì những nơi như thế này sẽ tạo cho người ta một cảm giác rất mới mẻ và thu hút. Bằng chứng là mặc dù ở xa trung tâm thành phố và vẫn chưa tới giờ ăn nhưng hầu hết những chỗ ngồi đã kín người. Trịnh Sỹ Phong và Lê Dương được ngồi ở một vị trí đẹp thế này có lẽ do anh đã gọi điện dặn người chú từ trước.

Lê Dương chăm chú nhìn vào tờ menu, có đầy đủ các món từ rau tới thịt, từ bình dân tới cao cấp. Có vẻ nhà hàng này phục vụ mọi tầng lớp xã hội chứ không riêng gì giới thượng lưu yêu thích cảnh quan dân dã. Cô lật lật vài tờ rồi chuyển qua cho Trịnh Sỹ Phong.

“Hôm nay sinh nhật anh, anh chọn món đi. Em thì dễ tính, ăn gì cũng được.”

Trịnh Sỹ Phong khẽ nhún vai:

“Anh cũng không khát khe trong ăn uống lắm. Sinh nhật chỉ là phụ thôi, chủ yếu là muốn cảm ơn em.”

“Cảm ơn em?” Lê Dương nheo mắt, hơi khó hiểu.

Trịnh Sỹ Phong nhìn cô bình thản nói tiếp:

“Thời gian qua cảm ơn em luôn ở bên cạnh giúp đỡ, động viên anh. Chuyện anh được khôi phục chức vụ, nghe nói là nhờ em nói với Viện phó Phùng.”

Lê Dương lắc đầu cười:

“Em không dám nhận công đâu. Anh vốn là bác sỹ rất giỏi, Trưởng khoa Luru thực ra đã muốn anh quay lại hỗ trợ chú ấy từ lâu rồi. Chỉ là sợ mọi người đàm tiếu chú ấy công tư không phân minh nên mới để anh ở khoa Gây mê một thời gian thôi. Chú Phùng với chú Luru vốn là bạn tốt của nhau, việc chú ấy nói tốt về anh với lãnh đạo để anh được khôi phục chức vụ cũng không phải khó hiểu mà.”

“Jack nói ở khoa gây mê hồi sức, em lấy danh nghĩa của anh kiểm tra, cấp thuốc và chăm sóc cho bệnh nhân rất chu đáo, còn hàng tháng định kỳ ủng hộ vào quỹ phát triển của bệnh viện bằng tên của anh, mục đích là để Viện phó Phùng nhìn thấy sự cố gắng của anh. Một con người công bằng như Viện phó Phùng sẽ không vì thân quen với trưởng khoa Luru mà nhiệt tình tiền cừ anh như vậy đâu. Với lại anh nghe nói, quan hệ giữa Viện phó Phùng và trưởng khoa Luru cũng không được tốt lắm.”

Cái cậu Jack này quả thật lắm chuyện. Nhưng dù sao cũng không phải nói xấu về cô, và lại những chuyện cậu ta nói cũng không hẳn là sai sự thật. Mặc dù mục đích của Lê Dương khi làm những việc đó chỉ là vì cô có “tình ý” với Trịnh Sỹ Phong, không muốn anh bị người khác chọc ngoáy sau lưng chứ không hề nghĩ đến việc làm để giúp anh có thể khôi phục chức vụ. Ngược lại cô còn muốn anh ở khoa Gây mê hồi sức lâu một chút, vì như vậy cô sẽ có nhiều thời gian được ở bên cạnh anh hơn.

“Đối với anh, làm ở bộ phận nào không phải quá quan trọng, vì anh tin năng lực hơn là vị trí công tác. Có thể em không nghĩ vậy. Nhưng những gì em đã làm cho anh, anh thực sự rất biết ơn.”

“Chúng ta từng là đồng môn, lại là đồng nghiệp. Anh không cần phải khách khí với em như vậy đâu.” Lệ Dương khẽ cười, đẩy mắt hiện lên vẻ hiền từ và nhân hậu cô hiếm khi biểu lộ.

Trịnh Sỹ Phong úp hai bàn tay đặt lên cằm, chăm chú nhìn vào một khoảng không trên chiếc bàn giữa hai người. Anh dường như suy nghĩ vấn đề gì đó rất có chiều sâu. Dù rất tò mò nhưng Lệ Dương không tiện cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

Trịnh Sỹ Phong quả là một người đàn ông rất tinh tế, anh dường như đọc được sự thắc mắc trên gương mặt Lệ Dương, mới lặng lẽ giải thích:

“Anh đang nghĩ... Tại sao cô ấy lại không thể có được một phần sự đồng cảm như em?”

Anh... thì ra là đang nghĩ tới một người con gái khác. Lệ Dương không khỏi cảm thấy chạnh lòng, cũng có một chút ghen tỵ với Bảo Anh. Tại sao cô ấy lại có thể chiếm trọn trái tim Trịnh Sỹ Phong như vậy?

Suy nghĩ cả buổi, Lệ Dương mới nói được một câu:

“Cô ấy thật ra rất khổ tâm, cũng rất cần người đồng cảm. Cô ấy ra đi cũng là vì muốn mọi người thừa nhận năng lực của cô ấy, cũng vì muốn chứng tỏ rằng cô ấy xứng đáng với anh.”

Trịnh Sỹ Phong chuyển ánh mắt lên gương mặt Lệ Dương, nói cho cô nghe một đạo lý:

“Em có biết vì sao Hoàng tử có thể lấy cô bé Lộ Lộ không? Bởi vì trong tình yêu hoàn toàn không có khái niệm tương xứng, chỉ cần đối phương thấy phù hợp là được.”

Có lẽ Trịnh Sỹ Phong nói đúng, có xứng đáng hay không chỉ người trong cuộc mới có thể nhìn ra được. Cũng giống như Hoàng Quân, anh ta vì một cô gái đã qua đời mà không màng tới sức khỏe của bản thân, cũng không quan tâm tới cảm giác của những người xung quanh, một mình tự giãy vò, một mình nếm trải mùi vị khổ đau. Có xứng đáng hay không, có lẽ chỉ mình anh ta mới hiểu. Trong chuyện tình cảm giữa Bảo Anh và Trịnh Sỹ Phong, Lệ Dương là người ngoài cuộc, cô không có tư cách để phán xét hành động của Bảo Anh là đúng hay sai, suy nghĩ của cô ta là ích kỷ hay vị kỷ. Chỉ có Lê Bảo Anh mới hiểu rõ, cô ấy cần gì và chấp nhận đánh đổi cái gì trong cuộc tình này. Cô chỉ cảm thấy tội nghiệp cho Trịnh Sỹ Phong, là vì anh quá si tình nên mới không thể chấp nhận việc bị bỏ rơi hay vì tình yêu của anh chưa đủ lớn để có thể thông cảm cho người mình yêu.

“Em sao vậy?” Thấy Lệ Dương ngồi im không trả lời, Trịnh Sỹ Phong mới lên tiếng hỏi.

Lệ Dương khẽ lắc đầu, suy nghĩ của cô xáo trộn như vậy, cũng không biết phải nói với anh như thế nào. Suốt cả bữa ăn hôm đó, họ cũng không nói gì đến chuyện này nữa, chỉ nói chuyện phiếm về những kỷ niệm thời đại học, về trường cũ, lớp cũ, về công việc và cuộc sống. Sau khi ăn, Trịnh Sỹ Phong dẫn Lệ Dương đi xem phim, khoảng bảy giờ tối thì lái xe đưa cô về nhà. Anh cảm ơn cô đã dành cả nửa ngày để đi cùng anh, cũng nói rằng ở bên cạnh cô anh cảm thấy rất thoải mái, hy vọng lần sau có thể cùng cô đi ăn uống và xem phim như thế này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: CẢM GIÁC NÀY TRƯỚC NAY CHƯA TỪNG CÓ

Khi Trịnh Sỹ Phong đưa Lệ Dương về nhà, có một chiếc xe thể thao màu đen đã đỗ trước khu chung cư nơi cô đang ở, Hoàng Quân đứng tựa vào cửa xe nhìn Lệ Dương và Trịnh Sỹ Phong chia tay nhau, trên mặt hoàn toàn không biểu lộ ra một chút cảm xúc gì.

Sau khi Trịnh Sỹ Phong lái xe đi, Lệ Dương mới nhìn thấy sự có mặt của Hoàng Quân, không hiểu sao có chút không thoải mái khi bị anh bắt gặp. Cô hơi ngạc nhiên đi về phía anh, khi chỉ còn cách Hoàng Quân vài bước chân, anh đột nhiên lên tiếng hỏi, có lẽ vì trong bóng tối lại ở một khoảng cách khá xa nên Hoàng Quân không nhận ra người đàn ông đó là Trịnh Sỹ Phong.

“Ai vậy? Bạn trai của cô à?”

“Nhìn chúng tôi rất giống đang hẹn hò sao?” Lệ Dương bước thêm mấy bước chân rồi dừng lại.

Hoàng Quân khẽ nhún vai, tay vẫn để trong bao quần.

“Ai nhìn thấy thông thường cũng đều nghĩ như vậy mà. Không phải sao?”

“Là bạn đồng nghiệp... À, thực ra cũng có chút tình cảm, nhưng chỉ là đơn phương thôi.”

“Là ai đơn phương à?” Hoàng Quân nhún mày ra vẻ tò mò, sau đấy cũng tự trả lời luôn: “Mà chắc người đơn phương là cô rồi.”

Lệ Dương khẽ cong môi “hừ” nhẹ một tiếng. Dù rằng đúng là như vậy, nhưng có ai tự nhận mình là kẻ trồng cây si trước mặt người khác chứ. Huống hồ qua thái độ của Trịnh Sỹ Phong thì có thể thấy được anh ít nhiều cũng có tình cảm với cô, dù Lệ Dương không biết phải gọi tên thứ tình cảm đó như thế nào.

“Anh căn cứ vào đâu mà nói thế chứ?” Lệ Dương nhìn nụ cười châm biếm hiện lên trên gương mặt Hoàng Quân, thật khó lòng tiêu hóa nổi.

“Kiểu người như cô...” Hoàng Quân cố tình dừng lại một chút để khiêu khích tính tò mò của người đối diện, “nếu là người cô không thích mà thích mình, cô nhất định sẽ tìm cách tránh càng xa càng tốt. Chắc không có chuyện để anh ta đưa về như thế đâu, trừ khi là bất khả kháng”.

Con người này mỗi một câu nói đều như bóc trần tâm tư, tình cảm của Lệ Dương. Hoàng Quân có vẻ là người luôn hiểu rõ những suy nghĩ và tâm sự của cô nhất, nhưng hiểu là một chuyện khác, còn đồng cảm thì dường như trong anh chưa bao giờ tồn tại khái niệm ấy.

“Anh cứ làm như hiểu rõ về tôi lắm vậy.” Lệ Dương bĩu môi, cố gắng tỏ ra không đồng tình với nhận xét vừa rồi của Hoàng Quân.

“Cô đừng quên tôi từng có một năm không nhìn thấy. Trong khoảng thời gian đó, tôi nhìn cuộc sống bằng trái tim, chứ không phải bằng đôi mắt.” Hoàng Quân đưa tay đặt lên ngực trái, sau đó lại chỉ vào mắt mình. “Không phải tự kiêu, nhưng tôi tin vào những gì mình cảm nhận được, đặc biệt lại là đối với những người thể hiện cảm xúc rõ ràng như cô.”

Lệ Dương cười khẩy:

“Anh nên học khoa Tâm lý thì hợp hơn đây.”

“Cảm ơn gợi ý của cô. Nếu có cơ hội tôi sẽ thử.”

“Vậy... bác sỹ tâm lý không bằng cấp. Anh tới tìm tôi là có việc gì vậy?” Lệ Dương chợt nhớ tới sự xuất hiện bất ngờ của Hoàng Quân hôm nay. Cô định hỏi từ lúc nãy nhưng lòng vòng một hồi đứng đôi co với anh lại suýt quên mất.

Hoàng Quân cũng chợt nhớ ra lý do hôm nay anh tới đây, mãi trêu chọc Lệ Dương cũng suýt quên luôn.

“Bà ngoại bảo mắt có chút vấn đề, muốn cô tới xem thử xem sao?”

Lệ Dương giật mình hỏi lại, giọng tràn đầy lo lắng:

“Sao lại như vậy? Mắt bà có sưng hay đỏ gì không?”

Hoàng Quân khẽ chép miệng, giọng điệu ngược lại vô cùng bình thản:

“Ngoài việc có thêm cặp kính ra thì tôi chẳng thấy có gì khác biệt cả.”

Ra là vậy. Bà ngoại chắc hẳn chỉ đang tìm lí do để gọi cô tới nhà. Từ ngày Hoàng Quân khỏi bệnh, Lệ Dương cũng ít lui tới nhà anh hơn, lần gần đây nhất có lẽ là khi bà Châu mời cô tới ăn cơm. Lệ Dương tuy không còn hay đến nhưng cô vẫn luôn nhớ bà ngoại, người mỗi khi thấy cô đều gọi hai tiếng “cháu dâu” rất tự nhiên, người dù không hề giỏi giang trong việc bếp núc nhưng mỗi lần cô đến đều tự tay vào bếp làm bánh cho cô ăn. Dù không nói ra, nhưng Lệ Dương luôn coi mỗi người trong nhà Hoàng Quân như chính những người ruột thịt thân thiết nhất của mình. Ngay cả đối với Hoàng Quân, dù tính cách hai người không hợp nhau, nhưng nếu lâu lâu không gặp anh cô cũng cảm thấy lòng nôn nao khó chịu, và khi bất giác nhìn thấy một vật gì có liên quan tới anh trong đâu cô lại vẫn vơ suy nghĩ, có khi thần thờ ngồi cả nửa ngày chỉ để làm một việc – nhớ anh.

Lệ Dương thấy có chút cảm giác có lỗi, giọng nói của cô vì thế mà trầm lặng hơn:

“Tôi vô tâm quá! Lẽ ra nên tới thăm bà thường xuyên hơn mới phải.”

“Bà ngoại không trách cô đâu.” Hoàng Quân dịu dàng an ủi. “Cô bận rộn như vậy, bà lo cô ăn uống không từ té hại sức khỏe thôi. Bà tôi nếu đã thích ai thì sẽ rất quan tâm tới người đó. Tôi hiếm khi thấy bà chu đáo với ai như vậy, cô thật có phúc đấy.”

“Ừ. Tôi cũng cảm thấy mình quả thật rất may mắn.” Lệ Dương khẽ cúi đầu. Chuyện gia đình đối với cô là một vấn đề rất nhạy cảm, mỗi lần có người khác quan tâm đối xử tốt với cô, cô lại thấy khóe mắt cay cay xúc động. Người ngoài còn chăm sóc cho cô như vậy, liệu ba ruột của cô, ông có ngày đêm mong nhớ và hy vọng sẽ có ngày tìm được con gái mình không?

Lệ Dương nói với Hoàng Quân hôm nay cô không phải trực đêm, tối có thể qua chơi với bà một chút. Hoàng Quân hỏi cô đã ăn tối chưa. Khi thấy Lệ Dương gật đầu bảo đã ăn cùng bạn rồi, Hoàng Quân liền bảo cô để lúc khác hãy tới. Bà ngoại đã nấu rất nhiều món, cô đến nhất định bà sẽ bắt ăn đến khi vỡ bụng mới thôi. Anh sẽ lấy lí do cô có ca trực hôm khác mới qua được, bảo cô cứ lên nhà nghỉ ngơi mai còn đi làm sớm. Nhưng Lệ Dương không nghe, cứ khăng khăng mở cửa xe ngồi vào trong, còn châm chọc Hoàng Quân nói dối thành thần rồi, bây giờ cái gì cũng có thể nói dối được. Hoàng Quân bắt đầu đi lái xe, mặc dù với tính cách của bà ngoại, anh biết nhất định hôm nay dạ dày của Lệ Dương sẽ bị tra tấn. Nhưng đây là do cô chủ động chui đầu vào bụi rậm, mà anh cũng không thật sự có ý ngăn cản đến cùng.

Quả không ngoài dự đoán, vì không muốn phụ tấm chân tình của bà ngoại, Lệ Dương ăn no tới mức lần còn nhanh hơn đi. Người ta vẫn thường nói hãy ăn sáng như một nữ hoàng, ăn trưa như một thường dân và ăn tối như một kẻ ăn mày. Bây giờ xem ra Lệ Dương đã làm hoàn toàn ngược lại. Buổi sáng cô đang cắn dở miếng bánh mì thì bệnh viện gọi điện báo có ca cấp cứu nên vội vàng chạy đi, buổi tối cần ăn ít cho dễ ngủ cô lại chén tận hai lần, đã thế

còn toàn những món khó tiêu. Chắc chắn tối nay cô sẽ không thể ngủ được với cái dạ dày căng cứng này mất.

Nhìn thấy Lê Dương ngồi trên xe khổ sở xoa bụng, Hoàng Quân khẽ lắc đầu ái ngại:

“Công nhận dạ dày của cô cũng có sức chứa lớn thật đấy.”

Lê Dương không thèm để ý đến lời mỉa mai của Hoàng Quân. Cô quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa kính, hít thở thật sâu cho tiêu hóa dễ dàng hơn.

“Cửa còn chưa mở, cô hít cái gì vậy?”

Khi Lê Dương đau khổ nhận ra sự thật thì chớp mắt cô đã chạm sát tới thành cửa kính. Hoàng Quân ngồi bên trái cô không nhận được mà cười ngặt nghẽo. Cười chán chê, anh ta mới cho xe dừng lại ở ven đường và hạ cửa kính phía Lê Dương xuống.

“Sao tự nhiên dừng lại vậy? Còn chưa tới nhà mà.” Lê Dương thắc mắc quay đầu về phía Hoàng Quân.

“Tôi không muốn cô ới hết ra xe của tôi đâu, bên kia đường có một công viên, xuống đi bộ một chút đi cho dễ chịu.”

Xem ra anh ta cũng rất biết quan tâm đến người khác, nhưng sao cứ phải thể hiện thành ý bằng cái cách làm người ta chướng mắt như vậy, Lê Dương nghĩ thầm. Nhưng rồi cái dạ dày đang biểu tình dữ dội không cho phép cô nghĩ nhiều như thế nữa, nếu phải ngồi trên xe đi đường dẫn xóc như vậy cô thực sự không dám đảm bảo nó có bị bực ra vì quá tải hay không? Xuống đường đi bộ lúc này quả là một ý tưởng rất hay.

Nhưng cũng vì ăn quá no mà cái dáng đi bộ của Lê Dương rất kì cục. Cô hơi ưỡn người về phía trước, một tay đỡ lưng, một tay xoa xoa bụng. Hôm nay Lê Dương lại mặc một chiếc áo rộng eo, chính vì thế nhìn ở góc độ nào cô cũng giống như một bà bầu chính hiệu. Cũng vì vậy mà có một bà chị đang mang bầu đi bộ cho dễ sinh cứ nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt nói ngường mồm thì hơi quá, nói ghen tị cũng không ngoa. Một lúc sau, có lẽ vì không kiềm chế được bản tính tò mò của mình, khi đi gần đến chỗ Lê Dương, chị ta mới mở miệng hỏi thăm:

“Nhìn hai vợ chồng em hạnh phúc thật đấy! Có bầu mấy tháng rồi em?”

Lê Dương hơi sững người, đầu tiên là giật mình, sau đó có chút ngượng ngùng. Cô đảo mắt nhìn sang phía Hoàng Quân, thấy anh ta đang kiềm chế để không bật cười lên thành tiếng.

Lê Dương còn chưa kịp trả lời, bà chị mau miệng kia đã lại mau miệng tuôn ra một tràng:

“Chị cũng có bầu được gần bảy tháng rồi, nhưng chồng chị chẳng bao giờ đưa chị đi dạo như chồng em thế này cả, suốt ngày viện cớ bận này bận kia.” Người phụ nữ dừng lại khẽ thở dài rồi tiếp tục kể lể: “Đúng là lúc yêu nhau thì cái gì cũng chiều chuộng, đến lúc lấy được rồi lại bỏ bễ không quan tâm. Em trai à, đàn ông thương vợ như em chắc bây giờ tuyệt chủng cả rồi.”

Người phụ nữ liếc nhìn Hoàng Quân, không tiếc lời khen ngợi, Hoàng Quân cũng vì thế mà cố gắng phối hợp, nhìn chị ta gật đầu cười và còn cảm ơn rất chân thành. Lê Dương đứng giữa thực sự không biết phải cắt ngang để giải thích thế nào. Ở đâu hiện ra một mà chị nhiều chuyện vậy chứ? Bụng cô có to hơn thường ngày một chút thật, dáng đi cũng không được bình thường cho lắm, nhưng tại sao cứ nhất định phải có bầu mới được đi như thế, to bụng không được sao?

Hoàng Quân còn cố tình trêu chọc cô, anh ta khoác tay lên vai Lê Dương, ánh mắt nhìn cô đầy âu yếm:

“Em yêu à? Em nghe thấy chưa? Em thật là có phúc đấy!”

Bà chị mới quen vỗ hai tay lại với nhau thành tiếng tán thưởng, đầu liên tục gật gật. Lê Dương không còn biết làm gì ngoài việc nở một nụ cười bất đắc dĩ. Sau này cô nghiệm ra một chân lý sâu sắc, nếu ngay câu đầu tiên đã là nói dối, thì những câu về sau sẽ không có câu nào là thật hết. Cô có nên cảm ơn Hoàng Quân vì anh ta đã khiến cô nhận ra mình lại có năng khiếu nói dối bẩm sinh như vậy.

“Em có bầu được mấy tháng rồi? Có hay bị nghén không vậy?” Bà chị mới quen nhiệt tình hỏi thăm.

Lê Dương khẽ cười ngượng, tay của Hoàng Quân vẫn còn đặt lên vai cô, có cảm giác vai cô sắp bị sập xuống vì nặng.

“Cũng... mới bốn tháng thôi ạ. Em cũng không có nghén nhiều lắm.” Lê Dương phán đoán dựa trên những quan sát thường ngày của cô đối với các bệnh nhân mang bầu ở bệnh viện, bụng to cỡ này chắc khoảng bốn tháng là phù hợp. Còn việc có nghén hay không cô làm sao mà biết được.

Lê Dương thấy bên trái mình khẽ rung rung, ngược mắt nhìn lên thấy Hoàng Quân đang tủm tỉm cười, phen này cô lại mất mặt trước anh ta rồi.

“Ôi! Chị thì từ khi mang bầu đến giờ đến là khổ sở vì nghén, cứ ăn vào được cái gì là nôn ra hết. Chị mang bầu ba lần rồi mà lần nào cũng vậy. Nhìn hai em trẻ thế chắc cũng mới cưới. Là bé trai hay bé gái vậy, của chị là bé gái.”

“Em cũng là bé gái ạ!” Lê Dương cố nặn ra một nụ cười thật tự nhiên.

Cứ như thế, bà chị mới quen hỏi không ngừng nghỉ, cho đến tận khi có điện thoại reo mới chịu buông tha cho Lê Dương và Hoàng Quân. Khi chị ta đi dứt, việc đầu tiên Lê Dương làm là hất cánh tay đang khùng bố trên vai cô của Hoàng Quân xuống, sau đó nhìn anh ta với ánh mắt hình viên đạn.

“Này, ánh mắt đấy của cô là ý gì vậy? Tôi vô can đấy nhé! Nãy giờ toàn là cô với chị ấy nói chuyện cùng nhau mà, tôi có xen vào câu nào đâu.” Lê

Dương còn chưa kịp hỏi tội, Hoàng Quân đã nhanh chóng chối bay chối biến.

Lệ Dương một mình đi lên phía trước, Hoàng Quân chạy đuổi theo cô, hai tay đặt lên vai cô từ phía sau lưng đỡ dành:

“Thôi nào, cô giận thật đấy à? Tôi chỉ đùa chút cho vui thôi mà.” Anh vừa nói vừa vỗ vỗ vai Lệ Dương.

Lệ Dương vẫn im lặng, không có ý dừng lại. Hoàng Quân buộc phải xoay vai cô để gương mặt cô đối diện với anh.

“Tôi xin lỗi rồi mà, đừng có giận nữa nhé! Nhé!” Gương mặt anh ta rất chân thành, giống hệt một đứa trẻ cố tình làm ra vẻ tội nghiệp khi bị ba mẹ trách lỗi, khiến Lệ Dương cũng phải phì cười.

Thấy Lệ Dương cười, Hoàng Quân cũng không ý thức được mà cười theo.

“Hết giận đi, tôi dẫn cô đi ăn kem nhé!”

Chưa đợi Hoàng Quân nói dứt câu, Lệ Dương đã co chân dẫm vào mũi giày của anh, lực vừa đủ để anh ta cảm thấy ngón chân cái như bị đứt rời.

“Còn ăn nữa, anh muốn tôi thùng dạ dày mà chết à?”

Hoàng Quân vừa ôm chân nhảy lò cò như chuột túi, vừa “à”, “à” tỏ vẻ hối hận thật rồi, từ nay có cho vàng cũng không dám đắc tội với phụ nữ nữa. Lệ Dương quay ngoắt người bỏ đi không thèm để ý. Khi Hoàng Quân đứng thẳng được người dậy thì đã bị cô bỏ cách một quãng khá xa, anh vội chạy theo, trong tâm mắt dường như chỉ có bóng dáng của người con gái phía trước.

Khi ở trên xe, Hoàng Quân mới không nhận được mà hỏi Lệ Dương:

“Phải rồi. Sao khi nãy cô lại nói với chị kia cô mang bầu con gái? Cô thích con gái à?”

“Khi nãy lúc chị ấy nói thai của chị ấy là bé gái giọng có vẻ buồn. Có lẽ chị ấy mong có con trai, nếu tôi nói con tôi là trai chắc sẽ khiến chị ấy buồn hơn.”

“Cô có tố chất làm bác sỹ tâm lý đấy. Vậy còn cô, cô thích bé trai hay bé gái?”

“Trai gái đều được. Chỉ cần là con tôi, tôi nhất định sẽ yêu thương chúng, chăm sóc và nuôi dưỡng chúng, cũng sẽ không vì bất kỳ một lý do gì mà bỏ rơi chúng.”

Khi nói những lời này, giọng Lệ Dương không giấu được vẻ bi thương. Thực ra bản thân cô cũng là một đứa trẻ mồ côi, cô thực sự không biết ba cô vì không muốn tìm cô hay cũng đã gắng sức đi tìm nhưng không thấy, cô cũng không hiểu vì sao mẹ cô lại rời bỏ ba cô mà đi. Đã rất nhiều lần trong giấc mơ, Lệ Dương nhìn thấy ba cô mỉm cười với cô, cô cố gắng tiến sát lại gần để nhìn rõ hơn dung mạo của ba mình. Nhưng cô càng tiến lại, ông ấy lại càng lùi ra xa, mãi mãi chẳng bao giờ để cô chạm tới được.

Một giọt nước mắt khẽ rớt xuống, Lệ Dương quay đầu về phía cửa xe, không để Hoàng Quân thấy được giây phút yếu lòng của cô. Anh từ nhỏ đã được sống trong tình yêu thương của cha mẹ và bà ngoại, gia đình anh thực sự khiến nhiều người mơ ước, cũng khiến không ít kẻ chạnh lòng. Có lẽ vì anh từ lâu đã quen với việc có đủ đầy tình cảm, thế nên mới không thể chịu nổi cú sốc khi Ngọc Linh đột ngột ra đi.

“Còn anh, anh thích con trai hay con gái?”

Lệ Dương khẽ lên tiếng, vẫn không nhìn Hoàng Quân. Cô chỉ muốn phá vỡ khoảng không gian yên tĩnh lúc này.

“Tôi thích cả hai. Càng nhiều càng tốt.”

Tâm trạng Lệ Dương đang nặng trĩu thế mà nghe Hoàng Quân nói vậy cũng phải phì cười. Sinh con mà anh ta cứ làm như lợn đẻ vậy, coi trọng số lượng.

Hoàng Quân cũng cười theo. Trong giây phút này, anh biết thứ mình muốn thấy nhất chính là nụ cười của người con gái xa lạ mà lại rất đỗi thân thuộc kia. Lệ Dương cũng bất chợt có một cảm giác khác thường, cô nhìn sang Hoàng Quân, tự nhiên nảy sinh ý nghĩ rất muốn cùng anh xây dựng một gia đình, cùng sinh những đứa con. Cảm giác này trước nay cô chưa từng có với bất kỳ ai, kể cả là đối với Trịnh Sỹ Phong.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: HAI NGƯỜI ĐÀN ÔNG

Ngày hôm sau đến bệnh viện, Lệ Dương mang theo một cây bút máy làm quà sinh nhật cho Trịnh Sỹ Phong. Cô nghĩ đi nghĩ lại, hôm trước sinh nhật anh

mời cô đi ăn cơm, cô vì không biết nên chưa chuẩn bị quà, giờ biết rồi nếu vẫn cứ làm ngơ thì hình như không được hay cho lắm. Dù tặng muộn hơn một ngày nhưng có thì vẫn hơn không mà.

Thực ra Lê Dương đã phải đắn đo rất nhiều, cô không biết nên mua tặng Trịnh Sỹ Phong gì cả, mà có lẽ anh cũng chẳng thiếu thứ gì. Cô chưa bao giờ thấy Trịnh Sỹ Phong đeo cà vạt, áo quần thì sợ không đúng size của anh, cuối cùng lượn đi lượn lại cả buổi ở trung tâm mua sắm mà vẫn không chọn được, đành phải gọi điện cầu cứu Hồng Liên.

Hồng Liên hỏi Đông hỏi Tây một hồi, sau đó liệt kê ra một đồng danh sách nào thất lưng, dao cạo râu, dầu gội,... Cứ nghĩ ra một thứ cô lại lắc đầu bảo thôi thôi, nói đến nóng cả mấy điện thoại mà vẫn chưa quyết định bảo Lê Dương mua gì. Mãi tới khi nghe Lê Dương nói, Trịnh Sỹ Phong gần đây đang chuẩn bị cho cuộc họp Ban Giám đốc, nghe nói trường khoa Lưu sắp về hưu, Trịnh Sỹ Phong là người được đề cử thay ông đảm nhiệm chức Trưởng khoa Tim mạch của Passion, Hồng Liên suy nghĩ vài phút rồi bảo Trịnh Sỹ Phong sắp lên làm lãnh đạo chắc phải ký tá nhiều công văn giấy tờ, tặng anh ta cây bút là hợp lý nhất. Lê Dương thấy lời Hồng Liên nói cũng có lý, cô mua một chiếc bút máy hiệu Parker làm quà sinh nhật cho Trịnh Sỹ Phong.

Lúc Lê Dương chìa cây bút ra, Trịnh Sỹ Phong không khỏi ngạc nhiên, anh nheo mắt hỏi cô:

“Sao tự nhiên lại tặng quà cho anh?”

“Đây là quà sinh nhật muộn.” Giọng Lê Dương vô cùng niềm nở. “Hôm qua không biết sinh nhật anh nên chưa kịp chuẩn bị quà, hôm nay tặng bù cho anh vậy.”

Trịnh Sỹ Phong đón lấy chiếc hộp từ tay Lê Dương, mở lấy cây bút ra ngắm nghía với một vẻ hết sức chăm chú.

“Đẹp lắm! Cảm ơn em nhiều nhé!”

Lê Dương cười rất tươi:

“Anh thích là tốt rồi. Cảm ơn gì ạ? Hôm qua anh cũng đã mời em ăn cơm đấy thôi.”

Trịnh Sỹ Phong cũng mỉm cười đáp lại, từ trong đáy mắt thoáng một nét tư lự. Đương lúc Lê Dương định chào tạm biệt anh để về phòng làm việc, Trịnh Sỹ Phong đột nhiên bảo với cô:

“Lê Dương này... Đối với anh em không cần phải sòng phẳng như vậy. Thật ra... hôm qua vốn không phải sinh nhật anh.”

Lê Dương thực sự cảm thấy ngạc nhiên. Cô không hiểu lý do vì sao Trịnh Sỹ Phong phải nói dối.

“Anh nói thế là sao ạ?”

“Hôm qua anh thấy em đi qua cửa phòng bệnh, vừa kịp chạy ra định chào một tiếng thì em đã đi khuất mất rồi. Bước chân của em có vẻ rất gấp gáp, anh cảm thấy tò mò nên mới đuổi theo thì thấy em vào phòng lưu trữ bệnh án của Passion.”

Trịnh Sỹ Phong ngừng lại một chút, có vẻ nội tâm anh đang đấu tranh rất gay gắt.

“Thực ra lúc đó không hiểu bản thân anh nghĩ gì mà cứ đi theo em như thế. Đến lúc gặp em lại không nghĩ ra được lý do nào để nói, nên anh mới bảo hôm đó là sinh nhật mình.”

Trịnh Sỹ Phong càng nói, Lê Dương càng không hiểu rốt cuộc anh đang nói gì.

“Lê Dương.. Anh trước nay vẫn thấy em là người nói chuyện hợp với anh nhất, cũng rất hiểu tính cách và suy nghĩ của anh. Chỉ cần nhìn vào biểu hiện trên gương mặt, em hầu như đều đoán được anh đang muốn gì. Từ trước đến giờ chưa từng có ai hiểu anh như vậy.”

Sự thăng thán của Trịnh Sỹ Phong làm Lê Dương đột nhiên cảm thấy bối rối. Cô trước đây trong mơ cũng vẫn thường mơ thấy Trịnh Sỹ Phong đứng trước mặt mình nói những lời như vậy. Bây giờ mọi chuyện trong mơ đều thành thật, cô đáng lẽ nên cảm thấy rất vui. Nhưng không hiểu sao tự đáy lòng cô lại thấy vô cùng khó xử, có lẽ do chờ đợi đã lâu nên không còn thấy hào hứng như thuở ban đầu, hoặc cũng có thể do ngày nào cũng nghe đi nghe lại trong giấc mơ nên cô đã sớm cảm thấy quen tai mà bớt đi vài phần rung động.

“Anh biết nói ra những lời này, có thể em sẽ nghĩ anh là một kẻ nhanh thay lòng đổi dạ, vì mới chia tay bạn gái cũ chưa lâu mà đã có tình cảm với một cô gái khác. Nhưng mà Lê Dương, anh không muốn mỗi ngày đứng trước mặt em đều chỉ có thể cười chào em như một người đồng nghiệp. Anh nhiều khi rất ghen tị với Jack, cậu ấy có thể thoải mái vô tư đùa cợt cùng em, giữa hai người dường như không có chút khoảng cách nào. Còn em mỗi khi nói chuyện với anh đều tỏ ra khép nép dè dặt, cứ như thể em cho rằng em và anh ở hai thế giới khác nhau vậy.”

Lê Dương trước đây đúng là đã nghĩ như vậy, cô bây giờ cũng vẫn nghĩ như vậy. Đối với cô, Trịnh Sỹ Phong là một người chỉ có thể nhìn mà không thể với tới. Cho dù bây giờ, cô mỗi ngày đều có thể tiếp xúc với anh, thậm chí có thể ngồi ăn cơm cùng anh, nhưng trong lòng cô anh mãi mãi là một Trịnh Sỹ Phong kiêu ngạo, lạnh lùng như thời đại học, để cho cô và các bạn sinh viên nữ khác đứng ngắm từ xa rồi mơ mộng viễn vông. Còn nói chuyện tình yêu với anh là điều cô chưa bao giờ nghĩ đến...

“Em.. Em..” Lê Dương tỏ ra ấp úng. Đối diện với ánh mắt thâm tình của Trịnh Sỹ Phong, cô chỉ có thể cúi đầu.

Trịnh Sỹ Phong bước lại gần hơn một bước. Ở khoảng cách này, Lê Dương có thể cảm nhận hơi thở và nhịp tim dồn dập của anh.

“Anh biết em sẽ rất bất ngờ khi nghe anh nói những lời như vậy. Nhưng anh vẫn muốn hỏi em một câu... Có thể cho anh cơ hội hẹn hò với em không?”

Nếu câu nói này Trịnh Sỹ Phong nói với cô cách đây ba năm, à không, chỉ cần ba tháng thôi, cô nhất định sẽ nhảy lên sung sướng và véo má tự hỏi có phải mình đang nằm mơ không. Cô sẽ không chần chừ mà gật đầu nhận lời anh, sau đó cùng anh làm những việc mà các đôi trai gái yêu nhau vẫn thường làm. Nhưng cô bây giờ đã không còn là một Lê Dương mơ mộng như xưa nữa, cô biết phân biệt đâu mới là tình yêu, đâu chỉ là thần tượng. Cô đối với Trịnh Sỹ Phong đã không còn cảm giác yêu đương. Chính xác là từ trước tới nay, cô đối với Trịnh Sỹ Phong chưa bao giờ có cảm giác yêu đương.

“Em đừng trả lời anh vội, cứ về suy nghĩ một chút đi.” Nhìn thấy vẻ khó xử của Lê Dương, Trịnh Sỹ Phong cũng không nỡ lòng nào ép cô đứng đó lâu thêm. Anh giờ cây bút lên cao, cố để cho giọng nói của mình nghe thật tự nhiên. “Dù sao cũng cảm ơn em về món quà này nhé! Sinh nhật anh phải hơn hai tháng nữa mới tới, anh coi như đây là quà em tặng sớm cho anh vậy.”

Nói rồi Trịnh Sỹ Phong đi lướt qua người cô, hướng về tòa nhà nơi anh làm việc. Lúc này Lê Dương mới chịu ngẩng đầu lên, cô quay lại nhìn theo bóng lưng anh, thấy thấp thoáng một nỗi cô đơn không thể tả.

Lê Dương suốt cả buổi hôm đó không có tâm trí tập trung vào công việc, cô cứ nghĩ lại lời Trịnh Sỹ Phong nói với mình lúc chiều, lại phân vân không biết nên trả lời anh như thế nào. Nếu cô từ chối, hai người liệu có thể vẫn làm bạn như trước được không? Nghĩ đến đó, Lê Dương lại khẽ lắc đầu cười. Trước nay chỉ có từ bạn bè phát triển lên thành tình yêu, chứ liệu có mấy đôi sau khi chia tay mà vẫn giữ được mối quan hệ bạn bè. Đặc biệt lại là kiểu đàn ông kiêu ngạo như Trịnh Sỹ Phong, bắt anh mỉm cười coi như không có gì xảy ra đối với cô gái đã từ chối tình cảm của mình thật khó khăn khác gì trước kia cô bắt Hoàng Quân làm phẫu thuật.

Buổi tối thấy Lê Dương cứ trầm ngâm trên ghế sofa, Hồng Liên không nhịn được mà lên tiếng hỏi:

“Hôm nay cậu sao vậy? Tự nhiên cứ như người mất hồn.”

Lê Dương đưa móng tay lên cắn cắn, cô cũng không biết nên bắt đầu từ đâu.

“Hồng Liên này. Tự nhiên hôm nay ở bệnh viện, anh Phong... tỏ tình với tớ.”

“Hà?” Hồng Liên rõ ràng còn tỏ ra chấn động hơn, thanh âm phát ra to đến nỗi hàng xóm cách đó hai tầng lầu cũng bị làm cho giật mình. “Cậu nói anh Phong tỏ tình với cậu sao?”

Lê Dương gật gật đầu, một lần nữa khẳng định cho Hồng Liên thấy cô không hề nghe nhầm.

“Này lang băm, không phải cậu sướng quá nên bị đờ đậy chứ? Chuyện tốt như vậy mà sao cứ thần người ra.” Hồng Liên sau giây phút kinh ngạc dần lấy lại được bình tĩnh, cô vỗ vai Lê Dương chúc mừng nhiệt liệt: “Chúc mừng cậu sau bao tháng trầm sông gió cuối cùng cũng đã tu thành chính quả.”

“Không phải.” Lê Dương khẽ lắc đầu, tự thấy lời nói của mình có chút vô lý. “Rõ ràng tớ rất mong đợi, nhưng khi nghe anh ấy nói vậy, tớ lại hoàn toàn chẳng có cảm xúc gì cả.”

“Gi thế?” Hồng Liên tròn mắt nhìn Lê Dương như vẫn chưa thật sự tin.

“Kỳ lạ hơn là... lúc đó tớ đột nhiên lại nghĩ tới Hoàng Quân. Hồng Liên, tớ thực sự không biết bản thân mình rốt cuộc muốn gì nữa.” Lê Dương tâm trạng đang vô cùng rối ren, vì thế mà nói năng cũng có phần lộn xộn.

Hồng Liên nhìn sâu vào ánh mắt Lê Dương, như muốn đọc ra những suy nghĩ tận cùng trong lòng cô.

“Này lang băm... Không phải cậu... thích Hoàng Quân rồi đấy chứ?”

“Tớ...” Trong lúc này Lê Dương cũng không biết phải trả lời Hồng Liên thế nào. Cô thích Hoàng Quân ư? Đúng vậy, hình như cô đã thích Hoàng Quân thật rồi. Nhưng sao có thể như vậy chứ? Cô sao có thể thích một người cứ gặp mặt được chưa đầy hai phút lại bắt đầu cãi nhau nảy lửa, sao có thể thích một người mà cách đây không lâu cô còn ghét cay ghét đắng.

“Lang băm, cậu sao vậy? Hôm qua cậu còn nói đi xem phim với anh Phong rất vui mà, sao mới chưa đầy một ngày đã chuyển qua thích người khác rồi?”

Lê Dương có chút thảng thốt, tình cảm của cô thay đổi đến chóng mặt như vậy sao?

Cô ngược mắt lên nhìn Hồng Liên, hy vọng cô bạn với nhãn quan xuất thần có thể định nghĩa được dòng cảm xúc trong tim cô lúc này. Nhưng trái với vẻ mong chờ của Lê Dương, Hồng Liên chỉ lắc đầu ái ngại. Im lặng một hồi lâu, Hồng Liên mới lên tiếng hỏi:

“Cậu nói với Hoàng Quân chưa? Việc cậu thích anh ta ấy?”

Lê Dương lắc đầu, cô cũng vừa mới chợt nhận ra cách đây ít phút, làm gì đã kịp nói với anh.

Hồng Liên bất ngờ chìa tay ra phía Lê Dương.

“Đưa điện thoại của cậu đây?”

Lệ Dương không hiểu lắm nhưng vẫn cho tay vào bao quần rút điện thoại ra đưa cho Hồng Liên. Hồng Liên thao tác nhanh gọn bấm một dãy mật mã mở bàn phím. Mặt khóa điện thoại của người khác mà cô còn nhớ hơn cả ngày sinh nhật của mình.

“Cậu lưu số anh ta là gì?”

“Hoàng Quân.” Lệ Dương thuận miệng trả lời, sau đó mơ hồ cảm nhận có chút gì đó không bình thường mới đưa tay ra giữ ngón tay đang lướt lướt trên màn hình cảm ứng của Hồng Liên. “Nhưng mà cậu định làm gì vậy?”

“Còn làm gì nữa?” Hồng Liên khẽ gạt cánh tay Lệ Dương ra, nheo nheo mắt: “Nói với Hoàng Quân cậu thích anh ta, nếu anh ta cũng có tình cảm với cậu thì ngày mai cậu từ chối Trịnh Sỹ Phong, còn nếu anh ta không thích thì tớ thấy cậu nên nhận lời hẹn hò với anh Phong đi.”

Đúng là chỉ có Hồng Liên mới nghĩ ra được cách giải quyết sự việc nhanh gọn mà lại “thuận cả đôi đường” như vậy. Lệ Dương còn chưa kịp ngăn cản hành động bộc phát không lường trước hậu quả kia của Hồng Liên thì cô đã tìm được số của Hoàng Quân trong danh bạ. Không chần chừ một giây, cô ấn vào biểu tượng cuộc gọi và áp điện thoại lên tai chờ đợi.

Khi đầu dây bên kia có người bắt máy, Hồng Liên rất không quân tử mà chuyển điện thoại từ tai cô sang tai Lệ Dương, giọng vô cùng thoải mái:

“Cậu nói đi.”

Lệ Dương bị ép vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý để bày tỏ tình cảm với Hoàng Quân. Nhưng người bên kia đã bắt máy, lại có vẻ đang chờ đợi, cô cũng không thể chưa nói câu gì đã vội vàng dập máy được, như thế là rất bất lịch sự.

Kẻ tội đồ gây ra tình huống này lại cứ ngồi bên cạnh liên tục khua tay múa chân giục giục, khiến Lệ Dương càng cảm thấy bối rối.

“Alo... Lệ Dương? Cô đấy sao?” Thấy người gọi điện một lúc lâu không có phản hồi gì, Hoàng Quân nhẹ giọng hỏi lại.

“À... ừ... Là tôi đây.” Lệ Dương vô cùng ấp úng, nghĩ tới nghĩ lui không biết nên bắt đầu thế nào, đành hỏi một câu cho có: “Anh đang ở đâu vậy?”

Bây giờ là hơn mười giờ tối, anh còn có thể ở đâu chứ? Lệ Dương hỏi xong mới thấy câu này của mình đặt ra không đúng thời điểm rồi.

“Tôi ở nhà. Cô gọi có việc gì không?”

“Không có.” Lệ Dương dứt khoát lắc đầu, sau đó lại gật gật: “À không... có, có...”

Hồng Liên ngồi bên cạnh liên tục dùng khẩu hình miệng nhắc nhở: “Mau nói đi, nói đi.”

Lệ Dương chưa bao giờ rơi vào hoàn cảnh này. Cô thường ngày mau miệng như thế mà bây giờ lại không biết phải nói gì. Tự nhiên nửa đêm nửa hôm gọi điện tỏ tình, Hoàng Quân liệu có cho rằng cô có vấn đề gì về não bộ không? Không được, cô nhất quyết chưa thể nói ra lúc này được.

“Có chuyện gì vậy?” Giọng Hoàng Quân có chút nghi ngại, anh thấy hôm nay cách nói chuyện của Lệ Dương hình như hơi lạ.

“À... Tôi hôm qua anh bảo mời tôi ăn kem. Tôi muốn hỏi là... câu đó bây giờ còn giá trị không?”

Hồng Liên tức nổ đom đóm mắt, cô trừng mắt với Lệ Dương. Lệ Dương đành phải tỏ ra không quen biết, quay đầu về hướng khác tránh ánh mắt giết người của cô bạn.

“Cô gọi điện cho tôi giờ này chỉ là để hỏi chuyện đó thôi sao?”

“À... ờ, sao vậy? Anh thấy lạ lắm sao?” Lệ Dương vừa nói vừa cười cười chữa ngượng. Cô còn thấy lạ, Hoàng Quân không thấy lạ mới tài. “Tôi chỉ hỏi cho vui thế thôi. Anh cứ coi như chưa nghe thấy gì nhé! Thôi không làm phiền anh nghỉ ngơi nữa, tôi cúp máy đây.” Lệ Dương không để cho Hoàng Quân cơ hội thẩm vấn, nhanh chóng tuôn ra một tràng, sau đó cúp nhanh điện thoại.

Bây giờ cô mới nhớ tới Hồng Liên, hết sức dè chừng quay mặt sang, thấy đôi mắt đen láy long lanh của Hồng Liên đã chuyển sang màu đỏ sậm từ bao giờ.

“Cậu làm tớ tức chết đi được.” Hồng Liên gằn giọng, đem tất cả sự tức giận dồn vào ánh mắt như muốn phát ra tia tử ngoại.

Lệ Dương đành phải dịu giọng dỗ dành:

“Thôi nào, đừng giận tớ. Cậu phải hiểu cho tớ chứ, bất cứ tự nhiên nói ra như vậy, tớ thà chết còn hơn.”

“Cậu không nói ra làm sao người ta biết?” Hồng Liên dường như vẫn chưa nguôi ngoai. Lệ Dương còn không biết nên xoa dịu cơn nóng giận của Hồng Liên thế nào thì điện thoại đột nhiên có tin nhắn của Hoàng Quân gửi đến. Cả hai cô gái cùng chăm chú nhìn vào mỗi chữ trên màn hình.

“Túra mai nếu rảnh thì ghé qua công ty, tôi mời cô ăn kem. Địa chỉ là...”

Đọc xong tin nhắn, Lệ Dương nhìn sang Hồng Liên ánh mắt lúc này đã dịu dàng đi rất nhiều. Cô cứ nghĩ Hồng Liên sẽ nói: “Nếu ngày mai cậu còn không nói với anh ta thì từ nay đừng nhờ tớ giúp gì nữa”, ai ngờ lại nghe cô ấy nói: “Sao địa chỉ công ty này quen thế nhỉ? Đây chẳng phải là nơi tớ đang làm việc

sao?”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: TỔ TÌNH

Khi đang cùng Hoàng Quân ngồi ăn kem trong Freshvil Ice, Lê Dương thấy một cô gái đứng bên cạnh quầy lễ tân nhìn chằm chằm về phía họ. Cô khẽ liếc mắt lên, đánh giá qua cô gái đang đứng ở xa đó một chút.

Nếu đem tất cả những tiêu chuẩn kén chọn bạn gái của đàn ông thời hiện đại, cô gái này chắc chắn được hơn một trăm điểm.

Không những xinh đẹp, còn vô cùng quyến rũ.

Nếu không tính đôi giày cao gót mười phân đang mang ở dưới chân, cô ta cũng phải cao ít nhất một mét bảy. Chiếc váy để trần vai màu xám nhạt bó sát lấy cơ thể khoe những đường cong gợi cảm, trên cổ còn có một chuỗi hạt dài không biết làm từ vật liệu gì, chỉ biết cách xa năm trăm mét vẫn toả sáng lấp lánh.

Tóc cô ta uốn xoăn nhẹ, nhuộm màu bạch kim nên nhìn càng thêm quý phái, để xoã tự nhiên, chỉ cài lên một chiếc kẹp đá óng ánh dùng để trang trí.

Gương mặt trái xoan được trang điểm khá đậm. Không chỉ đánh hai lớp phấn, còn kẻ mắt viền nâu, gấn mi giả vừa dài vừa cong tôn thêm nhiều phần sắc sảo.

Ai bảo chỉ có đàn ông nhìn thấy phụ nữ đẹp mới mê mẩn, Lê Dương nhìn thấy cô ta cũng đã ngây ra mất vài giây, khẽ nuốt nước bọt. Sau đó nhìn lại người mình, cũng đánh giá một chút: áo sơ mi hồng nhạt sơ-vin cùng chiếc váy xòe thắm màu, không có gì là nổi bật.

Hoàng Quân nhìn thấy Lê Dương không ăn kem, cứ ngồi ngẩn ngơ suy nghĩ mới phẩy phẩy tay trước mặt cô.

“Cô ru tôi đến đây sao lại ngồi ngẩn ra thế?”

Lê Dương sực tỉnh ra vội ngồi thẳng dậy, cầm thìa xúc xúc vào hộp kem đã chảy gần hết.

“Cô có chuyện gì à? Tự nhiên hôm qua lại gọi điện đòi đi ăn kem.” Hoàng Quân nhìn động tác của Lê Dương, không khỏi tò mò.

Lê Dương ngớ người, nhớ đến biểu hiện của Hồng Liên tối qua. Nếu hôm nay cô trở về mà không mang theo kết quả chắc chắn Hồng Liên sẽ không thêm nói chuyện với cô cả tuần mất. Nhưng thực sự vấn đề này rất khó nói, Lê Dương lại là người không có kinh nghiệm, vì thế cô không biết bắt đầu từ đâu.

Cô nghĩ nghĩ một lúc, quyết định thử thăm dò.

“Hôm qua... Trịnh Sỹ Phong hỏi tôi: Có thể làm bạn gái anh ấy không?”

Cô nhìn thấy bàn tay đang khuấy cà phê của Hoàng Quân khựng lại một chút, biểu cảm trên gương mặt cũng hơi khác lạ.

“Cô trả lời sao?” Hoàng Quân khẽ ngẩng đầu lên, chờ đợi.

“Tôi... chưa trả lời.”

Gương mặt Hoàng Quân dần ra một chút, sau đó mấy giây lại có vài nét căng thẳng.

“Sao vậy? Không phải cô rất thích anh ta sao?”

Lê Dương quyết định không ăn nữa, cô đặt chiếc thìa lên miệng cốc, một giọt kem mát lạnh rớt xuống mặt bàn. Cô nhìn ra phía cửa quán, ánh mắt chứa đựng một điều gì đó rất xa xăm.

“Trước đây tôi đã cho rằng, nếu được anh ấy để ý chắc chắn sẽ rất hạnh phúc. Tôi còn tưởng nếu anh ấy ngỏ lời, sẽ không do dự mà gật đầu ngay. Nhưng không hiểu sao khi nghe những lời tưởng như mong đợi rất lâu ấy, tôi lại hoàn toàn không có cảm xúc gì cả.”

Hoàng Quân nâng tách cà phê lên nhấp một ngụm, nước trong cốc khẽ sóng sánh. Anh chỉ im lặng, tiếp tục lắng nghe Lê Dương nói.

“Hoá ra tình cảm bấy lâu nay của tôi chỉ là sự miễn cưỡng, nó hoàn toàn không phải sự rung động. Khi nghe anh ấy bày tỏ, tôi chợt nhớ đến một người,

người đó...”

Lệ Dương ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của Hoàng Quân cũng đang nhìn mình, cô lại chột dạ cúi đầu, chỉ khẽ lí nhí trong miệng.

“... là anh.”

Rõ ràng Hoàng Quân hơi giật mình, anh đặt tách cà phê trên tay xuống, lại nhìn vào gương mặt đang ửng hồng của Lệ Dương.

“Nhớ tôi? Tại sao?”

Đã đến nước này, Lệ Dương có muốn dùng cũng không còn kịp nữa. Cô chỉ có thể trả lời thật lòng:

“Tôi nghĩ, nếu anh nói với tôi câu đó. Tôi sẽ có cảm giác thế nào?”

Hoàng Quân hơi nheo mắt, không lẽ cô ấy muốn nghe anh nói thử?

“Tôi phát hiện, không biết từ lúc nào tôi đã luôn nhớ đến anh, luôn muốn gặp anh. Mỗi khi gặp rồi chia tay cảm thấy trong lòng có chút trống trải, rất muốn biết anh đang làm gì.” Lệ Dương mặt dày thổ lộ, cũng không hề để tâm tới việc mình là con gái. Cô mặc kệ, thời đại bây giờ nam nữ bình đẳng, người bày tỏ không nhất thiết phải là đàn ông. Dù sao vẫn còn hơn cảm giác khó chịu khi cứ phải giữ mãi trong lòng.

“Hình như... tôi thích anh Quân mất rồi.”

Lệ Dương đã từng nghĩ rất nhiều, Hoàng Quân sẽ phản ứng như thế nào khi nghe cô nói những lời đó. Có thể anh sẽ bật cười, cho rằng cô đang trêu đùa mình. Cũng có thể anh ta sẽ nói: “Xin lỗi, nhưng tôi chỉ coi cô là bạn”. Sau đó tất nhiên hai người không thể làm bạn được nữa, anh tiếp tục đi con đường của anh, để Lệ Dương một mình gặm nhấm nỗi đau yêu đơn phương. Hoặc cũng có thể, một kết thúc rất có hậu, Hoàng Quân nhận ra anh cũng có tình cảm với cô, hai người trở thành một cặp đôi sớm tối bên nhau.

Sau khi đã chuẩn bị tinh thần để đối phó với tất cả những tình huống trên, Hoàng Quân vẫn không trả lời cô.

Chần chừ một lúc, Lệ Dương quyết định hỏi thẳng.

“Tôi... có thể theo đuổi anh được không?”

Hoàng Quân tròn mắt, con gái thời nay quả thật rất mạnh dạn.

Nhưng từ nãy tới giờ khi nói những điều ấy, Lệ Dương cố ý không nhìn Hoàng Quân. Cô không thể phát hiện ra những biến đổi nhỏ nhất trên gương mặt anh, cũng không phát hiện ra có một thoáng khoé môi Hoàng Quân khẽ cong lên.

Trong lúc Lệ Dương đang vô cùng, vô cùng hồi hộp chờ đợi câu trả lời của Hoàng Quân thì có kẻ không biết thời thế ngang nhiên đi tới quấy rối.

Kẻ đó... chính là cô gái khi nãy đã nhìn chằm chằm vào họ.

“Chào Giám đốc!” Cô gái cúi gập người một góc đúng ba mươi độ, hai tay chắp phía trước, hết sức lịch sự.

Hoàng Quân khẽ nhướng mày nhìn sang, còn Lệ Dương suýt phun hết ngụm nước lọc vừa uống chưa kịp nuốt xuống cổ họng, không tin vào những gì tai mình nghe được.

Cái gì mà Giám đốc? Hoàng Quân được thăng chức khi nào vậy?

Mà không thăng nhanh đến vậy chứ, liền một lúc từ nhân viên thiết kế lên hẳn Giám đốc.

“Rất ít khi gặp Giám đốc ngoài công ty, vừa nãy tôi còn tưởng mình nhìn nhầm.” Cô gái nở một nụ cười còn đẹp hơn cả hoa, đôi mắt lấp lánh.

“Ừm... Chào cô.” Đáp lại sự nồng nhiệt của người đẹp, Hoàng Quân chỉ khẽ gật đầu.

Ánh nhìn của cô ta dời sang phía Lệ Dương nãy giờ vẫn ngồi bất động, dừng lại một chút. Dưới đôi mi cong dài và ánh mắt sắc sảo kia, Lệ Dương có cảm giác mình đang bị soi mói.

Lệ Dương khẽ gật đầu với cô ta thay cho lời chào, vì cô không biết phải gọi cô ấy bằng cô, bằng chị, hay là... bằng em. Mọi người tuyệt đối không được trách cô, vì những người sau khi trang điểm sẽ rất khó đoán được tuổi thật của họ.

“Cô ấy là Lệ Dương, là bác sỹ của tôi.” Hoàng Quân nhìn theo tầm mắt của mỹ nữ, thấy cô đang nhìn sang phía Lệ Dương nên giới thiệu một chút.

Ánh mắt cô ta nhìn Lệ Dương dịu dàng đi rất nhiều. Lệ Dương có cảm tưởng, nếu Hoàng Quân nói cô là bạn gái của anh, cô gái kia có khả năng dùng ánh mắt sắc hơn cả dao cau xuyên chết cô.

“Đây là Hương Giang, là nhà thiết kế chính ở công ty chúng tôi.”

Lệ Dương chớp chớp mắt, vận động não bộ một chút. Cô đang nghĩ không biết có phải đã xảy ra nhầm lẫn gì đó ở đây không? Ý cô là chức vụ của họ hình như phải đổi lại, Hoàng Quân là nhà thiết kế, còn cô gái tên Hương Giang kia mới là Giám đốc.

Chờ đợi một lúc, cũng không ai lên tiếng sửa lại.

Chẳng có gì nhầm lẫn cả, chỉ là cô không biết. Quen Hoàng Quân lâu như vậy, cô không hề biết anh thì ra lại là Giám đốc sáng tạo của Star, một hãng trang sức nổi tiếng, giá cả những sản phẩm của hãng này luôn luôn trên trời, thường dân như cô chỉ có thể xem quảng cáo chứ không thể sờ vào. Còn nữa, lúc này nhìn thấy Hương Giang rất quen, Lệ Dương nhất thời không nhớ ra đã gặp cô ta ở đâu, bây giờ mới biết thì ra đã thấy cô ta trong một quảng cáo trên truyền hình.

Lệ Dương chỉ ngồi im nghe hai người đó nói chuyện, nói những thứ cô hoàn toàn không hiểu gì.

“Giám đốc! Bản thiết kế mẫu dây chuyền dành cho ngày lễ Noel tôi đã hoàn thành rồi, ngày mai sẽ mang tới văn phòng cho anh xem.”

Quả nhiên là một người cần mẫn, giờ nghỉ trưa mà cũng bàn công việc.

“Cô cứ trực tiếp thảo luận với Trợ lý Bình, anh ấy sẽ báo cáo với tôi sau.”

“Có nhiều ý tưởng, tôi sợ Trợ lý Bình sẽ không hiểu lắm. Vì thế muốn bàn trực tiếp với Giám đốc.”

“Trợ lý Bình rất có năng lực, cô không nên nói như vậy.”

Hương Giang bị câu nói của Hoàng Quân làm cho hơi xấu hổ, cô ta không dám có thêm bất kỳ ý kiến gì nữa, chỉ miễn cưỡng gật đầu:

“Vâng! Tôi xin lỗi.”

Ăn trưa xong, Hoàng Quân cùng Lệ Dương đi bộ, nói như Hoàng Quân thì là để cho dễ tiêu hoá. Nhưng Lệ Dương thật sự không có chút tâm trạng nào để đi dạo cùng anh, điều làm cô thấy chướng mắt nhất là, hai người đã đi lâu như vậy mà vẫn không ra khỏi được con đường vòng bao quanh trụ sở chính của Star, cái công ty này thực sự lớn đến vậy sao?

Lệ Dương vừa đi vừa nghĩ, bị tụt lại phía sau. Hoàng Quân chờ cô đi lên đến gần chỗ anh mới hỏi:

“Cô đang nghĩ cái gì vậy?”

“Nghĩ xem tôi còn gì không biết về anh không?” Lệ Dương thuận miệng trả lời, cũng không để ý đến phản ứng của Hoàng Quân.

Cô còn muốn theo đuổi người ta cái gì chứ? Một tí về anh ta cũng không biết.

“Ha ha... Nếu muốn biết, cô cứ trực tiếp hỏi tôi.” Hoàng Quân cho hai tay vào túi quần cười rạng rỡ.

“Anh sẽ nói thật sao?” Lệ Dương hỏi lại, không tin lắm vào độ thành thật của Hoàng Quân.

“Tôi trước nay chưa từng nói dối cô bất cứ điều gì. Những điều không biết, là do cô không hỏi.”

Lệ Dương ngẫm nghĩ một lúc. Nói cũng đúng. Cô trước nay không có tính tò mò về xuất thân của người khác, cũng không mấy khi chủ động hỏi. Vốn nghĩ rằng nếu quen nhau lâu cũng sẽ dần dần biết mà thôi. Bây giờ thì cô lĩnh hội được sâu sắc chân lý: “Muốn biết phải hỏi...” Hơn nữa, muốn biết chính xác càng phải hỏi nhiều hơn.

“Tên anh đúng là Hoàng Quân à?”

Câu này có vẻ hơi thừa thì phải, Lệ Dương thầm nghĩ.

“Đúng vậy. Tôi họ Nghiêm, tên Hoàng Quân.”

Lệ Dương choáng váng. Đến bây giờ cô mới biết anh không phải họ Hoàng.

“Hả? Vậy mà lâu nay tôi cứ tưởng anh họ Hoàng, tên Quân.”

Hoàng Quân rõ ràng còn bị đả kích hơn cô.

“Cái gì? Cô đừng nói chưa từng xem qua bệnh án của tôi đấy nhé!”

“Có xem qua rồi nhưng không để ý lắm, còn trong sổ khám bệnh của anh thì chỉ ghi đọc một chữ: Quân.”

“Bệnh viện của cô quả thật rất biết cách tiết kiệm giấy mực đấy. Cho hỏi là bác sỹ nào vậy?”

Lệ Dương ngượng ngùng quay mặt đi, lí nhí trong miệng.

“Tôi.”

Hoàng Quân không còn lời nào để nói, khẽ phồng má thở ra một hơi, ngán ngẩm lắc đầu.

“Anh năm nay bao nhiêu tuổi?” Lê Dương ngày càng nghi ngờ những hiểu biết của cô về Hoàng Quân.

“Tôi sinh năm 86.”

Vậy là hơn Lê Dương ba tuổi, cái này thì cô biết đúng.

“Ngoài chức vụ Giám đốc sáng tạo của Star ra, anh còn làm quản lý ở công ty nào nữa không?”

Hoàng Quân suýt phì cười, anh khỏ sở nhìn cô.

“Hiện tại là không. Cô làm ơn hỏi những câu có chiều sâu một chút đi.”

Câu hỏi của Lê Dương như vậy mà còn chưa đủ sâu sắc sao? Thôi được, vậy thì đổi chủ đề, không hỏi về anh ta nữa, hỏi về công ty của anh vậy.

“Những cô gái xinh đẹp như thiết kế Giang... công ty anh có nhiều không?” Lê Dương có chút ngập ngừng, hai gò má khẽ ửng hồng.

Lần này thì Hoàng Quân cười ra thành tiếng.

“Cô thấy Hương Giang đẹp đến thế à?”

Lê Dương nuốt nước bọt, như thế mà còn không đẹp ư?

Nhìn Hoàng Quân, cô không nghĩ tiêu chuẩn về cái đẹp của anh ta cao đến thế. Như vậy khỏi phải nói Ngọc Linh của anh xinh đẹp đến cỡ nào.

“Tôi thì thấy chỉ ư nhìn thôi.” Hoàng Quân bổ sung thêm một câu, khẳng định gu thẩm mỹ của anh cao ngút trời.

“Vậy anh thấy tôi thế nào?” Lê Dương buột miệng hỏi, lời vừa ra khỏi đã thấy hối hận. Hương Giang xinh đẹp như thế cũng không đổi lại một lời khen của anh ta, cô có thể sao?

Hoàng Quân ghé mặt gần sát mặt cô soi soi xét xét một lúc.

“Thôi đi. Nếu là những lời không tốt đẹp thì anh đừng có nói.” Lê Dương không chịu được cái nhìn như muốn bóc thùng da mặt của cô ra nữa, chủ động lùi về phía sau hai bước.

“Cô mà cũng ư nịnh ư?” Hoàng Quân đứng thẳng lên nhìn cô cười cười.

“Phụ nữ đều thích khen, anh không biết à?”

Không khí xung quanh đột nhiên im lặng một vài giây...

“Cô... rất đẹp.”

Lê Dương ngo ngắc nhìn xung quanh, không tin lời này vừa phát ra từ miệng Hoàng Quân.

Chắc chắn là đang nịnh nọt, nhưng sao Lê Dương nghe lại thấy hàm lượng chân thật của câu nói này cao đến vậy, khiến trong lòng cô có chút lảng lảng. Cái này thiên hạ vẫn thường gọi là: biết là nói dối nhưng mà vẫn hạnh phúc.

“Anh không cần phải an ủi.”

“Tôi nói thật đấy!”

Nếu tin lời đàn ông thì sớm muộn cũng ra đường mà ngủ. Câu nói của Hồng Liên lúc này bỗng nhiên lại vang lên rõ mồn một như để cảnh tỉnh Lê Dương.

“Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi trước đây của tôi, công ty anh có nhiều người như Hương Giang không?” Lê Dương tìm cách quay lại chủ đề cũ, dù sao trước khi xông trận cũng phải biết mình có bao nhiêu đối thủ.

“Không nhiều... khoảng vài chục người.”

Lê Dương thổ huyết, như vậy còn không nhiều ư? Cô sao không thể là một trong số vài chục người đó vậy?

“Người mẫu ở công ty nhìn qua đều như vậy.” Hoàng Quân nhàn nhạt giọng, lại nói thêm một câu: “Đẹp, nhưng không tự nhiên.”

Hoá ra là thế. Vài chục người đó đều là những người mẫu quảng cáo cho sản phẩm của công ty, đương nhiên phải khác biệt với nhân viên bình thường. Hoàng Quân tiếp xúc với nhiều mỹ nữ như vậy, trong con mắt đánh giá sớm đã hình thành hệ miễn dịch, thảo nào anh ta nói Hương Giang chỉ ư nhìn.

“Vậy... anh thích kiểu người như thế nào?” Lệ Dương len lén đưa mắt sang thăm dò một chút.

Hoàng Quân không trả lời, lật cổ tay nhìn qua mặt đồng hồ.

“Hôm nay hỏi tới đây thôi. Tối giờ tôi phải về công ty rồi.”

Hoàng Quân đang định rảo bước lên phía trước, Lệ Dương không cam lòng giật nhẹ tay áo khiến bước chân anh khựng lại.

“Chờ một chút.”

Hoàng Quân nheo mắt nhìn Lệ Dương chờ đợi.

“Câu hỏi đó... tôi có thể theo đuổi anh được không?”

Phải khó khăn lắm Lệ Dương mới nặn ra được một câu, mặc dù câu này trước đó không lâu cô đã rất mặt dày mà thốt ra một cách tự nhiên.

Nhìn vào đôi mắt cup xuống như con cún con sợ bị đánh đòn của Lệ Dương, Hoàng Quân thuận tay búng nhẹ vào trán cô một cái, khoé môi nở ra một nụ cười.

“Muốn theo đuổi ai là tự do của cô... Không cần phải hỏi tôi.”

Khi Hoàng Quân đã đi lên phía trước một đoạn, Lệ Dương vẫn còn đang rất tập trung phân tích lời anh vừa nói. Câu nói này... nghe ra hình như là đồng ý.

Mãi cho đến khi có tiếng Hoàng Quân gọi ở phía trước: “Còn đứng đó làm gì, tôi đưa cô về bệnh viện”, Lệ Dương mới sực tỉnh ra, lon ton chạy về phía anh.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: CON ĐƯỜNG DẪN TỚI TRÁI TIM ĐÀN ÔNG

Khi vừa bước lên cầu thang nhà B, Lệ Dương gặp Trịnh Sỹ Phong cũng đang đi xuống. Trên cổ anh còn đeo ống nghe kiểm tra nhịp tim, khuôn mặt, dáng dấp vẫn đẹp trai như thế, chỉ có điều bây giờ, Lệ Dương nhìn thấy đã không còn rung động nữa.

Trịnh Sỹ Phong cũng nhìn thấy Lệ Dương, khẽ gật đầu cười rồi bước nhanh xuống chỗ cô.

“Trưa nay không thấy em ở nhà ăn bệnh viện. Em đi đâu vậy?”

Lệ Dương đưa tay xoa xoa gáy, ngượng ngùng cười.

“À... Em ra ngoài ăn cơm cùng bạn.”

“Thế à?” Trịnh Sỹ Phong không mặn không nhạt đáp lại Lệ Dương. “Anh định mời em ăn cơm. Tối nay em rảnh không?”

Đề nghị này đối với Lệ Dương mà nói quả thật hết sức bất ngờ, cô trong giây lát không biết nên trả lời anh thế nào.

Nếu chỉ là một đề nghị đi ăn đơn thuần giữa đồng nghiệp với nhau, Lệ Dương tất nhiên sẽ gật đầu đồng ý ngay. Chỉ có điều vừa mới hôm qua, Trịnh Sỹ Phong muốn phát triển mối quan hệ đồng nghiệp giữa anh và cô, đề nghị này lại chẳng khác gì một lời mời hẹn hò.

Lệ Dương rất muốn từ chối, lại không nghĩ ra lý do gì để từ chối. Cô không yêu Trịnh Sỹ Phong, nhưng cũng không muốn làm sứt mẻ tình đồng môn giữa hai người, càng không muốn anh chịu thêm những tổn thương về tình cảm.

“Lệ Dương?” Thấy Lệ Dương ậm ừ hơi lâu, Trịnh Sỹ Phong cố ý nhắc cô.

“Em xin lỗi... Tối nay, em hẹn ăn cơm với Jack.”

Jack luôn là con bài cứu mạng Lệ Dương nghĩ tới mỗi khi muốn thoát khỏi bất kỳ cuộc hẹn nào. Vì cô biết cho dù có hẹn trước hay không, chỉ cần cô đề nghị, cậu em tốt ấy sẽ không ngần ngại giúp cô giải quyết vấn đề.

Trên mặt Trịnh Sỹ Phong biểu lộ rõ sự thất vọng.

“VẬY SAO?”

Lệ Dương cảm thấy có chút áy náy, đang định tìm cớ chuồn lên thì Trịnh Sỹ Phong đột nhiên hỏi:

“NHỮNG LỜI ANH NÓI HÔM QUA, EM ĐÃ SUY NGHĨ CHƯA?”

Đây đúng là câu hỏi cô không muốn nghe nhất, không phải vì không biết câu trả lời mà là không biết phải trả lời thế nào cho thoả đáng.

Từ chối thì rất dễ, nhưng cách từ chối thế nào mới là quan trọng.

Lệ Dương đang định giả ngu một chút hỏi: “LỜI NÀO THẾ Ạ?” Sau đó Trịnh Sỹ Phong sẽ nhắc lại mấy lời đó, cô sẽ “à” lên một tiếng và nói: “Em quên mất, em sẽ suy nghĩ và trả lời anh sau.”

Cách này không được, gia hạn thêm được một ngày, không gia hạn được cả đời.

Lệ Dương định giả vờ đột nhiên nhớ ra đã đến giờ tiêm thuốc cho bệnh nhân, chạy vọt lên cầu thang để khỏi phải trả lời nữa.

Cách này không ăn thua, trốn được một lần, không trốn được cả đời.

Cách tốt nhất vẫn là nên thành thật.

Không thích anh, đó đâu phải là lỗi của cô. Lệ Dương nghĩ nghĩ một chút, cô cũng thích Hoàng Quân, nhưng vẫn mập mờ không thể đoán ra được tình cảm của anh đấy thôi.

“ANH SỸ PHONG!” Lệ Dương ngẩng mặt lên, nhìn vào hai con ngươi đen sâu của Trịnh Sỹ Phong, cố gắng đối diện với sự thẳng thắn của anh.

Trịnh Sỹ Phong nhìn cô chăm chăm, ánh mắt không hề chớp, gương mặt biểu lộ đôi nét căng thẳng.

“Em rất quý trọng anh, xem anh như anh trai...”

Trịnh Sỹ Phong nhướn lên hai hàng lông mày rậm, đây không phải câu trả lời mà anh muốn.

Nhưng Lệ Dương cũng không thể cho anh câu trả lời anh mong muốn.

“Em cho anh thời gian, anh sẽ khiến em thích anh.” Lệ Dương không ngờ Sỹ Phong lại nói với cô như thế.

Trịnh Sỹ Phong liệu có biết, Lệ Dương trước nay vẫn rất thích anh. Nhưng đó chỉ là sự yêu thích, tôn sùng như người hâm mộ đối với thần tượng của mình. Cô căn bản đã hiểu nhầm đó là tình yêu.

“Em xin lỗi.” Lệ Dương nhìn anh, đôi mắt trong veo của cô thoáng một màn sương mù nhẹ nhẹ: “Nhưng... em thích người khác mất rồi.”

“Em không cần lấy lý do này để từ chối anh.” Trịnh Sỹ Phong mỉm cười, khẽ đặt tay lên vai Lệ Dương.

Lệ Dương lắc đầu:

“Em không nói dối. Em gần đây cũng mới biết, thì ra lâu nay mình đã rất thích anh ấy. Không cần biết anh ấy có thích em hay không, em chỉ muốn được ở bên cạnh, em có thể làm bất cứ việc gì, chỉ cần được nhìn thấy anh ấy cười.”

Trịnh Sỹ Phong ngẩn người, tình yêu của cô ấy đơn giản mà lại sâu đậm như thế.

“Anh hiểu rồi.”

Trịnh Sỹ Phong khẽ thở dài một tiếng, một người đàn ông có biết bao cô gái vây quanh lại thất bại nặng nề như vậy trong tình yêu.

Anh chậm chậm bước xuống hai bậc cầu thang cuối cùng rồi đi, Lệ Dương chỉ có thể đứng đó nhìn theo bóng lưng cô đơn của anh.

Cô từ chối Trịnh Sỹ Phong không hẳn là vì cô không yêu anh, còn bởi vì anh không yêu cô. Trịnh Sỹ Phong chỉ tìm đến cô như một người có thể ở bên cạnh anh khi anh gặp rắc rối về chuyện tình cảm, bởi vì cô có thể cảm nhận, thấu hiểu và an ủi, có thể làm trái tim băng giá của anh có một chút ấm áp. Bởi vì cô nhạy cảm và tâm lý, có thể biết anh cần gì, muốn gì, biết những lúc anh thấy cô đơn mà chạy tới ngồi bên cạnh, biết đọc ra sự mệt mỏi trong tâm tư của anh từ hương vị cà phê tỏa ra trên người. Cô đối với anh mà nói chỉ như một người phụ nữ có thể chăm sóc cho anh, không phải là người anh thực sự yêu. Trong trái tim Trịnh Sỹ Phong vẫn chưa thể quên được Bảo Anh, Lệ Dương trong lòng anh chỉ như một người thay thế.

Lệ Dương không cam lòng đứng thế vị trí của Bảo Anh, nhưng lại nguyện ý thay thế Ngọc Linh để ở bên cạnh Hoàng Quân, vì cô biết tình cảm cô dành cho Hoàng Quân không phải sự hâm mộ, mà đó là tình yêu.

Ngay từ đầu cô đã thích Hoàng Quân, vậy nên mới sống chết không chịu từ bỏ việc thuyết phục anh làm phẫu thuật, dù nhiều lần bị anh mắng cho

thương tích đầy mình.

Cô thích Hoàng Quân nên mới có thể chịu đựng tính cách quái gở, khó chiều của anh, sớm tối ở bên cạnh chăm sóc cho đến khi anh hoàn toàn hồi phục.

Chỉ có điều, trên đời này thứ hạnh phúc nhất, cũng bắt công nhất chính là tình yêu. Bạn yêu một người, hy sinh rất nhiều vì họ, không có nghĩa là bạn sẽ được đền đáp xứng đáng. Nhưng được làm mọi điều vì người mình yêu thương, đó chính là một hạnh phúc rất lớn.

“Sỹ Phong, em xin lỗi.” Lệ Dương khẽ thì thầm phía sau lưng Trịnh Sỹ Phong, nhưng anh không nghe được những lời đó.

oOo

Chiều hôm đó, Lệ Dương chủ động rủ Jack đi ăn cơm. Cô biết cách tốt nhất để triệt tiêu một lời nói dối là biến lời nói dối đó thành sự thật. Jack được mời đi ăn khỏi phải nói vui sướng cỡ nào, còn hơi đầu quan tâm tới cái lý do có bữa cơm này nữa.

Lệ Dương ngỡ ý dẫn Jack tới một nhà hàng cơm Tây để tìm lại hương vị quê nhà nhưng cậu ta nhất quyết từ chối, bảo là thích ăn món Việt Nam hơn. Lệ Dương đương nhiên đồng ý, ăn món Việt Nam đỡ tốn kém hơn bao nhiêu. Không ngờ Jack lại dẫn cô tới nhà hàng Tây Hồ, mang tiếng là món ngon Việt Nam nhưng giá cả còn quá tiệm cơm nổi tiếng của Pháp.

“Hai tháng rồi chị mới mời tôi đi ăn đó.” Jack vừa múc đầy một bát nước súp hải sản vừa nhắc nhở Lệ Dương.

Lệ Dương không thể không lườm cho cậu ta một cái:

“Vì thế mà cậu chọn chỗ này à?”

“Thôi nào. Cùng lắm là nửa tháng lương của chị thôi.” Jack xoa xoa tay, gương mặt đầy vẻ nịnh nọt.

“Cậu ăn được nhiều tới thế sao?”

“Đương nhiên! Tôi là đàn ông mà.” Jack vỗ vỗ vào bụng mình, giọng rất tự hào.

Lệ Dương nghĩ, mất bữa cơm này cũng nên khai thác cậu ta một chút về sở thích của đàn ông, vì thế mới khẽ hắt cằm về phía Jack hỏi dò:

“Nè! Cậu có bạn gái chưa?”

Jack đang cầm cùi ăn phải ngẩng đầu lên.

“Sao chị hỏi vậy?”

“Tôi đang thắc mắc, người như cậu sẽ thích tuýp phụ nữ như thế nào?”

“Hình thức không quá xấu, có chút kiến thức, tính tình tốt, không mạnh dạn quá, cũng không được quá dè dặt...”

Tiêu chuẩn cơ bản, một cô gái bình thường có thể đáp ứng được. Lệ Dương gật đầu về tán thành.

“Mà chị hỏi làm gì?”

“Không có gì. Tôi chỉ muốn tìm hiểu một chút thôi.”

“Chị đang muốn tìm hiểu tôi à?” Jack nháy mắt với Lệ Dương, câu nói đầy hàm ý mỉa mai.

Lệ Dương lườm cậu ta một cái cháy tóc, còn bồi thêm một cốc vào đầu.

“Cậu tập trung vào ăn đi, đừng ngồi đó mơ nữa.”

“Vậy là chị đang muốn tán tỉnh đàn ông sao?” Jack khẽ bĩu môi.

Tán tỉnh đàn ông? Lệ Dương trầm nghĩ, cô không mạnh dạn tới mức đó chứ? Nhưng cậu ta nói cũng có ý đúng, cô chẳng phải đã tỏ tình rồi sao?

Khi không biết nên gật đầu thừa nhận hay chối bay chổi biến, im lặng tạm được coi là giải pháp tốt nhất.

“Tôi nói đúng rồi chứ gì?” Jack dường như không có ý buông tha.

“...”

“Này, chị bị điếc à?”

“Ăn đi!”

“Nếu nói ra biết đâu tôi giúp được đây. Tôi cũng là đàn ông mà!”

Lệ Dương ngẩng đầu lên, có cảm giác đề nghị này khá hấp dẫn.

“Vậy cậu nói xem, đàn ông thích phụ nữ làm gì cho họ?”

Jack hơi trầm tư một lúc mới hỏi thêm một câu:

“Còn phụ thuộc loại đàn ông nào?”

“Nghĩa là sao?”

“Đàn ông cũng có nhiều kiểu, thanh niên trai tráng như tôi thì thích những cô nàng cá tính, có khiếu hài hước một chút, để mỗi khi bên cạnh có thể làm mình cười. Những người trưởng thành hơn thì thường thích các cô gái dịu dàng tinh tế, có thể quan tâm, chăm sóc họ một cách nhẹ nhàng, tạo cho họ cảm giác ấm áp và yên tâm. Còn đối với đàn ông ngoài tuổi ngũ tuần, tiêu chuẩn kén chọn phụ nữ đơn giản hơn rất nhiều, yêu cầu duy nhất họ đặt ra đó là: đẹp.”

Lệ Dương nghe xong một hồi cũng vẫn không biết nên xếp Hoàng Quân vào loại đàn ông nào. Thanh niên thì quá trẻ, trung niên lại quá già. Hơn nữa những lời Jack vừa nói chỉ là đúng với số đông, tất nhiên sẽ có những ngoại lệ. Mà với những hiểu biết của Lệ Dương về Hoàng Quân, cô có thể chắc chắn đến hai trăm phần trăm anh chính là một ngoại lệ điển hình.

“Thế điều gì mà tất cả đàn ông đều thích?” Lệ Dương hơi dè dặt sợ Jack sẽ nổi đóa lên vì câu hỏi ngớ ngẩn của mình.

Không ngờ Jack vẫn bình tĩnh, hai tay gỡ thịt cua bỏ vào bát, mặt vẫn không ngẩng lên nhìn cô.

“Đàn ông nào cũng đều thích được người phụ nữ mình yêu nấu ăn cho.”

Cái này... hình như hơi khó.

Không phải Lệ Dương nấu ăn không ngon, mà là cô hoàn toàn không biết nấu ăn. Món duy nhất cô có thể nấu đó là cháo trứng.

Là do hồi nhỏ, mỗi lần cô hoặc Hồng Liên ốm, mẹ Tâm đều nấu cháo trứng, đưa ốm được ăn, đưa khoẻ cũng được kén vài thìa. Món cháo trứng mẹ Tâm nấu vừa có vị thơm của trứng, vị ngọt của thịt, vị thanh thanh của gạo, ăn vào dù cơ thể có mệt mỏi mấy cũng cảm thấy dễ chịu. Sau này khi đến Hà Nội, mỗi lần một trong hai người ốm, người kia lại đi mua cháo trứng, nhưng cháo bán ngoài quán dù nóng hổi cũng không bao giờ có được cái vị ngon đến lú lười kia. Vì thế mỗi lần có dịp về nhà, Lệ Dương đều nhờ mẹ Tâm chỉ cô cách nấu. Phải đến bốn lần cháy, ba lần loãng, cả chục lần nặn nhặt không đều cô mới có thể học được cách làm thế nào để cho ra đời nồi cháo trứng tuyệt vời như của mẹ Tâm.

Lệ Dương vốn không có năng khiếu nấu ăn, mà cũng không bao giờ phải nấu ăn, vì vậy về nữ công gia chánh cô gần như không biết gì cả. Tất nhiên là Hồng Liên cũng không ngoại lệ.

Những khi ngại ra ngoài ăn cơm, cô cũng chỉ nấu mỗi cháo trứng. Nhưng chẳng lẽ lại nấu cháo trứng mang tới cho Hoàng Quân. Bây giờ anh ta đã khoẻ rồi, đâu cần ăn cháo nữa. Với lại chiều này cô đã sử dụng để lấy lòng anh một lần rồi, tuyệt đối không thể sử dụng lại lần nữa.

Vì thế, Lệ Dương đưa ra một quyết định mà chính cô cũng không thể tin được: Cô sẽ học nấu ăn.

Ngày đầu tiên...

Mới năm giờ sáng, Hồng Liên đã không thể ngủ được vì tiếng bát đĩa loảng xoảng và tiếng xoong nồi va chạm nhau leng keng trong bếp, tạo nên một tràng hòa âm tra tấn lỗ tai của cô.

“Này lang băm! Cậu có thôi ngay đi không hả?” Hồng Liên có hét thật to để có thể át được những âm thanh đáng ghét kia.

Lệ Dương quay đầu lại, chiếc tạp dề đẹp để mới mua chiều qua bị dính một vệt nước sốt dài, và đôi tay cô thì bết đầy dầu mỡ.

“Cậu dậy sớm vậy?” Lệ Dương hỏi mà như không biết mình vừa gây ra tội.

“Cậu đem búa nện vào tai như vậy làm sao mà ngủ được.” Hồng Liên ngáp dài một tiếng, hần học.

Lệ Dương cười hi hi:

“Tớ nấu bữa sáng cho cậu mà.”

“Tha cho tớ đi, ăn đồ của cậu không biết lúc nào phải vào nhập viện nữa.”

“Cậu lại đây thử đi, ngon lắm.” Lệ Dương chia một muỗng canh ra trước mặt nhìn Hồng Liên mời gọi.

Hồng Liên miễn cưỡng đi tới cầm lấy chiếc muỗng cho vào miệng, sau đó phù ra cả nước canh lẫn nước dãi.

“Cậu nấu thuốc độc đấy à? Mặn quá!”

Lệ Dương bày ra một vẻ mặt đầy ngạc nhiên.

“Hả? Sao lại thế được, tớ làm theo đúng công thức mà?”

“Trước đây cậu cũng từng hầm canh theo công thức, ăn xong cả nhà bị Tào Tháo đuổi, cậu quên rồi à?”

Lệ Dương đẩy nắp nồi canh lại, ngồi thụp xuống chiếc ghế cạnh bàn ăn.

“Mà đang yên đang lành cậu tự nhiên bày ra trò học hành nấu nướng làm gì? Ăn ở ngoài là được rồi, cậu cũng đâu phải có nhiều thời gian, tranh thủ mà ngủ chứ. Tôi đã về muộn, sáng còn phải dậy sớm” Hồng Liên ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Lệ Dương, giọng dịu dàng.

Về mặt Lệ Dương trông thật tội nghiệp.

“Tớ muốn tự tay nấu một bữa cho anh ấy. Nghe nói đàn ông đều thích được phụ nữ nấu ăn cho.”

“Cậu nấu thế này... đàn ông nào thích được.”

“Vì thế tớ mới phải học.”

“Sao cậu không tới lớp học nấu ăn?”

“Tớ làm gì có thời gian.”

“Thì mua com rồi mang tới cho anh ấy cũng được chứ sao?”

“Như thế thì để anh ấy tự đi ra ngoài ăn còn hơn, tớ khỏi mất công mang tới.”

Hồng Liên thờ dãi thườn thọt. Con gái khi yêu tâm trạng thế nào cô không rõ, nhưng xuất phát từ góc nhìn của một người chị em thân thiết, cô hoàn toàn đồng cảm với tâm trạng của Lệ Dương.

Nếu cô biết nấu, nhất định cô sẽ tận tình chỉ dạy để Lệ Dương có thể trở thành một đầu bếp siêu hạng. Đáng tiếc, Lệ Dương còn biết nấu cháo trứng, còn Hồng Liên, ngay cả luộc trứng cũng không biết.

“Phải rồi. Cậu có thể nấu cháo trứng!” Hồng Liên mắt sáng lấp lánh reo lên: “Cậu nấu món đấy ngon không kém gì mẹ. Tuyệt cú mèo.”

“Không thể bắt anh ấy ngày nào cũng ăn cháo trứng được.”

“Thì cứ ăn tạm vài hôm, chờ cậu học được món mới lại đổi bữa.”

“Tớ học nấu cháo trứng gần bốn tháng, cậu cũng biết mà.”

Đôi mắt Hồng Liên vừa sáng rạng rỡ giờ đã hằn lên một vàng xám xịt.

“Tớ thấy cậu tốt nhất nên từ bỏ cách này đi, thiếu gì cách khác.”

Nếu có thể nghĩ được cách khác hay hơn, Lệ Dương nhất định sẽ từ bỏ. Vấn đề là bây giờ cô chẳng thể nghĩ ra được cách nào cả. Hơn nữa bên cạnh Hoàng Quân ngày nào cũng có mỹ nữ xuất hiện, người ta không chỉ xinh đẹp, quyến rũ còn nói năng nhỏ nhẹ, ngọt ngào. Riêng phần hình thức đã ăn đứt Lệ Dương rồi. Nếu cô mà còn không đẩy nhanh tiến độ tấn công, chắc Hoàng Quân sẽ sớm quên bống cô là ai mất.

Vì thế, Lệ Dương càng thêm quyết tâm sắt đá học nấu ăn bằng được. Câu khẩu quyết chính là: “Nấu ăn không khó”.

Hồng Liên mỗi lần nghe câu này đều ôm bụng cười sặc sụa, còn cố ý biến tấu: “Nấu ăn không khó, nhưng nấu để ăn được lại rất khó”.

Ngày thứ hai, món ăn của Lệ Dương nhìn đã “có thể ăn được” hơn. Tuy nhiên mùi vị vẫn không mấy thay đổi. Tuy vậy cô vẫn gọi cho Hoàng Quân, tuyệt đối tuân thủ phương châm: Ngày nào cũng phải để anh ấy nghe giọng nói của mình.

“A lô!” Điện thoại vừa chuyển thông, giọng nói trầm thấp của Hoàng Quân từ đầu kia vang lên.

“Tôi là Lệ Dương đây!”

“Ừ. Tôi biết rồi. Có chuyện gì không?”

Lệ Dương hơi ngập ngừng một lát:

“Trưa nay anh rảnh không, ăn trưa với tôi nhé!”

“Tôi bận họp mất rồi.”

Lệ Dương một bụng oán thán. Công ty khi gì lôi nhau ra họp hành giữa trưa vậy?

“Anh không tính đi ăn gì sao? Bỏ bữa không tốt đâu.” Lệ Dương nói đúng giọng bác sỹ thường nói với bệnh nhân.

“Có khoảng ba mươi phút giải lao, thư ký của tôi mua com tới văn phòng.”

Lệ Dương nghĩ tới cảnh Hoàng Quân cùng thư ký của anh vừa ăn vừa xem tài liệu trong phòng, thi thoảng dừng lại cùng nhau thảo luận chợt thấy có chút bất an.

“Hay tôi mang com tới cho anh nhé!”

“Không cần đâu, cô cũng đâu có nhiều thời gian.”

“Hôm nay tôi được nghỉ làm.” Lệ Dương buột miệng nói dối.

“...”

“Tôi sẽ nấu cho anh vài món, anh nhất định không được ăn trước đấy.” Thấy Hoàng Quân không đáp lại, Lệ Dương phủ đồn luôn. Nếu nghĩ tới công cô cả buổi hì hục nấu ăn, anh nhất định sẽ không nỡ từ chối.

“Vây cũng được.”

Lệ Dương sung sướng gật gù đầu.

“Được. Anh nhớ nhé!”

“Ừm... không cần nấu phức tạp quá đâu, tôi không kén chọn lắm.”

Cúp máy. Ở đầu dây bên này một người thích chí nhảy lên nhảy xuống đến điên loạn, ở đầu dây còn lại người kia khẽ cong môi nở một nụ cười ngọt ngào.

Khi nhớ ra mình vừa nói gì, Lệ Dương miệng đang ngoác ra hết cỡ đột ngột cứng lại, cơ thể đang rung rung khoái chí của cô như bị dội một gáo nước lạnh tự nhiên bất động, tư thế vô cùng khó coi.

Cô vừa nói cái gì? Cho Hoàng Quân ăn món ăn của cô?

Lệ Dương nhìn đĩa trứng chiên trên bàn, bị đen có đến hơn một nửa. Hoàng Quân có bị cho nhịn đói ba ngày ba đêm khi nhìn thấy đồng đồ ăn này có lẽ cũng muốn ói, nuốt không trôi.

Nhưng đây lại là cái cớ duy nhất để cô có thể được gặp Hoàng Quân, được nhìn anh, được anh nhìn vào mắt và trò chuyện.

Vật lộn thêm gần hai tiếng đồng hồ trong bếp, Lệ Dương rốt cuộc cũng có thể nấu xong ba món: một rau, một tôm, một trứng chiên. Tất nhiên người mới học nấu ăn bao giờ cũng thường lựa chọn những món đơn giản, đây chính là ba món đơn giản nhất trong cuốn sách nấu ăn cô mới mua.

Màu sắc hơi không đẹp mắt một chút. Nhưng không sao, nội dung thẳng hình thức. Lệ Dương khẽ mỉm cười thưởng thức thành quả lao động cả buổi sáng, vừa ngược mắt nhìn đồng hồ đã hết hoảng đứng bật dậy, chân va vào cạnh bàn đầu giường nhưng không dám bật lên tiếng kêu.

Lệ Dương không suy nghĩ nhiều nữa. Cô cho tất cả đồ ăn vào hộp đựng com rồi phi như bay ra cửa. Trưa mùa thu thường ít khi có nắng, nền trời xanh trong tạo cho người ta cảm giác yên bình dễ chịu. Lệ Dương quay mặt về phía cửa kính xe taxi ngắm nhìn trời đất, tay vẫn ôm chiếc cặp lồng còn ấm. Tiết trời như thế này quả thật rất phù hợp để hẹn hò.

Khi xe vừa đến Lệ Dương đã thấy Hoàng Quân đứng trước cổng chính Star đưa tay xem đồng hồ, thi thoảng lại nhìn xung quanh. Có vẻ như anh đang đợi ai đấy. Áo vest công sở lịch sự, ngay ngắn khiến anh chừng chạc hơn so với lúc ở nhà rất nhiều, làm cho người ta nhìn vào có cảm giác không thể đùa cợt. Cứ nghĩ đến nếu vừa bước xuống xe đã nghe Hoàng Quân nói: “Thật xin lỗi cô, tôi có chút việc gấp phải đi bây giờ”, Lệ Dương lại thấy ruột gan ỉu xiu, không muốn bước tới nữa.

Thật may, Hoàng Quân vừa nhìn thấy cô đã cười rất tươi đi tới. Câu đầu tiên anh nói không phải là “Tôi bận” mà là “Cô tới rồi à?”.

Lệ Dương cũng cười đáp lại anh nhưng trong lòng mong mỗi câu tiếp theo không phải là đuổi cô về.

“Anh đang đợi ai à?” Lệ Dương có chút rụt rè.

“Đợi ai?” Hoàng Quân bày ra vẻ mặt có vẻ ngạc nhiên: “Còn không phải đợi cô sao?”

Lệ Dương tròn xoe mắt, cô còn ngạc nhiên hơn nữa. Không chỉ ngạc nhiên mà còn hạnh phúc và sung sướng, nụ cười cô tràn đầy mãn nguyện, gương mặt hồng hào đáng yêu đầy ý cười.

“Anh xuống tận đây đón tôi sao? Anh làm tôi cảm động quá!”

“Dù sao cô cũng đã có lòng nấu cơm cho tôi, còn mang tôi tận đây nữa. Tôi xuống cũng là đúng thôi. Với lại nhà ăn công ty cũng ở tầng một, chúng ta vào đó ngồi luôn đi.”

“Ừ.” Lệ Dương vui vẻ gật gật đầu.

Hoàng Quân dẫn Lệ Dương đi vào sảnh tầng một, qua một hành lang lớn tới nhà ăn. Thi thoảng gặp một vài người, họ dừng lại và cúi người chào Hoàng Quân, anh cũng gật đầu chào lại. Một số người còn lén liếc nhìn Lệ Dương đánh giá đôi chút, tất nhiên trong “một số” đó có không ít những mỹ nhân, mới nhìn đã khiến đàn ông tê ngửa hết chân tay.

Đang là giờ nghỉ trưa nên nhà ăn rất đông nhân viên công ty, gần như bàn nào cũng có người ngồi. Có bàn năm sáu người ngồi chụm đầu với nhau, bên cạnh khay cơm còn đặt một xấp tài liệu, quả là những con người chăm chỉ. Cũng có bàn chỉ có một người ngồi lặng lẽ đếm hạt cơm, có lẽ bà chị này đang có tâm trạng không vui nên muốn ở một mình.

Hoàng Quân dẫn Lệ Dương lại chiếc bàn ở gần cuối dãy nhà ăn, bên cạnh một ô cửa sổ có thể nhìn ra bên ngoài đường phố nhộn nhịp tiếng còi xe. Chỗ ngồi lý tưởng như vậy mà vẫn chưa bị chiếm dụng, có lẽ vị Giám đốc ở trước mặt cô đây đã lên tiếng với nhân viên phục vụ ở nhà ăn công ty rồi.

Lệ Dương ngồi xuống chiếc ghế đối diện, đặt hộp cơm lên chiếc bàn giữa họ, cô chưa vội mở ra mà trầm ngâm cảm thán.

“Nhà ăn rộng quá!”

“Ừ. Tại công ty rất đông nhân viên.”

“Anh có thường hay ăn ở đây không?”

Hoàng Quân còn chưa kịp trả lời cô, một thanh niên tóc vàng cũng mặc vest công sở đã vô duyên cắt ngang.

“Chào Giám đốc.”

Rồi sau đó có tới ba bốn vị cũng vô cùng khách khí thể hiện sự tôn kính đối với cấp trên của mình.

“Giám đốc ạ.”, cúi đầu.

“Giám đốc Quân, chào anh.”

“...”

Hoàng Quân chỉ có mỗi việc gật đầu chào lại thôi cũng đủ mệt mỏi rồi.

Bàn bên cạnh có mấy tiếng thăm thì to nhỏ, gọi là thì thăm nhưng Lệ Dương nghe rõ mồn một.

“Hiếm khi thấy Giám đốc Quân xuống đây ăn cơm nha!”

“Ừ. Mà cô gái ngồi cạnh là ai vậy? Phu nhân của anh ấy à?”

“Tôi nghe đồn Giám đốc chưa có vợ đâu. Vẫn còn là trai tơ đấy. Hí hí.”

“Vậy chắc là đối tác hả?”

“Cô này bị ám đầu à? Có ai đi mời đối tác tới nhà ăn tập thể dùng cơm không? Mấy cái nhà hàng cao cấp để làm gì?”

“Hay là người yêu?”

“Người yêu thì phải tới khách sạn ăn chứ, ai lại ngồi đây...”

“...”

Cứ thế, mỗi người trong cái đám đông năm sáu người đẩy ngồi tung hứng cho nhau để giải tỏa nỗi thắc mắc về mối quan hệ của họ. Mối quan hệ mà ngay cả Lệ Dương là người trong cuộc cũng không biết gọi tên nó là gì. Tình bạn thì sẽ không sâu sắc như vậy, tình yêu cũng sẽ không hời hợt như thế.

Hoàng Quân có lẽ cũng nghe thấy, nhưng trên gương mặt anh không biểu lộ bất cứ cảm xúc gì, chỉ lặng lẽ nhìn Lệ Dương. Đến khi cô rời mắt khỏi câu chuyện tạt nham kia quay đầu lại bất chợt gương mặt anh bỗng cảm thấy có chút lúng túng.

“Cô không định cho tôi ăn à?” Hoàng Quân chống một tay xuống bàn, hơi gập người về phía cô. “Cô thấy có chỗ hứng thú hơn là định bỏ rơi tôi đấy sao?”

Lệ Dương khẽ nhún vai:

“Tôi chỉ là để ý một chút, nếu thấy họ nói sai thì sẽ sửa lại. Dù sao cũng là đang nói về tôi và anh.”

Hoàng Quân bật cười lên thành tiếng:

“Nãy giờ cô đã nghe họ nói sai gì chưa?”

“Chẳng nghe ra chủ đề gì cả.”

“Chủ đề là: Cô là gì của tôi đây?”

Lệ Dương thoáng đỏ mặt. Hoàng Quân khẽ nheo miệng cười, đưa tay xoa xoa bụng để không khiến cô phải bối rối.

“Kệ họ đi. Tôi đói bụng rồi, mau ăn cơm thôi.”

Lệ Dương mở nắp ra, một làn khói trắng thoát khỏi sự kiềm giữ nãy giờ bay lên trên phần cơm như một làn sương mờ buổi sáng. Qua lớp sương mỏng này, gương mặt Lệ Dương trở nên mờ ảo, làm người ta có cảm giác cô ở một nơi rất xa thế giới này, làm trong phút chốc Hoàng Quân bỗng thấy trái tim nhói đau. Anh lặng lẽ đợi lớp sương mù bay hết, đợi nhìn rõ thực tại có một người con gái rất giống, rất giống Ngọc Linh đang ở trước mắt anh với đầy đủ cả phần xác lẫn phần hồn, còn có cả phần yêu thương lấp đầy khoảng trống lạnh lẽo của trái tim anh.

Hoàng Quân đưa tay kéo hộp cơm về phía mình, mới nhận ra có một lực giữ hộp cơm lại ở phía đối diện.

Thử kéo thêm lần nữa, Lệ Dương vẫn không có ý định bỏ bàn tay đang đặt trên hộp cơm ra, Hoàng Quân buộc phải chuyển tầm mắt về phía cô.

“Sao nữa vậy? Tôi đói rồi đấy!”

“Cái này, màu sắc có hơi lạ một chút.” Lệ Dương khẽ nói lòng tay, giọng điệu có chút dè dặt.

Hoàng Quân vội kéo hộp cơm về phía mình, vừa nói vừa cầm lên đôi đũa đặt sẵn trong hộp gấp một con tôm cho vào miệng.

“Lạ thế nào, để tôi xem thử...”

Lời còn chưa nói ra đã như có cái gì chặn ngang họng. Hoàng Quân đưa tay giữ chặt miệng, cố giữ con tôm không nhảy ra ngoài.

“Sao vậy? Khó ăn lắm sao?” Lệ Dương nhìn anh bằng biểu cảm đầy ái ngại.

“Cái này là cô làm sao?” Hoàng Quân khó khăn nuốt xuống miếng thức ăn vừa cho vào miệng.

Lệ Dương buồn bã gật đầu.

Hoàng Quân cầm ly nước lọc đặt bên cạnh lên uống một ngụm lớn.

“Vị rất lạ.”

Lệ Dương gục mặt xuống bàn ăn, ánh mắt ngập tràn thất vọng.

“Tôi rõ ràng đã nấu đúng công thức rồi, không hiểu sao nấu đi nấu lại vẫn không được.”

“Lần trước cô nấu cháo trứng rất ngon mà.”

“Món đó tôi học trước khi gặp anh, học của mẹ tôi gần bốn tháng đó.”

“Vậy còn mấy món này?”

“Tôi tự học... mới được bốn ngày.”

Hoàng Quân bất đắc dĩ nhìn cô, lại nhìn hộp cơm vẫn đầy ắp.

“Cô định cho tôi làm chuột bạch đây à?”

“Không phải. Trước nay tôi chưa từng nấu ăn, cũng nghĩ dù cố gắng thế nào cũng không thể nấu ngon như mẹ tôi được. Tại Jack nói, đàn ông rất thích được phụ nữ tự tay nấu ăn cho...”

Nói tới đây, chẳng hiểu sao Lệ Dương lại rơi nước mắt. Giọng cô ngập ngừng hẳn, trái tim Hoàng Quân cũng vì thế mà tan chảy theo.

Lệ Dương ngẩng đầu lên, cố ý cười thật tươi, tay vội rút khăn giấy trên bàn ăn.

“Chắc tại khói trong bếp ăn bay ra làm tôi cay mắt quá. Xin lỗi anh... tôi nhất định sẽ cố gắng. Lần sau nhất định sẽ rất ngon.”

Hoàng Quân đưa tay ra, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô. Lệ Dương bắt gặp nét dịu dàng trong đôi đồng tử sâu thẳm của anh. Hai người nhìn nhau có đến nửa phút, không nhìn thấy cả nhà ăn cũng đang quan sát họ, mỗi người một biểu cảm khác nhau.

“Tôi xin lỗi..”

Lệ Dương lắc đầu:

“Tôi mới phải xin lỗi.”

Hoàng Quân nhìn cô, nụ cười của anh còn dịu dàng hơn cả ánh mắt.

“Thực ra... cũng không tệ lắm.”

Lệ Dương thở hắt ra một tiếng. Bom dội ầm ầm xung quanh tai cô, trời đất như đang quay cuồng, lòng cô cũng cuồng quay. Mắt cô mở to sáng còn hơn cả đèn pha ô tô.

“Thật ư?” Lệ Dương không tin hỏi lại, giọng điệu như một đứa trẻ học kém bỗng biết tin mình được giấy khen loại xuất sắc.

Hoàng Quân không nói gì, chỉ gật đầu tán thành. Và để chịu trách nhiệm với lời nói vừa rồi, anh đã một mình ăn hết phần cơm Lệ Dương mang tới, bình thân thưởng thức món tôm mặn chất, trứng chiên giòn giòn rất rất, có vẻ đầu bếp khi thực hành đã vô tình cho cả vô trứng vào cùng chiên, và cả món rau đào lên đào xuống cũng không tìm được một cọng chín của cô.

Hoàng Quân về hôm đầy đau bụng đi nhà cầu suốt một đêm, sáng hôm sau còn ngủ gật trên bàn làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: SINH NHẬT KHÔNG ĐÚNG NGÀY

Bởi vì Lệ Dương đang trong giai đoạn theo đuổi tình yêu còn Hoàng Quân cũng không có ý định ngăn cản cô nên tần suất họ gặp nhau mỗi ngày một nhiều hơn. Tay nghề nấu ăn của Lệ Dương cũng ngày càng tiến bộ trông thấy, món canh không còn mặn chát, trứng chiên không bị cháy, đậu hũ thì mềm và ngọt hơn... Tuy nhiên từng đó thời gian cũng đủ để cô tôi luyện cho dạ dày của Hoàng Quân có khả năng tiếp nhận bất cứ loại thức ăn nào và hình thành nên hệ miễn dịch.

Lệ Dương cũng thấy giữa cô và Hoàng Quân ngày càng có nhiều điểm chung, không như trước đây cô vẫn nghĩ hai người là khắc tinh của nhau. Chẳng hạn Hoàng Quân rất thích ăn sushi, cô cũng vô cùng khoái khẩu món này, anh thích chơi cờ tướng, đây là môn thể thao mà Lệ Dương đam mê từ nhỏ, cô thường chơi cùng với bố nuôi cũng là bố ruột của Hồng Liên, và dù ông không hề có ý định nhường nhưng cô vẫn luôn dành phần thắng ở rất nhiều ván.

Ngoài ra còn có thêm một điểm chung nữa, đó là cả hai đều rất thích xem phim kinh dị.

Thật ra sở thích xem phim kinh dị của Hoàng Quân cũng mới được Lệ Dương phát hiện cách đây không lâu. Hôm đó Jack rủ Lệ Dương đi xem phim để cảm ơn vì mấy bữa ăn miễn phí của cô, Lệ Dương đương nhiên được ưu tiên chọn rạp và chọn phim. Vì thế cô chẳng phân vân gì mà chọn xem luôn “Tình người duyên ma”, bộ phim kinh dị đang nổi đình nổi đám mới công chiếu được mấy hôm. Jack thì ngược lại không mấy hứng thú với thể loại này, mà nói thẳng ra là cậu ta rất sợ. Cái biểu cảm sợ hãi với gương mặt run run của Jack khi Lệ Dương chia ra hai chiếc vé xem phim mỗi khi nghĩ lại đều khiến cô cười đến sái quai hàm.

Đến đúng hôm đi xem phim, không biết vô tình hay hữu ý mà cậu em đó lại bị đau bụng không thể ra khỏi nhà vệ sinh, mới gọi điện cho Lệ Dương với giọng điệu vô cùng có lỗi: “Chị à, tôi thật sự đau lắm. Xin lỗi nhé, hay chị rủ người khác đi vậy?”. Giọng cậu ta nghe trong đó thấy đau thì ít mà không muốn đi thì nhiều, không biết có phải vì sợ quá mà mới kiếm có thoái thác không nữa. Vậy mà lúc đưa vé Lệ Dương thấy hơi nghi ngờ hỏi: “Cậu sợ à, hay đổi phim khác nhé!” lại giả vờ anh hùng vỗ ngực: “Sợ cái gì mà sợ, chị có đổi thì đổi phim khác ghê hơn ấy”. Lúc đó Lệ Dương chỉ biết bĩu môi đứng cười, nhìn cái vẻ mặt không thể sử dụng ngôn ngữ thông thường để mô tả của Jack.

Bây giờ sắp tới giờ chiếu rồi, có muốn trả lại vé cũng không còn kịp nữa. Hồng Liên gần đây bận rộn việc công ty nên cũng không đi cùng cô được. Lệ Dương phân vân mãi, cuối cùng cô quyết định bấm số máy của Hoàng Quân.

Nghiêm túc mà nói, đi xem phim cùng nhau cũng là một việc nên làm trong giai đoạn theo đuổi đối phương, nhưng tuyệt đối không phải là phim kinh dị. Hai người ngồi trong rạp chiếu phim nghe tiếng gầm rú, những âm thanh đáng sợ, những thân hình mờ ảo, kỳ quái, máu me đầy người xem ra chẳng lành mận chút nào.

Nhưng cô không muốn bỏ phí hai chiếc vé, cũng không thể gọi cho Trịnh Sỹ Phong được. Dù quan hệ của hai người vẫn đang rất tốt, nhưng hẹn nhau đi xem phim hình như không được bình thường cho lắm. Cô chỉ muốn duy trì tình đồng nghiệp và tình cảm anh trai – em gái với Trịnh Sỹ Phong mà thôi.

Vì thế xem ra Hoàng Quân chính là sự lựa chọn tốt nhất.

oOo

Gần bảy giờ tối, Lê Dương đợi Hoàng Quân ở trước cửa chung cư. Hôm nay cô mặc một bộ váy hồng có thắt nơ màu lam nhạt, tôn lên vóc dáng thanh thoát và làn da trắng ngần. Từ hôm có một nữ y tá ở khoa Mắt nhìn thấy Hoàng Quân đứng chờ Lê Dương gần cổng bệnh viện, cùng với sức lan truyền chóng mặt của những nguồn thông tin chưa được kiểm chứng, cả bệnh viện đã theo dõi nên một câu chuyện tình hết sức lãng mạn giữa hai người. Lê Dương mỗi ngày đến nơi làm việc đều phải đối mặt với những câu hỏi đại loại như: “Hai người hẹn hò lâu chưa?”, rồi thì “Khi nào tổ chức đám cưới vậy?”, hoặc là “Cô làm cách nào mà cư xử được anh chàng đẹp trai đó thế?”,... Lê Dương đôi khi cũng cứ có cảm giác cô với Hoàng Quân giống như một đôi đang yêu nhau vậy, dù cho hai người, chưa một lần thân mật, cũng chưa một lần cô nghe từ miệng anh những tiếng nói yêu thương.

Khi xe của Hoàng Quân đỗ trước mặt, Lê Dương khẽ cúi đầu qua cửa kính, nhìn anh đùa cợt:

“Anh muộn ba mươi giây đấy nhé!”

Nói rồi cô đi vòng sang bên kia, mở cửa xe và ngồi vào trong. Hoàng Quân nhìn cô mỉm cười:

“Đồng hồ của cô chạy sớm ba mươi giây thì có, bây giờ mới đúng bảy giờ.”

Lê Dương khẽ nhếch môi, cô đưa tay với lấy sợi dây an toàn thắt qua người, vừa cài dây vừa nói:

“Chương trình thời sự buổi tối đã phát trước khi anh đến rồi, anh còn dám so với đồng hồ quốc gia nữa không?”

Cô nhìn anh, nháy mắt. Hoàng Quân cười lắc đầu rồi đập chân ga, chiếc xe từ từ lăn bánh xa dần khu chung cư.

Hoàng Quân chuyên tâm lái xe, Lê Dương ngồi bên cạnh cũng không có ý định làm anh phân tâm, cô ngoái đầu ra ngoài cửa kính ngắm nhìn đường phố về đêm. Cuộc sống Hà Nội dường như vào thời điểm này mới là tất bật nhất, những người bán hàng rong đẩy xe chở đầy ngô luộc, khoai lang nướng, xôi và bánh mì rong ruổi khắp các ngõ đường, những người thợ gom rác đang quét dọn nốt mấy chiếc lá rơi cuối ngày, những đôi tình nhân tay trong tay dắt nhau đi dạo phố. Dường như ai cũng rất tập trung với công việc của mình, không để ý đến thời gian đang chậm chậm trôi.

“Sao hôm nay lại có nhã hứng rủ tôi đi xem phim vậy?”

Câu nói của Hoàng Quân cắt ngang dòng suy nghĩ của Lê Dương. Cô hơi giật mình quay sang nhìn anh, chẳng nhẽ lại nói rằng vì đã mua vé mà không có ai đi cùng nên mới gọi cho anh.

“Không. Chỉ là tự nhiên tôi muốn ra ngoài hít thở chút thôi.”

Lê Dương vuốt tóc sang hai bên, cố ý không nhìn Hoàng Quân. Cái lý do cô đưa ra hình như không được thuyết phục cho lắm, nhưng thôi không sao, ai trong đời chẳng có một lần nói dối.

Hoàng Quân nhoen miệng cười. Trong tâm tư anh như biết trước một điều gì đó, nhưng lại vẫn chưa nói ra với người bên cạnh.

“Thế mà tôi cứ nghĩ hôm nay là ngày đặc biệt gì cơ đấy.”

“Không có.” Lê Dương bình thản lắc đầu.

Lúc đến rạp, Hoàng Quân bảo Lê Dương đứng đợi để anh đi mua vé. Lê Dương lúc này mới chìa hai chiếc vé xem phim đã được cô cất giấu kỹ trong túi xách từ trước ra. Cô đưa hai chiếc vé lên che vừa khuất khuôn mặt mình, sau đó mới lấp ló đôi mắt qua kẽ hở hai bàn tay, nhìn biểu cảm khó hiểu của Hoàng Quân với một ánh mắt dịu dàng và nịnh nọt.

“Thật ra tôi mua vé trước rồi, là phim Tinh người duyên ma.”

Lê Dương đã chuẩn bị sẵn tinh thần để đón nhận câu nói: “Tôi không thích xem phim kinh dị, đổi phim khác đi.” Thật không ngờ Hoàng Quân chỉ đưa tay rút lấy hai chiếc vé trên tay Lê Dương, sau khi nghiền cứu một lúc mới chậm rãi đáp lại lời cô:

“Cũng được. Tôi cũng rất thích thể loại này.”

Lê Dương khỏi phải nói mừng vui cỡ nào.

“Tinh người duyên ma” đúng là một bộ phim hot, lại chiếu vào giờ vàng nên phòng nào cũng kín hết ghế. Nhìn xung quanh thấy đâu đâu cũng toàn là những cặp đôi ngồi cùng nhau. Lê Dương mới phát hiện thì ra phim kinh dị không chỉ là để thách thức trí tò mò khám phá và đo đếm lòng dũng cảm của con người, nó còn là một lý do hết sức chính đáng để nam nữ khi ngồi xem có thể tự nhiên ôm chầm lấy nhau mà không cần thiết phải qua khúc dạo đầu. Quan điểm trong thời gian hẹn hò không nên rủ nhau xem phim kinh dị của cô xem ra đã hoàn toàn sai lầm rồi.

Sau khi đã ổn định chỗ ngồi, lúc đèn trong rạp vụt tắt bỗng dưng Lê Dương chợt có chút cảm giác ghê ghê. Cô hơi hối hận vì đã chọn thể loại phim này

để ru Hoàng Quân xem cùng. Lệ Dương bẩm sinh là người không biết sợ ma, cô cũng chẳng tin trên đời này có ma. Hơn nữa bản thân là một bác sỹ, từng tiếp xúc nhiều với những vết thương trên cơ thể bệnh nhân, cũng không phải chưa từng nhìn thấy người chết, chính vì vậy cô không nhút nhát sợ sệt những thứ không có thật như phần lớn các cô gái khác.

Xem phim kinh dị cũng là một sở thích của cô, và mỗi lần xem xong ngoài việc thấy sáng khoái ra thì chẳng có chút ảnh hưởng gì đến tâm lý của cô cả. Thế nhưng đó là khi cô ngồi trong phòng sáng đèn, có chăn và gối bông mềm mại. Còn bây giờ, trong một căn phòng tối thui, nhìn xung quanh cũng chẳng có gì có thể bầu vịu được, những âm thanh ghê rợn trong phim lại khiến Lệ Dương có chút cảm giác ớn lạnh.

Cứ sau mỗi màn thất kinh trên phim, những cô gái lại hét ầm lên và níu chặt lấy tay người yêu ngồi bên cạnh. Còn Lệ Dương chỉ giật mình và che mắt lại. Một phần là vì dù có sợ thật nhưng cũng không đến nỗi khiến cô hoảng hồn như thế, một phần là vì Hoàng Quân ngồi bên cạnh cũng đâu phải bạn trai chính thức của cô, nếu cứ níu níu lấy tay anh hình như cũng có phần thất lễ.

Hoàng Quân từ đầu đến cuối chỉ chăm chú xem phim, anh không có bất cứ phản ứng gì trước những cảnh kinh dị khiến người ta sợ mất hồn mất vía kia. Thái độ bình thản, thi thoảng cho tay vào bịch lấy một ít bông đưa lên miệng chậm rãi nhai, người ngoài nhìn vào có lẽ lại tưởng anh đang xem phim tình cảm.

Nhưng đến đoạn cuối phim, khi hồn ma Nak với cánh tay dài ra cố gắng kéo Mak về phía mình, nhạc phim giật "ùm" khiến Lệ Dương theo phản xạ tự nhiên quay sang túm chặt lấy cánh tay trái của Hoàng Quân lúc này đang đặt trên thành ghế. Hoàng Quân ngẩng đầu lên nhìn cô, thấy Lệ Dương nhắm nghiền mắt, vẫn không có ý định bỏ tay anh ra. Anh khẽ mỉm môi cười nhẹ, sau đó đặt bàn tay phải phủ lên những ngón tay đang run run của cô, vỗ vỗ.

Lệ Dương khẽ mở mắt, trái với cảnh quay lạnh lẽo, hoảng loạn trên màn hình, trái tim cô lại cảm thấy vô cùng ấm áp. Cô nhìn vào đôi mắt mênh mông sâu thẳm của Hoàng Quân, chợt thấy trong đó một sự yêu thương vô bờ bến.

Đến lúc này, Lệ Dương mới hiểu ra vì sao khi mất đi Ngọc Linh, Hoàng Quân lại đau khổ như vậy. Cô nhìn lên màn ảnh nhỏ, thấy Mak đang khóc lóc nói với người vợ của mình:

"Anh đâu có ngờ đến nỗi không biết vợ mình là ma".

Nước mắt trào ra trên má Lệ Dương. Giá như cũng có một Ngọc Linh như Nak tồn tại trên thế gian này, có thể ở bên cạnh Hoàng Quân mãi mãi. Cho dù chỉ là một hồn ma, nhưng nhất định sẽ khiến trái tim anh thôi không còn lạnh lẽo.

"Anh rất sợ ma, nhưng mất em mới là điều khiến anh sợ nhất."

Lệ Dương lúc này cũng có một cảm giác rất sợ hãi, nhưng không phải sợ những cảnh kinh dị trên phim. Cô sợ người đàn ông trước mặt đột nhiên biến mất, sợ sẽ mất đi anh cho dù trên thực tế cô vẫn chưa hề có được.

oOo

Khi bước chân ra khỏi rạp chiếu phim, Lệ Dương vẫn còn đang run lập cập. Chính vì thế lúc Hoàng Quân vừa đặt tay lên vai gọi tên cô, cô giật mình hốt hoảng nhảy cẫng lên vì cứ tưởng có con ma nào từ đằng sau đang lay vai mình. Hoàng Quân cũng bị phản ứng đột ngột của Lệ Dương làm cho giật mình, anh neho neho đôi mắt nhìn gương mặt Lệ Dương, hơi thở của cô lúc này vẫn còn chưa bình ổn.

"Sợ như vậy mà còn rủ tôi đi xem?"

Sau khi nhận ra người gọi mình không phải là ma, Lệ Dương mới lấy lại được bình tĩnh, chậm rãi trả lời:

"Lúc mua vé tôi không nghĩ nó sợ thế. Thường ngày tôi cũng hay xem phim kinh dị, không mấy khi có cảm giác ớn lạnh thế này."

Hoàng Quân khẽ nhún vai cười:

"Dù sao cô cũng là nữ anh hùng của rạp chiếu này rồi. Lúc này có cô gái nào giữ được bình tĩnh mà không hét lên như cô đâu?"

Lệ Dương khẽ chép miệng, không biết anh đang khen thật hay lại chuẩn bị chọc ghẹo cô nữa. Vấn đề là bây giờ phim xem xong rồi, nếu về nhà lúc này Hồng Liên nhất định không có nhà, nghĩ đến việc phải ngồi một mình trong căn phòng rộng hơn năm mươi mét vuông ấy, Lệ Dương lại thấy không có can đảm.

Hoàng Quân không biết có phải là người có thể nhìn thấu suy nghĩ người khác hay không, anh bỗng nhiên quay sang cô đề nghị:

"Bây giờ còn sớm quá, cô có muốn vào công viên đi dạo một chút không?"

Câu nói này của Hoàng Quân rõ ràng có gì đó rất kỳ lạ. Giờ đã gần mười giờ rồi, có ai nói cái giờ này là còn sớm đâu? Và lại bây giờ đâu còn công viên nào mở cửa.

Lệ Dương không tránh khỏi thắc mắc, cô ngay thơ hỏi lại:

"Công viên ư?"

Lệ Dương định nói công viên giờ này chắc đều đóng cửa hết rồi. Nhưng nghĩ kỹ một chút thấy kéo dài được thời gian lúc nào để đợi Hồng Liên về thì

hay lúc ấy. Đi công viên cũng được, bể bơi cũng được, miễn là không phải về nhà.

Hoàng Quân không đáp lại câu hỏi của cô, anh chỉ khẽ gật đầu.

Lệ Dương quả nhiên đoán không sai, công viên đã đóng cửa rồi. Hai người đứng bên ngoài cổng, cứ nhảy lên nhảy xuống ngó vào trong. Một lúc sau Lệ Dương quay sang hỏi Hoàng Quân:

“Đóng cửa mất rồi, giờ phải làm sao đây?”

Hoàng Quân nhún vai.

“Đã mất công tới đây rồi không lẽ lại về?”

Nói rồi anh cúi xuống tháo đôi dép cao gót dưới chân cô ra và ném qua cổng vào bên trong. Cô còn chưa hiểu anh muốn làm gì, Hoàng Quân đã ngồi thụp xuống.

“Dẫm lên lưng tôi trèo vào đi.”

Lệ Dương lùi lại, tròn xoe mắt nhìn anh, Hoàng Quân thấy thế vội giục:

“Cô đứng đấy làm gì vậy? Còn không mau trèo lên, muỗi đốt tôi sưng hết cả chân rồi này.”

Lệ Dương chỉ biết ngoan ngoãn làm theo lời anh như một con búp bê. Cô dẫm lên lưng anh, trèo lên tường, lại ngồi đó, nhìn anh đứng dậy, lấy đà, bật qua tường, nhảy vào trong. Thấy hành động của Hoàng Quân như vậy, Lệ Dương khẽ thốt lên:

“Trời, anh như kiểu ăn trộm lâu năm ấy, chuyên nghiệp quá!”

Hoàng Quân không nói gì, chỉ phui phui quần áo rồi đi lại giật tay ra đỡ Lệ Dương xuống. Cô từ từ chìa bàn tay về phía anh. Ngồi trên tường cao, gió thổi về đêm làm cô thấy lạnh lạnh, nhưng trái tim cô lại rất đổi ấm áp. Người đang chìa tay trước mặt cô biết rằng, cô ngày đêm mong ước có thể cứ mãi nắm lấy đôi bàn tay này mà đi hết cả một đoạn đường đời.

Công viên về đêm thật yên tĩnh, chỉ có hai người ngồi trên một chiếc ghế đá. Ánh điện chiếu xuống dưới sân hai bóng người một nam, một nữ, tường như gần đến nỗi chỉ cần giật tay ra là chạm được vào nhau, mà lại như xa xôi đến độ có kiếm tìm cả đời cũng không bao giờ thấy.

Lúc Lệ Dương đang mãi ngó nghiêng xung quanh xem còn có sinh vật nào ngoài hai người xuất hiện ở công viên vào giờ này không, cô bỗng cảm nhận thấy phía bên trái có một luồng ánh sáng nhẹ. Khẽ quay mặt sang, Lệ Dương thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy trên tay Hoàng Quân đang bê một chiếc bánh gato phủ đầy kem, mặt bánh còn cắm hơn chục cây nến, ánh sáng đánh thức giác quan của cô khi này chính là ánh nến trên chiếc bánh gato này.

Cô nhìn những ngọn nến đang cháy phập phồng, gió thổi làm cho chúng mấy lần suy tắt, rồi lại bùng lên. Lệ Dương vừa đưa tay chặn những đợt gió mới tạt vào khoảng giữa hai người, vừa nhìn Hoàng Quân tròn xoe mắt.

“Sao tự nhiên lại mua bánh kem vậy? Hôm nay là sinh nhật anh sao?”

Nói xong câu đó, Lệ Dương mới nhớ sinh nhật Hoàng Quân là vào tháng ba, không phải thời điểm tiết trời lạnh thế này. Hôm nay cũng chẳng phải ngày lễ gì đặc biệt, Hoàng Quân mua bánh kem làm gì nhỉ? Chẳng lẽ là để kỷ niệm ngày thành lập công viên này ư?

Trong lúc Lệ Dương đang ôm một bụng thắc mắc, Hoàng Quân từ từ đặt chiếc bánh kem vào tay cô. Anh đưa tay chỉnh lại chiếc áo khoác ngoài cho cô, kéo nó cao hơn để cô khỏi lạnh.

“Cô ấy à, đừng có mãi làm việc, mãi quan tâm đến người khác mà đến cả sinh nhật của mình cũng quên.”

“Sinh nhật tôi?”

Lệ Dương ngạc nhiên hỏi lại, cô cho tay vào túi xách rút điện thoại ra xem, trên màn hình hiển thị ngày mười hai tháng mười một. Cô nhoen miệng cười:

“À, thì ra hôm nay là sinh nhật tôi. Sao anh lại biết vậy?”

“Cô thấy chưa, ngày quan trọng với mình thế mà lại không nhớ.”

Lệ Dương không trả lời anh, cô chỉ gượng cười, nụ cười của cô chứa đựng bao tâm tư, nó không tự nhiên như những nụ cười trước đây Hoàng Quân vẫn thấy. Chẳng có chút khó khăn gì để anh có thể nhận ra điều này. Bây giờ thì đến lượt anh thắc mắc:

“Cô sao vậy?”

Cô nhìn anh, ánh mắt dịu dàng và long lanh, ánh mắt đang cố gắng kiềm chế những cảm xúc trong lòng.

“Tôi không sao. Chỉ là do cảm động quá!”

Hoàng Quân chăm chú theo dõi từng biểu cảm trên gương mặt Lê Dương, anh đưa tay gạt nhẹ giọt nước mắt vừa rơi xuống từ khóe mi cô, sau đó hỏi cô với một giọng trầm đều:

“Cô không nhớ hôm nay là sinh nhật mình, không lẽ Hồng Liên cũng không nhắc cô sao?”

Lê Dương vẫn mỉm cười, một giọt nước mắt nữa lại trào ra, chảy xuống rồi bị chặn lại ở khóe môi. Hoàng Quân không lau nước mắt cho cô nữa, thay vào đó, anh nâng cằm cô lên rồi ngồi xích lại để đầu cô tựa vào vai anh. Lê Dương khẽ nói với anh, giọng của cô nhẹ nhàng nhưng lại thật rõ ràng trong tiếng gió:

“Thực ra... hôm nay không phải là sinh nhật tôi.”

Hoàng Quân khẽ giật mình, bờ vai anh rung lên khe khẽ. Anh cúi xuống nhìn vào khuôn mặt Lê Dương, đôi môi cô vẫn đang mỉm cười:

“Ngày tôi ra đời cũng là ngày mẹ tôi mất. Vì không muốn ngày sinh của tôi trùng với ngày giỗ của mẹ nên mẹ của Hồng Liên đã ghi một ngày khác vào giấy khai sinh cho tôi. Từ trước đến nay, tôi vẫn tổ chức sinh nhật cùng Hồng Liên vào ngày sinh của cô ấy, vì thế nên...”

Lê Dương không nói hết câu, giọng cô dần dần chùng lại. Hoàng Quân không hề nghĩ đến tình huống này, anh thấy mình có lỗi. Có phải anh đã vô tình khơi lại nỗi đau trong cô? Có phải anh đang làm cô nhớ đến một khoảng ký ức buồn mà cô không muốn nhớ? Anh thấy cổ họng mình nghẹn nghẹn, và rồi khóe mắt bỗng cay cay.

“Tôi xin lỗi.”

Anh ghé vào tai cô, thốt lên rất khẽ.

Lê Dương ngẩng đầu lên, cô nhìn vào mắt Hoàng Quân. Lần đầu tiên trong cuộc đời cô thấy đôi mắt anh ảm áp và dịu dàng đến vậy. Một cảm giác thật khó tả nhen lên trong lòng cô, một chút buồn, một chút thắc mắc, nhưng hơn hết là hạnh phúc. Cô lắc đầu nhẹ nhẹ:

“Anh đừng nói vậy. Tôi phải cảm ơn anh. Đây là lần đầu tiên có người tổ chức sinh nhật cho tôi theo ngày sinh ghi trong giấy tờ.”

Nói xong câu đó, Lê Dương lại tiếp tục lợi dụng bờ vai Hoàng Quân. Cô giữ bó vệ ngoài đa sầu đa cảm từ nãy tới giờ, giọng điệu bỗng chốc trở nên lãnh lớt:

“Dù là không đúng ngày thật, nhưng cũng chứng tỏ anh quan tâm đến tôi. Tôi thực sự cảm thấy rất vui.”

Hoàng Quân nhoen miệng cười, anh lần này không lên tiếng phản đối những suy nghĩ của Lê Dương nữa, cho cô thích hiểu thế nào cũng được. Hoàng Quân vẫn không muốn nói cô biết, khi cầm bản sơ yếu lý lịch của cô trên tay, thông tin đầu tiên mà anh nhìn vào chính là ngày tháng năm sinh của cô, để biết rằng cô và Ngọc Linh không sinh cùng ngày cùng tháng. Con số mười hai, mười một không hiểu sao cứ tự động lưu giữ vào trong bộ não của anh, mặc dù anh không hề có ý định sẽ nhớ nó.

Hôm đó, Lê Dương cũng phải khẳng định rằng trong những năm tháng cô tiếp xúc với Hoàng Quân, cô chưa bao giờ thấy anh dễ tính như vậy. Anh trả lời tất tần tật những câu hỏi thậm chí là ngớ ngẩn của cô một cách rất thật lòng. Anh cũng không ngần ngại đáp ứng yêu cầu ngồi hát cho cô nghe. Đó cũng là lần đầu tiên Lê Dương tựa đầu vào vai Hoàng Quân, mới phát hiện bờ vai anh rất rộng và ảm áp, và cũng không biết vô tình hay cố ý, bàn tay cô đã đặt trong tay Hoàng Quân từ lúc nào, anh cũng rất tự nhiên mà nắm lấy, cảm thấy những hành động bất thường này thì ra lại bình thường như vậy.

Đó là sinh nhật đáng nhớ nhất trong cuộc đời của Lê Dương. Cho dù nó diễn ra không đúng ngày, nhưng mỗi khi nghĩ lại cô đều bắt gặp mỉm cười hạnh phúc. Một sinh nhật cho cô nếm trải những cảm xúc sợ hãi lẫn ngọt ngào, đọng lại trong tim cô thành một dòng hồi ức tốt đẹp không thể nào quên.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: MỐI TÌNH OAN GIA

Hôm sau, khi Lê Dương đang bù đầu với một đồng hồ sơ bệnh án thì Hồng Liên gọi điện cho cô, nói rằng cô ấy đang ở Passion, có thời gian thì gặp nhau một chút. Ban đầu Lê Dương khá ngạc nhiên và lo lắng, sau đó Hồng Liên mới giải thích với cô, Hồng Liên đưa Trần Vũ Hải vào bệnh viện. Nghe nói anh ta bị ngộ độc thực phẩm.

Nói đi cũng phải nói lại, kể từ sau khi có phen đụng độ ở trường và coi Trần Vũ Hải như kẻ thù, Hồng Liên lại làm việc cùng công ty với anh ta. Nhiều lần cô thật muốn bỏ việc vì tính cách hai người không hợp nhau, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vào được phòng pháp chế của một tập đoàn chế tác trang sức hàng đầu như Star cũng đâu phải chuyện dễ dàng, nếu chỉ vì anh ta mà từ bỏ thật không đáng. Lâu dần Hồng Liên cũng nhận ra Trần Vũ Hải có khá nhiều ưu điểm. Anh ta rất đẹp trai, không rượu chè, không hút thuốc, rất chuyên tâm làm việc, thông minh và nhạy bén. Xem ra cô ngay từ đầu đã có ấn

tượng không tốt nên mọi việc anh ta làm mới khiến cô chướng mắt như vậy, chứ nhìn trước nhìn sau thì ở cái văn phòng lớn này có cô gái nào là không mê mẩn anh ta. Đánh giá khách quan một chút thì con người này cũng không phải quá tệ, miễn cưỡng cũng có thể làm bạn bè.

Chính vì thế Hồng Liên cũng dần dần chấp nhận việc mỗi ngày đều ngồi cùng một phòng làm việc với Trần Vũ Hải, hơn nữa thì thoảng cũng vẫn nói chuyện phiếm với nhau, cô nhận ra mình không còn ghét Trần Vũ Hải như trước nữa, ngược lại còn có một chút cảm mến.

Gần đây quỹ tài chính của Star liên tục có những khoản thu chi bất thường. Đầu tuần trước còn có đại diện Viện Kiểm sát thành phố và một số cán bộ công an tới trụ sở công ty yêu cầu kiểm tra đột xuất hóa đơn, chứng từ. Trong khoảng thời gian này, chuyên viên của Phòng pháp chế ai cũng bận rộn hơn vì phải sàng lọc cũng như hợp pháp hóa đủ các loại hồ sơ, sổ sách.

Hôm qua Trần Vũ Hải phải ở lại nghiên cứu báo cáo tài chính của công ty đến tận khuya, sáng ra Hồng Liên đến văn phòng đầu tiên, thấy anh ta nằm gục xuống bàn làm việc mới lay dậy thì phát hiện mặt Trần Vũ Hải tím tái, cả người lạnh toát mới hốt hoảng đưa anh ta tới bệnh viện.

“Bệnh nhân bị ngộ độc thực phẩm và có triệu chứng cảm lạnh nên cơ thể mất sức. Chỉ cần truyền dịch sẽ nhanh chóng ổn định lại thôi.”

Hồng Liên nghe bác sỹ nói thế liền thở phào nhẹ nhõm khiến Lê Dương bật cười. Cô nói chưa từng thấy Hồng Liên lo lắng cho ai nhiều như vậy.

Trong khi Trần Vũ Hải đang truyền nước, Lê Dương và Hồng Liên ra ghế đá trước phòng hồi sức cấp cứu ngồi tám chuyện.

“Cậu quan tâm Trần Vũ Hải như vậy, không phải đã thích anh ta rồi đấy chứ?”

“Thích á? Cậu đừng đùa, với ai thì có thể, chứ với anh ta thì không bao giờ.” Hồng Liên lắc đầu không chút do dự.

“Tớ có thể nhìn thấy điều đó. Người ngoài cuộc vẫn thường sáng suốt mà.”

Hồng Liên quay sang nhìn Lê Dương. Cô hoàn toàn không nghi ngờ về năng lực nắm bắt tâm lý người khác của cô bạn thân này. Chính bản thân cô cũng không thể phủ nhận, cô ngày càng để ý đến Trần Vũ Hải nhiều hơn, muốn biết anh ta thích gì, ghét gì. Thậm chí cho đến bây giờ, cô hiểu rõ những thói quen của Trần Vũ Hải còn hơn thói quen của chính mình.

“Cậu thấy thế thật à?” Hồng Liên thấp giọng rụt rè.

Lê Dương không trả lời mà chỉ hỏi lại:

“Cậu có bao giờ cảm thấy khó chịu khi bắt gặp anh ấy thân mật với một cô gái khác không? Có bao giờ tự nhiên đang ngồi một mình lại nhớ đến anh ấy không? Có từng nghĩ cậu sẽ thế nào nếu một ngày không còn được nhìn thấy anh ấy không?”

Hồng Liên lắc đầu.

“Tớ chưa từng nghĩ đến những điều này. Cậu đối với Hoàng Quân luôn có những cảm giác đó sao?”

Lê Dương gật đầu thay cho câu trả lời. Cô đối với tâm lý người khác rất nhạy bén, nhưng mỗi khi trước mặt Hoàng Quân lại dường như không thể nắm bắt được suy nghĩ của anh. Nhiều lúc cô rất muốn biết những cảm xúc thật Hoàng Quân dành cho cô, để cho dù có chút thất vọng, cô cũng không cần phải gắng gượng nuôi dưỡng hy vọng nữa. Nhưng cô mãi mãi không thể hiểu được anh thực sự đang nghĩ gì.

“Nếu một ngày... Tớ chỉ giả sử thôi, Hoàng Quân rời xa cậu, cậu sẽ thế nào?”

“Tớ cũng không biết nữa. Lúc nào tớ cũng tự an ủi bản thân rằng, tớ chăm sóc tốt cho anh ấy chẳng qua chỉ vì tớ là một bác sỹ, và đối với bất cứ bệnh nhân nào tớ cũng đều như vậy. Tớ cũng biết mình vĩnh viễn không bao giờ có thể thay thế Ngọc Linh được. Cậu biết không, sức ảnh hưởng của một người đã khuất thực sự rất lớn. Vậy nên nếu một ngày, Hoàng Quân tìm được một người có thể khiến anh ấy thương yêu như Ngọc Linh, tớ sẽ chủ động rời xa anh ấy.”

Lê Dương nhoen miệng cười, nụ cười của cô thánh thiện không vướng chút bụi trần. Hồng Liên nhìn thấy nụ cười này lại có cảm giác xót xa.

“Trước đây cứ tưởng cậu tiếp xúc nhiều với anh ta nên mới có cảm giác gần gũi thôi, không ngờ cậu lại yêu anh ta thật, còn sâu đậm như vậy.”

Lê Dương bật cười, cô cho hai tay vào túi áo blouse.

“Hồng Liên này, tớ với cậu có phải rất giống nhau không? Ban đầu đều có ấn tượng không tốt về họ, rồi yêu tự lúc nào mà ngay cả bản thân cũng không hề hay biết. Tớ cũng không biết tớ bắt đầu thích Hoàng Quân từ khi nào nữa. Khi đến nhà chữa bệnh cho anh ấy, thấy anh ấy là một người chung tình, tớ đã cảm động, rồi cứ vu vơ nhớ mỗi khi không gần bên anh ấy. Rồi bây giờ, như một thói quen, mỗi ngày tớ đều muốn nhìn thấy anh ấy, muốn ở bên anh ấy.”

“Sao cậu không thử hỏi Hoàng Quân xem trong trái tim anh ta cậu đứng ở vị trí nào? Hai người định cứ mãi dây dưa thế này sao?”

“Tớ không muốn anh ấy phải khó xử. Cho dù ở vị trí nào, quan trọng là tớ có thể khiến anh ấy vui cười trở lại, có thể sưởi ấm trái tim của anh ấy, thì dù có phải làm người thay thế, tớ cũng cam lòng.”

Hai cô gái say sưa trò chuyện, không hề biết rằng ở sau gốc cây cạnh ghế đá, Hoàng Quân đến từ lúc nào. Từng lời, từng lời của Lê Dương len lỏi vào

đáy trái tim anh, trải ra trong tâm trí anh thành một dòng suy nghĩ. Phải rồi, tại sao anh chưa bao giờ nghĩ tới, rốt cuộc vị trí của cô trong trái tim anh là gì? Anh chưa từng nghĩ, tương lai của hai người rồi sẽ đi về đâu? Mỗi khi ở bên cạnh Lê Dương anh đều muốn nâng niu, muốn chở che, bảo vệ cho cô, là anh đang yêu thương cô hay chỉ đang cố níu giữ một chút gì còn lại của Ngọc Linh?

Lê Dương và Hồng Liên giật mình quay lại khi nghe tiếng hắng giọng của Hoàng Quân, về mặt cả hai đều bối rối hết như khi đang ăn vụng vô tình bị người khác bắt được. Nhưng Hoàng Quân cố làm ra vẻ như anh vừa mới xuất hiện, không hề biết này giờ hai cô gái đang nói chuyện về vấn đề gì. Anh tiến lại gần và cố nở một nụ cười thật tươi để che giấu những băn khoăn trong lòng.

“Anh đến đây làm gì vậy?” Lê Dương thấy Hoàng Quân có chút ngạc nhiên.

“Trần Vũ Hải nằm viện, tôi tới thăm cậu ấy.”

“Anh là bạn của Trần Vũ Hải sao?”

Hồng Liên hỏi lại, trong giọng nói không giấu được vẻ ngạc nhiên. Cô cũng không để ý rằng vừa mới gặp nhau nhưng cô và Hoàng Quân ngay cả câu chào hỏi cũng chưa có.

Hoàng Quân nhìn sang phía Hồng Liên, ánh mắt ngập tràn thắc mắc.

Lê Dương lúc này mới chợt nhớ ra, cô vẫn còn chưa giới thiệu hai người họ với nhau.

“À. Tôi quên mất chưa giới thiệu, cô ấy là chị em cùng phòng của tôi”. Lê Dương chỉ tay qua phía Hồng Liên, sau đó hướng ánh mắt lên gương mặt Hoàng Quân: “Còn đây là Hoàng Quân, bệnh nhân mà tớ kể với cậu đó.”

Hoàng Quân mỉm cười gật đầu chào, Lê Dương nhìn sang phía Hồng Liên tiếp tục:

“Anh ấy là bạn thân của Trần Vũ Hải.”

“Trùng hợp vậy sao?” Hồng Liên không giấu được vẻ bất ngờ và thích thú trên khuôn mặt. “Trần Vũ Hải là đồng nghiệp của tôi, chúng tôi làm cùng công ty.”

“Cô là chuyên viên pháp chế của Star ư?”

Hồng Liên gật đầu.

“Đúng vậy, sao anh biết?”

Lê Dương ghé sát vào tai Hồng Liên khẽ thì thầm: “Anh ấy là Giám đốc sáng tạo của Star đấy, lần trước tớ không biết mới bảo với cậu là nhân viên thiết kế.”

“Giám đốc sáng tạo?” Hồng Liên thấp giọng lặp lại, cô không ngờ vị Giám đốc sáng tạo nổi tiếng tuổi trẻ tài cao trong công ty mà cô luôn muốn có cơ hội được diện kiến lại là anh chàng bệnh nhân tính cách quái gở Lê Dương thường hay kể. Thế giới này quả thật nhỏ bé, thảo nào lần trước khi anh ta gửi địa chỉ công ty qua tin nhắn cho Lê Dương, cô đã thấy vô cùng hoài nghi.

Hồng Liên nhìn sang phía Hoàng Quân mỉm cười chào lại anh. Trong đầu không biết Trần Vũ Hải có nói xấu gì cô với vị Giám đốc này không? Dù sao cũng là lãnh đạo trong công ty, không nên để anh ta có những ấn tượng xấu về mình.

Hoàng Quân cũng thấy khá bất ngờ, nhưng anh cũng không hỏi Hồng Liên gì thêm. Star rộng lớn như vậy, lại có cả nghìn nhân viên, anh cũng không thể biết hết được từng người. Hơn nữa phòng pháp chế hầu như hoạt động độc lập với bộ phận kinh doanh, các luật sư ở đây ngoài Trần Vũ Hải ra thì Hoàng Quân gần như chưa tiếp xúc thêm với bất kỳ ai khác.

“Trần Vũ Hải vừa tỉnh rồi, cậu ấy kêu đói bụng nên tôi ra ngoài mua chút đồ ăn, hai cô đang nói chuyện gì vậy?”

Sau màn chào hỏi qua lại, Hoàng Quân mới giải thích lý do vì sao anh lại có mặt ở dưới sân bệnh viện.

“Chuyện phiếm ấy mà.” Lê Dương trả lời nhanh và thờ phào nhẹ nhõm trước câu hỏi của Hoàng Quân. Xem ra anh cũng vừa mới đến, vẫn chưa nghe được tâm sự này giờ của cô với Hồng Liên.

Hoàng Quân giờ cao chiếc cặp lồng đựng cháo đang cầm trong tay, khẽ nghiêng đầu:

“Vậy không làm phiền hai cô nữa, tôi mang đồ ăn vào cho cậu ấy.”

Vì muốn tạo không gian riêng cho cô bạn tiếp tục theo đuổi “người tình trong mộng” của mình, Hồng Liên mới tiến lại gần đỡ lấy chiếc cặp lồng trong tay Hoàng Quân.

“Để tôi mang vào cho, tôi cũng muốn xem anh ta thế nào rồi.”

Không để Hoàng Quân kịp phản ứng, Hồng Liên quay người đi thẳng vào khu nhà Trần Vũ Hải đang nằm. Lê Dương và Hoàng Quân hướng mắt nhìn

theo, Lê Dương bỗng bật cười:

“Xem cậu ấy vội vàng chưa kia.”

Hoàng Quân không đáp lại lời cô, bởi vì lúc này trong lòng anh đang ngổn ngang những suy nghĩ.

oOo

Hồng Liên đặt cặp lồng cháo lên chiếc tủ đựng đồ của bệnh nhân ở phía đầu giường Trần Vũ Hải đang nằm. Cô nhìn anh cười, nhưng không phải nụ cười vui mừng khi thấy anh vừa trải qua cơn hoạn nạn mà là một nụ cười đầy giễu cợt.

“Hôm qua anh tự nấu ăn đấy à? Làm sao mà để bị ngộ độc vậy?”

Trần Vũ Hải vừa mới ốm dậy, cơ thể anh còn rất mệt mỏi. Anh biết bây giờ đầu khẩu với Hồng Liên là không cân sức. Trước đây khi hai người tranh cãi, Hồng Liên bao giờ cũng là người chịu áp lực và bỏ cuộc trước, và phương pháp trả đũa của cô là đi rêu rao rằng anh là kẻ chấp nhặt với phụ nữ, rằng người ta nói hai người đàn bà và một con vịt sẽ thành một cái chợ, nhưng chỉ cần một mình Trần Vũ Hải và không cần con vịt nào cả thì cũng chẳng kém gì chợ Tết giờ cao điểm. Vì thế mà những người trong văn phòng đều cho rằng hai người không ưa nhau, và sự gán gù đến lạ lùng dạo gần đây là một chuyện rất đáng bàn luận.

Trần Vũ Hải nhếch mép cười, anh muốn Hồng Liên thấy rằng anh chưa bao giờ thua cô về lĩnh vực này.

“Cô vẫn thường hỏi thăm người bệnh thế này sao?”

Hồng Liên chẳng hề để ý đến câu hỏi của Trần Vũ Hải, cũng chẳng thèm xiên xia anh ta thêm nữa. Nếu cứ tiếp tục trêu chọc thì chẳng phải cô tiểu nhân quá sao? Lợi dụng tình trạng không thể chống cự được của nạn nhân để phạm tội là điều cô ghét nhất. Vì thế cô cũng không bao giờ lợi dụng lúc anh ta yếu thế hơn mình để bắt nạt. Hồng Liên nghĩ như vậy và sau đó mỉm cười tự cho rằng mình cao thượng.

“Cô cười gì?” Trần Vũ Hải chăm chú nhìn vào nụ cười “cao thượng” của Hồng Liên thắc mắc.

“Cười vì thấy anh vẫn còn sống, được chưa?”

Hồng Liên múc cháo ra bát, thầm nghĩ sao con người này cứ thích chằm ngòi chiến tranh thế nhỉ?

“Thế à? Thế thì cô phải nhìn tôi mà cười chứ, cô nhìn tôi cháo cười người nào không biết lại tưởng...”

“Tưởng gì?” Hồng Liên theo phản xạ đập lại ngay. Có lẽ từ trước tới giờ cô đã quen với việc nếu cô nói một câu thì Trần Vũ Hải không được phép nói hai câu.

“Tưởng cô lâu rồi chưa được ăn cháo.”

Trần Vũ Hải nhún vai. Sở trường của anh chính là đẩy cái hứng cãi nhau của Hồng Liên lên cao trào rồi sau đó bất ngờ cắt cụt, hết như một bộ phim đang xem đến đoạn gay cấn thì bị cúp điện, để làm cho người ta nổi điên nhưng lại không thể làm gì được. Về khoản này thì dù khi anh khỏe mạnh hay đau ốm, Hồng Liên cũng không bao giờ có thể trở thành đối thủ của anh.

Hồng Liên thật muốn bê cả tô cháo đang bốc khói lên húp sạch trước mặt Trần Vũ Hải, để xem anh ta còn nói gì nữa không. Nhưng cái ý nghĩ đó dập tắt ngay khi cô nghe tiếng bụng Trần Vũ Hải réo ừng ục. Phải rồi, từ tối qua, chính xác là từ trưa hôm qua đến hôm nay đã hơn một ngày anh ta hình như chưa có gì vào bụng, nghĩ cũng tội nghiệp. Cô mà làm thế thì quả thật ác quá. Dù gì cũng là đồng nghiệp, nhờ chuyện này lộ ra thì cô còn mặt mũi nào đến công ty nhìn mọi người.

Nghĩ vậy, cô bụng to cháo giờ ra trước mặt Trần Vũ Hải, giọng lạnh lùng.

“Anh ăn đi mà lấy sức cãi nhau với tôi.”

Nhưng Trần Vũ Hải đưa tay gạt tô cháo ra, anh nhăn mặt nhìn cô.

“Bụng tôi bây giờ toàn nước, tôi phải cho nó ra thì mới húp bát nước này tiếp được.”

Hồng Liên hơi đỏ mặt. Cái việc tể nhị thế mà anh ta cứ bỏ bỏ cái miệng.

“Vậy anh đi cho ra đi, nói với tôi làm gì?”

Trần Vũ Hải nhồm người ngồi dậy.

“Cô không nhìn thấy à? Tôi đang truyền nước không thể rút kim ra được. Phải có người cầm chai dịch truyền tôi mới đi được chứ.”

Ra vậy. Hóa ra anh ta muốn cô làm hộ lý dẫn vào nhà vệ sinh, thảo nào nãy giờ nói chuyện với cô từ tế hơn hẳn mọi khi. Con người anh ta, nếu không phải là có chuyện cần người khác giúp đỡ thì làm gì nói năng nhẹ nhàng thế chứ. Biết thế lúc này cô chẳng thay Hoàng Quân mang cháo lên cho anh ta. Dù biết tiểu tiện là nhu cầu thiết yếu của con người, nhưng cô với anh ta đâu phải thân thiết gì. Mà nghĩ lại mới thấy, sao anh ta nằm viện mà không thấy

người nhà vào thăm vậy, lẽ nào anh ta là trẻ mồ côi?

“Cô nghĩ cái gì vậy? Tôi sắp vỡ thận rồi này.” Trần Vũ Hải cắt ngang những suy nghĩ của Hồng Liên.

“Để tôi xuống gọi Hoàng Quân dẫn anh đi.” Hồng Liên trầm ngâm một lúc, nhận thấy đây có vẻ là giải pháp tốt nhất.

“Gọi cái gì chứ? Cô xuống tới nơi gọi được cậu ấy lên đây thì tôi vỡ thận chết rồi. Cô chỉ cần cầm theo chai dịch truyền cho tôi thôi, ai bắt cô cởi quần xi cho tôi mà cô dè chừng dữ vậy.”

“Anh vô duyên vừa thôi. Tôi dè chừng gì chứ? Nhà vệ sinh ở đâu?”

“Tôi không biết.”

“Không biết?” Hồng Liên nhắc lại nửa câu nói của Trần Vũ Hải với vẻ sùng sốt. Nhưng rồi cô nhận ra anh ta cũng mới nhập viện hôm qua, không biết nhà vệ sinh ở đâu cũng là chuyện bình thường.

“Vừa đi vừa hỏi đường vậy, cái nhà vệ sinh to đùng chứ có phải con ruồi đâu mà lo không tìm thấy. Tôi chịu không nổi nữa rồi.” Trần Vũ Hải vừa ôm bụng vừa gục Hồng Liên tới tấp.

Bệnh viện Passion khá lớn, có tất cả sáu tòa nhà, mỗi tòa từ tám đến mười tầng. Đa số các phòng bệnh đều không khép kín, mỗi tầng có hai nhà vệ sinh ở hai đầu, tuy nhiên đường vào nhà vệ sinh có một khúc rẽ nên nếu đứng ở cửa phòng bệnh thì sẽ không nhìn thấy được. Hồng Liên dẫn Trần Vũ Hải vào nhà vệ sinh nằm phía bên tay trái phòng bệnh của anh, cô treo cái bình đang còn gần nửa dung dịch lên chiếc đinh đóng trên góc tường rồi đóng cửa lại và ra ngoài đứng chờ.

Khi đang đứng đợi ở hành lang, Hồng Liên nhìn thấy một người đàn ông đi vào nhà vệ sinh nam. Dáng người dong dong cao, cái đầu hói, nước da ngăm đen và đôi kính đeo trễ xuống gần mũi. Không khó khăn để cô nhận ra đây chính là Đỗ Xuân Diệp – Giám đốc điều hành của Star, người có địa vị cao thứ hai trong công ty chỉ sau Chủ tịch Hội đồng quản trị Đỗ Xuân Trọng. Hồng Liên trong đầu ngập tràn thắc mắc: Đỗ Xuân Diệp đến Passion làm gì nhỉ?

Đỗ Xuân Diệp đứng trong nhà vệ sinh nam gọi điện thoại rất lâu, sau đó mới đi ra ngoài với vẻ lén lút. Sau khi ông ta đã đi khuất xa, Hồng Liên mới giật mình nhớ đến Trần Vũ Hải. Anh ta làm cái gì trong đó mà lâu vậy, cô băn khoăn. Cô đang định tiến lại gần gõ cửa hỏi xem anh ta có làm sao không thì cửa phòng vệ sinh bật mở, Trần Vũ Hải bước ra và đưa mắt nhìn xung quanh nhưng không thấy ai ngoài cô. Anh nhìn cô mỉm cười:

“Xong rồi, thoải mái quá!”

“Tôi tưởng anh ngủ trong đây rồi, đang định gọi anh dậy đó.” Hồng Liên khẽ lườm anh một cái.

“Ngủ đâu, tôi đau bụng nên ngồi lâu thôi. Về phòng ăn cháo thôi, tôi đói rã ruột ra rồi.” Trần Vũ Hải đưa chai dịch truyền cho Hồng Liên cầm rồi tiến về phía hành lang.

Hồng Liên khẽ rướn người theo vì thấy sợi dây truyền dần dần căng ra, cô nói với theo Trần Vũ Hải đang vừa đi vừa suy nghĩ cái gì đó:

“Anh rửa tay đã chứ? Bẩn quá!”

Vì không quá nặng nên ngay chiều hôm đó Trần Vũ Hải đã có thể về nhà. Thực ra Lê Dương khuyên anh nên nằm theo dõi một buổi tối, đến sáng mai hãy về nhưng anh nhất quyết không chịu ở lại. Con người của anh, từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ phải nằm viện nên không chịu nổi mùi thuốc, mùi dao kéo ở đây.

Lê Dương dặn anh chú ý một chút khi ăn uống, bây giờ hầu hết những quán cơm văn phòng đều không đảm bảo vệ sinh an toàn thực phẩm. Hoàng Quân nói với cô rằng trước nay cho dù bận rộn mấy Trần Vũ Hải cũng luôn duy trì thói quen tự nấu ăn, dù là đàn ông nhưng anh đảm đang chẳng khác gì phụ nữ, chắc hôm qua bất đắc dĩ lắm mới phải đi ăn ở ngoài. Lê Dương nghe xong liền bật cười, cô thầm nghĩ nếu thế thì Trần Vũ Hải với Hồng Liên chẳng hợp nhau chút nào, vì Hồng Liên sẵn sàng lại bảo Lê Dương ra ngoài ăn cơm. Hồng Liên không thích nấu ăn, vì thế mà mỗi lần mẹ Tâm có ý định dạy cô điều kiện đủ lý do để từ chối, mà cái lý do cô sử dụng đều nhất đó là nếu ai cũng tự mình nấu nướng thì chẳng phải những quán cơm, những nhà hàng phải đóng cửa hết sao?

oOo

Nhà kho số hai khu Mê Linh lúc hai giờ sáng vắng tanh vắng ngắt. Trần Vũ Hải thầm cảm ơn lần ngộ độc này đã cho anh nghe lén được một thông tin quý giá. Hôm qua lúc xem xét báo cáo kiểm toán của Star, Trần Vũ Hải phát hiện ra có một chỗ rất bất thường. Gần đây công ty liên tục thực hiện các giao dịch chuyển tiền, mà chủ yếu là chuyển vào tài khoản của một công ty khác có tên là San-Apple. Tuy nhiên trong sổ sách kế toán ghi lại những khoản thu của thì không chênh lệch nếu và số tiền chuyển đi hầu như chỉ nằm trên giấy tờ. Qua điều tra, Trần Vũ Hải phát hiện hơn năm mươi phần trăm cổ phần của San-Apple là do Star góp vào. Như vậy rất có thể có kẻ đã lợi dụng danh nghĩa của Star để thực hiện hành vi kinh doanh các mặt hàng bị pháp luật cấm, nói cách khác sử dụng San-Apple như một vỏ bọc bên ngoài để che giấu hành vi rửa tiền.

Khi phát hiện ra điều này, Trần Vũ Hải đã vô cùng hoài nghi, anh chưa kịp nói với Hoàng Quân thì đã bị ngộ độc phải nhập viện. Và điều anh không hề nghĩ tới là trong nhà vệ sinh của Passion, anh vô tình nghe được cuộc điện thoại của Đỗ Xuân Diệp về một thương vụ mua bán ma túy. Điều này chứng minh những phán đoán trước đó của Trần Vũ Hải là hoàn toàn chính xác, San-Apple thực chất chỉ được thành lập ra để che giấu những giao dịch bất hợp pháp và ngoài luồng của vị Giám đốc điều hành rất được mọi người tin cậy kia.

Điều này nếu bị cơ quan quản lý Nhà nước phát ện thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, không chỉ ảnh hưởng đến danh tiếng của Star mà rất nều người vô tội có thể sẽ phải ngồi tù chỉ vì sự sơ suất của mình. Chỉ cần chứng minh Đỗ Xuân Diệp có hành vi buôn bán ma túy thì những lợi nhuận bất thường thu được của một công ty chưa bao giờ thực ện hành vi kinh doanh trên thực tế như San-Apple coi như đã có lời giải.

Mặc dù biết rằng đây là một hành động hết sức nguy ểm, thậm chí có thể mất mạng nhưng cái máu luật sư đã thôi thúc Trần Vũ Hải phải tìm ra chân lí. Anh khê khằng tiến lại phía cửa nhà kho, hơi thở mệt mỏi vì chưa được nghỉ ngơi đầy đủ, gió lạnh t thoảng lại thổi mạnh kén toàn thân anh càng mỗi một hơn. Anh cẩn thận bấm dây mật mã nghe được lúc cêu, cánh cửa nhà kho bật mở mang theo tiếng cọt kẹt kén anh giật mình. Anh rón rén lách vào trong và đóng cửa lại.

Bên trong nhà kho ngổn ngang những thùng to nhỏ xếp chồng lẫn lên nhau. Nhà kho rộng nhưng chỉ chừa ra một lối đi nhỏ ở giữa. Trong những thùng hàng tưởng chừng như vô hại kia chứa đựng hàng ký heroin. Nhưng vấn đề trở nên khó khăn vì Trần Vũ Hải không biết thùng nào chứa thứ chất bột màu trắng nguy ểm ấy. Anh cần phải kiểm tra chắc chắn, vì nếu cơ quan điều tra tới đây mà không lục soát được thì mọi chuyện sẽ trở nên phức tạp hơn rất nều, và cách kiểm tra duy nhất là rạch các thùng ra để xem.

Trần Vũ Hải đi một vòng và phát ện ra có rất nều thùng không bị bít bằng băng dính. Giác quan nghề nghiệp nói với anh rằng, bọn buôn thuốc pên chẳng bao giờ để hàng của chúng hờ hênh như vậy, vì thông thường khi qua cửa kiểm soát, nhân viên an ninh sẽ kiểm tra một số thùng hàng đã mở sẵn ở phía trên. Anh tiến vào sâu bên trong, có ba céc thùng đặt gần một bàn làm việc có lẽ đã bỏ ở đây từ khá lâu nên bụi bám bám đầy. Anh định mở thùng ra để xem thử thì tiếng thì thầm bên ngoài cửa nhà kho làm anh giật mình hoảng hốt, tiếng nhấm nhả bảo mật, tiếng cửa kho cọt kẹt mở. Anh nhanh chóng lách người vào khe giữa hai chồng thùng hàng xếp trên một dãy rồi chui vào gầm céc bàn đầy bụi bám.

K Trần Vũ Hải còn chưa kịp xoay người vào sâu trong gầm bàn thì một bàn tay đưa ra bịt lấy miệng anh kén anh suýt ngất vì hoảng hốt, anh quay đầu nhìn lại và tròn mắt k phát ện kẻ lạ mặt chính là Hồng Liên. Lúc đó cô cũng vừa phát ện ra Trần Vũ Hải, miệng cô há hốc ngạc nèn nhưng rõ ràng cơ mật đã dãn ra rất nều. Có lẽ k cô đang mải lục lợi thì Trần Vũ Hải vào nèn vội chui xuống đây núp. Cô thật không biết nếu cái người chui vào gầm bàn kia mà không phải anh thì số phận của cô hôm nay sẽ ra sao?

Hai người chỉ kịp nhìn nhau mấy giây thì từ ngoài cửa đã có tiếng bước chân đi vào trong kho. Không phải chỉ có một mà là tới ba bốn người, trong đó có cả cha con Đỗ Xuân Diệp. Có lẽ bọn chúng đến đây kiểm tra hàng lần cuối trước k đem đi giao. Tiếng bước chân mỗi lúc một gần về phía hai người. Bọn chúng trao đổi với nhau ngày giờ giao hàng, ám ệu và cả việc phối hợp nếu chẳng may có sự cố khi qua cửa an ninh. Quả thật là rất có kinh nghiệm và tinh vi, xem ra đây không phải là lần đầu tiên chúng thực ện những hành vi này.

Chúng rạch ba céc thùng hàng ở bên cạnh bàn, quả nèn đây là thùng hàng chứa heroin, chẳng trách nó được đặt vào trong khe sâu như vậy. Một tên lấy tay phui bụi trên céc bàn và ngồi lên chuẩn bị ném thứ thuốc pên. Trần Vũ Hải và Hồng Liên ngồi ngay dưới chân bàn, phải nép hết mình để không bị phát ện. Nếu là ban ngày thì chắc chắn hôm nay hai người không còn đường thoát, nhưng may sao trời tối, ánh đèn trong kho lại lờ mờ nèn chỉ còn mong sao bọn chúng không phát ện ra.

Trần Vũ Hải quay người lại nép sát vào Hồng Liên để lưng của anh không bị thò ra ngoài, và anh giật mình k thấy mặt Hồng Liên nhăn rúm lại, rằng cô ngấn chặt vào nhau, rõ ràng cô đang đau đớn. Anh còn chưa ều cô bị làm sao thì bàn lại nhún xuống lần nữa, và lúc này Hồng Liên bật lên một tiếng rên chỉ khê như tiếng thở, vậy mà Trần Vũ Hải tưởng chừng như là tiếng bom nổ. Anh hốt hoảng phát ện bàn tay trái của Hồng Liên đang bám trên céc lò xo làm lực bẫy để giữ mặt bàn, và k tên kia ngồi xuống thì céc lò xo nèn lại kẹp bàn tay cô vào giữa. Nếu là bình thường thì cô lẽ có đã la lên om sòm, nhưng dường như lúc này, k cân nhắc giữa những ngón tay và mạng sống của hai con người, cô buộc lòng không cho cái bản tính tiểu thư của mình bộc lộ ra. Cô cố ngấn răng để không bật lên tiếng kêu, cô bám bàn tay phải vào bờ vai Trần Vũ Hải thật chặt để làm dịu đi cảm giác đau đớn.

Trần Vũ Hải nhìn bàn tay bị ép xuống đến rỉ máu của Hồng Liên, đôi mắt anh đỏ ngầu và trái tim anh thất lại, như thể chính bản thân anh đang phải chống chọi với nỗi đau này vậy. Anh đưa tay ra giữ chặt lấy bờ vai Hồng Liên, nước mắt giàn giụa nhìn cô là đi vì đau. Rồi anh đưa bàn tay mình vào miệng cô như sợ cô đau quá cần phải lười. Bàn lại lún xuống, đôi mắt Hồng Liên mở to, khuôn mặt Trần Vũ Hải mờ dần đi trong làn nước mắt của cô, cô cố ngoảnh mặt để đẩy bàn tay anh ra nhưng không được. Lúc này cô chỉ còn sức để ngấn răng, và bàn tay của Trần Vũ Hải cũng rướm máu, máu của anh tràn xuống khoe môi cô. Hồng Liên ều anh đang làm gì, vì thể cô càng muốn rút tay anh ra khỏi miệng mình nhanh hơn. Khi cô đẩy được bàn tay của Trần Vũ Hải ra ngoài thì những dấu răng đã hằn sâu vào lớp thịt của anh. Bàn tay máu ầy giữ lấy khuôn mặt cô, và rất vội vàng, anh ghé đầu xuống áp chặt môi mình vào môi cô. Hồng Liên trong thoáng chốc chỉ biết tròn mắt, cảm giác đau đớn bỗng chốc vụt biến đi, cô khê nhắm mắt và tưởng chừng thời gian như ngừng lại.

Tiếng cửa nhà kho khép lại gần nửa phút hai người mới dám mở mắt và ngẩng đầu nhìn nhau, trong ánh mắt có cả tiếng thở phào nhẹ nhõm và niềm hân hoan. Trần Vũ Hải nhẹ nhàng rút bàn tay cô ra khỏi vị trí céc lò xo và lấy céc khăn tay anh mang theo bên mình quăn lại để máu ngưng chảy. Lúc này Hồng Liên không còn biết gì nữa, mồ hôi cô đầm ềa, gương mặt nhợt nhạt, cô lịm dần trong vòng tay anh.

K Hồng Liên tỉnh dậy thì nắng đã nhuộm vàng cả một khoảng trời. Mùi thuốc, mùi dao kéo, cả tiếng người ồn ào qua lại cho cô biết rằng mình đang ở bệnh viện. Cô khê lắc lắc đầu cho tỉnh táo. Không biết cô đã nằm ngủ bao lâu mà thấy toàn thân tê cứng. K nhìn về phía cửa sổ, cô nhận ra được hình dáng quen thuộc đang đứng quay mặt ra bên ngoài. Mất mấy giây để cô nhớ lại tất cả những chuyện đã xảy ra, và cũng để biết chắc rằng mình đã an toàn trở về.

Nghe thấy tiếng động phía sau, Trần Vũ Hải quay lại nhìn cô nở nụ cười. Chưa bao giờ Hồng Liên thấy nụ cười anh dành cho cô dịu dàng và ấm áp đến vậy. Một cảm giác hạnh phúc mon man len lỏi trong lòng cô, như một phản xạ tự nèn, cô cũng cười nhìn anh đáp lễ.

Trần Vũ Hải tiến gần về phía cô, nụ cười vẫn ở trên môi anh, anh đưa tay đỡ cô ngồi dậy và ân cần.

“Tỉnh rồi à? Đói bụng chưa?”

“Tôi ngủ bao lâu rồi?”

Hồng Liên nhìn ra ngoài cửa sổ và hỏi lại. Cô khẽ xuyt xoa một tiếng k phát ện cảm giác đau nhói ở tay. Cô gơ bàn tay trái lên nhìn, bàn tay đã được băng kín bằng băng trắng. Cô có cảm giác những cái xương bên trong đã gãy lìa ra và đâm vào da thịt cô.

Trần Vũ Hải nhìn xuống tay cô bằng một ánh mắt đau lòng.

“Đã phẫu thuật rồi, xương bị dập đôi chỗ nên hơi đau, chịu khó vài ngày sẽ đỡ thôi.”

“Phẫu thuật ư?” Hồng Liên hỏi lại với vẻ ngạc nhiên.

Trần Vũ Hải gật đầu.

“Ừ. Vì không thể bó lại theo cách thông thường nên buộc phải phẫu thuật, sẽ nhanh hồi phục thôi.”

Hồng Liên khẽ thở dài. Thì ra là bị dập xương, thảo nào cô đau như vậy. Rồi cô chợt nhớ ra, lúc đó cô cũng đã cắn vào tay của Trần Vũ Hải, cô liếc mắt nhìn xuống tay anh đang đặt dưới chân và thấy nó cũng đang bị băng bó. Trần Vũ Hải như đoán được cô đang nghĩ gì, anh mỉm cười:

“Không sao đâu. Đã tiêm vắc xin rồi.”

Hồng Liên nheo mắt gơ bàn tay phải lên định đập vào vai anh nhưng tay cô nhanh chóng bị anh giữ lại, khuôn mặt anh vẫn không dứt vẻ trêu đùa.

“Sao nào? Em muốn tay này cũng phải phẫu thuật nốt hả?”

“Không nói móc được vài câu anh thấy khó chịu lắm sao?” Hồng Liên xì mặt. Và gương mặt cô thoáng ửng đỏ k thấy Trần Vũ Hải cứ nhìn chăm chú vào mình, cô khẽ cúi đầu, anh lại nâng cằm cô lên.

“Em cũng liều thật đó, dám tới đó một mình.”

“Anh ngồi trong nhà vệ sinh gần ba mươi phút chẳng phải cũng là để nghe cuộc điện thoại đó sao?”

“Nhưng anh mới là người chịu trách nhiệm chính. Nếu bên phía Cơ quan điều tra phát ện những hồ sơ giả mạo của Star thì cùng lắm cũng chỉ bắt mình anh đến trụ sở để thẩm vấn. Còn em, không phải em đến đó là vì muốn giúp anh sao? Em bắt đầu để ý đến anh từ k nào vậy?”

“Anh thật tự tin quá đấy. Em và anh dù sao cũng cùng làm việc cho một công ty. Nếu để xảy ra vấn đề gì thì sẽ ảnh hưởng tới uy tín cả phòng pháp chế chúng ta, trong đó có cả em.”

Trần Vũ Hải cúi đầu nhìn vào mắt Hồng Liên như để vạch ra cái sự không thật trong câu nói đó.

“Anh làm gì như muốn nuốt sống em vậy?” Hồng Liên chớp chớp mắt, khi bối rối người ta thường chớp mắt nhanh và nheo lần hơn. Rồi cô nhìn anh, giọng cô có chút không bằng lòng: “Mà anh nghĩ gì lúc đó lại cho tay vào miệng em vậy, rùi em đau quá cắn đứt tay anh thì làm thế nào?”

“Anh đứt tay vẫn hơn là để em cắn đứt lưỡi.” Trần Vũ Hải dịu dàng: “Nhìn thấy em bị đau anh rất khó chịu, có biết không?”

Hồng Liên không nói, cô nhìn vào mắt anh, ánh mắt Trần Vũ Hải thâm tình mà ấm áp.

“Nói thế nào được nhĩ? Lúc đó anh chỉ mong người bị kẹp tay là anh, chắc chắn sẽ dễ chịu hơn nếu so với việc nhìn em đau mà không thể kêu lên được. Anh không biết phải xử lí thế nào cả, chỉ biết cho tay vào miệng em để em khỏi cắn đứt lưỡi, cũng để em bớt đau hơn.”

Từ trong tận đáy trái tim, Hồng Liên có một cảm giác vô cùng hạnh phúc. Cô bây giờ cũng đã có thể ều được những suy nghĩ và cảm nhận của Lê Dương, ều cô ấy vì sao có thể mỗi ngày ở bên cạnh quan tâm chăm sóc cho Hoàng Quân mà không đòi hỏi ở anh bất cứ quyền lợi nào. Bởi vì một lẽ rất đơn giản, k đã có tình yêu, tất cả những việc ta làm đều không cần đền đáp.

“Không ều sao, dù là rất đau, nhưng k nhìn thấy anh ở trước mặt em lại có đủ dũng cảm để không bật lên tiếng kêu. Trước đây mỗi lần ra Tòa cũng vậy, dù lúc nào cũng tỏ ra khó chịu với anh nhưng chỉ cần anh ngồi bên cạnh em lại tự tin hơn rất ều, tin rằng nhất định mình sẽ dành phần thắng. Cái cảm giác này, đã lâu rồi em không có.”

“Trước đây em từng có sao?” Trần Vũ Hải dịu dàng hỏi lại.

Hồng Liên khẽ gật đầu, cô tâm sự:

“K em học lớp bốn, có một anh bạn chuyển về trường. Nhà bà ngoại anh ấy gần nhà em nên chúng em chơi rất thân. Lúc nào anh ấy cũng bảo vệ và che chắn cho em, ở bên cạnh anh ấy em luôn có cảm giác an toàn và thấy mình mạnh mẽ hơn. Em đã tưởng chúng em sẽ mãi mãi đi cùng nhau như thế. Vậy mà một buổi sáng tỉnh dậy, anh ấy đã rời xa em quay trở về thành phố nơi anh ấy sinh ra. Em đã chờ, chờ anh ấy quay trở lại tìm em nhưng không thấy.”

“Em có giận anh ấy không?” Trần Vũ Hải ân cần đặt bàn tay lên cánh tay bị thương của Hồng Liên.

“Sao lại không giận? Giờ mà gặp lại em sẽ đánh anh ấy một trận toi tã. Anh ấy đã hứa sẽ đưa em lên thành phố nơi anh ấy sống, sẽ dẫn em đi ăn những

món ăn của thủ đồ, đi xem pm trong rạp, xem pm mà như chạm được vào cả những vật trong pm vậy... Anh biết không? Em ghét nhất là những người gieo niềm hy vọng không có thật cho người khác. Bởi thà cứ để người ta thất vọng ngay từ đầu, còn hơn cứ thế chờ đợi rồi cuối cùng nhận ra sự chờ đợi bấy lâu là vô ích.”

“Có lẽ do anh ta có nỗi khổ riêng.” Trần Vũ Hải vỗ vỗ nhẹ vào tay Hồng Liên, dịu dàng an ủi.

“Em đã chờ anh ấy lâu như vậy. Nếu còn nhớ em nhất định anh ấy đã quay trở lại tìm em và giải thích. Nhưng cho đến bây giờ em vẫn không có được một chút thông tin về anh ấy, đang ở đâu, còn sống hay đã chết? Anh nói xem, em có nên giận không? Em là một con người, em cũng có những hạp hòi cá nhân. Ngày em bước chân ra Hà Nội học đại học, em vẫn nuôi mơ ước có thể gặp lại anh ấy. Nhưng đã sáu năm trôi qua rồi, có lẽ hai chúng em không có duyên phận với nhau.”

Hồng Liên gạt nước mắt. Cô thoáng thốt nhận ra này giờ mình chỉ nói như một kẻ say rượu đang giải bày tâm trạng. Bao nhiêu năm rồi, cô không nghĩ rằng mình lại vẫn còn ám ức mỗi khi nghĩ về chuyện quá khứ. Cô thật ích kỷ, không nghĩ rằng người đang ngồi trước mặt cô là Trần Vũ Hải chứ đâu phải anh bạn thời ấu thơ, vậy mà cô lại mặc sức trút bỏ những ám ức trong lòng, không hề để ý đến cảm nhận của anh.

Trần Vũ Hải vẫn ngồi im nghe cô nói, đôi mắt anh long lanh, anh đưa tay lau giọt nước mắt trào ra trên khuôn mặt đang nức nở kia rồi ôm lấy cô và hôn nhẹ lên mái tóc. Tiếng anh như hơi thở phả nhẹ bên tai cô:

“Vậy thì từ nay, hãy để anh thay anh bạn ấy, chăm sóc và bảo vệ em.”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: MỘT LẦN ÂN ÁI, ĐỔI MỘT MẠNG NGƯỜI

Trong khi Hồng Liên và Trần Vũ Hải ngày càng thân thiết gần gũi thì Hoàng Quân và Lệ Dương vẫn cứ bình thường như thế. Vẫn thi thoảng hẹn nhau đi ăn tối, xem phim. Nhìn bề ngoài không ai không nghĩ rằng họ đang yêu nhau, chỉ có người trong cuộc lại không thể sáng suốt để định nghĩa mối quan hệ này rốt cuộc là gì. Nhưng cả hai không còn ở cái tuổi bay nhảy mộng mơ nữa, vào độ tuổi này trong cuộc đời, việc quan trọng nhất để những người độc thân nghĩ đến chính là tìm cho mình một mái ấm gia đình, và đó là lí do vì sao câu hỏi mà Lệ Dương nhận được nhiều nhất từ những y, bác sỹ trong bệnh viện chính là: “Rốt cuộc khi nào mới chịu làm đám cưới?”. Lúc đó cô chỉ biết mỉm cười đáp lại: “Quan hệ của chúng em vẫn chưa đến thế đâu”. Không ngược lên nhưng cô đủ hiểu, ánh mắt những người đối diện nhìn cô đầy ý treu đùa, có ý muốn nói rằng cô bao nhiêu tuổi rồi mà còn ngượng ngùng về vấn đề này chứ. Cũng đúng thôi, vì đối với họ yêu và cưới là lẽ đương nhiên, vốn là quy luật bình thường của cuộc sống. Người mong muốn một cái kết đẹp cho Hoàng Quân và Lệ Dương nhất không ai khác chính là bà ngoại và mẹ của Hoàng Quân. Họ lúc nào cũng tìm cách vun vén cho hai người. Những khi Lệ Dương tới nhà chơi, hoặc là họ tìm cách ra ngoài, hoặc là nhờ anh và cô đi mua giúp cho một món đồ nào đó. Thi thoảng họ bảo Hoàng Quân mời Lệ Dương tới nhà ăn cơm, và cái lí do duy nhất chỉ là vì cô có công tìm lại ánh sáng cho cháu ngoại và con trai của họ, còn cái lí do quan trọng hơn mà họ giấu ở trong lòng thì không cần phải nói ra mà ai cũng đều hiểu được, tất nhiên trong số đó có cả Hoàng Quân, nhưng anh không bao giờ tỏ ý thắc mắc hay hồ nghi về sự nhiệt tình hiếm thấy trước đây ở người lớn. Anh làm theo những gì mẹ và bà muốn, còn làm tốt hơn họ nói. Bởi vì anh muốn bà ngoại và mẹ được vui, đó như một lời xin lỗi vì sự cố chấp của anh trước đây, như một lời cảm ơn tới những người sinh thành và dưỡng dục anh. Và trên hết, có lẽ trong lòng anh cũng muốn làm như vậy.

Hôm nay là ngày cuối tuần và chẳng cần đợi bà ngoại phải nói hết câu, Hoàng Quân cũng đã tiếp nhận được đầy đủ thông tin mà bà anh muốn truyền đạt: mời Lệ Dương tới nhà ăn tối. Thông thường nếu vì thấy tới nhiều sợ Hoàng Quân ngại, Lệ Dương sẽ tìm cách từ chối khéo, nhưng bà ngoại Hoàng Quân nhất định sẽ gọi điện và nói ra một nghìn lí do để gọi cô đến, và cái lí do hay được sử dụng mà bà thấy hiệu quả nhất chính là không hiểu sao dạo gần đây mắt bà hay đau mỏi, muốn nhờ cô tới xem thế nào. Và lại Hoàng Quân cũng nói rằng cô đừng ngại, mọi người trong gia đình anh đều rất quý mến cô, tất nhiên có cả anh nữa. Không nhìn vào mắt anh nhưng Lệ Dương biết khi nói ra câu này, Hoàng Quân có chút đỏ mặt. Cô chỉ bùm miệng cười và như thành thói quen, cứ đến cuối tuần cô lại tới nhà Hoàng Quân ăn tối.

Bữa tối hôm nay có chút đặc biệt, đó cũng là bữa liên hoan nho nhỏ vì Xuân Vy vừa đạt giải nhất thành phố trong cuộc thi vẽ tranh. Lệ Dương không quên mua một con gấu bông tặng con bé, đối với trẻ con mà nói, thứ hấp dẫn chúng nhất có lẽ chính là thú nhồi bông. Xuân Vy vừa hân hoan nhận món quà của Lệ Dương cùng lời cảm ơn rất xu nịnh vừa quắc mắt sang nhìn Hoàng Quân.

“Anh! Quà của anh đâu?”

“Quà gì?” Ánh mắt Hoàng Quân ngáy thơ nhìn con bé.

Xuân Vy chun mũi nói với vẻ bất mãn:

“Chị Dương có quà, sao anh lại chúc mừng bằng tay không vậy?”

Bà ngoại bật cười:

“Quà của chị dâu cũng là quà của anh trai, con đừng tham lam thế chứ.”

“Con bé này... lớn rồi mà lúc nào cũng như trẻ con vậy.” Bà Châu mỉm cười trách khề Xuân Vy.

Xuân Vy vẫn không chịu thôi:

“Anh chị vẫn chưa lấy nhau, quà vẫn phải là của mỗi người chứ ạ.”

Cả nhà bật cười. Lê Dương và Hoàng Quân có chút ngượng ngùng trước câu nói hồn nhiên của con bé, còn bà ngoại và mẹ của Hoàng Quân lại lấy làm thú vị. Hoàng Quân đưa tay cốc trán Xuân Vy.

“Thế nhóc thích gì nào?”

“Lát nữa ăn cơm xong đưa em đi công viên chơi đu quay nhá!” Xuân Vy nói như chỉ chờ có thế.

Bà ngoại vỗ tay ủng hộ:

“Đúng rồi đấy! Trẻ con tụi bay sướng thật, ngoại già từng này rồi không biết cái đu quay nó là cái gì.”

“Xe anh hồng rồi, để hôm khác anh đưa đi.”

Con bé phụng phịu không chịu. Bà Châu nheo mắt hỏi:

“Lúc này hai đứa đi taxi đến đây à?”

“Không ạ. Con mượn xe của Vũ Hải, con định lát đưa Lê Dương về thì mang qua trả cậu ấy luôn.”

“Tối rồi nó không cần xe đi đâu đâu, có thì nó đi taxi. Lát nó mà gọi điện hỏi ngoại nói cho. Con đưa con bé đi chơi đi, để hôm khác mất hứng.”

Xuân Vy đu người lên hôn chụt vào má bà ngoại, cười mẫn nguyện.

“Yêu ngoại nhất nhà. Hí hí.”

Hoàng Quân không có cách nào từ chối trước sự tấn công dồn dập của bà ngoại, mẹ và em gái anh. Anh chỉ còn biết chặc lưỡi đồng ý. Hồi chiều xe của anh hồng đã đem đi sửa, vì hồng ngay trước cửa công ty nên anh mượn xe của Trần Vũ Hải đi luôn, định tối sau khi đưa Lê Dương về rồi mang trả.

Thực ra khi mượn Trần Vũ Hải có nói tối nay anh ở lại văn phòng nghiên cứu hồ sơ, Hoàng Quân cứ lấy xe mà đi. Chính vì vậy anh cũng chẳng có lí do gì để từ chối, với cả nhìn con bé hào hứng thế kia, anh không nỡ dập tắt niềm hy vọng của nó. Anh không biết Xuân Vy tự nhiên đòi anh dẫn đi chơi là do con bé tự nghĩ ra hay đã được mẹ và bà ngoại “mớm” từ trước. Anh quay sang Lê Dương và hỏi cô có muốn đi cùng không, không đợi Lê Dương trả lời, cả ba cái miệng không liên quan đã tự động lên tiếng:

“Dĩ nhiên là có rồi.”

Hoàng Quân, Lê Dương và cả Trần Vũ Hải đều không hề biết rằng, cái biển số xe của Trần Vũ Hải chính là đặc điểm duy nhất để một số kẻ tìm kiếm người mà chúng muốn tìm. Ngay sau hôm Hồng Liên và Trần Vũ Hải nghe được cuộc điện thoại giả trị trong nhà vệ sinh của bệnh viện Passion, công an đã tới triệt tiêu ổ tội phạm ma túy, tịch thu toàn bộ số thuốc phiện. Một tên trong số chúng đã chạy thoát. Tất nhiên hắn biết người đã khiến hắn đang từ tỷ phú trở thành trắng tay, lại còn phải sống chui lủi trước sự truy lùng của cảnh sát. Hắn căm hận Trần Vũ Hải và Hồng Liên đến tận xương tủy. Trong lúc trốn chạy, hắn vẫn nuôi ý định sẽ thọc con dao vào giữa ngực kẻ đã gây ra nông nỗi này cho hắn. Đồng bọn giúp hắn điều tra và biết đích xác người tố cáo chúng chính là Trần Vũ Hải. Hắn chưa bao giờ nhìn thấy mặt anh, chính vì thế biển số xe của anh là đặc điểm nhận dạng duy nhất mà hắn có.

Cả ngày hôm nay hắn đi theo xe của Trần Vũ Hải nhưng không tìm được cơ hội để ra tay. Đường phố quá đông, chỉ sợ hắn chưa kịp làm gì thì đã bị cảnh sát tóm cổ. Vì vậy khi nhìn thấy chiếc xe đi ra từ cổng nhà Hoàng Quân, không biết hắn đã vui sướng đến nhường nào.

oOo

Mùa đông, những con phố Hà Nội cũng không vì tiết trời lạnh giá mà thưa thớt người qua lại. Hoàng Quân vừa lái xe vừa nhìn gương mặt Xuân Vy phản chiếu trên tấm gương chiếu hậu.

“Trời lạnh thế này, quản lí công viên đóng cửa đi ngủ rồi nhóc ạ.”

“Nếu thế thì ta lại quay về.” Con bé hồn nhiên trả lời.

Hoàng Quân bắt đầu nghi ngờ:

“Lúc này thấy em hào hứng lắm mà?”

Xuân Vy cười tủm tỉm:

“Bà ngoại nói công viên là chốn hẹn hò. Đến đó em phải chạy đi chơi, chơi hết các trò, mỗi trò hai lượt mới được về, để yên cho anh chị tâm sự.”

“Bà ngoại thật là...” Hoàng Quân không biết phải dùng từ ngữ thế nào cho phù hợp trong hoàn cảnh này. Còn Lệ Dương thì đỏ mặt, khóc không thành tiếng.

Công viên. Ánh điện của những hàng cột đèn in lên mặt đất bóng dáng cao dài của ba con người, hai lớn, một bé. Ai nhìn vào cũng sẽ nghĩ đây là một gia đình, không những thế còn là một gia đình rất hạnh phúc. Đứa con gái xinh xắn tầm mười tuổi đang mỗi tay vịn vào một cánh tay của ba và mẹ nó, thì thoảng lại đu người lên, miệng khúc khích cười, đôi mắt trong veo thơ ngây không ngừng chớp. Người ta vẫn nói, ánh mắt trẻ thơ có thể xua tan đi mọi phiền muộn, lo âu trong cuộc sống, nó khiến ta quên đi những vắn đục vô tình hay hữu ý đã bám lên cuộc đời ta, khiến ta thấy những gì trước mặt thật đẹp đẽ và thanh khiết. Nụ cười trẻ thơ là liều thuốc hóa giải những nỗi đau, oán hận chất chồng, cho ta bình lặng nghĩ suy đến bao điều tốt đẹp.

Công viên. Gần mười giờ đêm, không một bóng người.

Lệ Dương bắt gặp mỉm cười. Cô nhớ đến ngày sinh nhật trên chứng minh thư của mình. Hôm đó, Hoàng Quân dẫn cô đến đây, trèo tường vào trong như kẻ trộm. Hôm nay, cũng tầm giờ này, hai người đến còn có thêm một đứa trẻ. Con đường dẫn đến cánh cổng công viên như dài hơn một chút, lại như ngắn đi mấy phần. Cô vẫn vợ suy nghĩ, và chợt thẹn thùng xấu hổ với một đồng ý tưởng linh tinh hỗn độn trong đầu.

Hoàng Quân nhìn hai cánh cổng sắt nặng nề chắn ngang trước mặt, ngăn cách bên trong là một thế giới cổ tích, có những sinh vật lạ kỳ của thế giới tự nhiên, những trò tiêu khiển chỉ dành cho con nít, và người lớn thì lợi dụng để nhớ về tuổi thơ của mình. Bên ngoài là đường phố đông đúc người xe. Một thế giới tĩnh lặng nằm giữa một khung cảnh ồn ào.

“Đóng cửa mất rồi.” Xuân Vy lên tiếng, giọng tiếc nuối.

Hoàng Quân cười cười, có lẽ vì không muốn làm hư trẻ con nên anh không cố tình bật tường trèo qua cổng như lần trước nữa.

“Anh đã bảo mà. Chạy về nhà chưa?”

Con bé chun mũi:

“Còn lâu. Em muốn đi ăn kem.”

Nó quay lại, nhìn thấy một quầy bán kem phía bên kia đường còn sáng đèn liền chỉ vào đó, vừa chỉ vừa cười rạng rỡ.

Hoàng Quân thở dài, Lệ Dương thì gật đầu hưởng ứng.

Xuân Vy lon ton chạy lên phía trước. Nó muốn vào cửa hàng trước, để cho hai anh chị của nó “tâm sự”. Một đoạn đường, nhưng chắc chắn có nhiều chuyện muốn nói. Nó cười hi hi về ranh mãnh tán thưởng cái suy nghĩ hay ho của mình.

Nhưng nó mới ngoặt ra đường lớn chưa được năm bước đã bị cản lại bởi một đám người chắn trước mặt. Nó ngừng chạy, hơi lùi về phía sau. Có tất cả năm tên, mặt mũi ai nấy đều đáng sợ, có tên còn có cả một vết sẹo dài trên trán. Cổ tích nói cho nó biết đó là những lão phù thủy độc ác, bà nội nói cho nó biết đó là những tên lưu manh của xã hội, không coi mạng người ra gì. Nó sợ. Phản xạ đầu tiên là tròn xoe mắt nhìn, sau đó là há miệng hoảng hốt, cuối cùng là quay đầu chạy lại đường cũ khi nhìn thấy nụ cười nửa miệng héch lên của thằng có vết sẹo dài.

“Aaaaaaaaaaaaaa...” Nó vừa chạy vừa hét lên.

Hoàng Quân và Lệ Dương nghe thấy tiếng hét chói tai của con bé, hoảng hốt nhìn nhau một giây, rồi không nói gì chạy nhanh về phía vừa phát ra âm thanh.

Con bé khóc lóc dựa vào bàn tay to lớn và thô kệch, nổi lên những viên gân xanh đáng sợ của hai gã đàn ông. Miệng nó không ngừng kêu lên:

“Thả raaaaaaaaa.... Đau. Hu hu.”

Hoàng Quân nhìn đứa em gái yếu ớt không ngừng than khóc trong tay hai tên côn đồ, trong đôi mắt đen sâu của anh hiện lên nét hoang mang và tức giận. Anh chạy tới, khi còn cách chúng vài bước chân, anh dừng lại, giọng nói của anh mất hẳn bình tĩnh.

“Thả con bé ra. Mấy người làm gì đấy?”

“Đại ca. Chính là thằng đó. Hôm nay em thấy nó ngồi trong chiếc ô tô đó, không sai đâu.”

Dù hoảng hốt nhưng đôi mắt Hoàng Quân vẫn hằn lên một nét khó hiểu. Rốt cuộc bọn này là ai?

Thằng có vết sẹo ở má vừa được xưng là đại ca tức giận nhỏ đến phệt một bãi nước bọt ra đất. Đôi mắt hằn gườm gườm nhìn Hoàng Quân, da mặt căng ra, biểu hiện của hắn như muốn đâm cho anh vài nhát.

“Mẹ kiếp! Mày làm tao mất mấy chục tỷ, còn hại tao sống chui lủi có nhà không dám về. Để xem hôm nay tao xử mày thế nào.”

Hoàng Quân ngẩn người. Không phải chứ? Anh cũng biết mình vừa đẹp trai lại tài hoa, trên thương trường lẫn tình trường đều có không ít kẻ ghen tị. Nhưng dù sao cũng chưa đến mức phải lấy mạng của anh chứ? Với cả hắn vừa nói cái quái gì vậy? Mấy chục tỉ? Có nhà không dám về? Sao anh chẳng

hiểu gì hết?

Rõ ràng là Lê Dương cũng đang có suy nghĩ giống như anh, cô cũng ngó người ra.

“Khoan đã. Hình như có chút hiểu lầm. Anh nói gì tôi nghe không hiểu.”

“Mày còn giả bộ không hiểu.” Ánh mắt tên du côn nhìn như muốn bóc cái lớp mặt nạ hắn cho rằng anh đang đeo ra, rít qua kẽ răng.

Xuân Vy trong tay hai tên đồng bọn của hắn vẫn không ngừng giãy giụa.

“Đại ca. Xử lí nhanh đi. Ở đây lâu không an toàn đâu.”

Thằng mặt sẹo đánh mắt qua tên đàn em một chút, rồi lại chuyển qua người Hoàng Quân, đôi mắt vẫn ngùn ngụt lửa đỏ.

“Lôi nó về cho anh Bửu xử lí.”

“Còn hai đứa này thì sao anh?” Thằng bên cạnh đang lăm lăm con dao rựa rìu nhìn hắn, không dám nói lớn.

“Mày ngu thế. Thả bọn nó ra để nó đi báo cảnh sát à? Đem hết đi.”

Một dự cảm không lành bao phủ đầu óc Hoàng Quân. Đôi mắt anh nheo nheo, lông mày khẽ nhíu lại. Khi hai thằng còn đứng không nãy giờ cầm dao đi tới chỗ anh, mặt đang căng sát khí, Hoàng Quân đưa tay ra nắm lấy tay Lê Dương nãy giờ vẫn đứng bên cạnh anh, anh khẽ thì thầm, giọng nói tuy nhỏ nhưng đầy khí chất:

“Đừng sợ.”

Cô không sợ mình sẽ bị làm hại. Cô muốn nói ở bên anh cô chưa bao giờ thấy sợ bất cứ điều gì. Nhưng lúc này đây, cô lại sợ chúng sẽ làm gì anh. Khuôn mặt, cả cái dáng đi dữ tợn kia nữa, chẳng thoát ra một chút gì gọi là thiện lương.

“Các người muốn gì?” Hoàng Quân nhìn tên mặt sẹo nãy giờ vẫn không thôi dán mắt vào anh.

Nó nhếch mép lên cười:

“Muốn gì mày phải tự biết chứ. Biết có ngày hôm nay thì trước đây nên ngoan ngoãn đừng xía vào chuyện của bọn tao.”

“Có lẽ đã có hiểu lầm. Tôi không biết các anh là ai cả. Các anh thả cô bé kia ra đi, nó còn nhỏ, đừng làm nó sợ.”

Hắn lại nhếch mép cười lần thứ hai và gằn lên từng tiếng:

“Chúng mày bắt hai đứa nó lại đi.”

Hoàng Quân hiểu rõ anh không có cơ hội để đòi co giải thích nữa. Phía bên này là vỉa hè trống vắng, cách một bãi cỏ rộng là đường phố nhộn nhịp người xe. Chắc không ai để ý nhìn sang bên này, mà có nhìn sang chắc cũng không có ý định tham gia vào câu chuyện giữa anh và họ. Vì hơn hết những người ở cái mảnh đất đầy rẫy biến động này hiểu rằng, không phải chuyện của mình tốt nhất là đừng chõ mũi vào, mà đặc biệt hơn là đừng bao giờ đụng đến giới xã hội đen, vì sẽ không bao giờ biết chúng có thể làm gì với mình.

Người vẫn thờ ơ lướt qua, chẳng ai để ý đến một con bé đang bị hai tên đàn ông lực lưỡng giữ chặt, mắt ướt nhòe, miệng không ngừng meo mào. Chẳng ai chú tâm khuôn mặt khó hiểu và lo lắng của đôi nam nữ đang đứng vòng vây của một bọn người đầu trâu mặt ngựa.

Hai tên nãy giờ vẫn đứng gần Hoàng Quân và Lê Dương nghe lệnh của tên đàn anh mau chóng hành động. Chúng xông vào định lôi anh và cô đi. Nhưng Hoàng Quân đã phản kháng lại. Trước đây anh từng học võ, chỉ học như một thú vui và biết đâu có lúc dùng đến, như để cứu người chẳng hạn. Chỉ không ngờ võ đó bây giờ anh lại dùng để cứu chính mình, mà cũng không hiểu vì sao lại có cơ sự này nữa.

Anh thả bàn tay đang nắm lấy tay Lê Dương ra và đẩy cô về phía sau. Cô chỉ kịp nghe anh nói: “Mau chạy đi” thì hai tên kia đã vung gậy lên. Anh giơ tay đỡ được, dùng chân đá vào hông một tên rồi nhanh chóng rút cây gậy đang cầm hờ trên tay hắn và quật mạnh lên tên thứ hai. Hai đứa ngã nhào ra đất. Anh hét lên với Lê Dương đang đứng bất động.

“Còn đứng đó à? Mau chạy đi.”

Cô giật bắn người, nước mắt lưng tròng hoảng hốt nhìn Hoàng Quân. Trong thoáng thoắt, đôi mắt cô đỏ lên vì hoảng loạn và giật mình. Hoàng Quân xông đến chỗ hai tên đang giữ Xuân Vy, hai tên đó tái mặt, vội vàng xô con bé ngã ra nền đất và lao về phía anh, tay vẫn giơ cao cây gậy. Anh cúi đầu tránh được một đòn vừa định giáng xuống, lách qua người hai tên đó chạy tới xóc Xuân Vy đứng dậy. Hai tên kia quay lại liên tục tấn công anh, anh vừa phải một tay nắm lấy Xuân Vy, tay còn lại dùng cây gậy đánh vào những chỗ hiểm của chúng, vì bị vướng con bé nên anh cũng hứng trọn mấy đòn. Nhưng những lúc nguy hiểm, con người ta mới thấy sức mạnh của mình quả không tầm thường, anh lao đảo sau cú giáng thì đứng thẳng được người lên và dùng hết sức xô Xuân Vy về phía Lê Dương. Mặt anh đỏ bừng quất:

“Chạy.”

Câu nói của anh gần như là ra lệnh.

Lệ Dương nãy giờ vẫn đứng bật miệng nhìn cảnh tượng đang xảy ra. Tiếng quát lớn của anh làm cô giật mình. Cô đỡ lấy Xuân Vy đang loạng choạng vì vừa bị Hoàng Quân đẩy mạnh, rồi kéo tay con bé chạy hướng đường trông trước mặt. Hoàng Quân cũng chạy, nhưng là về hướng ngược lại.

Hai đứa lúc đầu bị anh đánh ngã cũng từ từ đứng dậy được, xoa xoa vùng bị thương rồi cun cút chạy lại phía thẳng cầm đầu. Hai tên vừa đánh nhau với Hoàng Quân cũng kịp lúc chạy tới.

“Giờ sao đại ca?” Một thằng ngu ngơ hỏi.

Câu hỏi vừa thốt ra khỏi miệng đã bị ăn ngay một cái bạt tai của đại ca nó.

“Một lũ ăn hại. Thế mà cũng để bọn nó chạy mất. Hai thằng này theo tao đuổi theo thằng kia, còn hai đứa mày,” hấn gườm gườm nhìn hai thằng bị đánh ngã mới lui cui bò dậy được, “đuổi theo hai đứa kia, để chúng nó chạy thoát thì coi chừng cái mạng.”

“Đạ.”

Mấy tên này tuy đánh nhau yếu nhưng khẩu ngữ thì vừa đồng dục vừa nhanh chóng. Đại ca nó vừa ra lệnh xong, tất cả đã theo lệnh hành động, nhanh chóng đuổi theo người.

Còn lại tên đại ca ngơ ra một lúc rồi cũng biến mất. Hấn không ngờ mấy tên đàn em của hấn đang đau mà vọt nhanh đến vậy. Có lẽ bọn chúng nghĩ rồi xa hấn càng nhanh càng xa càng an toàn.

Lệ Dương kéo tay Xuân Vy chạy được một lúc, ngoảnh lại đã thấy hai tên còn đồ đuổi gần sát phía sau. Cô hoảng hốt chạy nhanh hơn, nhưng sức lực cứ yếu dần. Cô biết nếu cứ tiếp tục như thế này thì sớm muộn cũng bị bắt lại mà thôi. Giờ không có Hoàng Quân ở bên, một cảm giác sợ hãi và trách nhiệm bảo đảm an toàn cho Xuân Vy đè nặng lên vai cô.

Cô chạy vào một ngõ hẻm, trong ngõ có một xưởng bào gỗ đã lâu không sử dụng, cửa ra vào vẫn đóng kín mít bấy lâu nay. Cô nhìn xung quanh một lúc, dặn lòng phải thật bình tĩnh để giải quyết mọi việc. Cô nhìn thấy một cây bàng lớn ngay trước xưởng, cô quay lại nhìn Xuân Vy mặt vẫn đầm đìa nước mắt vì sợ hãi.

“Em biết chỗ này chứ?”

Con bé gật đầu:

“Đây là xưởng gỗ cũ của bác Quang, bác ấy vào Nam mấy tháng nay rồi nên bỏ không. Hồi trước em hay qua đây chơi, bác ấy quý em lắm.”

Lệ Dương không còn đủ thời gian để ngồi nghe con bé tường thuật lại tình cảm quý mến nó dành cho bác Quang và bác Quang dành cho nó nữa. Giọng cô trong giây phút trở nên rành mạch, cô vượt ngược lấy lại hơi nói với con bé:

“Giờ chị đỡ em lên chạc ba cây kia.” Lệ Dương chỉ vào chạc ba cành gần mặt đất nhất của cây bàng. Nói là gần mặt đất nhưng cũng gần gấp đôi chiều cao của cô. “Chị sẽ dụ hai tên đó theo chị, đợi chúng đi rồi em tọt xuống chạy về báo với mẹ và bà ngoại, biết không?”

Con bé lắc lắc đầu, sụt sịt:

“Em sợ...”

“Đừng sợ.” Lệ Dương xoa đầu Xuân Vy. “Bị chúng bắt được mới đáng sợ. Nghe lời chị, nhớ ngồi im không được cử động nhé.”

Nói rồi cô bế thốc Xuân Vy lên, con bé bám tay vào thân cây, giẫm lên vai cô và nhón chân trèo lên chạc ba của cây. Lá cây rậm và to che khuất người, trong bóng tối nếu không để ý rất khó phát hiện. Khi Xuân Vy đã ngồi vững trên chạc cây rồi, Lệ Dương quay ra cũng vừa nhìn thấy bóng của hai tên kia đang đổ vào ngõ hẻm, cô nhìn con bé một giây, trước khi rời đi không quên dặn:

“Nhớ lời chị.”

Rồi vọt ra đường chạy tiếp. Hai tên kia vừa nhìn thấy bóng cô từ ngõ hẻm vội vàng chạy theo, không để ý là lúc này có hai người, sao giờ chỉ còn một. Chúng chạy qua cây bàng mà Xuân Vy đang ngồi, con bé chỉ biết nín thở. Nó có cảm giác tiếng thở yếu ớt của nó sao mà giống như tiếng bom.

Đội bóng dáng hai tên du côn khuất dần trong ngõ, nó mới từ từ tọt xuống, quay đầu chạy một mạch không dám ngoảnh lại.

Hoàng Quân chạy được một đoạn thì hoàn toàn kiệt sức. Lúc này anh bị phang hai cú vào đầu, dù cố gắng đứng dậy nhưng vẫn còn bị choáng. Anh loạng choạng ngã xuống vỉa hè, đúng lúc ba tên kia lao tới. Trong lúc choáng váng, anh chỉ mơ hồ nhìn thấy nụ cười nửa miệng của thằng có vết sẹo ở má, có cảm giác mình bị đá lăn mấy vòng trên vỉa hè. Rồi anh từ từ lịm đi trong một môi và đau đớn, không còn biết gì nữa.

Có một cảm giác đau thối ở cổ tay khi vừa tỉnh dậy, Hoàng Quân mới biết mình bị trói. Anh nhìn xung quanh, một nhà kho cũ nát có lẽ đã lâu không có người sử dụng. Xung quanh còn mấy thùng không vớt ngọn ngang sắc lên mùi dầu hỏa, còn anh thì bị trói chặt tay vào một chiếc cột bê tông ở góc kho. Hoàng Quân lắc lắc đầu cho tỉnh hẳn, nhớ lại chuyện tối hôm qua, anh vừa khó hiểu vừa lo lắng, nhưng cũng thờ phào khi không nhìn thấy Lệ Dương và Xuân Vy bị trói ở đây. Có lẽ hai người đã chạy thoát.

Thấy vai phải có cảm giác nặng nề, Hoàng Quân ngoái đầu lại nhìn và giật mình khi thấy Lê Dương đang ngả đầu vào vai anh. Thì ra hai người bị trời quay lưng lại với nhau. Anh vội dùng vai lay lay cô.

“Lê Dương! Dậy đi.”

Lê Dương từ từ mở mắt, việc đầu tiên của cô là ngáp, sau đó đưa ánh mắt lơ lửng nhìn xung quanh, hai tròng mắt từ từ chuyển sang biểu hiện sợ hãi. Cô hốt hoảng quay ngoắt đầu lại, nhìn thấy nửa khuôn mặt của Hoàng Quân vội hỏi:

“Anh Quân. Chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Tôi cũng không biết. Có lẽ là một nhà kho. Cô không sao chứ?”

Lê Dương lắc đầu:

“Tôi không sao. Không phải chúng ta bị bắt cóc tổng tiền đây chứ.” Giọng Lê Dương rụt rè, có lẽ đây là lý do duy nhất cô có thể nghĩ ra để giải thích cho việc mình bỗng nhiên bị trói ở đây.

Hoàng Quân nhìn không gian xung quanh, giọng anh trầm xuống:

“Có lẽ là có nhầm lẫn gì đó. Tôi cũng không hiểu nữa.”

Rồi như nhớ ra điều gì, anh quay về phía cô giọng nôn nóng:

“Phải rồi. Không phải cô và Xuân Vy đi cùng nhau sao? Con bé đâu rồi?”

Lê Dương nhăn nhó khóe mắt, cô nhớ lại những gì đã xảy ra lúc đó để nói cho anh:

“Xuân Vy...”

Rồi cô chợt reo lên:

“Có thể con bé đã về nhà an toàn rồi.”

“Sao?”

“Lúc đó... tôi và Xuân Vy bị hai người đuổi theo... Tôi đỡ con bé trốn trên chạc ba cây bàng. Phải rồi, là cây bàng trước một xưởng gỗ của bác Quang gì đó. Nó nói nó biết đường về nhà. Sau đó hai người kia đều đuổi theo tôi, tôi bị đánh ngất đi. Tỉnh lại thì đã thấy ở đây rồi.”

Trong giọng nói của Hoàng Quân có đến bảy phần lo lắng:

“Hy vọng con bé không gặp chuyện gì.”

Im lặng vài giây, anh xoay bàn tay nắm lấy bàn tay Lê Dương được trói với anh bởi cùng một sợi dây, giọng ngập ngừng:

“Tôi xin lỗi.”

Lê Dương không nói gì, vì có lẽ đang lâng lâng cảm giác ấm áp và sung sướng khi bỗng được anh nắm tay. Đúng lúc đó, một tia nắng hắt qua cánh cửa nhà kho vừa được đẩy ra xói vào mắt Hoàng Quân. Anh nheo mắt nhìn hai thằng một cao một thấp, thằng cao thì béo, thằng thấp lại gầy nhom như kẻ nghiện. Hai cái dáng người lệch nhau với tỷ lệ lớn kia đang từ từ tiến về phía anh và Lê Dương.

Thằng thấp gầy lấy một cái ghế đặt xuống ngay đằng sau tên đại ca của nó. Thằng cao béo không thèm nhìn lại, nghiêm nhiên ngồi xuống ghế như một phản xạ tự nhiên. Cái mông hần chiếm gần hết cái ghế. Hần cầm điếu thuốc vừa phì phèo vừa hỏi Hoàng Quân:

“Mày với thằng luật sư Trần Vũ Hải có quan hệ gì? Sao lại lái xe của nó?”

“Trần Vũ Hải...” Hoàng Quân khẽ mấp máy môi. Anh dần hiểu ra vì sao mình có mặt ở đây. Có vẻ như cậu bạn thân của anh đã gây ra chuyện lớn gì rồi. Mà không, phải là chuyện rất lớn mới đúng.

“Mày làm bầm cái gì?” Hần vừa nói vừa phả khói ra đầy miệng.

“Tôi tên Hoàng Quân, tôi không biết Trần Vũ Hải là ai cả.”

Rõ ràng câu trả lời này của anh không mang lại cho hắn một phần trăm nào độ tin cậy. Hần trừng mắt lên nhìn anh, trong mắt lộ rõ những tia máu đỏ tươi. Còn Lê Dương lại khẽ giật mình. Cô không hiểu ý của Hoàng Quân. Cô còn tưởng anh trong quá trình chạy trốn đầu bị đập vào đầu đó ảnh hưởng đến não bộ nên quên mất mình có một người bạn rất thân tên là Trần Vũ Hải. Cô khẽ thì thầm bên tai anh:

“Anh Quân...”

Bàn tay Hoàng Quân siết chặt lấy tay Lê Dương. Cái siết tay này dường như muốn nhắc nhở cô đừng nói bất cứ điều gì.

“Mày lừa con nít đấy à? Không biết nó sao lại ngồi trên xe của nó?”

“Tôi không biết thật. Đây là xe của tôi.”

Có vẻ như tên xã hội đen ở trước mặt Lê Dương và Hoàng Quân thừa du côn nhưng lại thiếu kiên nhẫn. Hắn không hỏi thêm câu nào nữa mà dùng chân đá vào ngực anh một cú thật mạnh. Hoàng Quân đau đớn cúi gập người xuống, hắn dùng tay túm tóc để vực đầu anh ngẩng lên.

“Mẹ kiếp! Mày nói nhẹ nhàng không nghe, muốn ăn đòn hả?”

Hoàng Quân vẫn chưa hết choáng vì cú đấm lúc nãy, mắt anh hơi nhắm lại, nhưng giọng nói thì dứt khoát:

“Tôi đã bảo không biết rồi...”

Không đợi anh nói dứt câu, hắn nắm chặt bàn tay phải lại rồi dùng hết sức thụi vào mặt anh. Cú đấm rất mạnh, trên khoé môi Hoàng Quân trào ra một hàng máu đỏ. Lê Dương ngồi bên cạnh vô cùng sợ hãi và lo lắng, cô hét lên:

“Đừng đánh nữa. Xin đừng đánh anh ấy.”

Âm thanh của cô làm tên béo kia ngừng lại, đưa mắt nhìn. Bây giờ hắn mới để ý tới, ngoài Hoàng Quân ra còn có cô nữa. Hắn trầm ngâm nhìn cô một lúc rồi nở nụ cười đắc ý:

“Nếu cô nói, tôi sẽ không đánh nữa.”

“Tôi...” Lê Dương ấp úng. Cô chưa bao giờ phải đứng trước một lựa chọn khó khăn như vậy. Nếu cô nói cho hắn biết, Trần Vũ Hải rất có thể sẽ gặp nguy hiểm. Còn nếu không nói, người mà cô bấy lâu dành trọn trái tim yêu thương và bảo vệ chắc chắn sẽ bị đánh chết mất. Lê Dương thực sự rất bối rối, sự bối rối đó không chỉ làm cô thấy khó chịu mà thẳng du côn mặt sẹo cũng không lấy gì làm hài lòng. Hắn đứng lên đi lại trước mặt cô, ngồi xuống, mặt hắn ghé sát với mặt cô:

“Thế nào...”

Lê Dương mím chặt môi. Cô phải nói. Cân nhắc thiệt hơn trong tình huống này thì nói ra là tốt hơn. Hoàng Quân dường như hiểu được những gì cô đang suy nghĩ, anh lại siết chặt lấy tay cô, anh nói trong hơi thở mệt mỏi và gấp gáp:

“Thả cô ấy ra, tôi sẽ nói cho các người chỗ ở của Trần Vũ Hải.”

“Shit!”

Thẳng mặt sẹo buông một câu chửi thề. Hắn nhìn anh với ánh mắt như muốn nói, trong tình thế này, anh cơ bản không có tư cách đặt ra yêu cầu. Hắn có vẻ thích thú khi thấy tình cảm của anh và cô. Thấy tên đàn em đứng sau này giờ đang chảy nước miếng nhìn vào chiếc cổ trắng nõn của Lê Dương hở ra sau lớp áo sơ mi, trong đầu hắn vụt ra một ý nghĩ xấu xa. Hắn nhếch mép cười nói một câu rất vu vơ:

“Thả gì chứ? Cô em xinh tươi đã đến đây rồi thì vui vẻ với bọn này một chút.”

Hoàng Quân trừng mắt. Con người của anh mở to lộ ra một vẻ hoảng hốt và tức giận. Anh biết những kẻ hạ lưu sẽ chẳng nề nang bất cứ điều gì. Sự tức giận dần chuyển sang sự lo lắng, đôi bàn tay anh nắm lấy tay Lê Dương cũng cảm nhận được sự run rẩy từ bàn tay cô.

Trái ngược với Hoàng Quân và Lê Dương, vẻ mặt tên béo kia lại có một cái gì đó rất khoái chí và mãn nguyện. Hắn vút điều thuốc đang hút dở thả xuống chân đi đi một chút rồi lại ngồi xuống trước mặt Lê Dương.

“Lão gia đây trước nay không thích cưỡng ép phụ nữ. Vậy nên nếu cô em tình nguyện phục vụ anh, anh đảm bảo thằng người yêu này của em an toàn trở về nhà.”

“Thật không?” Lê Dương hỏi lại hắn bằng giọng hết sức ngây thơ. Trong lúc này, cô cơ bản chỉ nghĩ đến việc làm sao để hai người có thể thoát khỏi đây. Còn nếu một trong hai phải hy sinh, thì đó chính là cô.

“Cô điên rồi à?” Hoàng Quân nói bằng giọng bất mãn. “Cô tin những gì hắn nói thả tin chúng ta nhất định sẽ rời khỏi đây an toàn còn hơn.”

“Cảm ơn.” Hoàng Quân lại hứng thêm một cái tát nữa. “Trong lúc ông đây đang nói chuyện đại sự không thích có đứa nào lải nhải bên cạnh”.

“Xin đừng đánh anh ấy nữa.” Lê Dương khóc lóc cầu xin. Mỗi một cú đấm lên người Hoàng Quân cô tưởng như có ngàn mũi kim đang chích vào trong tim mình vậy.

“Đừng đánh nữa.”

Một giọt nước mắt trào ra trên khoé mi cô. Cô đã vô số lần nhìn thấy bệnh nhân quần quai đau đớn trong bệnh viện, những lúc đấy cô chỉ thấy một chút

mũi lòng. Vậy mà không hiểu sao nhìn anh bây giờ, không quần quai, không kêu la mà lòng cô lại chua xót đến thế.

“Tôi đồng ý với ông.”

Một câu nói của Lê Dương khiến bầu không khí vừa nặng nề vừa đáng sợ. Hoàng Quân không còn đủ sức lực để hét lên với cô nữa. Trong hơi thở hỗn hển, Lê Dương nghe tiếng anh như gió thoảng bên tai: “Lê Dương, tôi xin cô, đừng làm vậy.”

Cô chưa kịp đáp lại lời cầu xin của anh thì tiếng cười như tiếng pháo nổ đại bác của thằng mặt sẹo đã vang lên ha ha. Hấn cúi xuống lấy ngón trỏ và ngón giữa của bàn tay chai sần vì dao kéo và đánh đấm quẹt nhẹ lên gò má cô. Giọng hấn cực kỳ trớt nhả:

“Cô em sáng suốt lắm! Đồng ý sớm có phải đỡ mất thời gian của bọn này không?”

Nói rồi hấn hất đầu về phía tay đàn em đang háo hức, ra hiệu bảo cời trời cho cô. Rất nhanh, cổ tay Lê Dương được thả lỏng khỏi sợi dây. Cô cảm nhận được chỉ còn sức nắm yếu ớt từ đôi bàn tay Hoàng Quân. Tên đại ca nắm vai kéo cô dậy, tay cô tuột khỏi tay anh một cách nhanh chóng.

Lê Dương quay lại, cô nhìn Hoàng Quân bằng ánh mắt đau đớn và bất lực. Anh cũng nhìn cô, nhưng là với một ánh mắt khẩn cầu tha thiết. Cô cúi xuống đưa tay lau máu bên khoe miệng anh, nước mắt cô chảy xuống thấm vào môi mặn chát. Hoàng Quân yếu ớt lắc đầu với cô. Lê Dương nhìn anh nở một nụ cười chua xót.

“Có thể sau này sẽ không có cơ hội để nói nữa, em không muốn tới lúc không nhìn thấy anh nữa vẫn không thể nói cho anh biết.” Cô ngập ngừng rồi từ từ thốt lên ba chữ: “Em thích anh!”

Đôi mắt Hoàng Quân mở to nhìn cô.

“Em thích anh. Rất rất lâu rồi. Mặc dù em biết trong lòng anh mãi không quên được cô ấy. Em tình nguyện ở bên anh, chia sẻ cùng anh những vui buồn, cùng anh cười, cùng anh khóc, cùng anh nhớ về một cô gái. Em không cần anh báo đáp lại tình cảm của mình, bởi vì với em, được nhìn thấy anh mỗi ngày sống vui vẻ chính là điều hạnh phúc nhất...”

Lê Dương dừng lại một chút, cô lấy tay quẹt nước mắt.

“Em đã tự nhủ với mình. Chỉ cần anh được vui vẻ, điều gì em cũng sẽ làm, thậm chí phải chết.” Rồi cô chợt bật cười: “Lúc đó em nghĩ mình rất ngớ ngẩn, anh đang sống yên bình như thế, em lại nghĩ đến cái gì mà chết chóc. Giờ thì đúng là... không gì có thể đoán trước được.”

Cô nhìn vào đôi bờ mi sưng lên vì bị đánh, đôi môi đang run run của anh. Không kiềm lòng được, cô khẽ cúi đầu xuống và hôn nhẹ vào đôi môi ấy. Rồi Lê Dương bất chợt đứng phắt dậy, như chỉ sợ nhìn anh thêm một giây phút nữa cô sẽ không thể quay đầu bước đi.

Lê Dương đi theo tên đàn em ra phía gần cửa thì Hoàng Quân dùng hết sức lực còn lại của anh sau gần hai ngày bị bỏ đói gọi với theo cô:

“Lê Dương, anh yêu em!”

Lê Dương không thể ngờ, có chết cũng không thể ngờ một ngày cô lại được nghe ba từ này phát ra từ miệng Hoàng Quân. Ba từ ngày nào cô cũng chờ mong và hy vọng, để rồi thất vọng mỗi khi nhìn thấy anh trầm mặc cầm lên tấm ảnh của Ngọc Linh và nhìn nó với một vẻ đầy chua xót. Ba từ này của anh khiến cô chết đứng, cô quay đầu lại và tròn xoe mắt nhìn anh như để chắc chắn rằng mình không nghe nhầm.

“Anh yêu em! Vì thế xin em hãy giữ mình cho tới khi trở thành vợ anh.”

Nếu Lê Dương không phải là người có trái tim khỏe mạnh có lẽ cô đã bị Hoàng Quân dọa cho bất ngờ đến chết. Vừa nãy là anh nói yêu cô, bây giờ là nói muốn lấy cô làm vợ. Cô có nghe nhầm không?

“Anh vừa nói gì cơ?” Đôi môi cô mấp máy hỏi lại.

“Em không nghe rõ sao, anh nói là muốn lấy em.”

Nếu câu nói này ở trong một hoàn cảnh khác, một tình huống khác, Lê Dương chắc chắn sẽ tin rằng anh đã dành tình cảm cho mình. Cô chắc chắn sẽ nhảy lên ôm chầm lấy anh và nói rằng cô đồng ý. Thế nhưng, câu nói này anh lại nói trong một hoàn cảnh trớ trêu như vậy. Liệu có bao nhiêu phần trong câu nói ấy là thật lòng, hay chỉ là anh không muốn mình phải sống trong mặc cảm tội lỗi suốt quãng đời còn lại vì đã để cô phải hiến thân vì anh.

Lê Dương nở nụ cười, một nụ cười chua xót:

“Có câu nói này của anh, em cảm thấy rất hạnh phúc. Đây là do em tự lựa chọn, anh không bao giờ được nghĩ rằng em vì anh mà làm vậy. Em là vì bản thân mình thôi.”

Hoàng Quân nhắm mắt lại, có lẽ đang cố tìm kiếm một câu nói để thay đổi suy nghĩ và hành động đại dột của cô lúc này. Bản tính của cô là như vậy, ương bướng và cứng đầu. Chính vì bản tính này nên cô không chịu dứt ra khỏi anh, nên anh mới tìm lại được ánh sáng. Bây giờ, cũng chính vì bản tính này, cô lại làm mất đi chút ánh sáng cuối cùng còn lại của cuộc đời anh.

Có vẻ như hai tên du côn kia đã nóng lòng nóng ruột trước việc Hoàng Quân và Lê Dương câu qua câu lại. Thằng mặt sẹo lên tiếng:

“Bọn này không có nhiều thời gian cho hai đứa mày dài dòng đâu. Cô em không định cứu nó à?”

Lệ Dương không trả lời hắn. Cô chỉ nhìn Hoàng Quân. Ánh mắt cô chứa đựng một sự đau thương vô hạn. Anh vẫn tiếp tục lắc đầu nhìn cô, muốn nói rất nhiều. Nhưng giờ cô đang đứng cách xa anh một khoảng, tiếng thều thào yếu ớt của anh cô căn bản không nghe được. Chính vì vậy, anh chỉ có thể dùng ánh mắt để nói rằng cô đừng hành động dại dột.

Nhưng đáp lại sự khẩn cầu của anh, Lệ Dương nhắm nghiền mắt và quay lưng lại bước nhanh về phía cửa kho.

oOo

Tên mặt sẹo đưa Lệ Dương đến một nhà nghỉ cách đó không xa. Đây có vẻ là địa bàn mà hắn thường xuyên lui tới để thỏa mãn nhu cầu sinh lý. Chủ quán, nhân viên ai cũng chào đón hắn rất niềm nở. Có người còn cười trót nhả với hắn:

“Hôm nay đại ca có hàng mới à? Trông ngon đó.”

Hắn cười sảng khoái, khoác vai cô kéo lên cầu thang rồi rất tự nhiên mở cửa phòng 201.

Đây là lần đầu tiên Lệ Dương đứng trước tình huống như thế này. Cô không biết sau hôm nay cuộc đời mình sẽ đi về đâu. Cô chỉ biết cho tới bây giờ cô vẫn không hề hối hận về quyết định của mình. Điều cô muốn biết nhất là bây giờ Hoàng Quân thế nào, anh có còn bị chúng đánh nữa không?

Thằng mặt sẹo nhìn Lệ Dương bằng một ánh mắt rất thỏa mãn. Hắn đi lại gần định giờ tay cởi cúc áo của cô thì cô nhanh chóng lùi lại. Hắn nheo mắt:

“Cô em hối hận rồi sao?”

“Tôi muốn ông lập tức thả anh ấy ra.” Lệ Dương nhìn hắn cương quyết.

Hắn nhếch mép cười:

“Cô em vội gì chứ? Đợi anh vui vẻ xong sẽ thả hắn ngay.”

“Tôi đã theo đến đây rồi, ông còn sợ tôi chạy mất sao?”

Hắn cười ha ha:

“Dùng cảm thật đấy! Vậy cô em lấy gì để uy hiếp anh phải thả nó?”

Lệ Dương hít một hơi thật sâu, cô cố giữ cho giọng mình không run.

“Tôi không thoát được. Nhưng nếu tôi chết ở đây, ông cũng không tránh khỏi phiền phức đâu.”

Rõ ràng câu nói của cô làm hắn chột dạ. Hắn có nghĩ ba ngày ba đêm cũng không nghĩ tới việc một cô gái yếu ớt lấy cái chết ra để dọa hắn. Hắn cố nặn ra một nụ cười tự nhiên nhìn cô:

“Không đâu. Anh đây rất giữ lời, không bao giờ nói mà không thực hiện.”

Lệ Dương rất ngây thơ, nhưng cô không ngây thơ đến mức tin lời nói của một tên du côn.

“Ông hãy gọi điện báo đàn em của ông thả anh ấy ra. Sau khi biết anh ấy bình an, tôi nhất định không để ông thất vọng. Tôi là một bác sỹ, tôi biết cách để người ta đạt đến khoái cảm tột cùng.”

Rõ ràng đây là một đề nghị rất hấp dẫn. Nhìn cặp mắt mơ màng của hắn, Lệ Dương biết mình đã ra đòn trúng. Hắn suy nghĩ một chút rồi rút điện thoại ra, Lệ Dương nín thở chờ đợi, cô rất muốn được nghe giọng nói của anh. Nhưng không hiểu sao đầu dây bên kia mãi không chịu bắt máy. Cô sốt ruột, thằng mặt sẹo cũng bắt đầu chửi thề. Một lát sau, cô nghe từ trong điện thoại vọng ra tiếng còi xe cảnh sát.

Hắn trừng mắt nhìn cô. Dĩ nhiên cô biết chuyện gì xảy ra, nhất định Hoàng Quân đã được cứu thoát. Cô cứ tự nhiên mà nở ra một nụ cười, không hề để phòng con thịnh nộ của tên côn đồ trước mặt. Hắn vội vàng chồm tới xô ngã cô xuống giường, hắn nhìn cô trừng mắt vằn lên những tia máu, rít hơi qua kẽ răng:

“Mẹ kiếp!”

Hắn hung hăng xé quần áo của cô, giữ chặt hai tay cô ngang đầu, môi không ngừng áp xuống người cô. Lệ Dương vốn dĩ yếu hơn hắn, lại gần hai ngày không được ăn gì. Trần giường co rẩy cô vốn dĩ nắm chắc phần thua. Cô chỉ biết phản kháng yếu ớt bằng cách không ngừng giãy nảy và ngoảnh mặt đi để tránh những cái hôn thô tục của hắn.

Cho đến khi cô hoàn toàn kiệt sức và bất lực thì nghe thấy tiếng cửa phòng bị đập đổ. Hoàng Quân như một kẻ điên chạy vào lôi cái vật thể đang đè nặng lên người cô và quăng xuống đất. Trong phút chốc cô thấy thân thể mình như được giải thoát, cô chỉ còn nghe được tiếng đầm đã và sau đó, có vẻ có thêm rất nhiều người nữa cùng chạy vào phòng, trong số đó hình như có cả Trần Vũ Hải.

Điều còn sót lại cuối cùng trong ký ức của Lê Dương là Hoàng Quân gọi tên cô. Anh lấy một chiếc áo khoác ra bên ngoài tấm áo sơ mi đã bị nhàu rách vì giằng co của cô. Sau đó anh bế thốc cô lên, Lê Dương lịm đi trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: LÀM VỢ ANH NHÉ!

Lê Dương tỉnh lại sau một ngày một đêm hôn mê. Hoàng Quân lúc nào cũng ở bên cạnh cô. Khi cô nói mê, liên tục kêu lên: “Biến thái, đừng có đụng vào người tôi. Tránh ra...” Cô còn vung tay múa chân loạn xạ khiến Hoàng Quân phải giữ tay cô lại. Cô tưởng anh là tên biến thái nào đó, liên tục nắm tóc anh, lôi đầu anh xuống. Hoàng Quân bị cô lôi đến rách da đầu mà không làm gì được, chỉ biết thầm than thở.

Lôi kéo đến lần thứ n thì rốt cuộc Lê Dương cũng chịu tỉnh dậy. Phản ứng đầu tiên của cô chính là dùng hết sức mạnh đã được bổ sung bằng dịch truyền trong một ngày qua đẩy ngã Hoàng Quân xuống đất rồi kéo chăn che lên người mình. Cho đến khi nhận ra người nằm dưới đất là anh, cô mới tròn mắt nhìn xung quanh. Xác định nơi mình đang ở là phòng của Hoàng Quân, Lê Dương không khỏi ngạc nhiên.

“Là anh sao? Sao tôi lại ở đây?”

Hoàng Quân bắt đầu dĩ ngồi dậy, anh vuốt vuốt mái tóc đã bị cô làm cho rối tung, nhìn cô bất mãn.

“Anh hiểu vì sao Hồng Liên sống chết không chịu ngủ chung giường với em rồi. Cô ấy đúng là sáng suốt mà.”

Lê Dương chớp chớp mắt. Cô nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra. Cô, Hoàng Quân và Xuân Vy đi chơi, sau đó thì bị bắt cóc, bị đánh, ... Cô lắc mạnh đầu cho bớt đi cảm giác đau nhức. Khi đã nhớ ra tất cả mọi chuyện, cô vội vàng chồm người lên, lắc mạnh vai Hoàng Quân đang ngồi trước mặt, nói trong hơi thở gấp gáp:

“Nói cho em, anh không sao chứ? Bọn chúng không đánh anh chứ? Anh có bị thương ở đâu không? Anh có...”

Những chữ tiếp theo của cô bị đôi môi Hoàng Quân chặn lại. Anh hôn cô, nhẹ nhàng chà môi mình lên đôi môi mềm của cô. Lê Dương ngạc nhiên, cô mở tròn mắt, đôi môi cô bắt đầu động đốn nhận nụ hôn của anh.

Một lúc sau, anh mới lưu luyến rời khỏi môi cô. Lê Dương vẫn ngồi chết lặng, ánh mắt không ngừng chớp. Hoàng Quân mỉm cười nhìn cô, trong đôi mắt anh chứa đựng cả sự yêu mến và cưng chiều.

“Bệnh nhân bây giờ là em đây, em còn lo cho người khác cái gì chứ?”

Cô vẫn im lặng nhìn anh.

Hoàng Quân đặt tay lên hai bờ vai cô, giọng nói của anh có vài phần trách móc:

“Em chẳng có đầu óc kinh tế gì cả. Bản thân em có thể đổi cả trăm ngàn cái mạng của anh. Em hy sinh một lần như vậy, không thấy là quá lãng phí sao?”

Cái kiểu suy nghĩ gì vậy? Cô dùng thân thể để đổi lấy sự an toàn của anh, anh lại trách cô không biết tính toán.

Lê Dương nheo mắt:

“Cái gì mà lãng phí chứ?”

“Nói lại cho anh nghe.” Hoàng Quân ghé miệng vào tai cô thì thầm.

“Em bảo là không lãng phí...”

“Không phải cái đó.” Anh ngắt lời cô. “Nói lại cho anh nghe những câu em nói với anh khi còn ở trong nhà kho.”

Aaaaaaaa... Không phải Hoàng Quân muốn cô nhắc lại những lời yêu thương cô đã thổ lộ lúc trước đó chứ? Thề có trời làm chứng, nếu biết sẽ an toàn trở về thế này, cô có bị cắt lưỡi cũng không bao giờ đem những điều ấp ủ trong lòng đó nói ra với anh.

“Em nói gì?” Giọng Lê Dương rõ ràng giả vờ ngây thơ không hiểu.

Hoàng Quân cười cười rồi khỏi gương mặt cô, lại nhìn cô dịu dàng.

“Em quên những gì em nói, vậy vẫn còn nhớ những điều anh đã nói chứ?”

Lệ Dương dĩ nhiên không quên, đó là những câu nói mà ngày nào cô cũng hy vọng được nghe.

“Quân!” Cô gọi tên anh. Đây là lần đầu tiên Lệ Dương gọi Hoàng Quân bằng giọng nhẹ nhàng và yêu thương như vậy. “Em vốn dĩ cho rằng lúc đó anh không muốn em làm điều gì dại dột nên mới nói vậy. Thế nên tất cả những gì em nói, anh cũng không cần để ý...”

“Em cũng biết đó là dại dột?” Hoàng Quân nheo mắt nhìn cô.

Câu nói của anh làm Lệ Dương cứng họng. Cô le le lưỡi, anh vốn dĩ nên làm luật sư chứ không phải là nhà thiết kế.

“Em...”

“Em là do anh cứu. Thân thể này nếu anh không cho phép, em tuyệt đối không được bạc đãi nó.” Hoàng Quân giơ một ngón tay lên, gầy nhẹ vào mũi Lệ Dương.

Câu nói này chẳng phải anh đang muốn xác lập chủ quyền đối với cô hay sao? Lệ Dương suy nghĩ lại, Hoàng Quân làm Luật sư quả không hợp, vì anh không biết ở Việt Nam quyền tự do về thân thể rất được pháp luật bảo vệ.

“Anh cũng là do em cứu, vậy thân thể anh cũng sẽ do em toàn quyền quyết định chứ?” Cô ương bướng hỏi lại anh.

“Anh là do Trần Vũ Hải cứu.”

“Là nhờ em kéo dài thời gian.”

Hoàng Quân có chút nhượng bộ.

“Được rồi. Vậy em muốn làm gì với nó?”

Câu hỏi này... quả là rất khó trả lời nha. Vậy nên Lệ Dương chọn cách không trả lời trực tiếp mà đi loanh quanh đến mấy chục vòng.

“Vậy anh muốn làm gì với cơ thể em?”

Hỏi xong câu này, Lệ Dương ngay lập tức cảm thấy hối hận. Chẳng hiểu sao trong câu nói này có chứa cái gì đó rất thâm tà. Có vẻ như Hoàng Quân cũng nhận thấy được sự ngượng ngập của cô, anh cười rất tươi.

“Anh mỗi ngày trước khi đi ngủ đều muốn ôm nó, mỗi khi mở mắt ra đều muốn nhìn thấy nó.”

Cái này, nếu suy nghĩ một cách sâu sắc, chẳng phải Hoàng Quân đang muốn sống cùng cô sao?

“Anh đang cầu hôn em sao?” Lệ Dương buột miệng hỏi. Đây là lần thứ hai trong vòng năm phút cô cảm thấy hối hận.

“Em cứ nghĩ những gì mình cho là đúng đi.”

“Vậy thì em sẽ nghĩ như thế.”

Câu nói thứ ba khiến Lệ Dương nguyên rủa cái miệng của mình.

Hoàng Quân không một chút bối rối. Anh cười rất tươi rồi khẽ đưa tay lên vuốt dọc lông mày cô.

“Em rất đáng yêu đó!”

Là anh đang khen hay đang trêu cô vậy?

“Những câu nói của anh, tất cả đều rất thật lòng...”

Hoàng Quân ghé sát vào tai cô, Lệ Dương có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh vẫn vút quanh vành tai, những lời anh nói sau đó còn ấm áp hơn rất nhiều.

“Lệ Dương, anh yêu em.”

Ba chữ của Hoàng Quân thốt ra rất nhẹ nhàng, chỉ như một hơi thở. Nhưng đối với Lệ Dương, nó lại có sức công phá bằng cả một trái bom. Cô mấp máy môi:

“Anh nói thật sao?”

“Nếu em không tin, anh có thể dùng hành động để chứng minh.”

Không đợi Lê Dương kịp phản ứng, Hoàng Quân đưa tay đỡ lấy gương mặt cô mà đáp xuống môi cô một nụ hôn. Nụ hôn này cũng bất ngờ hết như lúc này, nhưng nó không chỉ dừng lại ở môi chạm môi. Khi Lê Dương mở miệng định nói gì đó, đầu lưỡi của anh nhanh chóng tiến vào vuốt ve khoang miệng cô. Lê Dương chìm đắm trong nụ hôn sâu và ngọt ngào của anh. Không biết bắt đầu từ lúc nào, cô rất tự nhiên vòng tay ôm lấy cổ anh, đáp lại anh một nụ hôn cuồng nhiệt.

Cô còn chưa kịp thức mắc, tại sao sau khi tỉnh dậy lại nằm trên giường của anh. Không phải cô nên ở bệnh viện sao?

Cô còn chưa nhận được lời giải thích, tại sao trên người cô lại là bộ quần áo ngủ của mẹ anh?

Cô cũng còn chưa kịp hỏi, là ai đã thay đồ cho cô...

Rất nhiều thắc mắc chưa được giải đáp, Lê Dương đã trầm luân trong nụ hôn dài của Hoàng Quân. Khi nụ hôn kết thúc, trên môi cô vẫn còn vương lại hơi thở của anh.

Hoàng Quân nhìn Lê Dương mỉm cười, cô ngượng ngừng trả lại anh một cú đấm vào vai.

Hoàng Quân bất chợt gặp người xuống. Khuôn mặt anh nheo lại, đôi mắt nhắm chặt biểu lộ rằng anh đang rất đau. Lê Dương hốt hoảng sờ sờ khuôn mặt anh:

“Anh sao vậy? Em làm anh đau sao?”

“Anh không sao.” Hoàng Quân ngẩng mặt lên nhìn cô lắc đầu cười.

Kết thúc câu nói “Anh không sao” là một chấm máu đỏ rỉ ra trên áo sơ mi, chính là vị trí lúc này Lê Dương đã đâm vào. Lê Dương vừa nói vừa đưa tay cời cúc áo sơ mi của Hoàng Quân, giọng cô như sắp khóc:

“Anh bị thương sao... Sao lại như thế này? Em xin lỗi, em không biết...” Giọng cô tràn ngập lo lắng và bối rối, hối hận và tự trách.

Hoàng Quân giữ lấy cánh tay Lê Dương đang vô thức cời cúc áo của anh. Anh biết đây là phản xạ rất tự nhiên của một bác sĩ khi muốn kiểm tra vết thương của bệnh nhân. Nhưng nhìn bộ dạng của cô lúc này, anh tự nhiên thấy rất muốn cười, rất đáng yêu.

“Em làm gì vậy? Em đừng nóng vội thế chứ.” Giọng Hoàng Quân ngân dài đầy dịu dàng.

Lê Dương mặc kệ. Bây giờ cô không có tâm trạng để đùa.

“Anh ngồi im đi, em sẽ kiểm tra vết thương cho anh.”

“Bác sĩ à, anh đã đi bệnh viện kiểm tra rồi.”

Lê Dương ngửa mặt nhìn Hoàng Quân, đôi mắt ngân ngấn nước.

“Là vì em sao?”

Hoàng Quân ngáp ngừng một chút, rồi gật đầu. Vết thương này là trong lúc đánh nhau với tên mặt sẹo kia, anh bị hấn dùng dao rạch một nhát. Anh bị đau nhưng vẫn tự mình bế cô đưa vào viện. Khi xác định cô không bị bất kỳ thương tích gì, anh mới chịu đi băng bó vết thương của mình.

Hoàng Quân đưa tay lau giọt nước mắt vừa rớt xuống từ khóe mắt Lê Dương, anh dịu dàng nhìn cô:

“Em đừng khóc. Em khóc không xinh chút nào.”

“Em muốn xem vết thương của anh.” Lê Dương sụt sịt không để ý đến câu nói trêu chọc của anh.

Hoàng Quân thờ dãi một tiếng, sau đó từ từ cởi cúc áo của mình ra. Khi chiếc áo sơ mi được thả xuống sống vai, Lê Dương nhìn thấy ngay gần ngực trái của Hoàng Quân là một lớp vải băng vuông đã bị ướt vì máu, cô nhẹ nhàng đưa tay bóc lớp băng dính bên ngoài ra, lộ trên nền da thịt săn chắc của anh là một vết đâm bằng dao, tuy không sâu nhưng có lẽ do anh hoạt động mạnh và vừa này lại bị cô đâm trúng nên miệng vết thương bị hở ra.

“Anh không đau.” Hoàng Quân nhìn gương mặt thất thần của Lê Dương, dịu dàng nói.

“Vết thương rộng thế này... Anh tưởng em là trẻ con chắc?”

Hoàng Quân cầm lấy tay Lê Dương đang đặt phía dưới vết thương của mình, mỉm cười:

“Chỉ cần em bình an, một chút xây xát nhỏ này có đáng gì đâu.”

Lê Dương nhìn như thôi miên vào gương mặt Hoàng Quân, gương mặt tuấn tú phẳng phất nét tái nhợt vì vừa bị đau, gương mặt của người đàn ông mà dù có phải hy sinh bản thân mình cô cũng nhất định phải bảo vệ. Trước đây cô vốn nghĩ rằng, cô chỉ có thể đứng nhìn anh từ xa và mỉm cười, giờ được nghe những lời yêu thương này từ miệng anh, cô cảm thấy mình như vừa trải qua một giấc mơ rất đẹp ngọt ngào.

Lệ Dương lấy hộp thuốc trong phòng băng bó lại vết thương cho Hoàng Quân. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy nửa thân trên của anh khi để trần. Quả thật, sau lớp áo sơ mi, da thịt Hoàng Quân càng hiện rõ những đường cong quyến rũ. Lệ Dương bật cười nghĩ sau này anh có thất nghiệp cũng chẳng lo chết đói, chỉ cần anh đồng ý thì chắc chắn có đến cả trăm công ty xếp hàng đăng ký nhờ anh làm người mẫu quảng cáo. Mặc dù tính chất nghề nghiệp khiến cô thường xuyên tiếp xúc với những cơ thể để trần, nhưng không hiểu sao đối với Hoàng Quân, cô phải cố gắng lắm mới kiềm chế được ham muốn đưa tay mình vuốt ve lên những phần da thịt tuyệt vời ấy.

“Sao mặt em đỏ vậy?” Câu nói của Hoàng Quân gọi Lệ Dương từ năm nghìn năm trước trở về.

“Em... không có.” Lệ Dương đáp ứng, nhưng cô càng nói thì lại càng lộ ra mình đang bối rối.

“Em sát trùng vết thương cả nửa ngày rồi đó.”

Lúc này Lệ Dương mới nhận ra ý cười trong câu nói của Hoàng Quân. Cô phát hiện đúng là mình đã tắm cồn vào dung dịch và xoa lên vết thương của anh cả nửa ngày rồi mà vẫn chưa chịu xử thuốc để băng lại. Quả là rất mất mặt.

“Vết thương của anh sâu nên phải sát trùng lâu một chút.” Lệ Dương cuối cùng cũng tìm ra được một cái cớ để chữa ngượng. Hy vọng anh không học y nên không biết, cho dù là vết thương lớn cỡ nào cũng chẳng cần đến thời gian xoa cồn lâu như thế.

“Lúc băng vết thương cho anh, cô y tá chỉ xoa có mùi giấy.”

Ôc. Lệ Dương thật muốn kiểm một cái lỗ để chui xuống. Cô nhận ra nói dối là một việc rất hại não, vì cứ phải nghĩ xem làm thế nào để câu trước câu sau thật logic với nhau. Việc làm đòi hỏi hàm lượng trí tuệ cao như vậy, Lệ Dương không làm được.

“Anh trật tự đi, nói nhiều sẽ ảnh hưởng đến vết thương đó.” Về chuyện chuyển đổi đề tài một cách linh hoạt thì cô rõ ràng có kinh nghiệm hơn nhiều.

“Nhưng lúc nào thì em mới băng xong vậy?”

“Đã bảo anh không được nói nhiều mà. Sắp rồi.”

“Nhưng... anh muốn đi vệ sinh.”

Lệ Dương cứng họng.

Mười giây sau khi Hoàng Quân nói câu đó, Lệ Dương đã hoàn thành việc băng bó vết thương cho anh. Cô nhanh chóng đưa tay kéo áo sơ mi của Hoàng Quân lên che bờ vai lại.

“Xong rồi đấy. Anh nhớ đừng cử động mạnh, đi lại nhẹ nhàng thôi.”

Hoàng Quân nhìn cô, đôi mắt đầy ý cười:

“Anh biết rồi. Anh đã xin Viện phó Phùng cho em nghỉ hai ngày để nghỉ ngơi. Hai ngày tới, em cứ ở đây đi.”

Lại một câu nói của Hoàng Quân làm Lệ Dương chết cứng. Cô trân trân mắt nhìn anh. Hoàng Quân trước khi quay đi, cúi xuống xoa đầu Lệ Dương giải thích thêm một chút:

“Hong Liên vẫn chưa xuất viện. Để em ở một mình anh không yên tâm.”

oOo

Lệ Dương tìm đủ mọi lý do để quay về khu chung cư của mình nhưng vẫn không hiệu quả. Dù sao cô và Hoàng Quân vẫn chưa kết hôn, việc ở trong nhà anh như thế này cũng có nhiều cái bất tiện. Mà cái bất tiện lớn nhất chính là việc bà ngoại Hoàng Quân nhất quyết bắt cô ở lại, nhưng trong thời gian cô ở đó, bà suốt ngày khóa kín cửa phòng mình và qua phòng ngủ cùng Xuân Vy, không cho cô buổi tối được tiếp cận con bé. Hay nói cách khác, bà ngoại tìm mọi cách bắt cô và Hoàng Quân ở chung một phòng.

Lệ Dương đương nhiên không sợ hai người sẽ vượt quá giới hạn nào đó. Hoàng Quân ở công ty suốt ngày, buổi tối khi về nhà đều để cô ngủ trên giường còn anh thì nằm trên sofa. Chỉ là không hiểu tại sao thời gian gần đây, khả năng kiềm chế của cô ngày một kém. Ở trong cùng một phòng với người đàn ông ôn nhu và hấp dẫn như Hoàng Quân, Lệ Dương thật sự cảm thấy như mình đang bị tra tấn.

Chính vì thế, sang ngày thứ hai, cô quyết định sang phòng Xuân Vy từ lúc bảy giờ tối, không để bà ngoại có cơ hội chiếm chỗ.

Khi bà ngoại tắm xong và vừa ngân nga ca khúc “Chuyện tình Lan và Diệp” vừa bước vào phòng thì đã thấy Lệ Dương và Xuân Vy nằm cuộn tròn trong chăn đọc truyện cổ tích.

“Ồ, sao con lại vào đây?” Bà ngoại nhìn cô ngạc nhiên.

“Chị Dương bảo hôm nay muốn ngủ cùng con.” Xuân Vy thay Lệ Dương trả lời.

“Không được. Vậy ngoại ngủ đâu?”

“Bà ngoại chẳng phải cũng có phòng ngủ sao?” Xuân Vy ngây thơ hỏi lại.

“Giường ngủ của ngoại hỏng rồi.” Bà vừa nói vừa nháy mắt với con bé nhưng có lẽ do mắt bà nháy với nhắm cũng giống nhau nên Xuân Vy không phát hiện ra. “Cháu dâu, mau sang phòng thẳng nhóc ngủ.”

“Bà à. Tụi con thực sự chưa tới bước đó đâu. Hôm nay con nhất định ngủ cùng Xuân Vy, bà ngoại đến sau mất chỗ rồi.”

Tất nhiên, Lệ Dương trẻ hơn nên chạy nhanh hơn, nếu cô thi ma-ra-tông với bà ngoại để giành chỗ ngủ thì không bao giờ sợ thua. Nhưng với kinh nghiệm “gừng càng già càng cay”, Lệ Dương nhanh chóng bị bà đá ra khỏi phòng một cách cay đắng.

“Haiz... Thôi được rồi, ngoại thua. Nhưng mà ngoại nằm một mình thì khó ngủ lắm, con có thuốc nào để ngủ hơn không?”

“Con đi pha cho ngoại ly trà ấm, ngoại đừng uống thuốc hại dạ dày đó.” Lệ Dương ngoan ngoãn bước xuống nhìn bà lo lắng.

Khi Lệ Dương vừa đặt chân ra khỏi phòng thì cửa đã đóng sầm lại sau lưng. Lúc này cô mới hoảng hốt nhận ra nhưng tất cả đã quá muộn.

“Bà ngoại, bà ngoại...” Lệ Dương vừa đập cửa vừa kêu.

Bà ngoại mở cửa và đứng chắn ngang, tỏ rõ ý không cho cô bước vào.

“Giờ là ngoại vào trước rồi, con ngoan ngoãn qua phòng thẳng nhóc đi.”

“Bà à, tối hôm qua anh ấy nằm trên sofa cả đêm để nhường giường cho con đó.”

“Vậy con gọi nó lên giường nằm cùng là được.”

Nói xong, bà tàn nhẫn đóng cửa lại, không cho cô một cơ hội cầu xin.

Lệ Dương lếch thếch bước vào phòng Hoàng Quân, anh cũng vừa từ trong phòng tắm bước ra. Trên người anh mùi hương sữa tắm tỏa ra quyến rũ, mái tóc ướt nhỏ xuống từng giọt càng làm Lệ Dương cảm thấy như bị kích thích.

“Em không phải đến phòng Xuân Vy sao?” Hoàng Quân nhìn thấy cô hơi ngạc nhiên.

“Em bị bà ngoại cướp chỗ rồi.” Lệ Dương nói giọng ảm ức.

Hoàng Quân bật cười:

“Anh đã nói rồi, em không phải là đối thủ của bà đâu. Em ngủ ở giường của anh đi, đêm nay anh phải thức để hoàn thành bản vẽ.”

“Anh không ngủ sao?”

“Sáng sớm mai anh phải trình chiếu trong cuộc họp của công ty rồi. Chắc phải thức hết đêm nay để hoàn thành. Em mau đi ngủ đi.”

Lệ Dương đi về phía giường Hoàng Quân và ngồi xuống. Hôm nay dù cô không ở đây thì chiếc giường này có lẽ cũng để trống. Hoàng Quân đi về phía cô, nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn và đỡ cô nằm xuống rồi kéo chăn đắp lên người. Sau khi cô nhắm mắt một lúc, anh mới đứng dậy đi về phía bàn làm việc.

Khi Lệ Dương thức dậy, cô chỉ thấy một góc sáng duy nhất ở phía bàn làm việc của Hoàng Quân. Anh có thói quen để điện phòng khi làm việc. Hôm nay có lẽ sợ ảnh hưởng tới giấc ngủ của cô nên anh mới tắt đi. Lệ Dương nhẹ nhàng ngồi dậy, lật chăn và bước xuống giường.

Cô đi đến cạnh Hoàng Quân, nhìn thấy anh đang hoàn thiện những bản thiết kế bằng bút chì màu, trên góc mỗi tờ giấy đều có ghi tên bản thiết kế và tên người sáng tạo ra chúng. Cô nhẹ nhàng đứng bên cạnh, Hoàng Quân nhìn thấy có bóng người in xuống tờ giấy trước mặt, anh hơi giật mình ngẩng đầu lên.

“Em không ngủ sao?” Anh nhìn cô thắc mắc.

“Em vừa tỉnh dậy.” Lệ Dương nhẹ nhàng giải thích. “Em pha cho anh ly cà phê nhé!”

Không đợi Hoàng Quân đồng ý, Lệ Dương bước chậm ra khỏi cửa phòng. Một lúc sau, cô đặt trên bàn anh một cốc cà phê nóng bốc khói nghi ngút.

“Cảm ơn em.” Anh nhìn cô ánh mắt đầy triu mến.

Lệ Dương ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh Hoàng Quân.

“Đằng nào cũng không ngủ được nữa, em ngồi làm cùng anh vậy. Có gì cần em giúp không?”

Vậy là hai người cùng ngồi làm việc. Lệ Dương giúp Hoàng Quân vạch màu lên các đường kẻ đã được ký hiệu sẵn, giúp anh đánh số liệu vào bản báo

cáo trên máy tính. Sau đó, cô ngồi cầm bút màu để đưa cho anh, nhìn anh tô vẽ cho những bức tranh chì đen trắng trở nên sống động.

“Màu đỏ...” Hoàng Quân chìa tay về phía Lệ Dương.

“Đưa anh màu đỏ.” Hoàng Quân lặp lại lần thứ hai sau khi không thấy Lệ Dương phản ứng gì.

Vẫn im lặng. Anh tò mò ngoái đầu nhìn sang, thấy cô đã gục xuống mặt bàn ngủ vùi, đầu gối lên hai cánh tay, mặt quay về phía anh. Cô ngay cả khi ngủ cũng như một thiên thần, gương mặt tròn thanh tú, bờ môi hồng hơi mấp máy. Nhìn cô ngủ, Hoàng Quân có một cảm giác yên bình không thể diễn tả được. Anh mỉm cười, rút nhẹ chiếc bút tô màu đỏ cô vẫn đang cầm trong tay và hoàn thành nốt những nét cuối cùng trong bản vẽ của mình.

Sau đó, anh kéo ghế đứng dậy, hết sức nhẹ nhàng để không phát ra tiếng động. Cũng hết sức nhẹ nhàng, anh rút cánh tay đang kê dưới đầu của Lệ Dương khoác lên vai mình và bế cô lên giường.

Có lẽ do quá nhạy cảm nên dù Hoàng Quân nhẹ nhàng hết sức, Lệ Dương vẫn tỉnh dậy. Khi anh đặt cô xuống giường mới nhận thấy mắt cô đã mở ra và đang nhìn mình. Gương mặt Hoàng Quân lúc đặt cô xuống gần như cứa sát vào mặt cô, anh và cô bốn mắt nhìn nhau, nhìn rất lâu.

Sau đó, anh vô thức đặt xuống môi cô một nụ hôn.

Lệ Dương không từ chối, cũng không nhiệt tình đón nhận.

Nụ hôn của anh như triệu hồi lý trí của cô trở về từ cơn buồn ngủ. Cô nhắm mắt, lắc lắc đầu, lại mở mắt, gương mặt anh vẫn gần trong gang tấc.

Người ta nói quả không sai, khả năng kiểm chế của con người thấp nhất chính là vào lúc nửa đêm.

Mà không gian càng yên tĩnh, khả năng ấy càng tiến dần về không.

Lệ Dương không có cách nào chống lại sức hút từ gương mặt điển trai ngay trước mắt mình. Cô đưa tay sờ sờ vào mặt anh, cảm nhận sức nóng từ gương mặt ấy lan qua tay mình.

Hoàng Quân đặt một tay bên hông cô, tay kia chạm nhẹ vào bàn tay đặt trên giường của cô, sau đó anh vuốt ve dọc cánh tay cô, lên bờ vai, lên cổ và dừng lại ở gò má. Anh khẽ cúi người xuống, cơ thể anh đè lên người cô, một cảm giác ấm áp lan tỏa toàn thân.

Lệ Dương vòng tay qua cổ Hoàng Quân và chủ động hôn vào môi anh. Anh cũng nhẹ nhàng đáp lại, cảm giác môi lưỡi quấn quýt thực sự rất ngọt ngào.

Cô lật người và lại nằm đè lên người anh, hai người cứ lật qua lật lại như vậy, hôn nhau quấn quýt si mê.

Cho đến sáng hôm sau tỉnh dậy, Lệ Dương cảm nhận thấy hơi thở phả vào tai ấm áp, mới phát hiện mình đang nằm cuộn tròn trong người Hoàng Quân. Bàn tay Hoàng Quân nhẹ nhàng ôm trọn thắt lưng của cô, tay kia đặt dưới đầu cô làm gối, chiếc chăn mỏng của anh áp vào gò má cô.

Lệ Dương bây giờ mới có dịp ngắm nhìn gương mặt Hoàng Quân khi ngủ. Khuôn mặt tròn, vầng trán cao, trông anh vừa có nét của một người đàn ông từng trải, lại ẩn chứa vẻ lãng tử của những chàng trai con nhà giàu ở cái tuổi đôi mươi. Không kìm được, Lệ Dương đưa tay khẽ chạm vào má anh, trong phút chốc cô có cảm giác anh như một đứa trẻ con cần được chở che, vỗ về.

Cử động của Lệ Dương làm Hoàng Quân tỉnh giấc. Anh nhìn cô dịu dàng mỉm cười:

“Em ngủ ngon chứ?”

“Ừm... Anh cũng vậy chứ?” Lệ Dương như con mèo lười vùi đầu vào ngực anh.

Vòng tay của Hoàng Quân ôm cô chặt hơn.

“Rất ngon.”

“Anh không phải dậy đi làm sao?” Lệ Dương thắc mắc.

“Anh còn mười lăm phút nữa.” Hoàng Quân kéo cô vào lòng, nhắm mắt lại.

Lệ Dương tròn mắt. Anh còn chưa nhìn đồng hồ, có thể dự đoán chính xác thời gian như vậy sao?

Khi Lệ Dương tỉnh dậy lần thứ hai thì chỉ còn thấy mình cô nằm trên giường. Hoàng Quân đã đặt bên cạnh cô một chiếc gối ôm to tướng để giữ ấm cho cô từ phía sau lưng. Một cảm giác hạnh phúc len lỏi vào từng tế bào, cô hít thở sâu bầu không khí trong lành buổi sáng tràn vào phòng anh, đón nhận những tia nắng sớm yếu ớt xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào. Bầu trời hôm nay cao và trong xanh, thật sự rất đẹp.

Nhìn đồng hồ đã gần tám giờ, Lệ Dương vội vàng xỏ dép đi xuống nhà. Khi qua bàn làm việc của Hoàng Quân, cô nhìn thấy xấp tài liệu tối qua anh chuẩn bị cho cuộc họp vẫn để trên mặt bàn.

Đúng lúc đó thì chuông điện thoại của cô reo lên.

Lệ Dương bắt máy, trong điện thoại là giọng nam trầm tình quen thuộc:

“Em dậy chưa?”

“Em vừa tỉnh. Hình như anh để quên tài liệu ở nhà.”

“Em nhìn thấy rồi à? Mười lăm phút nữa cuộc họp bắt đầu rồi, giờ anh về lấy sợ không kịp. Em mang tập tài liệu đến công ty cho anh được không?”
Hoàng Quân vẫn giữ thái độ trầm tình nhưng giọng nói lại có phần hơi gấp gáp.

“Vâng. Em sẽ mang đến ngay.”

Hoàng Quân gọi taxi cho Lệ Dương, dặn cô cứ đi từ từ, không phải vội. Dĩ nhiên Lệ Dương biết thời gian rất gấp, do vậy cô chỉ rửa mặt qua quýt, dùng tay bôi tóc lên cột chặt lại rồi vội vàng cầm xấp tài liệu chạy ra khỏi phòng.

Lúc xuống đến chân cầu thang, cô nhìn thấy bà ngoại, bà Châu và Xuân Vy đang ngồi ăn sáng. Bà ngoại nhìn cô cười tươi như hoa:

“Cháu dâu, dậy rồi à? Qua đây ngồi đi.”

Bà Châu nhìn cô với ánh mắt dịu dàng:

“Quân bảo tối qua con thức khuya làm việc cùng nó, vừa mới chợp mắt nên bác không đánh thức con dậy. Con mau lại ăn sáng ạ.”

Lệ Dương chỉ đi qua phía bàn ăn rồi dừng lại nói:

“Bà ngoại, bác gái, Quân để quên tài liệu họp ở nhà. Con phải mang đến công ty cho anh ấy bây giờ. Con đi luôn đây ạ.”

Nói rồi không đợi bà ngoại và mẹ Hoàng Quân trả lời, Lệ Dương vội vàng vàng chạy nhanh ra khỏi cửa.

Khi Lệ Dương vừa bước chân ra khỏi thang máy tầng năm thì thấy một đoàn người mặc comple chỉnh tề cũng vừa từ một thang máy khác đi ra đang ở phía trước cô. Đoán rằng họ đang đi tới phòng họp nên cô gọi hỏi họ xem phòng họp ở đâu.

Thật may là Hoàng Quân cũng có mặt trong số đó. Anh đứng bên cạnh một người đàn ông trung niên gương mặt điềm tĩnh và nghiêm nghị. Tuy tuổi có lẽ cũng phải ngoài năm mươi nhưng trên người ông vẫn toát ra một phong thái rất nhanh nhẹn đĩnh đạc, vẻ mặt ông ôn nhu, đôi lông mày ánh lên vẻ thông minh, trải đời.

Hoàng Quân nhìn thấy Lệ Dương, lúc đầu cảm thấy bất ngờ vì không nghĩ cô lại đến nhanh như vậy. Nếu anh biết Lệ Dương vì sợ tắc đường lâu mà nhảy ra khỏi taxi chạy bộ, còn trời ba, bốn bức tường để mang tài liệu tới cho anh kịp giờ họp chắc có lẽ phải cảm động đến chết mất.

“Lệ Dương. Em đến rồi sao?”

Lệ Dương còn đang ngẩn người vì không ngờ lại gặp Hoàng Quân ở đây. Ban nãy vì nhìn từ phía sau nên cô không biết anh cũng có mặt trong đoàn người này. Cô không trả lời câu hỏi của anh ngay mà hơi ngập ra một chút, sau đó mới từ từ đáp ứng:

“À... Em mang tài liệu cho anh.”

Hoàng Quân bước về phía Lệ Dương, anh đưa tay đỡ lấy xấp tài liệu từ tay cô, ánh mắt nhìn cô ánh lên niềm thương yêu vô hạn.

“Cảm ơn em..”

Sau câu cảm ơn, Hoàng Quân mới để ý thấy Lệ Dương trên người vẫn còn mặc nguyên bộ pijama cô thay ra lúc ngủ, mái tóc cũng hơi rối. Anh khẽ đưa tay lên vuốt lần tóc mai rũ xuống mắt cô, giọng anh nhẹ nhàng:

“Em về phòng làm việc chờ anh một chút.”

Hoàng Quân bảo trợ lý Bình đưa Lệ Dương về phòng làm việc của anh. Khi cô đã vào trong thang máy, người đàn ông trung niên nhìn anh mỉm cười:

“Cô gái đó là ai vậy?”

“Cô ấy là Lệ Dương ạ.” Hoàng Quân lễ phép đáp lại.

“À... Là cô bác sỹ đã phẫu thuật cho cháu sao? Nghe mẹ cháu nói cô ấy rất giống Ngọc Linh phải không?”

“Vâng.”

“Nhưng hình như... giữa hai đứa không phải quan hệ bệnh nhân, bác sỹ bình thường.” Đôi mắt trải đời của ông Trọng nhìn sâu vào mắt Hoàng Quân chờ câu trả lời.

Hoàng Quân thờ nhẹ một hơi, sau đó mới chậm rãi nói:

“Cháu thực sự... rất muốn giữ cô ấy ở bên cạnh.”

Ông Trọng khoác tay lên vai Hoàng Quân, rất tự nhiên mà nói:

“Nếu thật sự thích cô bé thì hãy giữ lại đi. Con người không phải lúc nào cũng tìm được hạnh phúc, cháu phải biết trân trọng...”

“Cháu hiểu ạ.” Hoàng Quân khẽ gật đầu, nhìn về phía thang máy nơi Lê Dương vừa bước vào, thấy lòng mon man một cảm xúc khó tả.

Ông Trọng bỏ tay xuống khỏi vai Hoàng Quân, bước lên phía trước.

“Được rồi, chúng ta vào phòng họp thôi.”

Cuộc họp cổ đông bất thường của Star chủ yếu tập trung vào việc bãi nhiệm Giám đốc điều hành Đỗ Xuân Diệp. Đỗ Xuân Diệp và Đỗ Xuân Thành sau khi bị phát hiện có liên quan đến việc tổ chức mua bán trái phép chất ma túy và có hành vi rửa tiền đã bị tạm giam để tiếp tục điều tra xét xử. Hoàng Quân tạm thời nắm giữ chức vụ Giám đốc điều hành. Mọi người gần như khẳng định anh chắc chắn sẽ trở thành chủ nhân của chiếc ghế Chủ tịch Hội đồng quản trị kia. Ai nấy khi nói đến chuyện này đều tỏ ra rất hân hoan. Vị trí như vậy trong công ty này ngoài Hoàng Quân ra thì có lẽ không còn ai xứng đáng.

Trợ lý Bình đưa Lê Dương đến trước cửa phòng Giám đốc ở tầng thứ hai mươi rồi chào tạm biệt cô. Lê Dương đẩy cửa bước vào. Phòng làm việc của Hoàng Quân rất rộng, ngoài phòng chính có bàn tiếp khách còn có thêm phòng ngủ và phòng tắm, thực sự chẳng khác gì một căn hộ chung cư cao cấp. Lê Dương vào phòng tắm rửa mặt và chải lại tóc, sau đó thăm thú xung quanh nơi làm việc của Hoàng Quân.

Căn phòng thật giống con người của anh: gọn gàng và sạch sẽ.

Phòng làm việc có cách bài trí không khác là mấy so với phòng của Hoàng Quân ở nhà. Trên bàn làm việc đặt một chậu cây xương rồng, loại cây mà anh yêu thích. Rèm cửa sổ phòng làm việc màu xanh nhạt, rất hợp với lớp sơn xanh của tường phòng. Trên bàn tiếp khách đặt một bộ ấm chén uống trà bằng gốm theo phong cách cổ xưa. Tất cả những thứ trong phòng nói rằng chủ nhân của nó là người cẩn thận và yêu thích sự yên tĩnh. Quả thật rất khác xa với phong cách trang trí phòng của Lê Dương và Hồng Liên, tuy đã qua giai đoạn tiền mãn teen từ lâu nhưng trên tường phòng của hai cô vẫn ngập tràn tranh ảnh mèo Kitty.

Xem chán mà vẫn chưa thấy Hoàng Quân quay trở lại, Lê Dương cầm một quyển tạp chí trên bàn làm việc của anh rồi trèo lên ghế sofa vừa đọc vừa ngáp.

Đang say ngủ, Lê Dương mơ màng cảm thấy có ai đó khoác lên người cô một tấm chăn mỏng. Sau đó một hơi thở ấm áp phả vào tai cô và một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên trán cô.

Lê Dương từ từ mở mắt.

Hoàng Quân đang ngồi bên cạnh cô. Anh khẽ nâng chén trà lên và nhấp một ngụm nhỏ, nhìn cô mỉm cười:

“Em dậy rồi à?”

“Ừm.” Cô khẽ gật đầu với anh, vẫn còn cảm giác ngái ngủ.

“Xin lỗi đã để em đợi lâu.”

Lê Dương ngồi dậy, cô co chân lại để Hoàng Quân ngồi được rộng hơn:

“Anh họp xong rồi à?”

Hoàng Quân gật đầu.

“Anh bảo em đợi, có chuyện gì vậy?”

“Chỉ là muốn đưa em về thôi.”

Không phải chứ? Bảo cô đợi ba tiếng chỉ là muốn cô về cùng anh. Biết thế cô đã ra bắt taxi về từ lâu rồi. Nhưng nhìn lại bộ dạng của mình, Lê Dương mới ngó người ra. Cô mà cứ như thế này chạy ra khỏi công ty quả thật rất mất mặt. Lúc sáng nay khi ngồi trên taxi, ông tài xế vừa lái xe vừa nhìn cô như người từ trên trời rơi xuống.

“Có phải em... trông rất khó coi không?” Lê Dương e dè nhìn anh.

“Em trông rất dễ thương.”

Lê Dương nhận ra Hoàng Quân rất không biết lựa chọn thời điểm để nịnh hót.

“Anh đừng có trêu em.” Lê Dương nói, giọng có chút hờn dỗi.

Ánh mắt Hoàng Quân nhìn cô rất nghiêm túc.

“Anh không trêu...”

Lệ Dương bất chợt không biết phải nói gì.

“Em biết không, lúc đi từ phòng họp về đây, rất nhiều người trong công ty đã hỏi rằng: em có phải bạn gái của anh không? Có người còn hỏi, hai chúng ta bao giờ kết hôn.”

Kết hôn!?! Điều này Lệ Dương thực sự chưa nghĩ đến, mặc dù cô rất muốn. Nhưng cô và Hoàng Quân chỉ mới bắt đầu.

“VẬY... anh nói sao?” Lệ Dương khẽ hỏi lại. Cô thật sự rất muốn biết anh sẽ trả lời thế nào.

“Anh nói rằng... Cô ấy còn chưa đồng ý lấy tôi.”

“Là vì anh chưa hỏi...” Lệ Dương nói xong vội đưa tay che miệng. Cô thật sự rất muốn cắt cái lưỡi hay nói năng linh tinh của mình.

Hoàng Quân nhìn cô, Lệ Dương cúi đầu tránh ánh mắt của anh. Rất lâu không thấy anh nói gì, cô mới từ từ ngẩng đầu lên, phát hiện gương mặt Hoàng Quân đã gần trong gang tấc.

“Lệ Dương... Em đồng ý lấy anh chứ?”

Giọng anh rất nhẹ, nhẹ đến nỗi Lệ Dương cố gắng lắng nghe đến mức cảm thấy ngạt thở.

Lệ Dương vốn không nghĩ mọi chuyện lại diễn ra nhanh như vậy. Cô còn chưa chuẩn bị tâm lý. Vốn nghĩ rằng cứ thế ở bên Hoàng Quân, đi cùng anh cho đến khi anh tìm được một tình yêu mới. Cho đến khi trái tim anh không còn đau đớn mỗi khi nghĩ đến Ngọc Linh, cô có thể yên tâm mà rời xa anh. Nhưng mỗi ngày anh lại kéo cô lại gần hơn, khiến cô muốn dứt cũng thực sự không dứt được. Cho đến bây giờ, anh lại muốn cùng cô gắn bó bằng một đám cưới.

“Em... hơi bất ngờ.”

“Có phải anh hơi vội vàng không?”

“Không phải.” Lệ Dương vội vàng phản ứng. “Là em chưa chuẩn bị kịp.”

“Được rồi. Cho em ba phút để vừa chuẩn bị vừa trả lời.”

Ba phút? Chỉ đủ để cô uống một hớp trà cho bình tĩnh và quẹt lớp nước dính lại ở môi.

Hoàng Quân nhìn như thôi miên vào đôi môi cô. Bị anh nhìn như vậy, có đến ba mươi phút Lệ Dương còn không biết phải nói gì chứ đừng nói ba phút.

“Hoàng Quân...” Lệ Dương khẽ gọi tên anh.

“Em còn ba mươi giây.”

“...”

Anh bỗng rút từ trong bao quần ra một chiếc hộp nhỏ và mở ra trước mặt Lệ Dương. Trong hộp là một chiếc nhẫn được thiết kế rất tinh xảo, mặt nhẫn là một viên đá nhỏ hình giọt lệ màu hồng thắm. Với trình độ hiểu biết về đá quý như Lệ Dương, cô còn không phân biệt được kim cương và đá mài thì chỉ biết nhìn vào ánh sáng rực rỡ phát ra từ viên đá để nhận xét rằng nó thực sự rất quý. Hơn nữa, chiếc hộp này gợi cho cô một cảm giác quen thuộc.

“Nếu em không trả lời, quyền quyết định sẽ thuộc về anh đấy.”

Cô đương nhiên muốn nói rằng cô đồng ý.

Chỉ có điều, chiếc hộp này gợi cho Lệ Dương nhớ đến một lần, cô tình cờ nhìn thấy Hoàng Quân ngồi một mình trong phòng cầm nó, anh vừa vuốt ve nó vừa khóc.

“Chiếc nhẫn đẹp quá!” Lệ Dương chỉ có thể nghĩ ra câu nói đó.

“Đây là của hồi môn của bà ngoại anh. Ngoài ra còn có một sợi dây chuyền nữa. Mặt của sợi dây chuyền và mặt của chiếc nhẫn giống nhau. Đó là hai vật mà bà ngoại yêu quý nhất. Khi hai con gái của bà lấy chồng, bà ngoại tặng cho bác gái anh sợi dây chuyền, còn tặng cho mẹ anh chiếc nhẫn.”

Hoàng Quân dừng lại một chút rồi mới tiếp tục:

“Mẹ anh nói, hãy đeo nó lên tay người con gái anh muốn lấy làm vợ.”

Lệ Dương chợt hiểu ra, chiếc nhẫn này Hoàng Quân từng muốn đeo lên tay của Ngọc Linh. Tiếc rằng còn chưa kịp thực hiện mong muốn đó thì cô ấy đã ra đi. Vì thế mỗi lần nhìn thấy nó, Hoàng Quân mới không kiềm được mà rơi nước mắt.

Vậy thì hãy để cô thay thế Ngọc Linh đi cùng anh nốt đoạn đường đời còn lại.

Thực ra, trong cuộc sống này, bạn không thể biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì. Vậy nên nếu hôm nay có được hạnh phúc, bạn hãy cứ tận hưởng nó mà đừng băn khoăn vì sao niềm hạnh phúc ấy đến quá sớm.

Cảm xúc của Lệ Dương lúc này chính là như vậy.

Cô vươn tay ôm chặt lấy Hoàng Quân, vùi đầu vào hõm vai anh, nước mắt cô nhuộm ướt một khoảng áo rộng của anh:

“Hoàng Quân, em đồng ý.”

Hoàng Quân không nói gì, chỉ vòng tay ôm cô thật chặt, anh khẽ mỉm cười hôn nhẹ vào làn tóc phủ xuống tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: NẾU GIỮA HAI NGƯỜI KHÔNG CÓ KHOẢNG CÁCH,

KẸ THỨ BA SAO CÓ THỂ XEN VÀO

Sau khi trở lại Passion, việc đầu tiên Lệ Dương làm là vào phòng bệnh thăm Hồng Liên.

Trái với những gì cô nghĩ, Hồng Liên chẳng thém tỏ ra một chút nhớ mong và mừng vui khi thấy cô an toàn trở về. Khi cô bước vào phòng, Hồng Liên vẫn đang ung dung nửa nằm nửa ngồi trên giường vừa xem sách vừa nghe nhạc. Cái giọng chưa loét nguyên thủy của cô bắt đầu ngân lên và kéo dài đến tận khi Lệ Dương đã yên vị ngồi xuống bên cạnh.

“Haiz... Tớ còn tưởng mình bị đá ra rìa rồi chứ?”

Lệ Dương nhoen miệng cười. Hồng Liên sử dụng giọng điệu này chứng tỏ tâm tình đang cực kỳ tốt. Cô đưa tay chạm vào bàn tay đang băng bó trắng toát của Hồng Liên.

“Tay cậu sao rồi? Bác sỹ Minh rút chỉ rồi phải không?”

Nói đến đây Hồng Liên lại nhớ tới hôm cô bị tay bác sỹ tên Minh kia đưa lên thớt, giọng không khỏi ảm ức. Không hiểu hán đã được đào tạo qua trường lớp nghiệp vụ gì chưa mà rút chỉ đau như rút xương.

“Cái tay bác sỹ Minh đó không phải chạy chọt vào đây đó chứ? Phẫu thuật thì cứ như làm thịt, rút chỉ thì như rút gân ấy?”

Lệ Dương đáp lại lời Hồng Liên với một vẻ khó tin.

“Cậu nói gì vậy? Anh ta là bác sỹ ngoại khoa giỏi nhất ở bệnh viện này đấy.”

“Hả?” Giọng Hồng Liên còn tỏ ra nghi ngờ hơn. “Bác sỹ giỏi nhất của Passion mà lại như thế à? Tớ chẳng thấy có chút chuyên nghiệp nào cả.”

“Cậu bây giờ chỉ thấy Trần Vũ Hải thôi...” Lệ Dương bĩu môi, còn nguyền rủa một cái.

“Nè! Đừng có xỏ xiên tớ.” Hồng Liên ngay lập tức ngồi thẳng dậy, dùng cánh tay phải đấm bụp vào vai Lệ Dương. “Cậu chẳng phải mấy hôm nay cũng dính lấy Hoàng Quân như sam còn gì. Nói thật đi, hai ngày ở nhà anh ta, hai người... tới đâu rồi?”

“Tới đâu là tới đâu? Không hiểu cậu đang nói gì.”

“Lại còn giả bộ nữa... Tớ sống cùng cậu hai mươi lăm năm rồi, mỗi cái lông tơ trên mặt cậu thay đổi tớ đều biết, còn không biết cậu đang nghĩ gì hay sao?” Hồng Liên kéo dài giọng treu chọc, ánh mắt bắt chợt dừng lại trên ngón trỏ tay trái của Lệ Dương, cô vồ lấy như bắt được vàng.

“Còn nói không có gì? Cái này...”

Lệ Dương cúi mặt ngượng ngùng. Cái vẻ e thẹn này thật khiến Hồng Liên nổi da gà.

Bỗng nhiên Hồng Liên như phát hiện ra điều gì, cô nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên tay Lệ Dương.

“Khoan đã, mặt nhẫn này nhìn quen quá!”

“Cậu thấy ở đâu rồi à?” Lệ Dương hơi ngạc nhiên.

“Thấy thật thì chưa... Nhưng hình như tớ từng thấy trong một bức ảnh.”

“Giống hệt thế này ư?”

“Ừ. Không nhầm là thế. Hi, tớ tưởng Hoàng Quân là nhà thiết kế nên phải tự vẽ ra một chiếc nhẫn để cầu hôn cậu chứ nhỉ?” Hồng Liên dùng hai tay nâng bàn tay Lệ Dương lên, xoay qua xoay lại ngắm nghía chiếc nhẫn một cách tỉ mỉ.

“Đây là chiếc nhẫn mẹ anh ấy tặng, hình như của bà ngoại để lại...” Lệ Dương trầm giọng giải thích.

Hồng Liên tỏ vẻ vô cùng hứng thú.

“Là vật gia truyền à? Nghe như trong tiểu thuyết ấy nhỉ? Tớ phải hỏi Trần Vũ Hải xem trong nhà anh ấy có vật nào như vậy không.”

Trong lúc Hồng Liên đang mơ màng tưởng tượng thì từ ngoài cửa bỗng có tiếng người cất lên:

“Nhà anh không có đâu.”

Không biết Trần Vũ Hải đã đến từ lúc nào, đứng ngoài cửa khoanh tay mỉm cười nhìn hai cô gái rồi hất hàm nói với Hồng Liên, sau đó đi vào trong.

Hồng Liên nhìn thấy Trần Vũ Hải, đáy mắt rõ ràng long lanh hạnh phúc, thế nhưng giọng điệu lại vô cùng bộp chộp.

“Anh nghe lén bọn em nói chuyện à?”

“Ha ha, hai người nói to như thế, có muốn nghe lén cũng khó. Em thử hỏi bệnh nhân phòng bên cạnh xem họ có nghe thấy không?”

“Anh đến mà không vào, đứng ngoài cửa thì là nghe lén rồi.”

“Vừa tới thôi, đúng lúc em thắc mắc nên nhân tiện trả lời em luôn.”

“...”

Lệ Dương nãy giờ vẫn im lặng, vừa ngồi nghe Hồng Liên và Trần Vũ Hải đấu khẩu vừa tủm tỉm cười. Hai người này quả thật là rất hợp nhau về phương diện nghề nghiệp. Còn về vấn đề tình cảm không hiểu sao vốn ghét nhau như chó mèo mà lại có thể thay đổi đột ngột như vậy, đúng là trên đời này không gì là không thể xảy ra.

oOo

Hồng Liên nằm viện được năm ngày thì đòi về nhà. Theo lời cô nói thì không thể ngủ nổi mùi thuốc sát trùng của bệnh viện. Hơn nữa phòng hậu phẫu cô nằm lại ở ngay hành lang lối vào phòng phẫu thuật, ngày thì nghe tiếng dao kéo leng xeng, tối thì nghe tiếng trẻ sơ sinh khóc. Hồng Liên bảo nếu ở đây thêm mấy ngày nữa chắc cô không khỏi tẩu hỏa nhập ma nên muốn thoát ra càng sớm càng tốt.

Lệ Dương hỏi bác sỹ Minh, người phụ trách điều trị chính cho Hồng Liên tình hình, nghe bác sỹ Minh nói tay của Hồng Liên đã được xếp lại xương, chỉ cần chú ý không va đập mạnh là sẽ nhanh cử động được bình thường. Nếu có thể tự thay băng thì cũng không cần thiết nằm lại bệnh viện.

Việc thay băng đương nhiên không là vấn đề với Lệ Dương, vì thế cuối cùng Hồng Liên cũng thoát khỏi cái nơi mà cô xem như nhà tù thực dân ấy.

Vừa thoát khỏi bệnh viện thì Hồng Liên lại đòi đến văn phòng đi làm. Lý do cô đưa ra là ngồi ở nhà rảnh rỗi chán đời cô không sớm thì muộn lại phải vào bệnh viện chữa chứng tự kỷ mất. Trần Vũ Hải nói anh đồng ý để Hồng Liên đến công ty làm việc với điều kiện mỗi ngày sẽ đưa đón cô đi về. Gì chứ điều kiện này thì Hồng Liên chẳng có lý do gì để từ chối.

Hồng Liên và Trần Vũ Hải vừa mới quay trở lại công ty đã nhanh chóng trở thành đề tài bàn tán sôi nổi của nhân viên phòng pháp chế. Hai con người vốn trước đây như nước với lửa bây giờ lại đi đâu cũng có nhau. Mỗi buổi sáng đều đến cùng một giờ, mỗi buổi chiều đều về cùng một lúc, lại còn đi chung một chiếc xe.

Tất nhiên chỉ có những người không bình thường mới không nhận ra cái sự bất thường này. Chính vì vậy chỉ sau hai ngày quay trở lại làm việc, Hồng Liên đã bị mấy bà chị lớn tuổi trong văn phòng lôi ra quán nước tra hỏi tường tận góc ngách mọi vấn đề. Sau khi cô gật đầu thừa nhận mình và Trần Vũ Hải đang hẹn hò, họ liền hào phóng truyền thụ cho cô cả đồng kinh nghiệm làm vợ, làm dâu. Rồi thì đàn ông nếu ngoại tình sẽ có những biểu hiện như thế nào, giải quyết ra sao, làm thế nào để sinh con trai, con gái... Hồng Liên chỉ biết vừa uống nước vừa đóng tai nghe và thi thoảng thêm một nụ cười cho bớt nhạt, vừa cười vừa ngẫm nghĩ: “Chuyện của em mà sao mấy chị quan tâm quá vậy? Người ta còn chưa ngờ ý muốn lấy em mà”.

Trần Vũ Hải cũng cùng cảnh ngộ, mẹ anh còn chưa sốt sắng bắt anh dẫn bạn gái về ra mắt mà đã phải “ra mắt” trước mấy vị luật sư cùng văn phòng. Nói ra mắt thì quả thật có phần hơi quá, Hồng Liên vào phòng pháp chế gần hai năm nay rồi, mọi người trong công ty còn thiếu biết trên đầu cô có mấy sợi tóc thôi, vậy mà vẫn bắt hai người đó làm tới chục cái lễ ra mắt. Hôm nay thì ra mắt nhân viên, ngày mai ra mắt đồng nghiệp, ngày mốt lại ra mắt bạn bè, ngày mốt nữa ra mắt anh chị em. Quả thật Trần Vũ Hải cũng không hiểu sao với cùng một nhóm người mà lại tồn tại nhiều mối quan hệ đến vậy.

Hôm qua là: “Anh là sếp, có bạn gái là chuyện trọng đại, phải làm cái lễ ra mắt mọi người chứ!”

Hôm nay lại: “Có bạn gái mà không giới thiệu cho đồng nghiệp biết, anh liệu đó. Tối nay sáu giờ ở nhà hàng Nắng Xuân nhá, đương nhiên là anh mời.”

Ngày mai chắc chắn sẽ là: “Mình ở công ty là đồng nghiệp, nhưng ra ngoài là anh em. Bữa qua chỉ tính trong quan hệ công ty thôi. Tối nay vẫn chỗ cũ, giờ cũ nhé! Anh chủ trì, em chủ trì. Hi hi”.

Trần Vũ Hải chỉ còn biết nâng ly rượu lên nhần nhở:

“Các cậu cứ như thế này thì tôi lấy đâu ra tiền cưới vợ nữa.”

“Cùng lắm là anh bán nhà đi, văn phòng này là của anh, anh ở đây cũng được chứ sao.”

“Vậy cậu bán nhà đi, tôi cho cậu mượn văn phòng ngủ qua đêm đó.”

“Ủầy, anh chớ xúi dại em. Em bán nhà thì vợ em nó mang em đi bán nội tạng để bù lại.”

“Vậy sao cậu còn xúi tôi?”

“Tính Hồng Liên em còn lạ gì, cùng lắm chị ấy chỉ xin anh quà thật thôi.”

“...”

Trong khi chuyện tình của Hồng Liên và Trần Vũ Hải chỉ dừng lại ở việc bị bàn tán trong phạm vi văn phòng thì quan hệ của Hoàng Quân và Lê Dương lại lan rộng ra với quy mô toàn công ty. Nhân viên của Star đều tò mò về thân thế của cô gái sắp trở thành “phu nhân Giám đốc”, có người còn bỏ công lên Google tìm kiếm cả nửa ngày nhưng chẳng thu được chút kết quả gì. Hoàng Quân lại không bao giờ trả lời những câu hỏi mang tính chất đời tư cá nhân nên những gì họ biết về Lê Dương chỉ dừng lại ở cái tên và cùng lắm là thêm phần “giới tính”.

Cũng chính vì thế nên rất nhiều cô gái xinh đẹp trong công ty tỏ ra bất mãn. Họ không hiểu Lê Dương rốt cuộc có điểm gì nổi bật mà lại có thể chiếm lĩnh được trái tim của Giám đốc, trong khi những cô gái như họ, muốn dung mạo có dung mạo, muốn tài năng có tài năng. Vậy mà khi đứng trước mặt Hoàng Quân cũng không thể khiến anh nhìn lâu hơn nửa phút.

Tự cổ văn nhân đã khinh nhau, mỹ nhân càng coi nhau như kẻ thù, Lê Dương mỗi lần ghé qua công ty đều phải đối diện với ánh mắt soi mói của các cô người mẫu. Cô ban đầu cũng có chút dè dặt, nhưng về sau thấy đó cũng là điều bình thường, để họ có thể ghen tị dĩ nhiên cô phải có những thứ vượt trội hơn. Mà những người vượt trội thì không bao giờ so đo với kẻ thất thế hơn mình.

Hôm nay Lê Dương mang cơm trưa đến công ty cho Hoàng Quân. Cô sau một thời gian dùi mài nghiên cứu công thức nấu ăn cùng với sự hỗ trợ tận tình của chị Bích cuối cùng cũng có thể trở thành một đầu bếp chính hiệu. Những món ăn do Lê Dương nấu mặc dù không được đậm đà và đặc sắc như trong các nhà hàng nổi tiếng, nhưng so với trước đây đã là cả một trời một vực. Hoàng Quân cũng không thể không thừa nhận, nếu đem so những món cách đây mấy tháng Lê Dương mang cho anh ăn và những món bây giờ thì không ai có thể tin đó là do cùng một người làm ra.

Vì muốn để Hoàng Quân bất ngờ, Lê Dương đợi khi taxi dừng ở cổng chính mới nhắn tin cho anh. Tin nhắn vừa gửi đi đã nhanh chóng nhận được trả lời: “Anh đang ở văn phòng, em lên luôn đi.” Lê Dương bất chợt có chút thắc mắc, lẽ nào Hoàng Quân đoán được cô sẽ đến sao?

Khi Lê Dương hí hửng đi lên tầng hai mươi và bước vào phòng làm việc của Hoàng Quân đang mở sẵn cửa, cô đã nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng bất ngờ.

Đoàn Hương Giang – thiết kế chính của Star, người mà Lê Dương đã từng gặp một lần trong quán kem cũng đang trong phòng làm việc của Hoàng Quân. Lê Dương bước vào cửa gần như cùng lúc Hương Giang từ trong phòng tắm bước ra. Trên người cô ta chỉ quấn một chiếc khăn tắm trắng, mái tóc bạch kim mềm mại buông xõa xuống vai, đôi chân trần trắng nõn đứng trên nền gạch hoa sáng loáng càng làm tăng thêm nét phong trần, ủy mị. Cách đó hơn một mét, Hoàng Quân ngồi trên chiếc ghế xoay trước bàn làm việc, anh đang vui đầu vào đọc báo cáo, gần như không biết đến sự tồn tại của hai cô gái trong văn phòng của mình.

Phải đến mười giây sau khi Lê Dương bước vào phòng, Hoàng Quân mới từ từ ngẩng đầu lên. Nhìn thấy Lê Dương ôm hộp cơm đứng trước cửa, anh nheo mắt ngạc nhiên:

“Lê Dương. Sao em lại ở đây?”

Lê Dương không trả lời lại, ánh mắt cô vẫn nhìn chăm chú vào cô gái đang đứng ngay sau lưng Hoàng Quân. Hoàng Quân theo tầm mắt Lê Dương quay lại đằng sau, bất chợt giật mình.

“Hai người... làm... làm gì vậy?”

Lệ Dương nhin mãi cuối cùng cũng mấp máy ra được một câu không liền mạch. Một nam một nữ ở trong phòng, ăn mặc khêu gợi như thế, còn làm gì nữa chứ?

Đoàn Hương Giang biểu cảm có chút không tự nhiên, cô ta nhìn về phía Lệ Dương đang đứng cách đó mấy bước chân, hỏi lại với vẻ ấp úng:

“Lệ Dương... Sao... sao cô lại ở đây?”

Đây chính xác là ngôn ngữ của kẻ trộm bị bắt quả tang rồi.

Lệ Dương cười gật ra một tiếng. Có lẽ bây giờ việc cô nên làm không phải là cười, thế nhưng không hiểu sao lại không thể khóc được. Cô quay lại nhìn Hoàng Quân ánh mắt vẫn đang rất đắm chiều, khẽ lắc lắc đầu với anh rồi sau đó quay lưng chạy ù ra khỏi phòng.

“Lệ Dương!”

Hoàng Quân gọi nhưng Lệ Dương không chịu dừng bước. Cô lao như bay ra khỏi cửa, ấn liên tục vào nút mở thang máy. Hoàng Quân vội vã đuổi theo, trước khi đi còn cố ý quay lại liếc nhìn Đoàn Hương Giang một chút. Ánh mắt anh không hề tức giận, không hề chỉ trích, nếu phải dùng hai từ chính xác nhất để mô tả, thì đó chính là: “khinh bỉ”.

Khi Hoàng Quân chạy hai mươi tầng cầu thang bộ xuống đến sảnh công ty thì Lệ Dương đã ngồi trên chiếc taxi lao đi. Cô nhìn qua gương chiếu hậu thấy Hoàng Quân đứng phía sau nhìn theo bằng vẻ mặt bất đắc dĩ, trong đầu không thôi nguyên rủa anh. Đản ông ai cũng vậy, trước mặt thì nói không có hứng thú, vậy mà sau lưng lại lên lút hện hò.

Đáng ghét, thật sự rất đáng ghét!

Về đến chung cư, Lệ Dương chạy vào phòng đóng sầm cửa lại, trèo lên giường trùm kín chăn tức tưởi. Hồng Liên gõ cửa mãi cũng không thấy cô trả lời. Một lúc sau, thấy chuông cửa reo, Hồng Liên đoán rằng Hoàng Quân đến tìm nên tự động mở cửa phòng, đứng bên cạnh giường nói chuyện với Lệ Dương đang cuộn tròn trong chăn.

“Hoàng Quân đến tìm cậu đấy!”

“Cậu bảo anh ấy về đi.” Lệ Dương không ló đầu ra đáp.

“Thôi nào! Đừng trẻ con nữa, có chuyện gì thì cùng giải quyết đi.” Hồng Liên vừa cười vừa vỗ vỗ vào mông cô bạn, đoán chừng hai người họ chắc lại giận dỗi gì nhau rồi.

“Cậu mà mở cửa thì chuẩn bị cuốn gói ra ngoài ở đi.” Lệ Dương vẫn bướng bỉnh không chịu nghe lời, còn gay gắt cảnh cáo Hồng Liên.

Câu này nghe thì có vẻ rất bức xúc. Nhưng với kinh nghiệm hơn hai mươi năm sống cùng, nếu không đọc được ý tứ và cảm xúc trong lời nói của Lệ Dương thì chẳng phải Hồng Liên là người bạn rất tồi sao? Vì thế, Hồng Liên chỉ mỉm cười đi ra ngoài và mở cửa cho Hoàng Quân vào, cô còn rất hào phóng tặng anh một lời cảnh báo.

“Lần này có vẻ giận dữ lắm rồi.”

Lệ Dương thấy không gian chợt im lặng nên vén mép chăn lên xem thử. Không ngờ vừa ló đầu ra đã thấy Hồng Liên đẩy cửa bước vào. Hồng Liên vào trước, Hoàng Quân đi theo sau.

“Tớ có hẹn phải ra ngoài. Nhà mình ở tầng sáu nên không thể nhảy qua cửa sổ được, tớ đành mở cửa chính.” Hồng Liên chìa hai bàn tay ra, vẻ mặt rất vô tội, cũng vô cùng xảo trá.

Cái lý do thật không thể tiêu hoá nổi. Lệ Dương vùng vằng ngồi dậy, ném cho Hồng Liên một cái gối.

“Cậu cút đi”.

Sau khi đánh mất về phía Hoàng Quân, cô lại gục gằn nằm xuống, kéo chăn che kín đầu.

“Không cần cậu đuổi. Trần Vũ Hải vừa gọi điện, tớ đi luôn đây”.

Nói rồi Hồng Liên mỉm cười xoay người bước ra cửa, không quên dúm vào tay Hoàng Quân chiếc gối vừa bắt được và nháy mắt chúc anh may mắn.

Hoàng Quân nhẹ nhàng tiến lại phía mép giường, anh đặt chiếc gối xuống và khẽ lay vai Lệ Dương.

“Này nhóc, vẫn còn giận đấy à?”

Lệ Dương không trả lời, cô chỉ lách người ra khỏi bàn tay của Hoàng Quân.

Hoàng Quân bật cười, vẫn không thôi nài nỉ.

“Thôi mà. Em định cứ nằm mãi thế này sao? Dậy đi, anh có chuyện muốn nói.”

Lệ Dương đưa tay lên bịt chặt hai tai lại. Không nghe, không nghe, không nghe. Nếu lần này cô còn bị Hoàng Quân dỗ dành nữa, cô nhất định không xứng đáng với danh hiệu Á khoa Đại học Y.

“Em đang mệt, anh về đi.” Lệ Dương vẫn trằm trối kín chắn lên đầu, giọng không cao không thấp.

“Mệt ư? Vậy để anh gọi Hồng Liên vào xem sao.” Đôi mắt Hoàng Quân ánh lên nét tinh nghịch, anh tủm tỉm cười rồi đứng dậy xoay người định bước ra cửa.

Với một phản xạ rất nhanh, Lệ Dương vung chân ngồi dậy kéo mạnh tay Hoàng Quân về phía mình, giọng cô hằn học:

“Này! Ai khiến anh gọi chứ?”

Bị kéo bất ngờ nên Hoàng Quân không kịp giữ thăng bằng, anh ngã nhào xuống và đè cả thân người lên Lệ Dương.

Tư thế này của hai người vô cùng mờ ám. Hoàng Quân thuận thế đưa tay giữ chặt tay Lệ Dương ở hai bên đầu, phần thân dưới của cô cũng bị cả người anh đè lên không thể cử động được. Khuôn mặt gần như chạm sát vào nhau, khoảng cách này trong toán học có thể làm tròn bằng không.

“Này. Anh làm gì vậy? Mau tránh ra.” Lệ Dương không giãy giụa nhưng đôi mắt cô nhìn Hoàng Quân đầy ngờ vực.

“Phải là em định làm gì chứ! Là em kéo anh trước mà.” Anh trầm giọng ngậm khế, ánh mắt không rời gương mặt cô.

Biết mình đang ở vào thế yếu, Lệ Dương không thêm đôi co nữa. Cô ngoảnh mặt đi tránh cái nhìn chăm chăm của Hoàng Quân.

“Anh mau ngồi dậy đi.”

Hoàng Quân không trả lời, anh ghé đầu xuống hôn nhẹ vào làn môi mềm mại của Lệ Dương.

“Anh làm cái gì đó?”

Giọng Lệ Dương đã có vài phần gay gắt. Câu hỏi này rõ ràng đã được Hoàng Quân dùng hành động để trả lời, nhưng có lẽ trong hoàn cảnh này, đây là câu hỏi duy nhất cô có thể nghĩ ra.

“Từ bây giờ, nếu em còn nói câu nào khiến anh không vừa ý, anh sẽ xử lý cái miệng của em.” Khoé miệng Hoàng Quân kéo ra một nụ cười đầy thách thức.

“Anh dám sao?” Lệ Dương liếc xéo Hoàng Quân một cái.

Cô lại nhanh chóng nhận được một cái chạm môi nữa. Rõ ràng lời đe dọa trong thời điểm này không hề có chút giá trị nào.

“Này! Em không đùa đâu.”

Nụ hôn đáp xuống thay cho câu trả lời: “Anh cũng đâu có đùa.”

“Em báo cảnh sát đấy.”

Vô ích.

“Biến thái.”

Không có tác dụng.

“Em rất ghét anh.”

Thật đáng bị trừng trị.

“Em... yêu anh”.

Đôi môi của Hoàng Quân rất tự nhiên mà ghé xuống. Nhưng anh nhanh chóng dừng lại giữa khoảng không. Câu nói này chẳng phải khiến anh rất vừa ý sao?

Hoàng Quân hơi thờ người. Anh có chút không quen với việc Lệ Dương đột nhiên thay đổi thái độ như vậy. Trong giây lát, anh chỉ nhìn như thôi miên vào gương mặt cô ở gần ngay sát.

“Em nói lại đi.” Ánh mắt Hoàng Quân ngập tràn chờ mong.

Nhưng Lệ Dương không nói thêm bất kỳ câu nào nữa. Cô dùng hành động để thay cho những lời muốn nói, khề khàng rút tay ra khỏi đôi bàn tay nóng rực của Hoàng Quân, vòng qua cổ và hôn anh một nụ hôn rất sâu.

Trong phút chốc, thời gian như ngừng lại, không gian như đóng băng.

Nụ hôn này không chỉ đơn thuần là môi chạm môi, mà nó là sự dây dưa của môi lưỡi, cũng bởi vì thế mà ngọt ngào và đầy kích thích. Sau giây phút bắt ngờ, Hoàng Quân cũng nhắm mắt tận hưởng cảm giác tuyệt vời từ làn môi của Lê Dương. Anh đưa tay trườn qua hông cô, xóc tay cô lên để sự tiếp xúc giữa hai người càng thêm gần gũi.

Có thể Lê Dương vẫn còn có quá nhiều điều muốn Hoàng Quân làm rõ, nhưng những điều đó trong giờ phút này không còn quan trọng nữa. Ai có thể đưa ra một định nghĩa về tình yêu. Câu trả lời là không ai cả. Bởi vốn dĩ tình yêu không có một định nghĩa rõ ràng, mà cũng có thể chính sự mập mờ, mơ hồ đó càng làm cho nó trở nên thú vị hơn. Cũng như lúc này đây, Lê Dương không cần thiết phải quan tâm liệu trong cuộc đời Hoàng Quân cô chỉ là một người qua đường hay là một phần khiến anh mơ, anh nhớ. Chỉ cần biết ở giờ phút thực tại, cô được ôm anh trong vòng tay, được trầm luân trong những nụ hôn ngọt ngào cùng anh. Như thế là quá đủ.

Nụ hôn sâu và kéo dài vẫn không đủ thỏa mãn sự chờ mong của Lê Dương. Một cảm giác muốn giao hợp tràn ngập khắp cơ thể, tác dụng đến từng tế bào thần kinh và nhanh chóng khiến bàn tay vụng về của cô trượt xuống lưng Hoàng Quân, kéo chiếc áo sơ mi đã được nhét gọn gàng ra khỏi thắt lưng anh. Đôi bàn tay không ngoan ngoãn luồn vào trong vạt áo, mân mê tấm lưng trơn nhẵn, săn chắc của đàn ông ở độ tuổi cường tráng nhất.

Hoàng Quân cũng rất biết phối hợp. Anh khẽ cong tấm lưng lên, làn da được kéo căng vì thế mà trở nên đầy kích thích. Môi anh nhẹ nhẹ di chuyển qua gò má trắng mịn của Lê Dương, mon trón vành tai cô và để lại một chuỗi hôn nồng nàn trên cổ. Tay anh trượt qua hông cô, vuốt ve chiếc đùi thon thả và rất nhẹ nhàng kéo tà váy của cô lên.

Cho đến khi Lê Dương cảm nhận được hơi ấm và cảm giác nóng rực ở những phần cơ thể mà Hoàng Quân chạm vào thì giữa hai người đã không còn bất kỳ chướng ngại vật nào ngăn cản nữa. Anh dịu dàng vỗ về cơ thể cô, cho cô tận hưởng sự đau đớn và những khoái cảm lớn lao nhất của đời người, cho cô cảm nhận được trọn vẹn niềm ham muốn của dục vọng trinh trắng.

Sau một hồi triền miên say sưa, Lê Dương nằm co tròn trong lòng Hoàng Quân. Anh khẽ đưa bàn tay vuốt những sợi tóc lòa xòa trước trán cô.

“Anh có thích thiết kế Giang không?”

Lê Dương di di bàn tay trên ngực Hoàng Quân, rụt rè hỏi. Cho đến giờ phút này, câu trả lời của Hoàng Quân là gì đối với cô dường sao cũng không còn quan trọng nữa, nhưng cô vẫn muốn nghe từ anh một lời giải thích.

“Em đừng hiểu lầm.” Hoàng Quân nhìn cô dịu dàng: “Cô ấy đến văn phòng để bàn với anh về những mẫu thiết kế mới cho mùa Lễ tình nhân năm tới. Không hiểu sao tự nhiên kêu đau bụng muốn dùng nhờ nhà vệ sinh, lúc đó anh cũng không thể từ chối được. Thật không ngờ em lại đột nhiên xuất hiện.”

“Đột nhiên? Không phải trước đó em đã nhắn tin cho anh rồi sao, anh còn trả lời lại bảo em lên ngay đi mà.”

Hoàng Quân nheo mắt: “Anh không có.”

Lê Dương giật mình. Cô với tay lấy chiếc điện thoại ở đầu giường, mở hộp thư đi, trong đó rõ ràng có tin nhắn gửi cho Hoàng Quân vào lúc mười một giờ sáng nay.

Hoàng Quân nhìn màn hình điện thoại của Lê Dương, lại cũng lấy điện thoại của mình ra kiểm tra. Rõ ràng hộp thư đến của anh có một tin nhắn tương tự gửi đến, cũng có một tin trả lời không phải do anh gõ.

Anh chợt nhớ ra. Vào khoảng thời gian đó Hương Giang có đến văn phòng và muốn xem lại bản thuyết trình cho sản phẩm thiết kế mới. Trong lúc Hoàng Quân đang mở tủ tìm tài liệu, Hương Giang có lẽ đã lấy điện thoại anh để trên bàn tiếp khách nhắn tin cho Lê Dương.

“Cô ấy đúng là rất thích anh rồi. Còn làm tới cách này để xen vào giữa hai chúng ta.”

Lê Dương không hiểu sao lại cảm thấy có chút đồng cảm. Mặc dù cô không tán thành cách hành xử của Hương Giang, nhưng có lẽ cô ta không can tâm từ bỏ Hoàng Quân nên mới sử dụng đến hạ sách này.

“Em ngốc thật.” Hoàng Quân nhìn Lê Dương mỉm cười: “Nếu giữa hai người không có khoảng cách, thì làm sao kẻ thứ ba có thể xen vào được.”

Đúng vậy. Nếu giữa Lê Dương và Hoàng Quân không có khoảng cách, thì dù Đoàn Hương Giang có muốn cũng không thể nào làm thay đổi tình cảm của họ. Lê Dương càng nghĩ càng thấy mình quá thật nông nổi, tại sao cô lại dễ dàng bị một chiêu trò tâm thương của đối thủ hạ bệ như thế? Cô nên tin tưởng Hoàng Quân, tin tưởng một con người như anh sẽ không dễ dàng rung động trước bất kỳ cô gái nào. Thế mà chỉ vì quá dè dặt, cô lại để cho sự tin tưởng đó bị lung lay, lại để cho kẻ thứ ba có cơ hội tạo ra khoảng cách giữa hai người.

Lê Dương vẫn đang trầm tư suy nghĩ, Hoàng Quân bất chợt đưa tay cầm lấy bàn tay trái của cô. Anh hôn nhẹ lên chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út của Lê Dương, giọng dịu dàng.

“Lê Dương... Chúng mình, kết hôn đi.”

Chương 21: ĐÂY LÀ SỐ PHẬN CỦA CHÚNG TA

Một chuyện tình đẹp thông thường sẽ có một kết thúc đẹp. Mà cái kết tốt đẹp nhất chính là hai người yêu nhau đến được với nhau, cùng nhau xây dựng hạnh phúc gia đình. Cả Lê Dương, Hồng Liên, Hoàng Quân và Trần Vũ Hải cũng không còn ở cái tuổi thanh niên lông bông để lăm lờ nữa. Vì vậy họ cũng mong muốn nhanh chóng có được một gia đình hạnh phúc.

Mà hạnh phúc lại càng tăng lên gấp đôi khi cả hai cô bạn thân sẽ cùng tổ chức đám cưới một ngày.

Vì thế, mẹ của Hồng Liên nhanh chóng ra Hà Nội để gặp mặt thông gia, bàn chuyện lớn cả đời cho hai cô con gái.

Máy bay đáp xuống đường băng sân bay Nội Bài lúc sáu giờ tối khi trời đang lất phất mưa. Hà Nội vào đầu đông thường hay xuất hiện những cơn mưa phùn nhẹ. Bà Tâm nhanh chóng nhìn thấy Lê Dương và Hồng Liên đứng trước rào chắn gần cửa ra vào niềm nở vẫy tay chào, bên cạnh là hai chàng “con rể tương lai” đĩnh đạc, điển trai. Một người có đôi mắt đen sâu cương nghị, hàng lông mày rậm phủ xuống nét thâm trầm và ôn nhu, không quá dài để trở nên sắc sảo, không quá ngắn để có vẻ ngờ nghệch. Một người lại có sự pha trộn giữa nét phong trần của những chàng công tử nhà giàu và sự ôn hoà của những người được sinh ra trong gia đình gia giáo. Ánh mắt của họ nhìn hai cô con gái của bà tràn đầy sự yêu thương và cưng chiều. Là một người mẹ, thật không có gì hạnh phúc hơn khi nhìn thấy con mình tìm được một bến đỗ bình yên như vậy.

Mà cũng không có gì đau đớn hơn khi phải chia rẽ một đôi uyên ương như thế.

Vì bà Châu không thể ngờ được, mẹ của Hoàng Quân lại là người mà bà vô cùng quen biết, hơn nữa còn là người mà bà không muốn gặp nhất.

Có những câu chuyện, dù đã được chôn vùi rất lâu trong quá khứ, nhưng rồi cũng sẽ đến một ngày được sáng tỏ.

Có những sự việc người ta muốn quên nhưng không bao giờ có thể quên được.

Có một câu nói rất đúng: đời cha ăn mặn đời con khát nước. Những gì mà thế hệ trước làm đôi khi để lại những nỗi đau rất lớn cho thế hệ sau.

Đó là một chuyện đã xảy ra rất lâu...

Là chuyện hồi còn trẻ của những người giờ đây đã già...

Mẹ của Hoàng Quân lại khác, bà tỏ ra rất vui khi biết bà Tâm chính là mẹ của Lê Dương. Trong lòng bà luôn coi bà Tâm như một người chị gái. Vì thế, bà hết sức bất ngờ với thái độ đầy xa cách của người chị em lâu ngày không gặp, cũng hết sức sững sốt khi nghe bà Tâm nói rằng không thể đồng ý cuộc hôn nhân của Hoàng Quân và Lê Dương.

Tất nhiên, khi bà Tâm nói ra điều này, bà đã cố ý đuổi khéo Hoàng Quân và Lê Dương đi, chỉ còn hai người phụ nữ ngồi nói chuyện.

Bà Tâm cũng không ngờ, câu đầu tiên mà mẹ Hoàng Quân hỏi bà là có biết tin tức gì về chị gái của mình hay không.

Thật ra, bà Tâm và chị gái bà Châu vốn là hai người bạn rất thân. Trong thời gian học đại học, bà Tâm đã sống cùng gia đình người bạn thân của mình, chính vì thế cũng coi em gái của bạn như chính em gái mình.

Sau khi tốt nghiệp đại học, hai người làm ở hai công ty khác nhau nhưng vẫn thường xuyên liên lạc và tâm sự hết thảy những chuyện trên trời, dưới đất. Rồi theo thời gian, mỗi người cũng có gia đình riêng, tình cảm cũng không vì thế mà phai nhạt.

“Cả nhà em đã tìm kiếm chị ấy rất lâu, đã đăng cả lên truyền hình nhưng vẫn không nhận được bất kỳ tin tức nào cả.”

“Cô thực sự không biết chuyện gì xảy ra sao?” Giọng bà Tâm rất lạnh lùng, câu hỏi gần như một lời chỉ trích.

“Chuyện gì cơ?”

Ánh mắt bà Châu ngập tràn thất vọng, cũng ngập tràn hy vọng, vì bà biết sắp được nghe tin tức đáng tin cậy nhất về chị gái của mình.

“Chị gái cô chết rồi.”

“Chết rồi!”

Bà Châu sụp người xuống, hai tròng mắt đỏ hoe. Bà không ngờ sau hơn hai mươi năm chị bà bật vô âm tín, tin tức đầu tiên mà bà nhận được lại là một tin tử.

“Chị ấy... vì sao mà chết?” Bà hỏi lại trong tiếng nước nở nghẹn ngào.

“Chết ngay sau khi sinh đứa con gái đầu lòng, vì mất máu quá nhiều.” Bà Tâm cố giữ cho giọng của mình không bị lạc đi, thốt ra những lời đầy chua xót.

“Sinh đứa con gái đầu lòng...”

Vậy lẽ nào chị gái bà đã bỏ đi khi đang mang thai. Bà Châu hoàn toàn đồ gục, người chị mà bà yêu thương nhất rốt cuộc đã trải qua những chuyện kinh khủng gì, tại sao lại phải lựa chọn cách rời bỏ gia đình, đến một nơi xa lạ để sinh con trong cô độc.

Bà Châu không thể kiềm chế được mà bật lên tiếng khóc nức nở:

“Tại sao chị ấy lại bỏ đi như vậy chứ? Tại sao chứ?”

“Cô thực sự không biết sao?” Bà Tâm nhìn vào người phụ nữ yếu đuối đang khóc lóc ngồi trước mặt, không hề tỏ ra một chút động lòng. “À không phải là cô đã quên những gì mình đã làm sao? Là em gái của Mai, sao cô có thể đối xử với chị gái mình như vậy?”

“Em...” Bà Châu vẫn chưa thực sự hiểu những gì mình vừa nghe được.

Những lời sau đó của bà Tâm nói ra còn tàn nhẫn hơn. Bà đau lòng khi nhớ lại chuyện xảy ra cách đây đã hơn hai mươi năm.

Khi đó, bà đang đi siêu thị mua đồ chuẩn bị đón chào sự ra đời của một thành viên mới trong gia đình thì nghe người bạn thân gọi điện nức nở. Bà vội vàng hỏi thăm sự tình mới hay biết, chồng bạn ngoại tình với em gái, hai người còn có với nhau một đứa con. Cô bạn gái của bà không chịu nổi cú sốc đã bỏ nhà đi và đang đứng trước nhà ga gọi điện cho bà.

Bà vội vàng tới chỗ nhà ga, chỉ thấy người bạn đang ngồi xổm, vùi mặt xuống gối khóc nức nở.

Bà đành phải đưa bạn về nhà, vì cô ấy không còn nơi nào khác để đi. Thật may mắn khi chồng bà là một người đàn ông tâm lý và rất thương yêu vợ. Ông cần mẫn làm việc, chăm lo chu toàn cho hai người phụ nữ sắp tới thời kỳ sinh nở mà không một lời ca thán.

Khi vợ ông sinh được bốn tháng thì người bạn kia cũng trở dạ, một bé gái xinh xắn ra đời. Nhưng còn chưa kịp ôm đứa con đỏ hồng thì người mẹ xấu số đã chết trên bàn mổ. Đứa trẻ được ông bà đón về nhà nuôi dưỡng, đặt tên là Lê Dương theo di nguyện của mẹ nó, vì suốt những tháng ngày mang thai là những chuỗi ngày bà Mai sống trong nước mắt, còn đứa con gái do vợ ông sinh ra tên là Hồng Liên.

Thời gian dần trôi, hai đứa trẻ ngày một trưởng thành, xinh đẹp và giỏi giang. Lê Dương cũng được biết cô chỉ là con nuôi, nhưng trong lòng chưa bao giờ cô không coi ông bà Tâm như bố mẹ ruột của mình.

Nhưng Lê Dương không hề biết, cô còn có một người đi. Và tất nhiên càng không thể biết, cô còn có một người anh cùng cha khác mẹ.

Chỉ có những người trong cuộc mới hiểu rõ được tường tận vấn đề. Và người trong cuộc hiểu rõ nhất giờ đây chính là bà Châu - mẹ của Hoàng Quân.

Bà nhớ lại hai chị em đã có một quãng thời gian sống rất hạnh phúc và vui vẻ. Sau hai năm tốt nghiệp đại học, chị gái bà có một cuộc hôn nhân hạnh phúc bên người chồng thành đạt, hiền lành và rất thương yêu vợ.

Trở trêu thay, bà lại nảy sinh tình yêu với chính anh rể của mình, một người đàn ông mà bất cứ cô gái nào cũng đều muốn gửi gắm cả đời. Sự chung tình của anh đối với vợ không những làm tình yêu đơn phương của bà nhạt mờ đi mà ngược lại, nó càng ngày càng sâu sắc.

Đáng lẽ bà sẽ vẫn tôn thờ thứ tình cảm không nên có ấy và chôn giấu nó ở nơi sâu nhất trong lòng mình, nếu không có một ngày. Ngày đó, chị gái của bà đi đến thành phố Vinh dự đám cưới của người bạn thân, vì đường xa nên phải ở lại mấy ngày.

Mẹ của bà vì thương con rể không có vợ chăm nên hay gọi anh tới nhà ăn cơm. Nhưng công việc ở công ty thường hay kết thúc muộn, anh không muốn cả nhà vợ phải chờ cơm mình nên thường hay nói rằng có hẹn ăn cơm cùng bạn.

Hôm đó, anh tiếp một đối tác nước ngoài, uống rất nhiều rượu.

Hôm đó, mẹ bà cũng làm bánh, bảo bà mang tới cho anh.

Khi bà mang bánh tới nhà chị gái thì hơi bất ngờ vì thấy đèn trong nhà tắt nhưng cửa lại không khoá. Bà bật công tắc đèn lên, trong nhà không một bóng người. Một lúc sau mới nghe tiếng anh rể đang nôn thốc nôn tháo trong nhà vệ sinh.

Bà vội vàng đi anh rể vào phòng, pha nước chanh cho anh uống để giải rượu.

Anh say đến không biết trời đất là gì. Say đến nỗi nhìn bà ra vợ của mình.

Vì thế, khi bà Châu dùng khăn lạnh lau mặt cho anh, anh đã rất thâm tình kéo bà vào lòng ôm hôn thắm thiết, hơi thở của anh phả nhẹ vào tai mang theo mùi rượu Sake: “Em về khi nào vậy?”

Sau một phút hoảng hốt vì hành động vừa rồi, bà định vùng ngồi dậy.

Nhưng anh vẫn giữ rất chặt, miệng vẫn không thôi lải nhải: “Bà xã à... Anh rất nhớ em”

Bà biết anh đang coi mình là người phụ nữ khác.

Bà cũng biết mình hoàn toàn có thể đẩy anh ra và đứng dậy.

Nhưng tình cảm đơn phương lâu nay của bà bỗng trào dâng mạnh mẽ, nó nhanh chóng lấn át chút lí trí nhỏ bé.

Trong giây phút đó, bà tự cho mình buông thả.

Trong giây phút đó, bà tự cho mình làm lỡ...

Sáng hôm sau, khi anh rể còn đang say ngủ, bà lặng lẽ mặc quần áo và trở về nhà. Bà nói với mẹ rằng trời mưa lớn nên ở lại một đêm, mẹ bà cũng không chút nghi ngờ.

Chỉ có điều bà không thể ngờ rằng, sau đó bà đã có thai.

Bà không có đủ dũng cảm để nói ra tất cả mọi chuyện. Nhìn cuộc sống hạnh phúc của vợ chồng anh chị, bà cũng không cho phép mình phá vỡ nó. Hơn nữa, trong chuyện này, chỉ mình bà có lỗi. Vì thế, bà đã quyết định bỏ đứa bé đi.

Nhưng sau khi đến bệnh viện, bà lại không đủ dũng cảm để tiếp tục. Nhất là sau khi nghe bác sĩ nói những hệ lụy của việc phá thai.

Cũng vào thời điểm bà Châu rời ren và suy sụp nhất, một người đàn ông đã nâng đỡ và chăm sóc cho bà. Đó chính là người chồng sau này của bà. Ông là một đồng nghiệp cùng công ty, luôn luôn quan tâm giúp đỡ bà trong công việc. Ông đối xử với mọi người đều rất đúng mực, cũng rất kín kẽ trong tình cảm nên bà không nhận ra lâu nay, ông dành một sự quan tâm rất đặc biệt cho mình.

Ông như một cứu tinh đứng vào lúc bà đang rơi vào vực sâu của tuyệt vọng. Khi ông thổ lộ tình cảm bà đã rất bất ngờ. Vì không muốn lừa dối ông nên bà đã kể cho ông nghe hết mọi chuyện. Ông không những không từ bỏ mà còn luôn ở bên trong những lúc bà cô đơn nhất, ông không bận tâm đến quá khứ của bà, còn sẵn sàng trở thành cha của đứa trẻ trong bụng bà. Sự chân tình của ông đã khiến bà rung động, đó có thể không phải là tình yêu trai gái mà chỉ là sự biết ơn sâu sắc bà dành cho ông. Nhưng vốn dĩ, hôn nhân không phải lúc nào cũng được xây dựng trên cơ sở hai người yêu nhau. Đôi khi đối với người phụ nữ, đó chỉ là việc tìm được cho mình một người đáng để gửi gắm, để có một cuộc sống bình yên và ổn định.

Bà cũng chưa bao giờ hối hận vì đã lựa chọn như vậy. Trong suốt thời gian chung sống, ông không bao giờ nhắc lại quá khứ của bà. Ông dành tình yêu thương cho Hoàng Quân như chính con ruột của mình. Tất cả mọi người, kể cả mẹ bà, chị gái và anh rể - những người không hề biết, không hề nhớ về cái đêm hôm đầy đau đớn mừng cho hạnh phúc của họ, cho những đứa con xinh xắn của hai người. Chỉ có duy nhất hai vợ chồng bà mới biết, Xuân Vy mới thật sự là con ruột của ông.

Khi Xuân Vy năm tuổi, chồng bà qua đời vì tai nạn giao thông. Đó là một mất mát rất lớn đối với bà. Cả đời này, bà Châu nợ và biết ơn người đàn ông đó rất nhiều.

Sự thật đó, bà muốn nó mãi mãi bị chôn vùi. Chỉ có điều tạo hoá trớ trêu, hai đứa trẻ đáng lẽ không nên gặp nhau lại đã gặp nhau. Mà điều đau buồn hơn là, giữa hai người lại nảy sinh tình yêu nam nữ.

Hoàng Quân và Lệ Dương - Chị em họ, cũng là anh em ruột.

Khi biết được sự thật này, Bà Châu sốc đến không thở được. Tại sao ông trời ông trừng phạt bà, lại dồn hết sự đầy đoạ lên những đứa con, đứa cháu vô tội của bà.

Nhìn ánh mắt ngập tràn hạnh phúc và chờ mong của con trai, lòng bà dội lên một nỗi đau vô hạn. Hoàng Quân đã từng suy sụp một lần vì tình yêu, bà không can lòng vui đập niềm hạnh phúc vừa mới nhen nhóm ấy.

Nhưng nếu bà không ngăn cản, cái kết sẽ còn đau khổ hơn.

Vì thế, bà chỉ biết đưa đôi mắt đỏ hoe nhìn con, nhẹ nhàng mà dứt khoát:

“Mẹ xin lỗi. Nhưng hai đứa nên chấm dứt đi.”

Một câu nói làm Hoàng Quân sững sờ.

Giữa hai người, dù cho có tìm được hàng trăm lý do để kết hôn, cũng không tìm được một lý do để chấm dứt. Anh và Lệ Dương đều đã lớn, có nghề nghiệp ổn định, độ tuổi cũng rất phù hợp để xây dựng gia đình. Hơn nữa, bà Châu rất quý mến Lệ Dương, bà Tâm cũng rất có thiện cảm với anh... Điều quan trọng là, anh chưa vợ, cô cũng chưa chồng. Vậy vì sao phải chấm dứt?

“Mẹ... mẹ nói gì vậy?” Hoàng Quân hỏi lại, anh không tin những gì mình vừa nghe được.

Bà phải trả lời thế nào đây? Phải nói ra cái lý do đầy đau đớn và xấu hổ kia ư? Hay là nói rằng số mệnh hai đứa không hợp nhau, lấy nhau chắc chắn sẽ khổ, hoặc là vì bà không thích bà thông gia một chút nào. Nhưng nhìn vào đôi mắt Hoàng Quân, bà đã nuốt ngay cái ý định nói dối kia vào bụng. Vì bà biết, với tính cách của Hoàng Quân, ngoài sự thật ra không gì có thể ngăn cản được anh, dù sự thật đó hết sức đau lòng. Và thực sự lúc này, bà cũng không muốn thốt ra bất cứ một lời nói dối nào nữa, hay đúng ra là bà không còn đủ sức lực để nói dối, điều đó quá thật rất mệt mỏi.

Vì thế, bà Châu oà khóc và kể cho con trai nghe tất cả sự thật. Ngoài sự thật và câu: “Mẹ xin lỗi” ra, bà thực sự không còn biết nói gì.

Hoàng Quân như nghe kể một câu chuyện rất xa xăm. Từng lời của bà đều là những mũi kim đâm vào trái tim đã một lần tổn thương của anh. Những vết sẹo cũ chưa lành lại bị những vết thương mới đè lên, cảm giác đau đớn và bỏng rát vì thế mà tăng lên gấp bội. Đôi mắt anh hằn lên những tia máu đỏ hoe, gương mặt tái nhợt...

“Năm đó con hai tuổi, sốt cao phải nhập viện, cũng là sau khi ba mẹ kết hôn được gần hai năm. Mọi người đều nghĩ ba mẹ đã có quan hệ với nhau trước hôn nhân, ba con cũng thừa nhận chuyện này nên không ai để ý nhắc lại nữa.

Sau đó mẹ biết tin bác gái con bỏ đi, chỉ để lại một tờ giấy nhắn rằng bác cần đến nơi yên tĩnh để suy nghĩ một vài chuyện, cả nhà đừng đi tìm. Bấy giờ nghĩ lại, bác rề con có nói hôm đó bác gái đến bệnh viện thăm con, có lẽ đã vô tình nghe được cuộc nói chuyện của ba mẹ.”

Bà Châu nhớ lại khi đó, chồng bà đã tắt tả chạy đi chạy lại trong bệnh viện để làm thủ tục xét nghiệm cho Hoàng Quân, suốt ngày ở bên cạnh anh, còn tự tay vào bếp nấu cháo cho anh. Bà vô cùng xúc động, bà biết rằng lấy ông chính là quyết định đúng đắn nhất của mình. Ông thực sự là người đàn ông đáng để bà nương tựa. Ánh mắt bà nhìn ông đầy biết ơn.

Trong giây phút đó, bà đã dựa vào vai chồng thủ thi:

“Chúng mình sinh con nhé!”

“Em đừng suy nghĩ nhiều. Anh xem Hoàng Quân như con ruột của mình.”

Nhìn đứa trẻ đang say ngủ trên giường, ông bất giác nhoèn miệng cười:

“Thằng bé thật đáng yêu. Khi nãy anh rề qua đây chơi đùa với nó rất vui vẻ. Có lẽ anh ấy không hề biết nó chính là con mình.”

Bà Châu khẽ thờ dài:

“Khi đó anh ấy uống rất say, chắc đã không còn nhớ được chuyện gì xảy ra nữa.”

Ông đưa tay vòng qua hai vai bà vỗ nhẹ.

“Từ nay chúng ta đừng nhắc đến chuyện này nữa. Hãy để con được lớn lên trong tình yêu thương của hai chúng ta.”

Bà ngả đầu vào lòng chồng, mỉm cười hạnh phúc. Nhưng bà không biết vào giây phút đó, chị gái bà đứng ngoài cửa phòng bệnh Nhi vô tình nghe được mọi chuyện. Sự thật bà muốn chôn vùi vĩnh viễn đã để cho người không đáng phải biết nhất biết được.

Mẹ Lê Dương cho rằng chồng và em gái đã làm những việc có lỗi sau lưng mình, nhưng vốn là người hiền lành, bà không làm ầm ĩ mọi chuyện. Cũng chính bởi quá nhu mì, bà chỉ âm thầm khóc một mình mà không nói rõ ràng mọi chuyện. Bà cũng lựa chọn một cách rất không khôn ngoan là âm thầm bỏ đi khi đã có thai gần hai tháng, bà muốn tìm một nơi yên tĩnh để suy nghĩ, để đến một ngày nào đó, khi không còn khó xử mỗi lần đối diện với em gái, bà sẽ trở về tiếp tục làm một người vợ hiền tận tụy chăm sóc cho chồng con. Chỉ tiếc rằng bà đã rời xa thế giới này khi còn chưa kịp hiểu ra chồng mình chưa bao giờ phản bội, chưa hiểu ra em gái bà đã dẫn vật và đau khổ như thế nào về lỗi lầm xưa cũ. Cũng chính bởi sự ra đi này, bà đã gây ra một nỗi đau rất lớn trong cuộc sống tình cảm cho chính đứa con gái ruột của mình.

Hoàng Quân chỉ ngồi chết lặng không thốt lên câu nào. Anh nhớ hồi nhỏ, tụi bạn anh có lần nói sao anh chẳng giống bố chút nào.

Khi anh vào công ty, mọi người bảo anh và bác rề nhìn như hai bố con ấy.

Những câu nói đó, trước nay anh chỉ cười trừ và không hề để tâm, bây giờ tất cả lại vang lên rõ mồn một bên tai anh.

Có lẽ số phận đã sắp đặt cho con đường tình yêu của anh không bằng phẳng, cho những người con gái anh yêu không thể ở bên anh. Đáng lẽ sau sự ra đi của Ngọc Linh, anh phải không cho phép trái tim mình rung động thêm một lần nào nữa, vì nỗi đau khi con tim bị tổn thương anh đã từng nếm trải, nó còn đau đớn hơn vết thương da thịt rất nhiều. Mà điều làm anh đau hơn cả đó chính là phải để Lê Dương chấp nhận sự thật này.

Có lẽ khổ đau là một phần của cuộc sống, và chúng ta không còn cách nào khác là phải chấp nhận nó.

Không chấp nhận thì biết làm sao đây? Anh không thể kết hôn với chị họ của mình. Nói một cách chua xót hơn, không thể kết hôn với em gái ruột của mình.

Bà Châu vừa nói vừa khóc lên khóc xuống. Làm phụ nữ thật tốt, những khi buồn tui có thể oà khóc thật to, không phải kiềm lòng giấu nước mắt vào trong. Hoàng Quân biết, lâu nay mẹ anh có lẽ rất khổ tâm khi phải sống mà che giấu sự thật này. Cùng với những thăng trầm của thời gian, bà cũng già đi với những bộn bề lo toan của cuộc sống, dốc lòng chăm sóc cho chồng con, mỗi khi đêm về lại tự giam mình trong cảm giác tội lỗi.

“Mẹ đừng khóc nữa. Không phải lỗi của mẹ.”

Hoàng Quân cố gắng tìm những lời an ủi bà Châu, dù rằng giờ đây anh mới chính là người cần được an ủi nhất.

“Con không trách mẹ chứ?”

Hoàng Quân lắc đầu. Anh biết bà đáng thương hơn, nhưng anh cũng không thể nhẹ nhàng thốt lên câu không đáng trách.

Vì thế anh chỉ lẳng lặng đứng lên đi về phòng.

Khi con tim đã quá đau rồi sẽ không còn cảm giác đau nữa...

Hoàng Quân ngồi xuống mép giường nhìn ra bên ngoài. Từng giọt mưa mùa đông vẫn đang lặng lẽ rơi trong màn đêm. Gió thổi tấm rèm khẽ bay bay. Trước đây, Lê Dương vẫn thường đứng bên cửa sổ, đưa mắt ngắm nhìn chậu xương rồng trên lan can trước ban công phòng anh. Đôi mắt cô trong veo, ánh sáng mặt trời chiếu lên gương mặt cô một nét trong sáng và thuần khiết, chỉ tiếc khi đó anh không nhìn thấy được.

Cô mỉm cười, một nụ cười rất xa xăm.

“Hoàng Quân. Anh thích nhất là hoa gì?”

“Không thích hoa gì cả.”

Khi đó, anh cảm thấy Lê Dương thật phiền phức.

“Tôi thích nhất là hoa baby.”

Hoàng Quân không có chút hứng thú gì với sở thích này của cô.

“Sao anh không hỏi tôi tại sao?”

“Tại sao?” Hoàng Quân chỉ tự nhiên mà thốt ra, không chút biểu cảm.

“Vì màu trắng của nó rất thuần khiết. Không ai cấm nó vào riêng một lọ cả. Thông thường nó hay được cắm chung để làm nền cho những bông hoa khác, những bông hoa đó vì thế mà trở nên đẹp hơn rất nhiều. Người ta thường không quan tâm đến những vật phụ, nhưng nếu không có phụ thì làm sao có chính chứ?”

“Cô nói với tôi những điều này để làm gì?”

“Tôi chỉ nói những gì mình nghĩ thôi. Hoa hồng luôn muốn được cắm bên cạnh hoa baby vì nó nghĩ rằng như vậy vẻ đẹp của nó sẽ càng lung linh hơn. Vì thế khi cắm một mình, hoặc khi đặt cạnh những cành hoa khác, nó thấy vẻ đẹp của mình dường như không còn nữa.

Thực ra đó chỉ là cách nghĩ phiến diện của hoa hồng. Vẻ đẹp của nó vốn dĩ không hề thay đổi, dù nó có đặt cạnh một nhánh hoa baby hay một cành thực được.

Con người cũng vậy, họ là nhân vật chính trong cuộc đời của mình, dù xung quanh có những thay đổi thế nào, họ vẫn có thể tồn tại với chính những giá trị mà mình đang có.”

Khi đó, khóe miệng Hoàng Quân chỉ kéo ra một nụ cười nhạt. Câu chuyện đấy chẳng có gì là hấp dẫn.

Nhưng bây giờ, anh thực sự muốn được nghe Lê Dương kể những câu chuyện nhạt nhẽo như thế. Anh thấy nhớ da diết giọng nói của cô, muốn nhìn thấy cô ngay lúc này, muốn được ôm cô vào lòng thật chặt.

Thì ra không chỉ cái chết mới có thể chia cắt tình yêu. Còn có những thứ đau lòng hơn cái chết, đó chính là số phận.

Số phận khiến cho hai người yêu nhau, dù còn sống vẫn không thể ở bên nhau.

Hoàng Quân cầm điện thoại lên và bấm số của Trần Vũ Hải. Anh muốn một lần say để quên đi mọi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: MỖI NGƯỜI MỖI NGẢ

Bà Tâm trở về căn nhà chung cư của Lê Dương và Hồng Liên khi trời xầm xẩm tối. Trái với vẻ hào hứng của hai cô, đôi mắt bà phủ lên một nỗi buồn vô tận. Ánh mắt ấy lúc bắt gặp gương mặt hồng hào khi đang yêu của Lê Dương lại phảng phất chút gì đó thật xót xa.

Bà biết sớm muộn gì Lệ Dương cũng sẽ biết sự thật đau lòng này. Lúc đó, ở lại bên bà hay trở về với những người họ hàng ruột thịt là hoàn toàn do cô tự quyết định. Thế nhưng, phải từ bỏ tình yêu đầu đời của mình có lẽ lại là một quyết định khó khăn hơn rất nhiều.

Vì thế, bà chỉ nói bà rất thích Hoàng Quân và Trần Vũ Hải, không có ý kiến gì về chuyện kết hôn của mấy đứa. Bà còn nói mình không phù hợp với thời tiết ở Hà Nội, nên sáng hôm sau đã đáp chuyến bay sớm nhất để về quê.

Lệ Dương và Hồng Liên tuy rất muốn giữ mẹ ở lại nhưng cũng không nỡ để bố ở nhà một mình. Và lại hai cô thấy bà có vẻ không hợp đất thủ đô thật, mới ra một ngày mà gương mặt đã nhợt nhạt thấy rõ.

Lúc tiễn bà Tâm ra sân bay, cả Hoàng Quân và Trần Vũ Hải đều không xuất hiện. Hồng Liên nói Trần Vũ Hải có việc gấp ở cơ quan, còn Lệ Dương thì mãi vẫn không thể liên lạc được với Hoàng Quân.

Bà Châu bước qua cửa tửu kiểm tra, Lệ Dương đứng ngoài vẫy chào tạm biệt, trên gương mặt vẫn còn nét cười rạng rỡ. Bà bất chợt cảm thấy lòng đau nhói, liệu sau ngày hôm nay, nụ cười trên môi cô con gái này của bà có còn được như thế nữa không?

Tiền mẹ về xong, Lệ Dương lại gọi cho Hoàng Quân. Đầu dây bên kia vẫn là một giọng nữ dịu dàng: “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được...” Lệ Dương thấy hơi sốt ruột mới quyết định qua nhà Hoàng Quân xem sao.

Bà ngoại không có nhà, Xuân Vy đã đi học, bà Châu thì ra cửa hàng, chỉ còn lại mỗi chị Bích. Chị Bích nói Hoàng Quân cả đêm qua không về nhà, sáng nay có lẽ đã đến công ty luôn. Lệ Dương đành phải quay trở lại bệnh viện, cô đoán chắc Hoàng Quân bận công việc nên mới không để ý điện thoại. Cô vẫn là nên chờ đợi một chút, anh nhất định sẽ sớm gọi lại thôi.

Hoàng Quân uống rượu say, ngủ ở nhà Trần Vũ Hải đến tận trưa hôm sau. Lúc tỉnh dậy đầu đau như búa bổ, xuống bếp tìm nước giặt đúng lúc Trần Vũ Hải đang nấu bữa trưa. Anh ngồi luôn xuống chiếc bàn ăn trong bếp, bật điện thoại lên nhìn thấy mười hai cuộc gọi nhỡ và năm tin nhắn mới. Trong đó có hai cuộc của mẹ anh, còn lại tất cả đều là của Lệ Dương, trong lòng anh lại có cảm giác nhói đau.

Trần Vũ Hải tháo tạp dề, ngồi xuống bên cạnh Hoàng Quân:

“Dậy rồi à?”

Hoàng Quân chỉ gật đầu "ừ" nhẹ.

“Hôm qua cậu say không biết trời đất là gì. Nửa đêm rồi nên tôi không đưa cậu về nhà nữa. Tôi đã gọi điện báo cho mẹ cậu rồi, yên tâm đi.”

Hoàng Quân lại gật đầu một lần nữa, cũng không nói thêm bất cứ câu gì, chỉ có Trần Vũ Hải ngồi đọc thoại.

“Giờ cậu định tính sao?” Trần Vũ Hải nhận thấy nếu anh chỉ đơn thuần đặt câu hỏi tu từ hoặc cung cấp thông tin thì nhất định Hoàng Quân sẽ không mở miệng đáp lại.

Hoàng Quân đưa tay lên day day trán, đầu vẫn còn chưa bớt đau nhức, lúc này anh thực sự không thể nghĩ thêm được bất cứ vấn đề gì nữa.

“Tôi cũng không biết.”

Đây đúng là câu trả lời thích hợp nhất cho mọi câu hỏi, vì có trả lời cũng như không.

“Sáng nay mẹ Hồng Liên đã lên máy bay về quê rồi. Không thấy cô ấy nói gì, có lẽ bà cũng chưa cho Lệ Dương biết hai người là anh em” Trần Vũ Hải tạm thời dừng việc đặt câu hỏi, lại chuyển qua cung cấp thông tin.

“Ừm.” Hoàng Quân lại gật gật đầu. Anh cũng đoán được, bởi vì Lệ Dương vẫn gọi điện và nhắn tin cho anh, điều đó chứng tỏ cô chưa biết gì.

“Cậu không định nói với cô ấy sao?” Trần Vũ Hải nhẹ nhàng hỏi tiếp.

Nói rồi liệu có tác dụng gì không? Hay chỉ càng khiến Lệ Dương đau khổ hơn.

Cô ấy đã mong mỏi biết bao giây phút được gặp ba ruột mình, Hoàng Quân không muốn khoảnh khắc Lệ Dương hạnh phúc nhất lại trở thành khoảnh khắc cô đau khổ nhất.

Nhưng im lặng còn tệ hại hơn nữa. Trên đời này, không có thứ gì tra tấn sức chịu đựng của con người khủng khiếp hơn sự im lặng.

Hoàng Quân nhướng mắt lên nhìn Trần Vũ Hải như muốn hỏi: Cậu bảo tôi phải làm gì bây giờ?

Trần Vũ Hải cũng nhìn Hoàng Quân, ánh mắt biểu thị chính xác câu trả lời Hoàng Quân đã nói với anh cách đây một phút: Tôi cũng không biết.

Nhìn thấy vẻ mặt thiếu ngủ của Hoàng Quân, Trần Vũ Hải không đành lòng mới khẽ vỗ nhẹ vai anh:

“Sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ biết thôi, cậu cũng không thể cứ tránh mặt mãi được. Hay là... tôi giúp cậu nói với Hồng Liên.”

“Cậu nghĩ Hồng Liên biết rồi sẽ phản ứng thế nào?”

Hoàng Quân khàn giọng. Anh lại nhắm hờ mắt, dư vị của mấy ly rượu mạnh tối qua vẫn còn lắng đọng trên đại não anh.

“Có lẽ sẽ gào lên khóc. Lệ Dương đối với cô ấy không khác gì chị em ruột.”

“Đến ngay cả Hồng Liên còn như thế... cậu nghĩ Lệ Dương có chấp nhận được không?”

Câu hỏi của Hoàng Quân khiến Trần Vũ Hải thoáng giật mình. Anh hiểu Hoàng Quân không phải không biết nên nói với Lệ Dương như thế nào, mà vì cậu ta hoàn toàn không muốn cho cô ấy biết sự thật. Đau khổ này, chỉ mình cậu ta nếm trải là đủ rồi.

Hoàng Quân ở nhà Trần Vũ Hải, bữa trưa dọn sẵn cũng không buồn ăn, chỉ uống một cốc nước chanh giải rượu. Chiều anh quay trở lại công ty. May mà chủ tịch Trọng đã ra nước ngoài mấy hôm trước để đàm phán hợp đồng, nếu không Hoàng Quân cũng không biết phải đối diện với ông thế nào.

Anh lao đầu vào làm việc đến tận khi trời đã tối mịt, nhân viên trong công ty đã ra về hết cũng không buồn bước chân ra khỏi văn phòng. Gió thổi trên tầng hai mươi xuyên qua lớp cửa kính lùa vào bên trong, làm lạnh buốt trái tim anh, làm tê tái tâm hồn anh.

Cùng lúc ấy, Lệ Dương ôm hộp Kimbap ngồi xỏm trước cổng công ty đợi Hoàng Quân. Ông bảo vệ thấy một cô gái cứ lấp la lấp ló ngoài cổng mới chạy ra hỏi:

“Cô tìm ai?”

Lệ Dương ngoan ngoãn trả lời:

“Cháu tìm Giám đốc Quân. Anh ấy vẫn còn ở công ty chứ ạ?”

“Giờ này thì còn ai ở công ty đâu.” Ông bảo vệ đưa tay lên cầm xoa xoa: “Cô muốn gặp Giám đốc thì sáng mai quay lại đi.”

“Anh ấy nhất định còn ở đây, chú nhìn kia!”

Lệ Dương chỉ tay lên tầng hai mươi của STAR, phòng làm việc của Hoàng Quân vẫn sáng đèn giữa một vùng không gian tối mịt.

“Chú cho cháu lên đấy nhé!”

Ông bảo vệ một mực lắc đầu:

“Không được. Nếu cô không có thẻ nhân viên thì tôi không cho vào giờ này được đâu. Nhỡ có chuyện gì tôi làm sao chịu trách nhiệm được.”

Lệ Dương nét mặt phụng phịu, trông cô giống kẻ gian thế sao?

“Chú, cháu là vợ chưa cưới của Giám đốc. Chú tin cháu đi.”

Ông bảo vệ nghe cô nói như nghe kể một chuyện cười rất nhạt. Lấy danh nghĩa quen biết Chủ tịch, Giám đốc, Trưởng phòng,... để vào công ty, ông gặp qua nhiều rồi. Vì vậy, ông nhìn Lệ Dương lắc đầu với một vẻ kiên quyết:

“Nếu là vợ chưa cưới...” Ông bảo vệ cười khẩy một tiếng, rất xem thường năng lực bịa chuyện của Lệ Dương: “Vậy cô gọi Giám đốc xuống đón đi, lúc đấy tôi mới để cô vào trong được.”

Lệ Dương lăm bả lăm bả. Nếu cô gọi được cho Hoàng Quân thì còn đứng ở đây đòi co với ông ta làm gì.

“Cháu không liên lạc được với anh ấy.”

Ông bảo vệ rõ ràng nhếch môi cười. Chỉ sử dụng một chiêu thức đơn giản đã khiến kẻ nói dối nhanh chóng lòi đuôi. Nếu đến cả vợ chưa cưới mà Giám đốc cũng không chịu bắt máy thì đúng là chuyện hết sức không bình thường.

Nấn nỉ cả nửa tiếng đồng hồ, đến tận lúc miệng khô khốc mà Lệ Dương cũng không làm lung lay được ý chí vững vàng của ông bảo vệ. Cô đành phải ngồi trước cổng công ty đợi Hoàng Quân, hy vọng anh nhanh chóng giải quyết xong công việc.

Kim giờ quay đến hai vòng, tầng hai mươi vẫn chưa có chút dấu hiệu nào sẽ tắt điện. Ông bảo vệ ngồi bên trong cũng sốt ruột thay cho Lệ Dương, nhưng ông không muốn chỉ một phút thương người mà phải trả giá đắt, dù cô gái ở trước mặt ông đây chẳng có vẻ gì là kẻ lưu manh giả danh tri thức.

Hơn mười hai giờ đêm, khi Lệ Dương đang ngủ gật trước cổng thì bị ánh đèn xe ô tô làm cho chói mắt. Cô nhìn thấy Hoàng Quân ngồi trên chiếc xe lái ra phía cổng công ty vội nhanh chóng đứng bật dậy chắn ngang đường.

Hoàng Quân nhìn thấy Lệ Dương hết sức ngạc nhiên, anh đỗ xe ngay giữa cổng chính, mở cửa bước ra.

Mới qua một ngày không gặp mà Lệ Dương trông anh như gầy hơn, hai gò má hóp lại, đôi mắt trũng sâu, râu cũng lười cạo.

Hoàng Quân bước lại phía Lê Dương, khẽ nheo mắt hỏi:

“Sao em lại ở đây?”

Lê Dương lườm anh, nói là lườm nhưng lại chẳng có vẻ gì là giận dữ. Cô ôm hộp Kimbap đi về phía Hoàng Quân giả vờ trách:

“Anh còn hỏi nữa, không phải đến tìm anh sao. Anh làm gì mà tắt điện thoại suốt ngày, em còn tưởng anh có cô khác rồi. Không ngờ anh vì lo việc công ty mà xanh xao đến vậy. Anh thật là... phải biết giữ sức khỏe chứ.”

Lê Dương vừa nói vừa đưa tay vuốt mấy sợi tóc lòa xòa xuống trán Hoàng Quân.

Hoàng Quân đưa đôi mắt mệt mỏi nhìn cô. Cô ấy vẫn chưa biết chuyện gì cả...

“Anh làm gì mà nhìn em ghê vậy. Em làm kimbap cho anh này.” Lê Dương giơ chiếc hộp trên tay lên nheo miệng cười. “Nhưng chờ anh lâu quá! Em ngồi đói bụng nên ăn hết rồi.”

Tầm mắt Hoàng Quân chuyển từ khuôn mặt Lê Dương lên chiếc hộp nhựa trên tay. Cô bật cười:

“Haha, xem anh kia. Em đùa đấy, chưa ăn miếng nào đâu. Em định nếu ba phút nữa mà anh vẫn chưa xuống thì sẽ ăn hết. Phải rồi, sao anh về muộn vậy?”

“Lê Dương.” Hoàng Quân khẽ gọi tên cô.

Lê Dương nhướn hàng mi nhìn anh chờ đợi.

“Mẹ không nói gì với em sao?”

“Nói gì cơ.” Lê Dương bày ra vẻ mặt khó hiểu: “Mẹ em sáng nay đã về rồi, bà nói không hợp thời tiết Hà Nội.”

"..."

“Anh sao vậy?”

Lê Dương ghé sát vào gương mặt xanh xao của Hoàng Quân, cô nhận ra có gì đó không bình thường trong thái độ của anh.

Hoàng Quân không biết phải nói gì. Anh biết nói bất cứ điều gì lúc này đều sẽ làm tổn thương Lê Dương. Nhưng nếu anh càng dịu dàng bây giờ, khi sự thật được phơi bày sẽ càng làm tổn thương cô nhiều hơn.

Vậy chi bằng nói ra hết tất cả, vết thương sớm có thì cũng sẽ sớm lành.

Lê Dương vẫn đang nhìn anh, gương mặt xinh tươi của cô vẫn mỉm cười. Hoàng Quân khẽ nuốt nước bọt, anh đặt hai tay lên vai cô, nhìn thẳng vào mắt cô, đôi đồng tử của anh ngân ngấn nước.

“Lê Dương. Hãy nghe anh nói. Chúng ta... không thể kết hôn được.”

Lời nói của Hoàng Quân rất nhẹ, nhưng lại có sức công phá bằng cả một trái bom.

Phút chốc cả người Lê Dương rã rời, chiếc hộp trên tay cô rớt xuống.

Thái độ của Hoàng Quân rất nghiêm túc, nhưng Lê Dương vẫn nghĩ rằng anh đang đùa.

“Anh... đùa gì kỳ vậy?” Cô chớp mấy môi hỏi lại, cố gắng nặn ra một nụ cười.

“Anh không đùa.”

Hoàng Quân nhắm chặt hai mắt, đôi tay anh ghi chặt lên vai cô. Lê Dương chợt có cảm giác nhói đau ở hai vai. Cô chảy nước mắt, có lẽ giọt nước mắt này không chỉ vì bị đau.

“Em nghe đây. Anh đã suy nghĩ rất kỹ về tình cảm của mình. Em đối với anh rất tốt, anh cũng rất yêu quý em. Nhưng đó là vì... em rất giống Ngọc Linh.”

Cuối cùng Hoàng Quân đã nói ra điều mà Lê Dương lo lắng nhất. Tình cảm của Hoàng Quân dành cho Ngọc Linh sâu đậm như thế nào, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được. Anh đã từng vì mất đi cô ấy mà không còn thiết tha gì đối với cuộc sống này. Nhiều lúc chính bản thân Lê Dương đã nghĩ, dù anh xem cô là ai, cô cũng sẽ nguyện ý đứng cạnh anh, cùng anh chia sẻ những buồn vui, những ngọt ngào, đắng cay của cuộc sống. Nhưng giờ đây cô mới biết mình không cao thượng như thế, cô cũng muốn bước chân vào cuộc đời anh, cũng muốn có một vị trí trong trái tim anh, cô không cam lòng làm người thay thế.

Một giọt nước mắt rớt xuống mu bàn tay cô, không biết là nước mắt của ai, vì cả hai đều đang khóc.

“Anh vốn nghĩ thời gian có thể xoa dịu được vết thương của mình, vốn nghĩ ở bên em có thể lấp đầy khoảng trống trong tim anh. Nhưng anh không làm được. Diện mạo em rất giống Ngọc Linh, nhưng chung quy em vẫn không phải là cô ấy. Lệ Dương, em là một cô gái tốt, em xứng đáng được hưởng hạnh phúc bên người đàn ông yêu em thật lòng. Anh... không xứng đáng. Anh không muốn tiếp tục lừa dối em, cũng không muốn tiếp tục lừa dối bản thân mình nữa.”

Cuối cùng anh cũng có thể nhẹ nhàng thốt ra câu: “Chúng mình nên dừng lại thôi”.

Hoàng Quân biết, bất cứ lí do gì lúc này cũng đều không tránh khỏi việc làm tổn thương Lệ Dương. Chính vì vậy anh chỉ biết tìm mọi cách để giảm sự tổn thương ấy xuống mức thấp nhất. Dù cho Lệ Dương có hận anh, anh cũng không muốn cô oán trách mẹ anh và cả cha mẹ cô. Vì vậy, có lẽ đây chính là lí do nhẹ nhàng nhất mà cô có thể chấp nhận.

Lệ Dương không trả lời anh, cô như người mất hồn xoay người bước đi. Bàn tay Hoàng Quân đặt trên vai cô rơi thông xuống. Nhìn bóng lưng cô bé nhỏ và cô đơn bước đi trong ánh đèn thành phố, anh chỉ muốn chạy tới ôm cô thật chặt, muốn gạt bỏ tất cả giáo lý thông thường để ở bên cạnh cô. Nhưng anh biết, chỉ có sự hững hờ của anh lúc này mới nhanh chóng làm vết thương của cô liền sẹo.

Công ty mà anh đang điều hành là của ba ruột cô. Vị trí mà anh đang ngồi vốn dĩ phải thuộc về cô.

Sẽ có một ngày anh mang tất cả những gì đáng lý thuộc về Lệ Dương trả lại nguyên vẹn cho cô. Đó là khi cô đủ bình tĩnh để đón nhận sự thật.

Lệ Dương quay đi mà không hề hay biết, sau lưng cô, Hoàng Quân đã đập vào kính xe đến dập cả xương tay vì đau đớn. Nhưng cô cũng cần thời gian để suy nghĩ, để cân bằng lại cảm xúc của mình. Cô không trách Hoàng Quân, ngược lại thậm chí cảm ơn vì anh đã cho cô trải nghiệm những giây phút ngọt ngào của tình yêu đầu đời. Đoạn tình cảm này cô sẽ mãi không quên. Cô tình nguyện là hoa baby đi ngang qua cuộc đời anh, chỉ cần anh cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc.

Những ngày sau đó, cuộc sống vẫn cứ trôi qua một cách lặng lẽ...

Lệ Dương vui đầu vào công việc để không còn thời gian nghĩ tới Hoàng Quân nữa, hầu như hôm nào cô cũng trực ở bệnh viện đến nửa đêm. Cơ thể cô không chịu được cường độ làm việc lớn như vậy nên ngày càng trở nên xanh xao và tiêu tụy. Người lo lắng hơn cả lại chính là Hồng Liên, cô không biết phải làm gì ngoài việc tìm gặp Hoàng Quân để nói chuyện. Nhưng khi gặp được anh rồi, cô suýt nữa không nhận ra, trông anh cũng tiêu tụy chẳng khác gì Lệ Dương. Cô thắc mắc không hiểu vì sao hai người lại cứ phải làm khổ bản thân như vậy. Đến khi nghe Trần Vũ Hải kể rõ mọi chuyện, cô oà lên khóc nức nở. Vốn dĩ hai người định tổ chức đám cưới cùng nhau, rồi cuộc mọi chuyện lại trở trêu như vậy.

Sức khỏe của Lệ Dương ngày một giảm sút. Cứ mỗi buổi sáng tỉnh dậy cô nhìn thấy gương mặt của mình trong gương ngày càng vàng vọt xanh xao, tóc rụng mỗi hôm một nhiều hơn, cứ đến chiều tối lại lên cơn sốt rét phải nằm co ro trong chăn cả tiếng đồng hồ.

Hồng Liên cứ liên tục giục cô đi khám, Lệ Dương chỉ cười trừ bảo không sao. Cô là bác sỹ, đây chỉ là triệu chứng thông thường của những người huyết áp thấp, cô đã lấy thuốc uống rồi, sẽ nhanh chóng ổn thôi. Chỉ có Lệ Dương mới biết, triệu chứng của cô không bình thường chút nào. Để biết kết quả chính xác, cô buộc lòng phải chích tủy sống để kiểm tra.

Đó là một liệu trình rất đau đớn. Sau xét nghiệm, Lệ Dương gần như không thể xuống giường được vì đau và kiệt sức. Cô đành nói dối Hồng Liên rằng bệnh viện có ca mổ phải ở lại qua đêm.

Trong phòng bệnh...

“Viện phó, có kết quả xét nghiệm của cháu rồi chứ?”

Nhìn vào ánh mắt của Viện phó Phùng, Lệ Dương gần như đã biết câu trả lời.

“Phát hiện tế bào ung thư phải không ạ?” Giọng cô chậm rãi, hỏi mà gần như khẳng định.

Viện phó Phùng cụp đôi hàng mi xuống, trả lời.

“Lệ Dương, mới ở giai đoạn giữa, nếu ghép tủy...”

“Viện phó à, bác cũng không phải không biết, cháu không còn bất cứ người thân nào nữa. Tỷ lệ tủy phù hợp của một người không có quan hệ huyết thống là xấp xỉ bằng không... Cháu không muốn tốn thời gian tìm kiếm vô ích.”

Mặc dù rất muốn nói với Lệ Dương rằng cô đừng bi quan, nhưng Viện phó Phùng vẫn không thể không thừa nhận những điều cô nói là hoàn toàn chính xác. Phẫu thuật ghép tủy đối với y học Việt Nam và thế giới mà nói là một việc gặp rất nhiều khó khăn. Chưa nói tới chuyện tỷ lệ tủy sống phù hợp là rất thấp, dù có cấy ghép thành công thì khả năng bị cơ thể bệnh nhân đào thải vẫn rất lớn. Vì thế, bệnh nhân mắc căn bệnh này chẳng khác gì việc bị một bản án tử hình treo lơ lửng trên đầu, chỉ biết chờ đợi ngày chết, cùng lắm là ôm một tia hy vọng mong manh biết đâu sẽ được ân xá.

Lệ Dương nói như để tự an ủi mình:

“Thực ra khi có những triệu chứng này, cháu đã dự liệu trước khả năng xấu nhất có thể xảy ra, vì thế cũng không quá bất ngờ. Con người ai rồi cũng phải trải qua sinh lão bệnh tử, cháu chỉ là rút ngắn đi một giai đoạn thôi. Nếu đây là số mệnh của cháu, cháu cũng đâu còn cách nào khác là mỉm cười đối diện với nó.”

“Cháu không định nhập viện sao?”

Lệ Dương nhón miệng cười, cố tạo không khí vui vẻ để xua đi nỗi lo lắng trong lòng.

“Cũng chẳng còn nhiều thời gian nữa, cháu không muốn trải qua những tháng ngày cuối đời một cách vô vị trên giường bệnh. Cháu...” Cô ngập ngừng một chút rồi tiếp tục, “đã quyết định sẽ đi Nhật Bản.”

“Nhật Bản?”

“Cháu muốn sang Nhật nghiên cứu thêm về các dạng chấn thương vùng đầu mặt. Y học ở đó rất phát triển, biết đâu cháu sẽ có cơ hội được cứu chữa.” Lệ Dương bật cười vì vừa thốt ra một câu gần như không tưởng. “Hơn nữa đây cũng là nguyện vọng từ lâu của cháu. Khi còn là sinh viên, cháu rất muốn được sang Nhật du học...”

Viện phó Phùng run run đưa bàn tay ra đặt lên đôi tay gầy gò trắng xanh trên bàn của Lệ Dương. Hơn nửa đời người gắn bó với công việc này, ông chưa gặp bác sỹ nào tận tâm với nghề như cô, cũng chưa từng thấy bệnh nhân nào khi đối diện với căn bệnh nan y đó mà vẫn lạc quan mỉm cười như cô.

Ông luôn yêu quý bởi sự chăm chỉ và cầu tiến của Lệ Dương, sự quan tâm của cô đối với từng thay đổi nhỏ của người bệnh. Những lúc cô căng thẳng trong phòng phẫu thuật để giành giật sự sống cho bệnh nhân, những lúc cô trấn trở và bất lực khi không thể cứu chữa được cho những ca bệnh khó, tất cả ông đều nhìn thấy và cảm nhận được. Rất nhiều bệnh nhân đã từng đến bệnh viện chữa trị, ai cũng đều rất quý mến cô.

“Cháu nhất định sẽ vượt qua được. Ngành Y chúng ta nếu không có cháu sẽ là một tổn thất rất lớn.”

“Cảm ơn Viện phó đã luôn giúp đỡ cháu trong thời gian qua.”

Lệ Dương mỉm cười rồi chào ông đứng dậy. Trước khi ra khỏi cửa, cô quay lại nhìn ông với ánh mắt đầy tha thiết:

“Chuyện của cháu, xin Viện phó đừng nói với bất kỳ ai.”

Viện phó Phùng trầm ngâm một lúc rồi gật đầu. Cô gái này thật khiến người ta nể trọng.

Lệ Dương âm thầm đặt vé máy bay đi Nhật Bản, ngay cả Hồng Liên cũng không hề hay biết. Cô đặt chuyến bay ngày hai mốt tháng hai, cô muốn ở lại tham dự đám cưới của Hồng Liên và Trần Vũ Hải diễn ra trước đó một ngày.

Hồng Liên lúc biết tin đã vô cùng hoảng hốt.

“Cậu nói gì? Đi Nhật Bản ư? Khi nào?”

“Cậu làm gì mà cuống lên như vậy. Tớ đi nước ngoài chứ có phải đi chết đâu.”

Lệ Dương vẫn bình thản, nhàn nhả nở nụ cười. Trước đây nếu bất gặp về hoảng hốt này của Hồng Liên, cô hoặc sẽ lo lắng bất an, hoặc sẽ ôm bụng cười nghiêng ngả, nhưng tất cả bây giờ cô có thể làm chỉ là mỉm môi cười nhẹ.

“Sao cậu không nói cho tớ biết?”

Hồng Liên vẫn không dừng lại việc truy vấn Lệ Dương. Những năm tháng sống cùng nhau, hai người không bao giờ giấu nhau bất cứ chuyện gì, huống hồ là một chuyện quan trọng như vậy. Tại sao Lệ Dương chưa hề nói với cô mà đã vội quyết định?

“Chính là vì sợ thái độ này của cậu đó. Tớ đặt vé máy bay rồi. Ngay sau hôn lễ của cậu tớ sẽ đi.” Lệ Dương cười trừ. Nếu để Hồng Liên biết bệnh tình của cô, Lệ Dương đến đi ra khỏi cửa còn không được chứ đừng nói tới việc ra nước ngoài.

“Cậu thật tệ.” Hồng Liên ngồi xuống ghế, cảm thấy vẫn chưa thể chấp nhận được.

Lệ Dương ngồi xuống bên cạnh, xoa xoa vai Hồng Liên dỗ dành:

“Thôi nào. Chẳng phải tớ vẫn tham dự đám cưới của cậu sao?”

Hồng Liên im lặng một lúc mới chịu ngẩng đầu lên, nhưng lại đột nhiên hỏi:

“Chuyện cậu đi... Hoàng Quân có biết không?”

Nhắc đến Hoàng Quân, Lệ Dương bất chợt khóe mắt đỏ hoe. Cũng đã gần hai tháng rồi không nhìn thấy anh, không biết anh bây giờ thế nào?

“Lâu rồi tớ không gặp anh ấy.”

“Chuyện của hai người, Hoàng Quân cũng rất khổ tâm. Cậu đừng trách anh ấy.” Hồng Liên chỉ có thể nói như vậy, dù có thể Lệ Dương sẽ không hiểu hết được hàm ý trong câu nói của cô.

Lệ Dương nhón miệng cười, đôi mắt cô thoáng một nỗi buồn vô tận.

“Làm sao tớ lại giận anh ấy chứ! Chuyện tình cảm vốn không thể miễn cưỡng được.”

Hồng Liên rất muốn nói rõ cho Lê Dương biết hết sự thật, để biết rằng tình yêu của cô vốn dĩ đã được đền đáp, chỉ là số phận cổ tình trêu đùa hai người mà thôi. Nhưng nói ra rồi thì sao chứ? Hoàng Quân đã tìm một lý do như vậy, chắc hẳn anh ấy có nỗi khổ của riêng mình. Bản thân cô cũng cho rằng đây là lý do mà dễ dàng được Lê Dương chấp nhận nhất.

Hồng Liên cũng đã hơn một lần nghe Lê Dương nói, Hoàng Quân từng đứng trước mặt cô nhưng lại gọi tên của Ngọc Linh. Có lẽ trong lòng Lê Dương cũng chưa thực sự tin rằng cô có thể thay thế được Ngọc Linh trong trái tim anh. Vì thế khi nghe Hoàng Quân nói vậy, Lê Dương đã không bật khóc nức nở. Cô chỉ cố nặn ra một nụ cười chua xót để tự vỗ về mình. Nhưng cô cũng không thể ngăn cản được việc muốn được nhìn thấy anh, muốn được nghe giọng nói của anh, nhất là khi hai người cùng ở trong một thành phố. Vì thế, ra đi có lẽ là sự lựa chọn tốt nhất đối với cô.

Hồng Liên cũng không ngăn cản nữa, cô biết ra đi lúc này đối với Lê Dương chính là cách tốt nhất để cô ấy có thể nhanh chóng ổn định lại cảm xúc. Biết đâu ở một đất nước xa lạ, Lê Dương có thể tìm được một tình yêu mới, một người đáng để cô hy sinh bản thân như Hoàng Quân. Hồng Liên chỉ không biết rằng, sự ra đi này của Lê Dương còn là sự chuẩn bị cho việc rời khỏi thế giới này một cách cô độc.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: LÊ DƯƠNG – EM LÀ AI?

Năm ngày sau ngày Lê Dương đặt vé máy bay đi Nhật Bản chính là hôn lễ của Hồng Liên, hôn lễ được tổ chức ở tiền sảnh một khách sạn lớn do bác gái Trần Vũ Hải đặt.

Người ta nói rất đúng, bất cứ người phụ nữ nào khi khoác lên mình chiếc váy cưới đều khiến người khác cảm thấy xuyến xao, mà một cô gái đáng yêu và duyên dáng như Hồng Liên lại càng làm người ta mê mẩn hơn. Tháo xuống về chần chu và nghiêm nghị dưới chiếc áo comple và chiếc juyp đồng phục luật sư, trông cô dịu dàng và đắm chìm trong chiếc váy trắng bông bênh, gương mặt tròn đầy như ánh trăng giữa tháng, đôi gò má hồng hào dưới lớp phấn trang điểm, làn môi mềm khê cong lên một nụ cười bên lên của cô dâu mới. Hồng Liên ngồi trên chiếc ghế tựa, một nhân viên trang điểm đang cài chiếc hoa dâu lên đầu cho cô, đôi mắt đen với hàng lông mi dài cong lên một nét cười hạnh phúc. Lê Dương ngồi bên cạnh vẫn về tà váy bạn nhắc lại những kỷ niệm đẹp giữa hai người.

“Nhanh thật đấy! Ngày nào hai đứa mình còn chạy rong thả điều cùng nhau. Thế mà bây giờ cậu đã lấy chồng rồi, mình thì cũng đã trở thành một gái già độc thân.”

“Cậu nói gì mà nghe ghê vậy, cứ như đã qua được mấy cái mừng thọ rồi ấy!” Hồng Liên đập khê vào vai Lê Dương khúc khích cười. “Cậu cũng tẻ thật, nói đi là đi ngay, tớ chẳng kịp chuẩn bị quà gì cho cậu cả.”

“Cậu cứ từ từ chuẩn bị rồi gửi sang Nhật cho tớ cũng được, tớ đâu có đòi gấp.”

“Phí dịch vụ còn đắt hơn cả tiền mua quà, cậu nghỉ đi.”

“...”

Hai người cùng nhau trò chuyện rất lâu, nói những chuyện trên trời dưới đất. Thời gian quả thật không chờ đợi ai, cứ mãi mê sống đến khi ngoảnh lại mới hay mình đã lớn, mới biết thì ra đã trải qua nhiều chuyện như vậy, mới thấy qua mỗi lần vấp ngã mình trưởng thành và bớt nông nổi hơn, mới biết bên cạnh mình có rất nhiều người đáng để ta yêu thương và hy sinh vì họ, mới biết tất cả mọi chuyện dù có khó chấp nhận như thế nào cũng có thể theo thời gian mà phai nhạt, vết thương dù có lớn cỡ nào cũng sẽ có lúc liền sẹo, có chăng là khi trái gió trở trời vẫn cảm thấy một chút nhói đau. Nhưng rồi đến khi tóc bạc da mồi trở về với đất mẹ, tất cả những nỗi đau đó cũng sẽ tan đi như bong bóng xà phòng, không còn lưu lại một chút dấu vết nào nữa.

Khi bước ra tiền sảnh khách sạn để chuẩn bị dự lễ, Lê Dương nhìn thấy một bóng người thân quen cô đơn đứng dựa lưng vào cột nhâm nhi ly rượu vang. Hoàng Quân có lẽ cũng giống như cô, không quên được một đoạn tình cảm đẹp mình từng có. Chỉ có điều cô may mắn hơn anh, vẫn có thể được thấy người mình yêu, dù chỉ là lặng lẽ đứng nhìn từ xa. Khi cô còn đang thần thờ thì Hoàng Quân bất giác quay lưng lại, ánh mắt anh nhìn cô, ôn nhu mà thâm trầm. Tại sao Lê Dương lại nhìn thấy trong đó cả nỗi xót xa và nỗi nhớ, không lẽ cô giống Ngọc Linh đến vậy sao?

Con do cùng bố mẹ sinh ra, nhưng nếu khác trứng thì tỷ lệ giống nhau như đúc chi là một trên ba nghìn tỷ. Huống gì cô và Ngọc Linh lại không có bất cứ mối liên hệ nào. Cuộc sống này có những điều thật kỳ diệu, cô không biết mình có may mắn không khi nằm trong số những trường hợp vô cùng hiếm hoi ấy.

Khi đó Hoàng Quân khê tiến về phía cô, anh giữ trên môi một nụ cười rất xã giao, giọng anh khàn khàn:

“Em vẫn khỏe chứ?”

Hoàng Quân à, nếu anh biết tình trạng bây giờ của em, liệu anh có vẫn nhìn em và nở nụ cười như vậy không? Lệ Dương thầm nghĩ. Cô nuốt điều bắn khoan ấy vào bụng và cố nặn ra một nụ cười gượng:

“Em vẫn tốt. Lâu rồi không gặp anh.”

“Anh nghe Trần Vũ Hải nói em sắp đi Nhật Bản?”

Thì ra anh đã biết. Như vậy cũng tốt, cô không phải gượng gạo mà nói ra lời từ biệt nữa.

Lệ Dương mỉm cười, khẽ gật đầu.

“Anh từng có thời gian sống ở Tokyo, cũng có vài người bạn ở đó, sang bên đó nếu có gì khó khăn, em cứ gọi điện cho anh.”

Cô mỉm cười đón nhận ý tốt của Hoàng Quân. Anh ngập ngừng một lúc rồi tiếp tục nói:

“Lệ Dương... anh vẫn xem em là một người bạn tốt.”

Hoàng Quân thốt ra câu này rất khó khăn. Lệ Dương lại nghĩ thầm, sau tình yêu, trở về tình bạn là một điều thực sự rất xa xỉ.

“Cảm ơn anh!”

Lúc này Lệ Dương không biết phải nói câu nào thích hợp hơn. Cô lấy từ trong túi xách ra chiếc nhẫn đính viên kim cương hình giọt lệ mà không lâu trước đây Hoàng Quân đã đeo vào tay cô.

“Phải rồi. Cái này trả lại cho anh. Hy vọng anh sẽ sớm tìm được một người để đeo nó.”

Ánh mắt Hoàng Quân nhìn như thôi miên vào chiếc nhẫn trên tay cô. Một lúc sau, trên môi anh nở ra một nụ cười nhạt:

“Chiếc nhẫn này... coi như là quà anh tặng em. Em cứ giữ lấy.”

Lệ Dương hơi bất ngờ, cô không nghĩ Hoàng Quân lại nói với cô như vậy. Đây vốn là chiếc nhẫn anh luôn giữ bên mình, chỉ để đeo lên tay người con gái sẽ cùng anh đi đến hết cuộc đời. Cô vốn không phải là người đó, vậy cô lấy tư cách gì để giữ nó?

Khi Lệ Dương đang mãi suy nghĩ, Hoàng Quân đã quay lưng rồi đi tự lúc nào. Chỉ đến khi người phục vụ bê rượu va vào cô và hoảng hốt xin lỗi, cô mới định thần ngẩng đầu lên, chỉ thấy xung quanh ngập tràn màu hoa cưới.

Lệ Dương lặng lẽ trở về ngôi nhà chung cư của mình, mệt mỏi vào phòng thu dọn đồ đạc để chuẩn bị cho chuyến bay sáng ngày mai. Không có tiếng nói của Hồng Liên, ngôi nhà càng trở nên cô tịch và ảm đạm như chính tâm trạng cô lúc này.

Lệ Dương đang gấp đồ quần áo thì một cơn đau nhói lên ở cột sống. Gần đây, những cơn đau của cô đến ngày một nhiều và dữ dội hơn. Lệ Dương không biết mình có thể gồng gượng được bao lâu nữa. Cô men tay theo bức tường cố gắng ra phòng khách lấy nước để uống thuốc, mỗi bước đi đều khiến cô đau đến đến chảy nước mắt. Thật may là Hồng Liên không có nhà, nếu nhìn thấy bộ dạng cô lúc này có lẽ Hồng Liên sẽ rất sợ hãi, sẽ bắt cô tới bệnh viện bằng được. Nghĩ đến cảnh cô bạn thân có lẽ giờ đang tận hưởng niềm hạnh phúc ngọt ngào bên người mình yêu thương, không biết ở đây Lệ Dương đang một mình đối mặt với nỗi đau đến thế xác, hai hàng nước mắt của cô cứ không kiểm soát được mà tuôn rơi lã chã.

oOo

Sau khi từ phòng tắm bước ra, Trần Vũ Hải nhìn thấy Hồng Liên đang ngồi ôm gối trên giường. Cô còn mãi suy nghĩ nên không hề biết anh đã ngồi bên cạnh mình. Trần Vũ Hải đưa tay khoác lên vai vợ dịu dàng:

“Em nghĩ gì mà chăm chú vậy?”

Hồng Liên lúc này mới ngẩng đầu lên, cô đặt chiếc gối xuống bên cạnh, hai tay ôm lấy một cánh tay Trần Vũ Hải.

“Không hiểu sao em cứ cảm thấy rất bất an. Không biết Lệ Dương giờ đang làm gì?”

Trần Vũ Hải vịn đầu Hồng Liên về phía vai anh, ngồi hơi ngả ra sau để cô có được tư thế tựa thoải mái nhất.

“Có lẽ cô ấy đã ngủ rồi. Sáng mai còn phải ra sân bay sớm mà.”

“Cậu ấy gần đây lạ lắm. Em có cảm giác như đang giấu em chuyện gì. Em thực sự rất lo.”

Trần Vũ Hải như đọc được suy nghĩ và mong muốn của vợ mình, anh nắm lấy tay Hồng Liên nhẹ nhàng hỏi:

“Em có muốn về ngủ cùng cô ấy một buổi tối không? Nếu có gì khúc mắc thì cứ trực tiếp hỏi, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?”

Hồng Liên nhìn chồng tròn xoe mắt:

“Có thể được không?”

“Xem em kìa.” Trần Vũ Hải mỉm cười đưa tay búng nhẹ vào trán cô. “Hai người thân nhau như thế nào anh còn không biết sao? Ngày mai cô ấy đi rồi, chỉ còn tôi nay để tâm sự thôi đây.”

“Nhưng hôm nay là ngày đầu tiên chúng ta...”

“Thôi nào, chúng ta cũng đâu phải chưa từng động phòng.” Câu nói của Trần Vũ Hải làm Hồng Liên bất giác đỏ mặt. “Anh đâu có keo kiệt đến thế, dù sao em cũng không chạy thoát khỏi tay anh được nữa đâu.”

Vội về mặt hơn hờ, Hồng Liên vòng tay ôm lấy cổ Trần Vũ Hải và hôn vào má anh.

“Ông xã, anh thật đáng yêu quá!”

“Em còn cứ thế này nữa thì anh không đảm bảo được khả năng kiềm chế của mình đâu.” Trần Vũ Hải đưa tay gỡ tay Hồng Liên đang bám chặt lấy cổ mình ra: “Mau thay quần áo đi, anh đưa em tới đó.”

Hồng Liên cười tươi rồi nhìn Trần Vũ Hải, gật đầu lia lịa.

Trần Vũ Hải đưa Hồng Liên đến khu nhà chung cư mà mới vừa hôm qua cô còn đang ở. Trên đường đi, Hồng Liên liên tục gọi điện nhưng không thấy Lê Dương bắt máy, nỗi lo lắng trong lòng cô vì thế mà tăng lên bội phần.

Khi xe vừa dừng bánh, cô chỉ kịp tạm biệt chồng rồi vội vội vàng vàng chạy vào trong khu chung cư ấn nút mở cửa thang máy. Bấm chuông liên tục mà vẫn không thấy Lê Dương ra mở cửa, trong khi đó đèn trong phòng vẫn để sáng. Lê Dương là người nếu để đèn thì không thể ngủ được, cũng chưa bao giờ quên tắt điện mỗi khi ra ngoài.

Một linh cảm không hay choáng ngợp tâm trí Hồng Liên, cô dùng chiếc chìa khoá cửa mang theo mở khoá phòng. Cửa vừa bật mở, Hồng Liên vô cùng hốt hoảng khi thấy Lê Dương nằm bất tỉnh trên nền nhà, ngay trước cửa dẫn vào phòng ngủ, gương mặt trắng nhợt đầm đìa mồ hôi. Cô vội vàng chạy đến bên cạnh lay mạnh người Lê Dương. Không gian xung quanh chỉ có tiếng nước nở và tiếng gọi trong vô vọng của cô. Định thần lại một lúc, Hồng Liên rút điện thoại ra bấm số của Trần Vũ Hải, anh lúc này đang trên đường quay về nhà.

Khi Trần Vũ Hải đến nơi thì Lê Dương vẫn chưa tỉnh, và Hồng Liên vẫn vỗ vỗ vào mặt bạn, vừa vỗ vừa khóc meo meo. Trần Vũ Hải vội chạy tới bế xốc Lê Dương lên đưa vào bệnh viện. Có lẽ anh cũng không ngờ Lê Dương lại nhẹ bằng như vậy, cả người cô như chẳng còn một chút sức sống nào.

Trong thang máy, Hồng Liên lúc nào cũng nhìn vào đôi mắt đang nhắm nghiền của Lê Dương, chờ đợi cô mở mắt. Không phụ lại sự trông đợi của Hồng Liên, Lê Dương cuối cùng cũng từ từ tỉnh lại. Ánh mắt cô mỗi một nhìn vào gương mặt Trần Vũ Hải đang ở rất gần. Lê Dương bất giác đưa tay lên vuốt ve gò má Trần Vũ Hải, đôi môi cô nở một nụ cười.

“Hoàng Quân... Em đang mơ phải không? Sao anh lại ở đây?”

Cả Hồng Liên và Trần Vũ Hải đều cảm thấy có một điều gì đó chua xót trong lòng.

“Cố chịu một chút, anh và Hồng Liên sẽ đưa em tới bệnh viện.” Trần Vũ Hải đưa đôi mắt đầy cảm thông nhìn xuống gương mặt nhợt nhạt của Lê Dương.

“Em không muốn tới bệnh viện, không muốn tới bệnh viện.” Giọng Lê Dương rên lên yếu ớt: “Hoàng Quân... được gặp và yêu anh trong cuộc đời này em không còn gì phải nuối tiếc.” Nói rồi cô cố gắng rướn cổ lên đặt một nụ hôn vào môi Trần Vũ Hải.

Trần Vũ Hải sau một giây bất ngờ định ngoảnh đầu đi nhưng đôi tay của Hồng Liên đã vịn khế vào tay anh. Cô nhìn anh lắc đầu nhẹ nhẹ. Nếu đây là việc lúc này có thể làm cho Lê Dương cảm thấy vui vẻ, cô đâu thể vì ích kỷ mà để bụng.

Đôi môi của Lê Dương nhẹ nhàng rời khỏi môi Trần Vũ Hải, cô ngả đầu vào lòng anh, hai mắt lại nhắm nghiền. Khi đưa Lê Dương tới bệnh viện, Viện phó Phùng cũng không thể vì cô mà giấu kín mọi chuyện được nữa, ông đành phải thông báo cho Hồng Liên một tin đau lòng: Lê Dương đã bị ung thư máu.

Hồng Liên không biết cô đã trải qua giây phút đó như thế nào, cô đổ gục vào lòng chồng khóc nước mắt.

“Tại sao em lại vô tâm như vậy chứ? Sống bên cạnh cậu ấy mà lại không hề hay biết gì. Đáng lẽ khi nhìn thấy cậu ấy trở nên gầy yếu và xanh xao như vậy em phải để tâm tìm hiểu mọi chuyện. Nếu em biết sớm nhất định bắt cậu ấy nhập viện để điều trị...”

“Không muốn để em biết là chủ ý của Lê Dương, em không có lỗi. Đừng tự trách mình nữa.” Trần Vũ Hải nhẹ nhàng tìm lời an ủi vợ.

Viện phó Phùng nói cách duy nhất để cứu Lê Dương bây giờ là tiến hành phẫu thuật cấy ghép tế bào gốc sản sinh máu. Ông cũng thành thật mà cho biết rằng tỷ lệ thành công không hề cao. Nhưng dù có một phần trăm cơ hội Hồng Liên cũng nhất định sẽ cố gắng hết sức. Vấn đề bây giờ là phải tìm người có tuý sống phù hợp, cô và Trần Vũ Hải có lẽ không có mấy hy vọng vì cả hai người đều không có chút quan hệ huyết thống nào với Lê Dương. Cô nghĩ tới Hoàng Quân và bố ruột của Lê Dương, có lẽ lúc này chỉ có họ mới có thể cứu được bạn cô.

Hoàng Quân mở nhẹ cánh cửa phòng chăm sóc đặc biệt, đứng bên thành giường nhìn thân thể gầy gò của Lệ Dương dưới lớp chăn mỏng. Bệnh tật quả là có sức tàn phá ghê gớm đối với con người. Một Lệ Dương đầy sức sống trước kia giờ đây trông tiêu tụy và xơ xác. Nhìn cô như vậy, bất cứ người nào dù rất mạnh mẽ cũng đều rơi nước mắt.

Anh không còn cách nào khác phải đem tất cả sự thật nói cho người bác rề của mình, người mà anh vô cùng yêu quý và kính trọng. Ông Trọng cũng vô cùng bất ngờ khi biết Lệ Dương chính là con gái ông. Đứa con gái ông tìm kiếm trong suốt hơn hai mươi năm qua ở gần ngay trước mặt, còn bị căn bệnh hiểm nghèo giày vò mà ông không hề hay biết. Những nếp nhăn trên gương mặt ông theo thời gian mà ngày một nhiều, ông không thể ngờ quá khứ của mình đã gây ra một lỗi lầm lớn đến vậy. Vậy mà trong suốt thời gian qua, ông luôn sống trong nỗi oán giận người vợ đã vô duyên vô cớ rời bỏ ông.

Hoàng Quân ngồi xuống chiếc ghế dành cho người nhà bệnh nhân, khẽ nâng bàn tay của Lệ Dương áp vào má mình. Những ngón tay thon dài của cô nằm lọt trong bàn tay ấm áp mà mạnh mẽ của anh, anh thậm chí có thể cảm nhận được nhịp đập trái tim cô dẫn truyền qua xung thần kinh đến đầu ngón áp út, cảm giác được cả sự co bóp nhẹ nhàng của nó, tựa hồ như muốn nói với anh rằng khi có anh ở bên cạnh, cô ấy cảm thấy rất bình yên.

Có tiếng cửa bị đẩy nhẹ, Hoàng Quân theo phản xạ khẽ ngoái đầu lại đằng sau. Một thanh niên người Tây mặc áo bác sỹ, da trắng, dáng người dong dỏng cao, ngũ quan anh tuấn bước vào trong, đứng ngay bên cạnh anh chăm chú nhìn vào khuôn mặt nhợt nhạt của Lệ Dương.

Lúc cậu ta quay mặt sang, thấy ánh mắt Hoàng Quân nhìn về phía mình mới khẽ mỉm cười chào anh.

Hoàng Quân gật nhẹ đầu chào lại.

“Anh là Quân, phải không?”

Jack hỏi Hoàng Quân bằng một câu Tiếng Việt khá chuẩn, trong khi đôi mắt cậu ta vẫn đặt trên người Lệ Dương.

Hoàng Quân khẽ “ừ” một tiếng, anh hỏi lại:

“Còn cậu chắc là Jack?”

“Đúng vậy! Sao anh lại biết tôi?”

Hoàng Quân chuyển ánh mắt về phía Lệ Dương:

“Là cô ấy đã nói với tôi... Cô ấy bảo ở bệnh viện, cậu là người bạn thân nhất của cô ấy, còn nói cậu rất tốt bụng, rất đáng yêu, rất chân thành.”

Jack cho hai tay vào túi áo blouse, nhoén miệng cười:

“Thật không ngờ Dương lại nói tốt về tôi như thế. Vậy mà khi ở trước mặt, chị ấy luôn nói tôi rất nhiều chuyện, rất phù phiếm.”

“Cô ấy không mấy khi biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài bằng lời nói, nhưng tôi tin cậu có thể cảm nhận được.” Hoàng Quân khàn giọng, anh cảm thấy trong câu nói của Jack chứa đựng nhiều yêu thương hơn là hờn dỗi.

“Còn Dương nói với tôi... anh là người rất đáng ghét, rất tàn nhẫn. Lúc nào cũng chỉ trêu ghẹo và bắt nạt chị ấy.”

Nói tới đây, Jack khẽ bật ra một tiếng cười chua xót:

“Thật không ngờ cuối cùng, kẻ đáng ghét nhất trong mắt Dương lại có được trái tim chị ấy.”

Hoàng Quân đưa mắt nhìn lên, thấy một nét bi thương thoáng qua gương mặt Jack. Anh nhẹ nhàng hỏi:

“Hình như... cậu rất thích cô ấy?”

Jack lạnh lùng cười:

“Bất cứ người đàn ông nào tiếp xúc với Dương đều sẽ thích chị ấy.”

Xem ra cậu bác sỹ đến từ Mỹ này hoàn toàn khác xa so với Jack trong lời kể của Lệ Dương. Cô từng nói với anh, cậu ta là một đứa trẻ con lúc nào cũng luôn vui vẻ, yêu đời, còn chưa chín chắn trong suy nghĩ và hành động. Nhưng Hoàng Quân lại hoàn toàn không thấy vậy. Cậu ta tuy tuổi còn trẻ nhưng có vẻ là người suy nghĩ rất cẩn trọng, lời nói, hành động đều toát ra phong thái của đàn ông trưởng thành. Có lẽ ở trước mặt Lệ Dương, Jack luôn cố gắng thể hiện như vậy để che giấu tình cảm thật của mình.

“Và bất cứ người đàn ông nào có được trái tim của chị ấy đều là người may mắn.” Jack chậm rãi nói hết câu. Hoàng Quân biết cậu ta đang nói về anh. Đúng thế, anh không phủ nhận mình là người rất may mắn khi có được tình yêu của cô. Chỉ có điều, anh không có điểm phúc để tận hưởng niềm may mắn đó.

“Anh cũng rất thích Dương, đúng không?” Thấy Hoàng Quân không tỏ ra đồng tình hay phản đối gì với câu nói vừa rồi của mình, Jack tiếp tục hỏi.

Hoàng Quân không lắc đầu, biểu cảm trên gương mặt anh đã mặc nhiên cho Jack câu trả lời.

“Vậy tại sao lại chia tay chị ấy?”

Hoàng Quân nhìn sâu vào đôi mắt màu xanh lơ sau cặp kính của Jack, ánh mắt anh như muốn hỏi: Cậu biết chuyện của chúng tôi?

Jack khẽ thở nhẹ:

“Một người vốn luôn vui vẻ và lạc quan như Dương, vậy mà một buổi sáng đến bệnh viện lại mang theo vẻ u sầu ảo não. Chị ấy nói với tôi, chị ấy phải buông tay người mà mình yêu thương nhất, bởi vì người đó vốn dĩ không thuộc về chị ấy.”

Hoàng Quân nhìn về phía Lệ Dương. Cô ấy liệu có biết, tạo hóa sinh ra đã sắp đặt cho hai người họ không thể thuộc về nhau. Không phải cô không có được trái tim anh, mà chính bản thân anh cũng không thể làm cách nào để tiếp tục đi cùng cô được.

“Giữa chúng tôi có một bức tường ngăn cách... dù có cố gắng thế nào cũng không thể phá dỡ.”

“Đối với tôi, thứ duy nhất có thể ngăn cách tình yêu nam nữ là quan hệ máu thịt. Tất cả những lý do khác... đều là nguy biện.” Câu nói của Jack có đến vài phần gay gắt, hàm ý trách móc thể hiện rất rõ ràng. Có lẽ cậu ta đã được nghe Lệ Dương kể về tình cảm của Hoàng Quân với Ngọc Linh, cũng đã biết ít nhiều về nguyên nhân Hoàng Quân nói ra để chia tay với cô.

Hoàng Quân nghe thấy thế chỉ cười nhàn nhạt, anh cũng không có ý định giải thích rõ ràng cho Jack hiểu.

“Trước đây tôi từng nghe Lệ Dương nói cậu giống như một đứa trẻ mới lớn, suy nghĩ rất đơn giản và chân thật, lúc nào cũng chỉ loay quanh tìm cách để chinh phục cô ấy. Xem ra cô ấy vẫn chưa thực sự hiểu cậu rồi, tôi có thể nhìn thấy được sự trưởng thành nơi cậu.”

“Bởi vì chị ấy ngốc.” Jack đặt một tay lên thành giường, nhìn Lệ Dương bằng ánh mắt ngập tràn yêu thương. “Nhưng thật sự mỗi khi ở bên Dương, tôi đều sống đúng với cảm xúc của mình. Có thể thoải mái vô tư cười đùa, không cần phải khép nép giữ ý. Thậm chí ngay ở đất nước của mình, tôi cũng không thể tìm thấy một người nói chuyện hợp với mình như vậy.”

Hoàng Quân nghe Jack nói, mới chợt nhận ra này giờ hai người trò chuyện với nhau bằng tiếng Việt. Anh cảm thấy có chút bất ngờ. Từ ngữ Jack sử dụng rất thuần thực, cũng nhấn nhá khá chính xác âm tiết và dấu câu. Có rất ít người nước ngoài Hoàng Quân từng tiếp xúc làm được điều này, hầu hết họ chỉ biết nói một vài câu cơ bản.

“Cậu phát âm tiếng Việt rất chuẩn.”

Một người có thể sử dụng ngôn ngữ ngoại quốc một cách thành thực và nhuần nhuyễn như vậy, rất xứng đáng có được lời khen.

“Là Dương dạy cho tôi...”

Giọng nói của Jack có chút mơ hồ, Hoàng Quân cũng có thể đoán được cậu ta sẽ trả lời anh như vậy.

“Từ khi quen Dương, tôi đã bắt đầu thấy hứng thú với Tiếng Việt. Trước đây vốn chỉ quanh quẩn ở bệnh viện, hết giờ làm thì trở về chung cư. Đến Việt Nam gần hai năm nhưng cũng không đi đâu cả. Từ ngày quen chị ấy, tôi đã mở mang rất nhiều về đất nước mà tôi từng nghĩ thật bé nhỏ này. Dương dẫn tôi đi ăn những món ngon hè phố của Việt Nam, mùi vị quả thật rất khác biệt so với đồ ăn phương Tây, dẫn tôi đi tham quan những địa danh nổi tiếng: Hồ Gươm, chùa Trấn Quốc..., kể cho tôi nghe về Hồ Chủ tịch, về Võ Nguyên Giáp... Đất nước các người có những vị tướng thực sự rất vĩ đại.”

Hoàng Quân khàn giọng, đôi hàng lông mày hơi nhíu lại.

“Cảm ơn cậu vì lời khen.”

“Tôi đã yêu cái mảnh đất xa lạ này, chỉ bởi vì nơi đó có những người như Dương.”

Hoàng Quân trong phút chốc thẳng thốt nhận ra, ngoài anh ra vẫn còn một người đàn ông khác yêu Lệ Dương như sinh mệnh. Nếu cô có thể chấp nhận tình cảm của cậu ta, có thể nhanh chóng quên đi anh, đó có lẽ là một điều rất tốt.

“Tôi mong... cô ấy có thể nhận ra tấm chân tình của cậu.”

Hoàng Quân nói ra câu này, bất chợt cảm thấy đang tự lừa dối chính bản thân mình. Anh mong Lệ Dương hạnh phúc, mong cô sớm quên đi những buồn đau để bắt đầu một cuộc tình mới. Nhưng đến khi nghĩ đến có một người đàn ông khác không phải anh đi bên cạnh cô, từ trong lồng ngực lại trào lên từng cơn đau nhói. Cho đến cuối cùng, anh rốt cuộc vẫn không đành lòng từ bỏ.

“Còn tôi chỉ mong Dương có thể sớm vượt qua được giai đoạn khó khăn này. Đáng tiếc, chị ấy không còn người thân nào bên cạnh.”

“Cô ấy nhất định sẽ vượt qua được.”

Giọng Hoàng Quân nhẹ nhàng, nhưng lại rất dứt khoát. Cho dù anh biết tỷ lệ sống phù hợp không hề cao, nhưng anh vẫn có một niềm tin Lệ Dương nhất định sẽ được chữa khỏi. Từ trước đến giờ, anh chưa bao giờ tin vào bất cứ điều gì mà không có căn cứ, chỉ riêng lần này là ngoại lệ. Có lẽ đến một lúc nào đó, con người ta cũng chỉ có thể an ủi bản thân, an ủi người khác bằng một thứ gọi là “niềm tin” mà thôi.

Cuộc trò chuyện của hai người tự nhiên rơi vào im lặng. Cả hai đều có rất nhiều suy nghĩ ở trong lòng, nhưng vẫn không muốn nói ra với người bên cạnh. Họ đến từ hai đất nước khác nhau, quan điểm sống và cách nhìn nhận một vấn đề cũng khác nhau. Giữa họ dường như chỉ tồn tại một điểm chung duy nhất, đó là đều dành trọn trái tim yêu thương một người con gái.

Hoàng Quân nhận thấy có một cử động nhỏ trong lòng bàn tay, anh nhìn vào đôi mắt Lệ Dương, thấy nó từ từ mở ra.

Lệ Dương nhìn xung quanh nơi mình đang nằm, cuối cùng cô vẫn không thể giấu được mọi người.

Nhưng điều cô hạnh phúc nhất, đó là khi vừa mở mắt đã thấy người đàn ông cô yêu thương ngồi bên cạnh nắm lấy tay mình, nhìn mình bằng ánh mắt dịu dàng.

Lệ Dương khẽ nở với Hoàng Quân một nụ cười, anh cũng nhẹ nhàng cười lại với cô. Anh nói:

“Em đừng sợ, anh sẽ luôn luôn ở bên em.”

Cô lắc đầu yếu ớt:

“Em không sao đâu, anh đừng lo.”

Hoàng Quân vì cô mà bỏ việc công ty, ngày đêm túc trực ở bệnh viện. Trong tận sâu đáy lòng, cô thấy vui nhiều hơn là áy náy. Nhưng cô không muốn dùng cách này để níu giữ anh ở bên mình. Thứ cô cần là tình yêu của Hoàng Quân, chứ không phải sự thương hại của anh.

“Trước đây, khi anh còn chưa sáng mắt, em lúc nào cũng ở bên cạnh chăm sóc anh. Bây giờ đến lượt anh chăm sóc em rồi.”

Hoàng Quân là một người đàn ông trọng tình, cũng rất nặng nghĩa. Chỉ cần có người đối xử tốt với anh, anh nhất định sẽ đền đáp lại họ. Lệ Dương nhìn anh mỉm cười xót xa:

“Không cần đâu. Có Hồng Liên chăm sóc em là được rồi. Anh còn việc công ty nữa...”

“Nếu em không muốn anh chăm sóc, vậy em mau khỏe lại đi.”

Hoàng Quân lạnh lùng cắt ngang lời cô. Câu nói của anh rõ ràng có gì đó không thoải mái. Liệu có phải trước đây khi anh đang là bệnh nhân cô đã chăm nom không chu đáo nên bây giờ anh mới tìm cách trả thù không? Nếu thế thật không công bằng với Lệ Dương chút nào. Hồi đó cô còn chưa biết rằng có một ngày mình sẽ yêu anh.

Lệ Dương đảo mắt nhìn quanh phòng bệnh, lúc này cô mới nhận ra ngoài Hoàng Quân còn có Jack. Vậy mà từ nãy tới giờ cô không hề biết đến sự tồn tại của cậu ta. Lệ Dương bất chợt cảm thấy có lỗi. Cứ mỗi khi Hoàng Quân đứng bên cạnh, cô dường như không nhìn thấy được ai khác ngoài anh.

“Jack...”

“Giờ chị mới thấy tôi à?” Jack tỏ ra giận dữ. Lệ Dương cũng không thể trách cậu ta. Lỗi đúng là của cô, vậy nên cô chỉ còn biết tìm cách xoa dịu.

Quả thật là ngược đời, từ bao giờ có chuyện người ốm đau lại vỗ về người khỏe mạnh? Vậy mà Lệ Dương lúc này đúng là đang làm như thế.

“Tôi xin lỗi... Jack.”

“Chị muốn nói gì với tôi thì nói đi.”

Cậu em này không bao giờ chịu từ chối với cô, dù là ngay cả lúc cô đang mệt mỏi như thế này. Vậy mà không hiểu sao trong thâm tâm cô lúc nào cũng xem cậu ta như một đứa em trai, lúc nào cũng muốn chở che và bảo vệ.

“Nếu một ngày... ba tôi đến tìm, mà khi ấy tôi không còn ở Passion nữa. Cậu hãy giúp tôi nói lại rằng, cho dù chưa bao giờ gặp mặt, nhưng... tôi rất yêu ông ấy.”

“Chị đừng nói những câu kiểu trần trời như vậy, tôi không thích nghe.”

Lệ Dương nhoen miệng cười, cô nhìn lên trần nhà. Có những lời bây giờ không nói, biết đâu sau này không còn cơ hội để nói nữa.

Jack viện cớ có bệnh nhân cần kiểm tra để rời khỏi phòng. Khi quay lưng lại với Lệ Dương, ánh mắt thâm xanh nhuộm một màu u ám. Cậu tự hỏi bản thân tại sao lại như vậy? Rõ ràng rất thích cô, nhưng ở trước mặt lại không bao giờ tỏ ra mình là con người tốt bụng. Có lẽ bởi vì rất thích, nên cậu cũng sợ nếu một ngày Lệ Dương nhận ra tình cảm này, giữa hai người sẽ không còn được như bây giờ nữa.

Cô từ lâu đã trở thành một phần rất quan trọng trong cuộc đời của cậu. Chính vì thế cậu không thể mạo hiểm đánh cược việc mất đi cô để có được trái tim cô.

Cho đến bây giờ... cậu có thể mỉm cười, bởi vì cậu đã lựa chọn đúng. Cho dù trong nụ cười đầy còn lẫn cả dư vị của sự xót xa.

Hoàng Quân vẫn nắm chặt bàn tay Lê Dương. Máy lần cô thử rút ra, nhưng anh đều không có ý định thả lỏng. Anh đã từng nghĩ khi quyết định quay lưng bước đi, cho dù có bất cứ lý do gì anh cũng không thể quay đầu nhìn lại. Anh không muốn cho cô hy vọng về thứ tình cảm mãi mãi không thể đơm hoa kết trái này. Nhưng nếu anh là nguồn động lực duy nhất có thể khiến Lê Dương vượt qua bệnh tật, anh lựa chọn thêm một lần gieo ảo tưởng cho cô. Sau đó... anh sẽ lại tàn nhẫn ra đi, nhưng đó là khi cô có đủ sức mạnh để tự mình trải qua tất cả.

oOo

Sau bốn ngày Lê Dương nhập viện, viện phó Phùng cuối cùng cũng gọi mọi người đến để thông báo kết quả xét nghiệm. Ánh mắt ông hiện lên vẻ đau thương và tiếc nuối, nó như hút cạn chút sức lực cuối cùng của Hoàng Quân sau những ngày đợi chờ mòn mỏi.

“Tôi rất tiếc... Nhưng nếu không tìm được người có cùng huyết thống thì tỷ lệ tử phù hợp là vô cùng thấp.”

Hoàng Quân, ông Trọng và bà Châu sáu mắt nhìn nhau. Có vẻ họ vẫn chưa thực sự hiểu những gì vừa nghe được.

“Bác sỹ, tôi là bố ruột của con bé. Không lẽ cũng không phù hợp sao?” Ông Trọng khề neo mắt nhìn Viện phó Phùng, trong nỗi đau của ông còn một chút nổi thắc mắc.

“Bố ruột ư?” Đôi mắt Viện phó Phùng neho neho đầy khó hiểu: “Không thể nào, Lê Dương không thể là con đẻ của ông được.”

Một câu nói khiến cả ba người đều chân tay rụng rời.

“Ông cậu, liệu có nhầm lẫn gì không?” Hoàng Quân nhìn tập giấy xét nghiệm trên tay Viện phó Phùng nghi ngờ.

“Là chuyện liên quan đến tính mạng con người, hơn nữa người đó còn là Lê Dương, sao ta có thể nhầm lẫn được. Lê Dương nhóm máu O, trong khi ông có nhóm máu B, còn vợ ông, trước đây khi ông bị gãy chân phải nhập viện bà ấy từng làm xét nghiệm để truyền máu, nhóm máu của bà ấy là AB Rh(-), đây là nhóm máu hiếm nên tôi nhớ rất rõ. Theo di truyền học, nếu bố nhóm máu B, mẹ nhóm AB thì con sinh ra không thể có nhóm máu O, như vậy ông và Lê Dương nhất định không thể có quan hệ cha con được.”

Từng lời của Viện phó Phùng đều làm trái tim Hoàng Quân cảm thấy tái tê. Anh không thể giải thích được những chuyện đã và đang xảy ra xung quanh mình. Lê Dương không phải là con gái của bác rể anh, vậy cô ấy từ đâu mà tới. Bố mẹ đẻ của cô ấy, những người thân thiết thật sự của cô giờ đang ở nơi đâu.

Hoàng Quân nhìn qua lớp cửa kính, Lê Dương vẫn đang chìm trong một giấc ngủ rất sâu, cô ấy liệu có biết dù có lật tung phòng lưu trữ bệnh án của Passion, cô cũng vẫn không thể tìm được ba ruột của mình hay không?

Hoàng Quân nhẹ nhàng đặt bàn tay áp lên thành cửa kính, đôi mắt anh nhìn chăm chú vào đôi mắt vẫn nhắm nghiền của Lê Dương, trong lòng không khỏi thắc mắc mà bật lên tiếng hỏi thầm:

Lê Dương, rốt cuộc... em là ai?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: EM KHÔNG PHẢI NGƯỜI THAY THẾ

Khi biết được tin này, bà Tâm cũng vô cùng bất ngờ. Sau khi bạn mất, bà đón Lê Dương từ bệnh viện về và một tay nuôi dạy cô khôn lớn trưởng thành. Bà chưa bao giờ có ý nghĩ khác về thân thế của cô.

Để tìm hiểu sự thật, Hoàng Quân và Hồng Liên đã trở về bệnh viện nơi mẹ Lê Dương sinh cô. Bệnh viện sau hơn hai mươi năm đã đổi thay rất nhiều, những phòng khám lụp xụp được thay thế bởi một toà nhà khang trang, đám cỏ đại trước sân thay bằng một vườn hoa xanh tốt.

Cũng chính ở bệnh viện này, một ngày mưa hơn hai mươi năm về trước đã chào đón sự ra đời của ba bé gái.

Trong đó có một người mẹ sinh đôi.

Khi ấy điều kiện của bệnh viện còn rất thiếu thốn, những đứa trẻ sơ sinh đặt nằm cạnh nhau chỉ được gắn số lên mũ để phân biệt. Những chiếc mũ giống hệt nhau, cũng không phân biệt mặt trái mặt phải. Những đứa trẻ mới sinh còn đang cần theo dõi nên bệnh viện chưa cho gia đình đón về.

Hai đứa trẻ sinh đôi được gắn hai số: cô chị số hai và cô em số sáu.

Lúc đó, một bé gái đang đỏ hỏn nằm bên cạnh hai chị em sinh đôi được gắn số chín.

Khi mang ba đứa trẻ đi cân để kiểm tra sức khỏe, cô y tá vô tình đội ngược hai chiếc mũ giống hệt nhau, hai con số vì thế mà bị đảo ngược. Con số trên chiếc mũ của cô em gái sinh đôi trở thành số chín, hai đứa trẻ vì thế mà bị trao nhầm.

Đứa bé gái sinh đôi ấy... không ai khác chính là Lệ Dương.

Khi Hoàng Quân và Hồng Liên tìm hiểu rõ ràng mọi chuyện, bệnh viện mới vỡ lẽ đã có chuyện trao nhầm trẻ sơ sinh. Những đứa trẻ mới sinh vốn dĩ rất giống nhau, việc nhầm lẫn cũng không phải là không thể xảy ra, chỉ có điều nó là việc hết sức hy hữu. Nguyên nhân duy nhất trong chuyện này chính là sự bất cẩn của cô y tá. Rất nhanh chóng những tài liệu về ba đứa bé sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm được lục lại trong hồ sơ lưu trữ của bệnh viện. Một điều cũng rất bất ngờ, một trong ba đứa trẻ được đăng ký khai sinh tên là Đinh Ngọc Linh.

Mọi chuyện trong phút chốc lại rõ ràng đến vậy. Lệ Dương và Ngọc Linh vốn dĩ không phải một hiện tượng y học đặc biệt khi có kiểu hình trùng khớp. Họ đương nhiên giống nhau như đúc, vì họ là hai chị em sinh đôi.

Hoàng Quân còn nhớ Ngọc Linh từng nói với anh, cô em gái Thảo Linh chẳng giống mình chút nào, dù hai người là chị em sinh đôi. Anh khi đó chỉ mỉm cười giải thích cho cô, chị em sinh đôi khác trứng thì làm sao giống nhau như đúc được.

Hoàng Quân cũng không ngờ rằng, sau khi ra đi, Ngọc Linh lại mang em gái cô đến bên cạnh anh, thay cô viết tiếp đoạn tình cảm còn dang dở giữa hai người. Ba năm sau, anh lần đầu tiên bước chân vào ngôi nhà Ngọc Linh từng sống suốt thời thơ ấu, nơi có những người thân yêu của cô. Nếu không phải vì cô ra đi quá sớm, đây có lẽ cũng sẽ trở thành gia đình thứ hai của anh.

Khi Hồng Liên bấm chuông, một cô gái trẻ tuổi cô ra mở cửa, gương mặt thanh tú với những đường nét cân đối, mái tóc đen dài buông xoã. Cô lịch sự chào hỏi và tỏ ra khá bất ngờ khi họ nhắc tới chị gái đã mất của cô. Bước vào trong phòng khách, đập vào mắt Hoàng Quân chính là bức ảnh Ngọc Linh chụp cùng gia đình được treo trên tường. Cô vẫn như trong trí nhớ của anh, gương mặt toát lên một nét đẹp thuần khiết, đôi mắt trong sáng pha chút nghịch ngợm. Anh bất giác nhớ lại lần đầu tiên hai người gặp nhau, vẫn nụ cười ấy, ánh mắt ấy, tất cả dường như chỉ mới vừa xảy đến hôm qua, vậy mà sau một đêm đã trở thành hồi ức.

Lần đầu tiên hai người gặp nhau, thay vì bắt tay chào hỏi thông thường như rất nhiều những đôi lứa trên thế gian này, một Ngọc Linh xa lạ bất chợt từ đâu chạy đến kiễng chân hôn nhẹ lên môi Hoàng Quân. Sau khi nhìn vào đôi mắt đang tròn xoe vì ngạc nhiên của anh, cô mới ngập ngừng giải thích: “Tôi đang tác nghiệp thì bị phát hiện, may mà có anh...”.

Thì ra cô ấy là một nhà báo, nhận được nguồn tin Phó giám đốc sở Tư pháp thành phố Y nhận hối lộ chạy án cho phạm nhân mới tới đây chụp ảnh làm bằng chứng để viết bài. Hoàng Quân cũng không hiểu vì sao cô lại mạo hiểm tính mạng của mình vì một bài báo như vậy. Nhưng sau đó, lòng yêu nghề và căm ghét sự bất công của cô đã mặc nhiên cho anh câu trả lời.

Những đức tính tốt đẹp ấy của Ngọc Linh đã khiến trái tim Hoàng Quân xao động, nó cũng trở thành nguyên nhân mang Ngọc Linh rời xa anh mãi mãi.

Hồng Liên đi xung quanh phòng khách rồi ngồi xuống ghế sa-lông, cô đưa mắt nhìn Hoàng Quân đang thần thờ trước bức ảnh. Không cần hỏi cô cũng biết anh đang nhìn ai, Ngọc Linh và Lệ Dương quả thật giống nhau như đúc.

“Cô gái vừa nãy ra mở cổng cho chúng ta nhìn rất giống anh.”

Hồng Liên lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng, Hoàng Quân nghe thấy quay lại khẽ nhúm mày nhìn cô.

“Cô nghĩ cô ấy là con ruột của bác gái tôi ư?” Hoàng Quân ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Hồng Liên, nhẹ giọng hỏi lại.

Hồng Liên mỉm cười:

“Không phải tôi nghĩ, mà là chắc chắn. Gương mặt cô ấy có nhiều nét rất giống bác Mai trong tấm ảnh chụp chung với mẹ tôi. Hơn nữa... khi nãy tôi nhìn thấy trên cổ cô ấy đeo một sợi dây chuyền. Mặt trước của nó giống hệt mặt chiếc nhẫn anh tặng cho Lệ Dương.”

Quả là giác quan nghề nghiệp nhạy bén. Hồng Liên có thể quan sát mọi việc xung quanh nhanh đến vậy. Hoàng Quân vẫn chăm chú lắng nghe, khi nãy anh không hề để ý nên thấy hơi bất ngờ với thông tin này.

“Chẳng phải anh đã từng nói với Lệ Dương bà ngoại tặng cho mẹ anh và bác Phương Mai một chiếc nhẫn và một sợi dây chuyền có mặt trước giống hệt nhau sao? Thảo nào tôi nhìn chiếc nhẫn đó rất quen, hoá ra đã từng thấy bác Mai đeo khi chụp ảnh.”

“Vậy tại sao nó lại ở chỗ cô gái này? Tôi không hiểu.” Hoàng Quân cảm thấy Hồng Liên rất có tố chất trở thành điều tra viên, nắm bắt sự việc và giải thích đều rất logic.

“Mẹ tôi nói khi vừa sinh xong, bác Mai đã đeo sợi dây chuyền này vào cổ cho con gái mình. Sau khi đón Lệ Dương về mẹ tôi cũng hơi ngạc nhiên vì không thấy nó đâu nữa. Nhưng bà nghĩ rằng có lẽ nó quá rộng so với cổ Lệ Dương nên đã rơi đi đâu mất. Thì ra gia đình này đã đón Lệ Dương thật về nhà từ trước rồi.”

Hồng Liên vẫn đang nhiệt tình phân tích, cô gái thanh tú khi nãy mở cổng cho họ bê ra hai cốc nước cam đặt trước mặt mời Hoàng Quân và Hồng Liên uống.

“Anh chị là bạn của chị Ngọc Linh ư?”

Nhắc tới chị gái của mình, gương mặt cô thoáng một nét buồn buồn.

Hồng Liên gật đầu.

“Ừ. Ba mẹ em đâu cả rồi?”

“Ba em tới công ty, còn mẹ em vừa cùng chị giúp việc đi siêu thị mua đồ, chắc cũng sắp về rồi.”

“Có thể dẫn anh ra mộ chị gái em không?”

Hoàng Quân nhìn Thảo Linh khàn giọng hỏi. Trước đây bà Châu nói gia đình Ngọc Linh đã qua Mỹ định cư, mang theo cả di hài cô. Có lẽ bà muốn anh nhanh chóng quên đi buồn đau để bắt đầu một cuộc sống mới nên đã nói dối.

oOo

Hoàng Quân đặt trên mộ Ngọc Linh một bó hoa cúc trắng. Giờ đây anh mới nhận ra mình biết quá ít về Ngọc Linh. Anh không biết cô thích hoa gì, thậm chí là thích ăn món gì. Trước nay anh chưa từng hỏi, cô cũng không hề chủ động nói. Anh đã rất vô tư mà nghĩ rằng, ở bên cạnh cô lâu anh đã hiểu cô rất rõ, nhưng thực tế anh lại chẳng hiểu một chút gì cả. Tình yêu mà anh nghĩ rằng rất sâu đậm thì ra lại hời hợt như thế.

Anh một mình lặng lẽ ra thăm mộ cô khi Lê Dương đang trải qua ca phẫu thuật dự kiến kéo dài hơn hai mươi tiếng để giành lại sự sống. Ba mẹ Lê Dương khi biết sự thật về đứa con gái bị trao nhầm của mình đã ngay lập tức đến bệnh viện làm xét nghiệm ADN. Nhưng dù họ là cha mẹ ruột của Lê Dương, tủy sống của họ vẫn không phù hợp để cấy ghép cho cô. Trong lúc Hoàng Quân đang ở đáy sâu tuyệt vọng thì Thảo Linh bất ngờ nhớ ra, trước đây hai chị em cô từng đi đăng ký hiến tạng tế bào gốc.

Hồi đó, con gái một anh bạn đồng nghiệp trong Tòa soạn báo với Ngọc Linh mắc chứng u tủy. Cứ ngỡ không còn hi vọng sống, ai ngờ trước đây lúc sinh ra cô bé được lưu giữ tế bào gốc từ cuống rốn nên các bác sĩ đã tiến hành phẫu thuật cấy ghép thành công. Ngọc Linh lúc biết chuyện này liền lôi Thảo Linh đến Viện Huyết học – truyền máu Trung ương đòi hiến tế bào gốc.

Theo lời Ngọc Linh thì bệnh tật không thể lường trước được, nhờ đâu sau này có mắc bệnh gì hiểm nghèo cô cũng không phải rơi vào tình trạng “vô phương cứu chữa”. Còn nếu sống khỏe mạnh cả đời thì biết đâu tế bào của cô lại có cơ hội cấy ghép vào cơ thể người khác, như vậy chẳng phải cứu thêm được một người nữa hay sao. Mặc dù bác sĩ nói hai người chỉ cần đăng ký, đợi đến khi có người cần tủy phù hợp sẽ thông báo để họ tiến hành chích rút nhưng Ngọc Linh sống chết không chịu. Kết quả là cô nằm kêu la thâu trời trong phòng xét nghiệm vì đau quá. Lúc đấy toàn bộ y bác sĩ của bệnh viện lại tưởng cô bị tay bác sĩ biến thái nào đó hành hình.

Một câu nói của Thảo Linh quả thật đáng giá hơn vạn ngàn vàng ở thời điểm đó. Nó kéo Hoàng Quân và ba mẹ Lê Dương từ đáy sâu vực thẳm lên thiên đường. Anh ngay lập tức liên hệ với ngân hàng tủy quốc gia. Tế bào gốc tạo máu của Ngọc Linh vẫn được nuôi cấy và chăm sóc trong môi trường sinh học hết sức khắt khe, nó đã chờ đợi gần bốn năm để được cấy ghép vào cơ thể của Lê Dương.

Trên di ảnh, Ngọc Linh nhìn Hoàng Quân nở nụ cười. Hành động đầy nhân văn của cô đã mang lại hy vọng sống cho chính em gái mình. Có lẽ biết được điều này nên cô mới mỉm cười hạnh phúc như vậy. Hoàng Quân đưa tay khẽ chạm vào tấm bia đá lạnh toát, cười lại với Ngọc Linh.

“Em hãy phù hộ cho em gái mình nhé!”

Anh trầm ngâm suy nghĩ bên mộ cô, không để ý bố Ngọc Linh cũng đã đến đây từ lúc nào. Khi Hoàng Quân bất giác cảm nhận có gì đó ở sau lưng mà quay đầu lại, chỉ thấy ông đang nhìn anh cười hiền từ.

“Ca phẫu thuật rất thành công, Lê Dương sẽ sớm bình phục thôi.”

Hoàng Quân thờ phào nhẹ nhõm. Đây là câu nói làm anh cảm thấy vui nhất từ khi sinh ra. Anh biết Lê Dương là một cô gái mạnh mẽ và lạc quan, nhất định không gì có thể đánh gục được cô ấy.

Bố Ngọc Linh lặng lẽ tiến gần lại trước mộ con gái, ông nhìn vào gương mặt đang mỉm cười của Ngọc Linh trên bức tường đá trắng muốt, nhẹ nhàng tâm sự.

“Có một hôm Ngọc Linh gọi điện về nhà, nó nói đã có bạn trai rồi, cuối năm sẽ đưa về giới thiệu với gia đình. Nghe giọng thì thấy con bé có vẻ rất vui, còn bảo rằng chúng tôi nhất định sẽ thích cháu. Chỉ tiếc còn chưa kịp dẫn cháu về ra mắt nó đã gặp chuyện không may.

Khi đó tôi đã rất thất vọng vì sao lúc con bé mất không hề thấy bạn trai đến thăm cho nó một nén nhang. Thì ra đã có nhiều chuyện xảy ra với cháu như vậy...”

“Cháu xin lỗi.”

Hoàng Quân trầm giọng, anh không biết phải nói gì ngoài câu xin lỗi.

Bố Ngọc Linh nhẹ nhàng mỉm cười, trên khuôn mặt hằn sâu những nếp nhăn của tuổi già.

“Sao lại xin lỗi chứ? Cháu đã vì sự ra đi của Ngọc Linh mà suy sụp như vậy. Con bé ở nơi rất xa kia nếu biết được chắc hẳn sẽ rất buồn.”

Hoàng Quân thực sự không hiểu lắm ý tứ trong lời nói của ông. Anh cũng rất bất ngờ khi đột nhiên nghe ông hỏi:

“Cháu cũng rất yêu Lê Dương phải không?”

Hoàng Quân không đủ tàn nhẫn để đứng trước mộ Ngọc Linh thừa nhận rằng trái tim anh đã rung động trước một người con gái khác, cũng không thể lừa dối bản thân rằng lòng mình chưa hề tồn tại những cảm xúc trong tình yêu trai gái đối với Lê Dương. Nhưng hơn hết, khi nhìn vào ánh mắt người đàn ông trung niên trước mặt, anh có cảm giác ông hoàn toàn đọc được suy nghĩ sâu xa nhất của mình, cũng gần như khẳng định chắc chắn đáp án của câu hỏi mà một phút trước ông vừa nói ra.

“Tôi cũng từng đi qua thời tuổi trẻ, cũng trực tiếp trải qua những xúc cảm của một người khi yêu. Nhìn sự quan tâm và lo lắng cho Lê Dương hiện rõ trong ánh mắt của cháu, tôi cũng đã biết câu trả lời rồi.

Cháu một mình ra đây, cũng chính vì cảm thấy có lỗi đối với Ngọc Linh. Nhưng con bé cũng đã ra đi được gần ba năm rồi, cháu không thể cứ mãi ôm ấp bóng hình con bé được. Đã đến lúc cháu phải làm theo những gì trái tim mình mách bảo, tôi tin Ngọc Linh cũng rất mong cháu được hạnh phúc.”

Ông nói với Hoàng Quân những điều này, có thể vì ông biết anh là một người đàn ông nặng tình, không dễ dàng buông bỏ đoạn tình cảm trong quá khứ. Hoặc cũng có thể ông chỉ muốn làm hết sức mình để bù đắp những năm tháng Lê Dương thiếu đi sự quan tâm và chăm sóc của ba mẹ ruột. Nhưng dù mục đích đó là gì, Hoàng Quân cũng không thể phủ nhận ông đã đọc được tất cả những nghĩ suy trong lòng anh.

Trước khi rời đi, ông khẽ đặt tay lên vai Hoàng Quân và vỗ nhẹ, tựa như một sự an ủi, cũng tựa như một lời khuyên anh hãy nghĩ thật kỹ những gì ông vừa nói.

Khi ông đi rồi, Hoàng Quân vẫn ngồi đó nhìn Ngọc Linh rất lâu, rồi lại nhìn bó hoa cúc trắng muốt trước mộ cô. Gió xuân thổi nhẹ làm những cánh hoa khẽ lay lay.

oOo

Sức khỏe của Lê Dương hồi phục rất nhanh. Tuy được cấy ghép nhanh chóng sản xuất ra những tế bào máu mới để nuôi dưỡng cơ thể. Cô dần quen với sự yêu thương chăm sóc của bố mẹ ruột đã hơn hai mươi năm xa cách. Ông Trọng cũng đã đón Thảo Linh về sống với mình. Ông giao lại công ty cho Hoàng Quân để có nhiều thời gian ở bên con gái hơn. Những chuyện không vui xảy ra trong quá khứ mọi người đều không ai muốn nhắc tới nữa. Còn Hoàng Quân, anh luôn đợi khi Lê Dương đã chìm sâu vào giấc ngủ mới âm thầm bước vào phòng bệnh, ngồi hàng giờ ngắm nhìn gương mặt bình yên khi say ngủ của cô, khi trời vừa tờ mờ sáng đã lặng lẽ ra về.

Hơn ba tuần sau phẫu thuật, Lê Dương đã có thể xuất viện. Rất nhiều người tới đón cô, bố mẹ, mẹ Tâm, Hồng Liên, Trần Vũ Hải, Thảo Linh, ông Trọng và cả bà Châu. Mọi người đều rất vui vẻ, duy chỉ có Lê Dương là vẫn thấy trong lòng một nỗi buồn man mác.

Khi tất cả đang vây quanh cô thì đột nhiên Trần Vũ Hải gọi tên Hoàng Quân, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn ra cửa phòng bệnh.

Hoàng Quân ôm một bó hoa baby trắng muốt đứng ngay trước cửa. Ánh nắng buổi sớm chiếu lên những đường nét quyến rũ trên gương mặt anh, phản chiếu qua đôi mắt đen sâu có thể hút hồn bất cứ cô gái nào ngay từ lần đầu gặp. Ánh mắt anh dừng lại rất lâu trên gương mặt Lê Dương, đôi chân anh hình như không hề có ý định bước vào.

“Hoàng Quân, anh đến muộn quá đấy!”

Hồng Liên chạy ra kéo tay Hoàng Quân lôi vào đứng đối diện với Lê Dương.

“Có người này giờ tâm hồn cứ treo trên mây vì không thấy anh đây này.” Hồng Liên rất tinh nghịch nháy mắt nhìn Lê Dương.

Tâm hồn Lê Dương đúng là đang ở tận nơi đâu thật, cô chỉ đứng nhìn Hoàng Quân mà không biết phải nói câu gì.

“Chúc mừng em xuất viện...”

Hoàng Quân hai tay gơ bó hoa ra trước mặt, cử chỉ của anh có chút không tự nhiên.

Lê Dương nhẹ nhàng đỡ lấy, lúc này cô mới nhớ ra phải nói tiếng cảm ơn.

Không khí xung quanh có phần ngưng ngập, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung nhìn hai người.

“Hôm nay chúng ta phải liên hoan một bữa mừng Lê Dương tai qua nạn khỏi. Mời mọi người đến nhà tôi nhé!” Ông Hoàng – bố đẻ Lê Dương cao giọng tuyên bố.

Tất cả mọi người đều cười rất tươi, đương nhiên không ai phản đối.

“Ồ, tất nhiên là phải vậy chứ ạ!” Hồng Liên nhiệt tình hưởng ứng: “Hôm nay cháu sẽ trở tài vào bếp. Chúng ta mau về chuẩn bị thôi”.

“Cháu đưa Lê Dương về nhé!” Ông Hoàng quay sang Hoàng Quân, rất tự nhiên mà đẩy Lê Dương về phía anh.

“Hai người cứ đi đâu hóng gió rồi hãy về, đằng nào bây giờ cũng chưa có com đâu, Hồng Liên mà đòi vào bếp chắc phải tới nửa đêm mới có com ăn mất.” Trần Vũ Hải cười nháy mắt với Hoàng Quân, sau đó nhanh chóng nghiêng người tránh cú đâm của vợ.

Mọi người câu trước câu sau rồi cũng lần lượt đi ra khỏi phòng bệnh. Trong phòng lúc này chỉ còn lại Lê Dương đứng ôm bó hoa, bên cạnh cô là Hoàng Quân. Hai người vẫn còn chưa hết choáng váng vì phải nghe mấy cái miệng thì nhau tung hứng.

Đến khi không khí im lặng trở lại, Hoàng Quân mới dịu dàng cười với cô:

“Chúng ta cũng về thôi.”

Hoàng Quân dừng xe trên cầu, Lê Dương mở cửa bước xuống, vẫn ôm trong tay bó hoa anh tặng.

Cô quay mặt về phía dòng sông đang lững lờ trôi. Đồi người cũng như một dòng sông, có lúc vui, lúc đầy, có những khi thủy triều dâng cao, mặt sông cuộn cuộn sóng. Nhưng đến khi thủy triều rút xuống, mặt nước lại yên bình trở lại.

Hoàng Quân cởi chiếc áo ngoài đang mặc khoác lên người cho Lê Dương, cùng cô nhìn xuống dòng nước. Mặt sông xanh biếc in lên hai chiếc bóng, nhìn họ giống như một cặp tình nhân đang hẹn hò. Người ta chỉ không hiểu tại sao, trên gương mặt cô gái lại phảng phất một nỗi buồn.

“Cảm ơn anh hôm nay đã đến!” Lê Dương nhìn vào gương mặt mình dưới làn nước mỏng, bất giác mỉm cười.

Ngày nào anh cũng đến, chỉ là cô không biết.

“Anh đến vì muốn nói với em một chuyện.” Hoàng Quân không giải thích, chỉ khàn giọng thì thầm.

“Hoàng Quân.” Lê Dương đột nhiên quay sang nhìn anh, gương mặt hiện lên biểu cảm phức tạp: “Xin hãy để em nói trước.”

Hoàng Quân cũng nhìn cô đầy khó hiểu. Lê Dương hít một hơi rất sâu rồi nói như để anh không thể chen ngang. Cô cố gắng giữ cho giọng mình không run, nhưng cũng không thể giấu được vẻ xúc động trên gương mặt.

“Em biết những gì anh sắp nói, cũng biết trái tim anh từ trước đến giờ chỉ có duy nhất Ngọc Linh. Dù cho chị ấy không còn nữa, em biết anh cũng không thể quên được chị ấy...”

Cảm ơn tất cả những gì anh đã làm cho em. Em thừa nhận, em rất thích anh. Nhưng tình yêu không phải một cuộc giao dịch, người ta có thể trao đi mọi thứ mà không cần nhận lại điều gì. Em cũng không đòi hỏi anh đáp lại tình cảm của mình. Hơn nữa, em cũng không cam lòng làm người thay thế.”

Cho đến bây giờ, Lê Dương vẫn không hiểu được tình cảm Hoàng Quân dành cho cô.

“Anh đừng ép bản thân phải yêu em. Em không muốn anh khó xử. Trải qua nhiều chuyện như vậy, em cũng đã trưởng thành hơn rất nhiều, cũng biết quý trọng cuộc sống hơn. Em sẽ không vì anh mà ngược đãi bản thân mình. Vì thế, anh cũng không cần phải vì em mà cảm thấy có lỗi.”

“Chiếc nhẫn này... em trả lại cho anh...”

Lê Dương úp bàn tay đang nắm hờ đặt chiếc nhẫn hình giọt lệ vào lòng bàn tay Hoàng Quân, một giọt nước mắt khế rớt xuống từ khóe mi cô:

“Em thật lòng mong anh hạnh phúc!”

Cô tháo chiếc áo dúi vào người Hoàng Quân rồi quay lưng chạy đi, vừa chạy vừa thổn thức: “Anh không cần đưa em về đâu. Em sẽ gọi ba tới đón.”

Hoàng Quân còn lại một mình đứng trên cầu. Chiếc áo khoác rơi xuống dưới chân. Anh nhìn không chớp mắt vào chiếc nhẫn sáng lấp lánh trong lòng bàn tay với một vẻ thần thờ.

Khi giật mình nhận ra Lê Dương đã bỏ đi, Hoàng Quân vội vàng chạy đuổi theo cô.

Anh ôm chặt lấy Lê Dương từ phía sau mặc cho cô cố tình giãy giụa trong nước mắt.

“Em xin anh, phải khó khăn lắm em mới đưa ra được lựa chọn này. Xin anh đừng gieo ảo tưởng cho em nữa...”

Hoàng Quân hét lên từng tiếng, những sợi cơ trên mặt căng lên, tay vẫn không buông ra khỏi người Lê Dương.

“Tại sao đến bây giờ em vẫn còn không hiểu chứ?”

Cả người Lê Dương đột nhiên đông cứng lại.

“Em có biết khi đứng trước mộ Ngọc Linh, trong đầu anh chỉ toàn là hình ảnh của em...”

Hoàng Quân nói như cũng không thể tin được, anh lại nghĩ về Lê Dương nhiều đến thế.

“Từ khi còn chưa biết diện mạo của em, anh đã luôn nghĩ tới em rồi. Ngay cả trong mơ cũng thấy cảnh em ngồi bên cạnh nắm tay anh. Từ trước tới nay,

anh chưa bao giờ nhìn em mà lại nghĩ đến Ngọc Linh cả...”

Những câu này của Hoàng Quân liệu có phải lại đang an ủi cô, lại đang tự lừa dối mình. Nhưng nếu là dối trá, cảm xúc của anh sao có thể thật đến vậy? Lệ Dương còn có thể cảm nhận được nhịp tim đang đập dồn dập của anh, cảm nhận được tình cảm mãnh liệt thể hiện trên đôi tay đang ôm chặt lấy cô.

Lệ Dương từ từ xoay người lại, cô đã thôi không còn cố thoát ra khỏi vòng ôm của Hoàng Quân nữa, đôi tay anh cũng vì thế mà từ từ nói lòng.

“Những lời anh nói...”

“Câu nào cũng đều là những suy nghĩ rất thật trong lòng anh.” Hoàng Quân tiếp lời cô, anh cầm tay Lệ Dương đặt lên ngực mình, ở vị trí của trái tim: “Em không phải là người thay thế. Lệ Dương, em ở đây, trong trái tim anh.”

Lệ Dương lặng người, những gì đang ở trước mắt cô nhạt mờ trong làn nước mắt. Vì thế cô cũng không thể biết được đây là mơ hay là thực.

“Vậy tại sao hôm em mang kimbap đến cho anh, anh lại nói những lời như vậy?” Lệ Dương tin tưởng vào những gì mình vừa nghe được, nhưng cũng cần một lời giải thích.

Hoàng Quân khẽ nheo mắt nhớ lại, rồi khẽ khàng hỏi cô.

“Vẫn chưa ai nói gì với em sao?”

“Nói gì với em cơ?” Lệ Dương nhắc lại lời anh.

Hoàng Quân khẽ thở ra một hơi nhẹ. Vì thế Lệ Dương mới nghi ngờ tình cảm của anh, thì ra cô vẫn chưa biết.

“Thực ra... bác Phuong Mai là chị gái của mẹ anh.”

Lệ Dương tròn mắt sững sốt, sự thật này quả là ngoài sức tưởng tượng của cô.

“Anh nói gì, mẹ em... à không, mẹ của Thảo Linh là bác ruột của anh sao? Tại sao bác ấy lại ở nhà Hồng Liên?”

“Bác ấy và mẹ Hồng Liên vốn là bạn thân. Chuyện này kể ra rất dài...,” Hoàng Quân thu về nét mặt ôn nhu dịu dàng rồi tiếp tục, “Là bắt đầu từ mẹ anh, bà đã có tình cảm với anh rể mình. Hôm đó bác Trọng say rượu, đã tưởng mẹ anh là vợ mình, hai người đã có những hành vi vượt quá giới hạn, sau đó mẹ anh có thai.”

Hoàng Quân càng kể, Lệ Dương càng thấy rối.

“Bố anh đã cưới mẹ và nhận làm cha của đứa trẻ để giữ gìn danh dự cho bà. Bác Phuong Mai khi vô tình biết được chuyện này đã rất khổ tâm và mới bỏ nhà đi.”

“Vậy đứa bé đó...”

Hoàng Quân lặng lẽ gật đầu.

“Chính là anh.”

“Khi biết được sự thật này, anh đã vô cùng đau khổ. Lúc đó anh vẫn chưa biết có sự nhầm lẫn trong việc trao trẻ sơ sinh ở bệnh viện, vẫn cho rằng em là con gái của bác Mai.”

Thì ra là như vậy, anh âm thầm nếm chịu một mình nỗi đau vì không muốn cô tổn thương sâu sắc. Còn cô thì lại oán trách con đường tình duyên của mình quá chông chênh. Trong lúc cô nghĩ rằng mình rất đau khổ, anh lại phải nuốt nước mắt vào trong. Anh cam tâm chịu đựng phần đau đớn đó về mình, cũng chỉ vì anh quá yêu cô.

Lệ Dương nhìn vào gương mặt người đàn ông ngay từ lần đầu gặp đã khiến cô rung động, không phải vì đẹp trai mà bởi sự chung tình của anh. Vì thế cô mới tìm mọi cách để đưa anh về với ánh sáng của cuộc sống. Trong lúc này, nước mắt cô vẫn rơi, nhưng đó là những giọt nước mắt hạnh phúc nhất mà cô có trong cuộc đời này.

Cô ôm chặt lấy anh, chặt đến nỗi Hoàng Quân cảm thấy có chút khó thở. Nhưng anh cũng không muốn nhấc cô. Nếu có chết vì cái ôm này, anh cũng vẫn là người đàn ông hạnh phúc nhất.

“Em xin lỗi. Em quá ích kỷ, không nghĩ rằng anh đã phải một mình trải qua những đau khổ như vậy. Đáng lẽ em phải tin vào những gì trái tim mình mách bảo. Dù anh có coi em là ai, em cũng tình nguyện đi bên cạnh anh suốt cuộc đời.”

Hoàng Quân nhẹ gỡ tay Lệ Dương ra, anh từ từ luồn chiếc nhẫn vào ngón áp út trên bàn tay cô.

“Em đừng bao giờ tháo nó ra nữa đây.”

Lệ Dương gật đầu lia lịa, cô nhất định sẽ đeo nó cho tới lúc chết.

Cô vươn tay ôm choàng lấy Hoàng Quân, Hoàng Quân bế cô lên và xoay thật nhiều vòng, bầu trời trên cao như cũng xoay tròn theo niềm hạnh phúc của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cô Ấy Thứ Hai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.